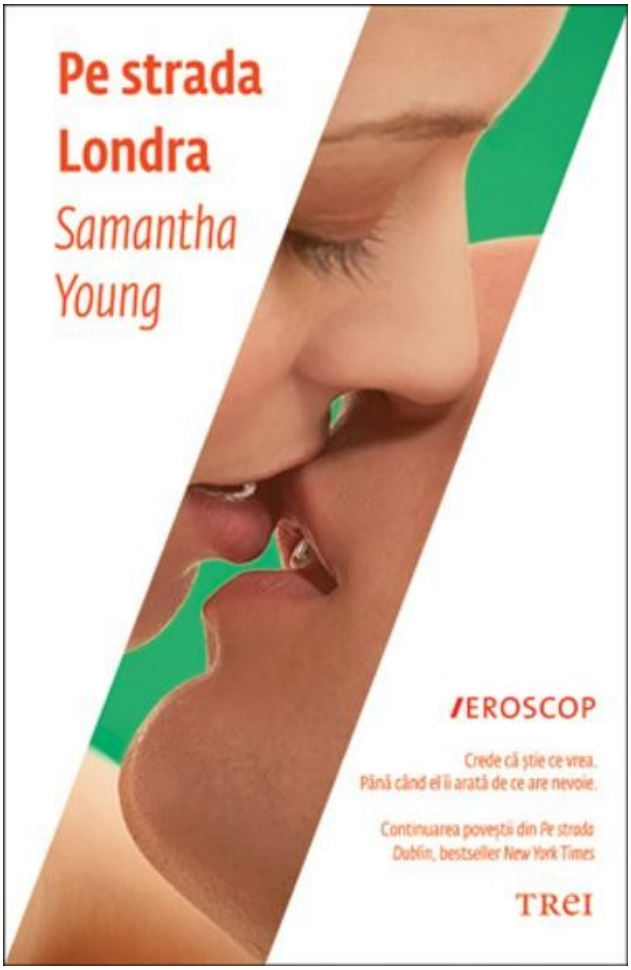
Pe strada
Londra
Samantha
Young
EROSCOP
Crede că știe ce vrea.
Până când el îi arată de ce are nevoie.
Continuarea poveștii din Pe strada
Dublin, bestseller New York Times
TREI

Pe strada Londra

Samantha Young

© Editura Trei, 2014

Pentru Robert

Capitolul 1

Edinburgh, Scoţia

Am privit opera de artă şi m-am întrebat la ce naiba mă uitam. Pentru mine nu era decât o grămadă de linii şi pătrate în culori diferite, cu ceva nuanţe ici şi colo. Mi se părea cunoscut. De fapt, m-am gândit că aveam dosit pe undeva un desen pe care mi-l făcuse Cole când avea trei ani şi care semăna izbitor cu acesta. Deşi mă îndoiam că cineva ar fi fost dispus să dea trei sute şaptezeci şi cinci de lire sterline pe desenul lui Cole. De asemenea, mă îndoiam de sănătatea mentală a cuiva care ar fi plătit trei sute şaptezeci şi cinci de lire sterline pe o bucată de pânză care arăta de parcă ar fi stat lângă o cale ferată exact în clipa în care un tren plin de vopsea ar fi deraiat.

Totuşi, aruncând o privire în jurul meu, am văzut că celor mai multe persoane din galerie le plăceau exponatele. Poate că eu nu eram suficient de inteligentă ca să pricep. Într-un efort de a părea mai sofisticată de dragul iubitului meu, am adoptat o expresie îngândurată şi m-am îndreptat spre următoarea pânză.

— Ăăă, bine, nu înţeleg, a anunţat o voce de lângă mine, pe un ton grav şi răguşit.

Aş fi recunoscut oriunde acea voce. Cuvintele cu accent american erau punctate, din când în când, de câte o cadenţă sau de consoanele mai ascuţite ale unei pronunţii dialectale, toate fiind consecinţa şederii proprietarului lor în Scoţia timp de aproape şase ani.

În timp ce îmi plecam capul pentru a-i întâlni privirea lui Joss, cea mai bună prietenă a mea, m-am simţit uşurată. Pentru prima dată în acea seară, am zâmbit din toată inima. Jocelyn Butler era o americancă îndrăzneaţă, care spunea lucrurilor pe nume şi care servea cu mine la bar, într-un loc dichisit ce se numea Club 39. Era un bar situat într-un subsol, pe una dintre cele mai celebre străzi din centru - George Street -, şi se împlineau cinci ani de când lucram acolo.

Îmbrăcată într-o rochie neagră de firmă şi pantofi Louboutin, prietena mea cam bondoacă arăta sexy. La fel şi iubitul ei, Braden Carmichael. Stând în picioare în spatele lui Joss, cu mâna aşezată posesiv pe talia ei, Braden emana

siguranţă. Deosebit de atrăgător, era genul de iubit pe care îl căutasem de ani de zile şi, dacă n-aş fi ţinut la Joss atât de mult, iar Braden n-ar fi adorat-o dincolo de limitele raţiunii, aş fi trecut peste ea pentru a-l lua. Braden avea aproape doi metri, ceea ce era ideal pentru cineva de înălţimea mea. Eu aveam un metru optzeci, şi încălţată cu pantofi cu tocuri aveam peste unu nouăzeci. În plus, iubitul lui Joss se întâmpla să fie şi sexy, bogat şi amuzant. Şi o iubea pe Joss la nebunie. Erau împreună de aproape un an şi jumătate. Mai că simţeam cum se cocea o cerere în căsătorie.

— Arăţi uluitor, i-am spus, cu ochii pe rotunjimile ei. Spre deosebire de mine, Joss avea sânii mari, alături de nişte şolduri şi un posterior ce nu erau nici ele de lepădat.

— Îţi mulţumesc c-ai venit. Vă mulţumesc amândurora.

— Păi, îmi rămâi datoare, a mormăit Joss, arcuindu-şi o sprânceană în timp ce arunca o privire la celelalte tablouri. Va trebui să mint la greu dacă pictoriţa mă va întreba ce părere am.

Braden a strâns-o uşor de talie şi i-a zâmbit.

— Ei bine, dacă artista e la fel de plină de fiţe precum arta ei, de ce ar minţi dacă poţi fi brutal de sinceră?

Joss i-a întors zâmbetul.

— Aşa e.

— Ba nu, am intervenit eu, ştiind că, dacă aş fi lăsat-o, chiar aşa ar fi făcut. Becca este fosta iubită a lui Malcolm, iar ei doi au rămas prieteni. Fă-o pe Robert Hughes cu ea şi dă-i şuturi în fund şi-ai să vezi că de fapt eu o să fiu cea care o să-şi ia şuturile.

Joss se încruntă.

— Robert Hughes?

Am oftat.

— A fost un faimos critic de artă.

— Îmi place chestia asta, a zis Joss, rânjind diabolic. Ştii cum se spune, sinceritatea e aproape de sfinţenie.

— Iubito, cred că e puritatea.

— Sigur că e puritatea, dar nu cumva sinceritatea vine imediat după?

Sclipirea încăpăţânată din ochii lui Joss m-a făcut să simt un nod în gât. Joss era o forţă demnă de luat în calcul, şi dacă ea avea o anumită părere sau voia să spună ceva, nu prea

aveai cum să o împiedici. Când am cunoscut-o, era o persoană incredibil de reţinută, preferând să nu se amestece în chestiunile personale ale prietenilor ei. Însă, de când l-a cunoscut pe Braden, s-a schimbat mult. Prietenia noastră a evoluat, iar acum Joss era singura care ştia adevărul despre propria-mi viaţă. Eram recunoscătoare pentru prietenia noastră, dar în momente ca acesta mi-aş fi dorit ca ea să fi fost vechea Joss, cea care îşi ţinea bine ferecate gândurile şi sentimentele.

Mă întâlneam cu Malcolm Hendry de vreo trei luni. Era bărbatul perfect pentru mine. Blând, relaxat, înalt - şi bogat. Malcolm era cel mai în vârstă dintre „sponsori”, aşa cum îi numea Joss. Cu toate că la treizeci şi nouă de ani cu greu i se putea spune vârstnic. Oricum, era cu cincisprezece ani mai mare decât mine. Nu-mi păsa. Convinsă că el ar fi putut fi alesul, nu voiam ca Joss să pericliteze progresul relaţiei noastre insultând-o pe buna lui prietenă.

— Jocelyn - Braden a prins-o iar de talie, cu ochii la mine şi la panica mea crescândă -, la urma urmelor, cred că e cel mai bine să exersezi în seara asta arta vicleniei.

Într-un final, descifrându-mi expresia, Joss a pus o mână liniştitoare pe braţul meu.

— Glumesc, Jo. O să mă comport exemplar. Îţi promit.

Am dat aprobator din cap.

— Doar că... vezi tu, lucrurile merg bine.

— Malcolm pare un tip de treabă, a fost şi Braden de acord.

Joss a scos un sunet gutural, dar amândoi l-am ignorat.

Prietena mea îşi spusese clar şi răspicat părerea despre alegerea iubitului meu. Era convinsă că eu mă foloseam de Malcolm şi că el se folosea de mine. Era adevărat că era generos şi că aveam nevoie de acea generozitate. Însă nu era mai puţin adevărat că eu chiar ţineam la el. Încă de la „prima mea iubire” de la vârsta de şaisprezece ani, John, mă îndrăgosteam de protectori fermecători şi de cei care puteau să ne ofere siguranţa necesară mie şi lui Cole. Dar John se săturase să fie vioara a doua după familia mea şi, după şase luni, m-a părăsit.

Mi-a dat o lecţie preţioasă.

De asemenea, mi-a insuflat o nouă exigenţă în alegerea iubitului - acesta trebuia să aibă un serviciu bun, să fie

ambiţios, conştiincios şi să aibă un venit decent. Indiferent de cât de mult munceam, cu calificările mele inexistente şi lipsa oricărui talent real, nu aveam să câştig niciodată destui bani pentru a asigura un viitor stabil familiei mele. În schimb, eram destul de drăguţă încât să fac rost de un bărbat cu calificări bune şi cu talent.

La vreun an după ce mi-am revenit din suferinţa pricinuită de povestea mea de iubire eşuată cu John, în viaţa mea a intrat Callum. Treizeci de ani, avocat înstărit, atrăgător, cult, sofisticat. Hotărâtă să fac ca asta să dureze, am devenit ceea ce-mi închipuiam că ar fi iubita perfectă pentru el. Era un obicei să devin altcineva, mai ales că părea să funcţioneze. O vreme, Callum a crezut că eram perfectă. Am stat împreună doi ani - până când rezerva mea legată de propria-mi familie şi inabilitatea de „a-l lăsa înăuntru” au ridicat un zid prea înalt între noi, aşa că m-a părăsit.

Mi-au trebuit câteva luni să mă adun după plecarea lui Callum... şi, când am făcut-o, a fost pentru a alerga în braţele lui Tim. Îngrozitoare decizie. Tim lucra pentru o companie de investiţii. Era atât de egocentric, încât eu am fost cea care l-a părăsit pe el. Apoi a existat Steven. Steven era director de vânzări la una din acele firme enervante de vânzări din uşă în uşă. Lucra foarte mult, iar eu am crezut că asta va fi în favoarea noastră, dar n-a fost. Joss credea că Steven mă părăsise din cauza inabilităţii mele de a fi flexibilă în legătură cu orice din pricina obligaţiilor mele familiale. Adevărul era că eu pusesem capăt relaţiei cu el. Steven mă făcea să mă simt ca ultimul om. Comentariile lui, cum că nu eram bună de nimic, îmi trezeau prea multe amintiri şi, cu toate că până şi eu ştiam că nu aveam alt atu în afara înfăţişării mele, atunci când ţi-o spune iubitul şi te face în cele din urmă să te simţi asemenea unei însoţitoare plătite, e timpul să pui punct.

Suportam destule lucruri nasoale din partea oamenilor, dar aveam şi eu limitele mele, şi, cu cât mă maturizam, cu atât mai strânse deveneau acele limite.

Însă Malcolm era diferit. El nu mă făcuse niciodată să mă simt îngrozitor în ceea ce mă privea şi, până acum, relaţia noastră mergea binişor.

— Unde e Omul cu Potul?

Am aruncat o privire peste umăr şi l-am căutat, ignorând sarcasmul lui Joss.

— Nu ştiu, am murmurat.

Cu Malcolm câştigasem, în sens literal, potul cel mare, căci era avocatul-care-devenise-câştigătorul-loteriei. Câştigase în urmă cu trei ani premiul Euromillions şi renunţase la slujba sa - de fapt, la cariera lui - pentru a începe să se bucure de o nouă viaţă ca milionar. Obişnuit să fie ocupat, se hotărâse să-şi încerce mâna în investiţii imobiliare, iar acum avea un portofoliu de proprietăţi pe care le deţinea în calitate de proprietar care închiriază.

Ne aflam într-o clădire veche din cărămidă roşie, ale cărei ferestre erau şiruri de dreptunghiuri mici pe care le vezi mai degrabă la un depozit decât la o clădire ce găzduieşte o galerie de artă. Înăuntru era cu totul altceva. Cu podele din lemn de esenţă tare, cu un iluminat uimitor şi cu pereţi despărţitori pentru expunerea operelor de artă, era locul ideal pentru o galerie. Malcolm divorţase cu un an înaintea câştigului, dar, desigur, un bărbat chipeş şi înstărit atrăgea femei tinere, aşa ca mine. O întâlnise pe Becca, o artistă irlandeză deşteaptă, în vârstă de douăzeci şi şase de ani. S-au întâlnit câteva luni şi au rămas prieteni şi după ce s-au despărţit. Malcolm investise bani în arta ei, închiriind o galerie la câteva străzi depărtare de vechiul meu apartament din Leith.

Trebuia să recunosc că galeria şi spectacolul de artă erau impresionante. Chiar dacă nu se întâmpla să înţeleg ceea ce îmi transmitea arta.

Malcolm reuşise să adune un grup de cumpărători particulari care să asiste la vernisajul special al noii colecţii a Beccăi, şi, din fericire, lor le transmitea ceva arta ei. De îndată ce ajunseserăm, îmi pierdusem însoţitorul pentru restul serii. Becca venise grăbită spre Malcolm şi spre mine, îmbrăcată cu colanţi metalizaţi şi un pulover supradimensionat, tropăind desculţă pe podeaua din lemn rece ca gheaţa. Schiţase un zâmbet stânjenit, îl înşfăcase pe Malcolm şi îi ceruse să le-o prezinte celor care apăruseră. Apoi, eu am purces la a mă plimba prin galerie, întrebându-mă dacă eu n-aveam pic de gust pentru artă sau dacă arta ei era pur şi simplu foarte proastă.

— M-am gândit că aş putea să cumpăr câte ceva pentru apartament, dar...

Braden a fluierat pe o tonalitate gravă văzând etichetele cu preţurile pânzelor în faţa cărora stăteam.

— Încerc întotdeauna să nu plătesc la suprapreţ atunci când cumpăr rahaturi.

Joss a pufnit şi a dat din cap a încuviinţare deplină. Hotărând că era cel mai bine să schimb subiectul înainte ca unul dintre ei să-l încurajeze pe celălalt să fie nepoliticos pe faţă, am întrebat:

— Unde sunt Ellie şi Adam?

Ellie era o scumpă şi putea da o turnură pozitivă oricărei chestiuni. De asemenea, reuşea să tempereze accesele verbale prea abrupte ale celei mai bune prietene şi ale fratelui ei, motiv pentru care o invitasem în mod special aici.

— Ea şi Adam rămân acasă în seara asta, a răspuns Joss cu o seriozitate liniştită care m-a îngrijorat. Azi a primit rezultatele de la examenul de RMN. E bine, dar asta i-a trezit tot soiul de amintiri.

Trecuse puţin peste un an de când Ellie suferise o intervenţie chirurgicală pentru a-i fi înlăturate tumorile cerebrale care îi cauzaseră simptome fizice şi crize. Pe atunci, n-o prea cunoşteam cu adevărat pe Ellie, dar Joss stătuse temporar la vechea mea locuinţă în timpul recuperării lui Ellie şi mi-am dat seama, din cele spuse de ea, că pentru toţi fusese o perioadă grea.

— O să-ncerc să trec s-o văd zilele astea, am murmurat, întrebându-mă dacă aveam să găsesc un răgaz pentru asta.

Cu cele două servicii, sarcina de a avea grijă de mama şi de Cole, şi adăugând şi faptul că trebuia să-l însoţesc pe Malcolm, ori de câte ori voia să mergem undeva, viaţa mea era destul de haotică.

Joss a dat aprobator din cap, cu o cută de îngrijorare între sprâncene. Dintre toţi, ea îşi făcea cele mai mari griji pentru Ellie. Bine, poate nu mai mari decât toţi, am gândit eu, aruncându-i o privire lui Braden, ale cărui sprâncene erau îmbinate într-o expresie de preocupare.

Braden era probabil cel mai hiper protector frate pe care îl cunoscusem vreodată, dar de vreme ce ştiam totul despre ce însemna a fi hiper protector cu un frate mai mic, nu încăpea nicio glumă.

Într-o încercare de a le mai abate gândurile mohorâte, am glumit pe seama zilei de rahat pe care o avusesem la muncă. Serile de marţi, joi şi vineri lucram la Club 39. În timpul zilelor de luni, marţi şi miercuri lucram ca secretara personală a lui

Thomas Meikle, contabil la firma de contabilitate Meikle Young. Domnul Meikle era un ticălos cu toane şi, de vreme ce „secretara personală” era doar un eufemism pentru „lacheu”, suferеam în mod constant lovituri din partea temperamentului său capricios. Unele zile erau bune şi ne înţelegeam destul de bine; în altele, cum ar fi fi cea de azi, „eram bătută în cap” - ca să citez - şi nu eram bună de nimic. Aparent, astăzi mă depăşisem pe mine: nu fusese destul zahăr în cafeaua lui, fata de la brutărie îmi ignorase instrucţiunile de a-i scoate roşiile din sendviş şi nu expediasem prin poştă o scrisoare pe care domnul Meikle uitase să mi-o dea. Din fericire, a doua zi eram liberă de Meikle şi limba lui usturătoare.

Braden a încercat încă o dată să mă convingă să plec de la Meikle şi să vin să lucrez cu jumătate de normă la agenţia lui de imobiliare, însă am refuzat să-i accept ajutorul, la fel cum am refuzat în trecut multele oferte de ajutor ale lui Joss. Deşi îi eram recunoscătoare pentru amabilitate, eram hotărâtă ca mereu să fac în aşa fel încât să mă descurc de una singură în viaţă. Când te bizui pe oamenii la care ţii, îţi pui încrederea în ei în legătură cu ceva aşa de important şi, inevitabil, ei te vor dezamăgi. Şi chiar n-aveam chef să fiu dezamăgită de Joss şi Braden.

Simţindu-se în mod evident mai insistent în seara aceasta, Braden îmi înşira beneficiile de a lucra pentru el. Brusc, am simţit cum mi se ridica părul la ceafă. Muşchii mi s-au încordat şi mi-am întors încet capul, cuvintele lui Braden estompându-se pe măsură ce mă uitam spre cine sau ce îmi atrăsese atenţia. Am clipit, privind în partea opusă a încăperii, şi am icnit atunci când l-am văzut pe tipul care se uita lung la mine. Privirile ni s-au întâlnit şi, din nu ştiu ce raţiune bizară, am simţit o conexiune, de parcă eram ţintuită locului în timp ce ne priveam. Am simţit pulsul accelerându-mi-se, sângele năvălind în urechi.

Ne aflam la ceva distanţă unul de altul, aşa că nu-mi puteam da seama de culoarea ochilor lui, însă erau frumoşi şi scrutători, încruntându-se de parcă era încurcat de electricitatea statică dintre noi la fel de mult cum eram şi eu. De ce îmi atrăsese atenţia? Nu era genul de tip care mă atrăgea de obicei. Da, arăta bine. Păr blond, închis şi ciufulit şi un început de barbă sexy. Înalt, dar nu la fel de înalt ca Malcolm. Probabil că tipul ăsta avea un metru optzeci şi cinci.

Aş fi fost cu câţiva centimetri mai înaltă decât el încălţată cu pantofii cu tocuri înalte pe care îi purtam în seara aceea. Vedeam muşchii din bicepşii lui şi venele groase de pe braţe deoarece, în toiul iernii, idiotul era îmbrăcat cu un tricou, însă nu era clădit ca tipii cu care mă întâlneam. Nu era lat în umeri şi cărnos. Era zvelt şi musculos. Îhî, „musculos” era un cuvânt potrivit pentru asta. Şi am menţionat cumva tatuajele? Nu-mi dădeam seama ce erau, dar vedeam tuşul colorat de pe braţ.

Eu nu înţelegeam tatuajele.

Când şi-a plecat ochii, am inspirat profund din pricina senzaţiei şocante care mă străbătea în timp ce privirea lui cutreiera pe trupul meu de sus în jos şi înapoi. Mă simţeam încurcată, copleşită de examinarea lui atentă, în pofida faptului că, dacă un tip mă cerceta în felul acesta, eu m-aş fi mulţumit să-i zâmbesc uşuratic. În clipa în care privirea lui a ajuns înapoi la faţa mea, mi-a oferit o ultimă privire arzătoare - o privire pe care o percepeam ca pe mângâierea unei palme bătătorite pe trupul meu -, şi apoi s-a uitat în altă parte. Simţindu-mă ameţită şi în mod cert excitată, l-am privit păşind în spatele unui perete care împărţea galeria, în secţiuni.

— Cine e tipul? a străpuns glasul lui Joss ceaţa în care pluteam.

Am clipit şi m-am întors spre ea cu ceea ce îmi închipuiam că era o expresie stupefiată pe chipul meu.

— Habar n-am.

Joss a rânjit.

— Era sexy.

Cineva şi-a dres glasul în spatele ei.

— Ce spuneai?

Ochii ei au sclipit neastâmpărat, dar când s-a întors cu faţa spre partenerul ei care o privea supărat, şi-a schimbat expresia într-una nevinovată.

— Voiam să spun, pur şi simplu din punct de vedere estetic, desigur.

Braden a protestat, însă a tras-o mai aproape de el. Joss mi-a zâmbit, iar eu nu m-am putut abţine să nu surâd. Braden Carmichael era genul de afacerist intimidant, care vorbea pe şleau, fără fasoane, şi totuşi, cumva, Jocelyn Butler reuşise să-l învârtă pe degetul ei mic.

Cred că am stat acolo preţ de o oră, bând şampanie gratis şi discutând câte-n lună şi-n stele. Uneori mă simţeam

intimidată când ei doi erau împreună, deoarece erau atât de inteligenţi şi ştiau o grămadă de lucruri. Rareori aveam impresia că aş fi avut ceva profund sau interesant de adăugat într-o conversaţie, aşa că pur şi simplu râdeam şi savuram felul în care se tachinau reciproc. Când eram singură cu Joss, era altceva. O cunoşteam mai bine pe Joss decât pe Braden, astfel încât eram sigură că ea n-ar fi vrut niciodată să mă facă să am impresia că ar fi trebuit să fiu altfel decât eram. Era o schimbare plăcută de ritm faţă de restul vieţii mele.

Am sporovăit cu unii dintre ceilalţi invitaţi, încercând să nu par confuză din pricina entuziasmului lor legat de artă, dar, după o oră, Joss s-a întors spre mine, cerându-şi scuze.

— Jo, trebuie să plecăm. Îmi pare rău, dar Braden are mâine dimineaţă o întrunire.

Probabil că mi-am arătat dezamăgirea, căci a scuturat din cap.

— Ştii ce, eu rămân. Braden poate să plece. Eu rămân.

Nu. În niciun caz. Mai trecusem eu prin asemenea situaţii.

— Joss, du-te acasă cu Braden. Sunt bine. Plictisită. Dar bine.

— Eşti sigură?

— Absolut.

Mi-a strâns afectuos braţul şi l-a luat pe Braden de mână. El a dat din cap în chip de salut, iar eu i-am răspuns cu un zâmbet şi un „noapte bună”, apoi i-am urmărit cu privirea traversând galeria spre garderoba unde atârnau hainele tuturor invitaţilor. Ca un adevărat gentleman, Braden i-a ţinut paltonul şi a ajutat-o să se îmbrace. A sărutat-o pe păr înainte să se întoarcă să-şi pună propriul palton. Cu braţul pe după umerii ei, a condus-o afară, în noaptea de februarie, lăsându-mă pe mine în galerie cu o durere necunoscută în piept.

Am aruncat o privire spre ceasul Omega de aur pe care mi-l cumpărase Malcolm de Crăciun şi, ca de fiecare dată când verificam ora, deplângeam faptul că nu-l puteam vinde. Era probabil cel mai costisitor dar pe care îl primisem vreodată şi ar fi făcut minuni în ceea ce privea economiile noastre. Totuşi, rămânea mereu speranţa că relaţia mea cu Malcolm avea să se transforme în ceva mai semnificativ, iar vânzarea ceasului n-ar mai fi fost necesară. Dar nu mi-am îngăduit niciodată să-mi fac speranţe mult prea mari.

Era nouă şi cincisprezece. Pulsul mi s-a accelerat puţin şi

am cotrobăit prin micuţa mea poşetă Gucci, falsă, în căutarea telefonului. Niciun mesaj. La naiba, Cole!

Tocmai apăsasem pe trimite pentru un mesaj care îi amintea lui Cole să mă sune de îndată ce ajungea acasă, când un braţ s-a strecurat în jurul taliei mele şi parfumul de lemn şi piele al aftershave-ului lui Malcolm mi-a umplut nările. Neavând nevoie să-mi las capul pe spate pentru ca privirile să ni se întâlnească de vreme ce purtam pantofi cu tocuri de şaisprezece centimetri, m-am întors şi i-am zâmbit, disimulându-mi îngrijorarea pentru Cole în clipa în care ne-am privit reciproc în ochi. Alesesem sofisticata rochie Dolce Gabbana, mulată, de culoare roşie, pe care mi-o cumpărase Malcolm în ultima noastră escapadă la cumpărături. Rochia îmi scotea perfect în evidenţă silueta. O adoram. Ar fi fost un păcat s-o adaug mormanului destinat vânzării pe ebay.

— Iată-te!

Malcolm mi-a zâmbit, cu ochii lui căprui-strălucitori care făceau cute atrăgătoare la colţuri. Avea un păr negru bogat, cu fire argintii şi sexy la tâmple. Purta mereu costume, şi nici în seara aceasta nu făcuse excepţie, costumul Savile Row venindu-i impecabil.

— Credeam că îţi vin prietenii, altminteri nu te-aş fi lăsat singură.

I-am zâmbit şi mi-am pus mâinile pe pieptul lui.

— Nu-ţi face griji. Sunt bine. Au fost aici, dar au fost nevoiţi să plece devreme.

M-am uitat la telefonul pe care încă îl ţineam în mână. Unde era Cole? Spiriduşii se treziseră în stomacul meu şi mă ciuguleau pe dinăuntru.

— Cumpăr unul dintre tablourile Beccăi. Vino şi prefă-te alături de mine că e genial.

Am chicotit şi imediat mi-a părut rău, muşcându-mi buza pentru a înăbuşi zgomotul.

— Mă bucur nespus că nu sunt singura care nu pricepe.

Ochii i s-au îndreptat spre încăpere, buzele schiţând un zâmbet amuzat.

— Ei bine, din fericire toţi oamenii aceştia ştiu mai multe despre artă decât noi, astfel încât, într-un final, voi primi ceva înapoi din investiţia mea.

Continuând să-şi ţină braţul în jurul taliei mele, m-a condus prin galerie, prin spatele câtorva pereţi despărţitori,

acolo unde stătea Becca sub o imensă pictură cu vopsea împroşcată. Aproape că m-am împiedicat atunci când am văzut cu cine stătea de vorbă.

Tipul Tatuat.

Rahat.

— Eşti bine?

Malcolm mi-a aruncat o privire încruntată, căci simţea tensiunea din mine.

I-am zâmbit veselă. Regula numărul unu: să nu laşi niciodată pe nimeni să vadă altceva decât lucruri pozitive şi fermecătoare.

— Mă simt grozav.

Tipul Tatuat îi zâmbea Beccăi, ţinând o mână pe şoldul ei, încercând s-o tragă spre el, expresia de pe chipul lui fiind calmă. Am ignorat în mod deliberat sincopa din respiraţia mea la vederea zâmbetului său păcătos. Becca încă părea uşor supărată, dar am înţeles prea bine când s-a lăsat îmbrăţişată de el. M-am gândit că orice femeie i-ar fi iertat orice ticălosului atunci când el zâmbea aşa.

Luându-mi privirea de la Tipul Tatuat, l-am urmat pe Malcolm, care se oprise, şi cuplul s-a întors spre noi. Becca se îmbujorase la faţă, iar ochii îi străluceau de încântare.

— Nu ne luaţi în seamă pe mine şi pe Cam. Ne certam fiindcă e un idiot.

Nu l-am privit, dar l-am auzit chicotind.

— Ba nu, ne certam fiindcă avem gusturi diferite în ceea ce priveşte arta.

— Lui Cam nu-i place arta mea, a spus Becca enervată. Nu poate îi fie cum sunt ceilalţi iubiţi şi să mintă măcar. Nu. Ăsta e brutal de sincer. Cel puţin lui Malcolm îi place arta mea. Jo, ţi-a spus Mal că îmi cumpără tabloul?

Te-ai fi aşteptat să fiu geloasă pe evidenta afecţiune a lui Malcolm pentru Becca, şi ştiu că sună oribil, însă până ce i-am văzut operele am fost puţin geloasă. Nu eram excepţional de deşteaptă. Nu desenam. Nu dansam. Nu cântam. Eram doar o bucătăreasă acceptabilă... Din fericire, eram drăguţă. Înaltă, cu picioare ce păreau să nu se mai termine, mi se spusese de nenumărate ori că aveam un trup grozav şi un ten minunat. Combinaţi-le pe astea cu ochi imenşi verzi, păr lung, blond-roşcat, trăsături delicate şi veţi avea imaginea unui pachet atrăgător - unul după care se întorceau capetele încă de când

eram adolescentă. Da, nu aveam mare lucru, dar ceea ce aveam foloseam în avantajul familiei mele.

Mă îngrijorase niţel să ştiu că Becca era drăguţă şi talentată. Poate că Malcolm avea să se plictisească de mine şi să se întoarcă la ea? În mod meschin, reacţia lui Malcolm aproape deloc entuziastă faţă de arta ei m-a făcut să mă simt mai bine în legătură cu relaţia lor. Nu că asta ar fi avut vreo logică pentru mine.

— Într-adevăr. Bună alegere.

I-am zâmbit şi mi-am dat seama că murea de râs. Mâna i-a lunecat de pe talie pentru a-mi prinde şoldul în căuşul palmei şi m-am lipit de el, încercând să arunc o privire telefonului. În continuare, nimic de la Cole.

— Jo, el e Cameron, iubitul Beccăi, a spus brusc Malcolm, şi eu mi-am îndreptat capul pentru a-l studia, în cele din urmă, pe bărbatul pe care evitasem să-l privesc în ultimele secunde. Privirile ni s-au întâlnit şi am simţit cum tremuram din nou de încântare.

Avea ochii de un albastru-cobalt şi părea să mă dezbrace din priviri în timp ce mă măsura pentru a doua oară. Am văzut cum i-a licărit privirea, observând mâna lui Malcolm pe talia mea. Am înlemnit în timp ce Cameron ne examina, trăgând concluzii despre noi, după care şi-a strâns buzele, ştergându-şi expresia de pe chip.

— Bună, am reuşit să îngaim, şi el a dat vag din cap a salut. Focul din privirea sa de mai devreme dispăruse în mod cert.

Becca a început să sporovăiască cu Malcolm despre tablou, aşa că am folosit şansa să-mi verific iar telefonul. La auzul unui mormăit nemulţumit, am ridicat capul, privirea încrucişându-mi-se cu a lui Cameron. N-am înţeles aversiunea din expresia lui sau de ce am simţit brusc nevoia să-i spun să se ducă să şi-o tragă singur. Confruntată cu animozitate sau agresiune, aveam tendinţa să mă eschivez şi să nu scot un cuvânt. În acest caz, condamnarea şi judecata de pe chipul idiotului ăla tatuat mă făceau să vreau să-i trag un pumn şi să-i sparg nasul lui deja imperfect. Avea o protuberanţă aproape de şaua nasului care ar fi trebuit să-i fi stricat înfăţişarea perfectă, dar, în loc de asta, îi sporea farmecul necizelat.

Mi-am muşcat limba înainte să fac ceva contrar firii mele şi mi-am coborât privirea spre tatuajele sale. Pe antebraţul drept

exista un înscris negru - două cuvinte pe care nu reuşeam să le desluşesc fără să dezvălui faptul că încercam să le citesc. Pe braţul stâng avea un desen colorat şi detaliat. Părea a fi un dragon, însă nu eram sigură, iar Becca venise mai aproape de Cameron, obturându-mi vizibilitatea.

Preţ de o clipă, m-am întrebat cum de Becca putuse să treacă de la a se întâlni cu Malcolm, treizeci şi ceva de ani, costume la comandă, la Cameron, douăzeci şi ceva de ani, ceas de aviator din anii şaptezeci şi brăţări din piele, un tricou Def Leppard care fusese spălat de prea multe ori şi o pereche uzată de Levi's.

— Mal, ai întrebat-o pe Jo despre slujbă?

Uluită, m-am uitat la iubitul meu.

— Slujbă?

— Becca, e în regulă, zău, a insistat Cameron, vocea lui profundă trimiţând prin corpul meu un fior de ceva ce nu voiam să recunosc.

Mi-am mutat privirea care s-a intersectat cu a lui şi am remarcat cum se uita lung la mine, fără nicio expresie.

— Prostii, a răspuns Malcom liniştit, privindu-mă cu un aer meditativ. Încă mai căutaţi un barman la club, nu-i aşa?

Aşa era. Craig, prietenul şi colegul meu (şi unica mea aventură de o noapte după nebunia cu Callum), ne părăsise şi plecase în Australia. Miercuri fusese ultima lui tură, şi managerul nostru, intervievase doritori timp de o săptămână. Îmi era dor de Craig. Uneori, flirtul lui ajungea să fie puţin cam mult, iar eu nu avusesem niciodată curajul să-i spun să tacă (Joss o făcuse), dar cel puţin era mereu într-o stare de spirit bună.

— Da, de ce?

Becca m-a atins pe braţ şi i-am privit chipul rugător. Brusc, mi-a trecut prin minte că, deşi era cu câţiva ani mai mare decât mine, arăta şi avea voce de fetiţă, cu ochii ei albaştri şi mari, pielea netedă glasul piţigăiat.

Noi două n-am fi putut fi mai diferite.

— Cam e grafician. A lucrat pentru o companie de grafică care face tot marketingul şi brandingul pentru cele mai cunoscute mărci din ţară, dar au avut reduceri de buget. Ultimul venit, primul plecat, cam aşa s-a pus problema, şi Cam lucra la ei numai de un an.

I-am aruncat lui Cam o privire precaută, dar plină de

compătimire. Nu era uşor să-ţi pierzi locul de muncă.

Totuşi, nu ştiam ce aveam eu sau postul de barman de-a face cu asta.

— Becca!

Cam părea iritat.

— Ţi-am spus că mă descurc singur cu asta.

Ea s-a îmbujorat uşor sub privirea lui pătrunzătoare şi, brusc, eu am simţit că aveam o legătură cu ea. Nu eram singura pe care el o intimida. Bun.

— Cam, lasă-mă să te ajut. S-a întors din nou spre mine. El se zbate...

— Mă zbat să găsesc ceva de lucru în domeniul graficii.

Cam i-a tăiat-o brusc, ochii lui albaştri arzând de frustrare. Mi-a trecut deodată prin minte că starea lui de spirit proastă n-avea nimic de-a face cu mine, ci era pricinuită întru totul de situaţia lui.

— Malcolm a zis că există un post vacant cu normă întreagă la club şi am experienţă ca barman. Am nevoie de ceva să mă descurc până ce îmi găsesc altă slujbă. Dacă mi-ai putea aduce un formular de cerere, ţi-aş fi recunoscător.

De ce hotărâsem să fiu de ajutor, având în vedere că nu-mi plăcea prea mult de el sau de atitudinea lui, a rămas un mister, aşa că i-am răspuns:

— O să fac ceva şi mai bun. Voi vorbi cu managerul meu şi îi voi da numărul tău de telefon.

Preţ de o clipă, s-a zgâit la mine şi nu mi-am putut da seama nici în ruptul capului ce se ascundea îndărătul acelor ochi. În cele din urmă, a încuviinţat dând încet din cap.

— Bine, mulţumesc. Numărul meu este...

În acel moment, telefonul mi-a vibrat în mâini şi eu l-am ridicat pentru a mă uita lung la ecranul lui.

Am ajuns acasă. Am fost la Jamie. Nu te mai panica. Cole.

Tensiunea din corp s-a disipat şi am oftat, trimiţându-i iute un mesaj.

— Jo?

Am ridicat privirea şi am observat sprâncenele ridicate ale lui Malcolm.

Fir-ar să fie! Numărul lui Cam. M-am înroşit, dându-mi seama că nu-l mai băgasem deloc în seamă atunci când am

primit mesajul de la Cole. Am schiţat un zâmbet sfios de scuze, dar expresia lui a rămas împietrită.

— Îmi pare rău. Numărul tău?

Mi l-a dictat fără să se amuze, iar eu l-am salvat în memoria telefonului.

— Am să i-l dau mâine.

— Sigur, cum să nu, mi-a răspuns el pe un ton plictisit, sugerând că nu credea că aveam neuroni care să-şi amintească să facă asta.

Atitudinea lui faţă de mine m-a durut, dar am decis să nu-i permit să mă sâcâie, lipindu-mă mai fericită de Malcolm, acum că ştiam că apartamentul nostru de pe London Road Cole era în siguranţă.

Capitolul 2

În timp ce Becca încerca, fară nicio îndoială, să-l convingă pe Malcolm să prelungească contractul de închiriere a galeriei, m-am îndreptat spre garderobă, întorcându-mă cu spatele la încăpere, în timp ce-l sunam pe Cole.

— Ce e?

Am făcut o grimasă auzind modul în care frăţiorul meu începuse să răspundă la telefon în ultima vreme. După toate aparenţele, a deveni adolescent însemna ca manierele pe care încercasem să le punctez cu mare grijă în el nu mai erau de actualitate.

— Cole, dacă-mi mai răspunzi o singură dată în felul ăsta la telefon, îţi vând PS3-ul pe ebay.

Făcusem o gaură serioasă în economiile noastre pentru a-i cumpăra consola video de Crăciun. La vremea aceea meritase banii. Devenit adolescent, fratele meu părea să-şi fi pierdut abilitatea de a-mi arăta încântarea. Am încercat mereu, cât timp Cole a fost puştan, să fac Crăciunul cât mai senzaţional cu putinţă şi mă emoţionam toată de cât de fericit era când venea Moşul. Acele zile dispăruseră subit, iar eu le duceam dorul. Oricum, vederea zâmbetului timid al lui Cole în momentul în care a deschis cutia cu PS3-ul lui mi-a redat, preţ de o clipă, acel sentiment. Ba chiar mă bătuse pe umăr şi-mi spusese că făcusem treabă bună. Mucos arogant, am gândit eu cu afecţiune.

Cole a oftat.

— Iartă-mă. Ţi-am spus c-am ajuns acasă. M-a adus tatăl lui Jamie cu maşina.

Am oftat uşurată.

— Ţi-ai făcut temele?

— Încerc să le fac acum, dar cineva mă tot întrerupe cu mesaje şi apeluri paranoice.

— Păi, dacă m-ai contacta de fiecare dată când spui c-o vei face, nu te-aş deranja atâta.

El a mormăit. Era un răspuns. Mă obişnuisem cu asta.

Mi-am muşcat buza, simţind cum mi se strângea stomacul.

— Ce face mama?

— Doarme dusă.

— Ai mâncat de cină?

— Pizza acasă la Jamie.

— Ţi-am lăsat Pop-Tart dacă îţi mai este foame.

— Mulţam!

— Te duci devreme la culcare?

— Da.

— Promiţi?

Un alt oftat din rărunchi.

— Promit.

Am dat aprobator din cap, având încredere în el. Avea un mic grup de prieteni cu care juca jocuri video şi nu intra în belele; era sârguincios şi, din când în când, de ajutor prin casă. Ca băieţel a fost cea mai scumpă fiinţă care a intrat vreodată în viaţa mea. Fusese umbra mea. Ca adolescent, lucruri de genul afecţiunii pe faţă pentru sora mai mare nu erau prea mişto. Învăţam să mă adaptez tranziţiei. Refuzam, totuşi, să las vreodată să treacă o zi fără ca el să ştie cât de iubit era. Crescând, eu n-avusesem parte de aşa ceva în viaţa mea şi aveam să mă asigur cu orice preţ că el va avea parte.

— Te iubesc, puiule. Ne vedem mâine.

Am închis înainte ca el să mormăie din nou şi m-am răsucit pe călcâie, doar pentru a trage adânc aer în piept.

Cam stătea în faţa mea. Se uita la mine în timp ce scotea telefonul Beccăi din paltonul ei care era agăţat pe cuier. M-a cercetat iar din priviri, apoi s-a uitat în pământ în timp ce spunea:

— Nu trebuie să întrebi de slujbă pentru mine.

Am mijit ochii la el, simţind că mă înfurii. Ce era cu tipul ăsta? Ce era cu reacţia mea faţă de el? De parcă îmi păsa de ce credea el.

— Ai nevoie de slujba asta, da?

Ochii ăia albaştri ai lui au privit iar în ai mei. Priveam cum muşchiul maxilarului i se încorda odată cu bicepşii în timp ce îşi încrucişa braţele la piept.

Aveam senzaţia că sub tricoul lui erau numai muşchi.

Nu mi-a dat niciun răspuns verbal, dar cu un asemenea limbaj al trupului, nici nu-mi trebuia vreunul.

— Atunci o să-ntreb.

Fără vreun cuvânt de mulţumire - nici măcar un gest din cap -, Cam s-a întors şi am simţit cum tensiunea mi se scurgea din trup. Apoi, când el s-a oprit şi s-a întors lent, tensiunea a urcat iar, de parcă cineva mă băgase în priză.

Cu toate că buzele lui Cam nu erau pline, cea de sus avea o curbură moale, expresivă, dându-i o expresie îmbufnată sexy. Acea expresivitate părea să dispară ori de câte ori îşi îndrepta atenţia verbală înspre mine. Buzele i se subţiau.

— Malcolm e un tip de treabă.

Pulsul mi-a crescut imediat, având suficientă experienţă cu privire la felul în care mă percepeau oamenii pentru a şti încotro bătea. Numai că eu nu voiam ca el să ajungă acolo.

— Da, este.

— Ştie că te întâlneşti cu cineva pe ascuns?

Bine... nu mă aşteptasem ca lucrurile să ajungă chiar acolo. M-am trezit imitându-l, încrucişând braţele la piept într-un gest de apărare.

— Pardon?

El a zâmbit atotcunoscător, ochii lui măsurându-mă din cap până în picioare pentru a cincisprezecea oară. Am văzut licărul de interes pe care nu-l putea ascunde, dar am bănuit că dezgustul lui pentru mine contracara orice apreciere masculină pentru trupul meu. Când îmi întâlni privirea, expresia lui era una aspră.

— Uite, cunosc prea bine genul tău. Am crescut privind o paradă de pipiţe splendide intrând şi ieşind din viaţa unchiului meu. Luau ce puteau şi apoi se regulau în stânga şi-n dreapta pe la spatele lui. Nu merita asta, iar Malcolm nu merită vreo fluşturatică ce-vrea-să-devină-nevastă-de-fotbalist şi care crede că a scrie mesaje pe telefonul mobil în timpul unei conversaţii între adulţi este socialmente acceptabil sau că a plănui să se întâlnească cu un alt bărbat a doua zi, în timp ce iubitul ei se află în partea cealaltă a încăperii, nu e ceva dubios din punct de vedere moral şi emoţional.

Am încercat să ignor ghemul din stomac pe care îl simţeam la atacul lui neîntemeiat. Din cine ştie ce motiv, vorbele ticălosului mă pătrunseseră. Oricum, în loc să trezească jena numai de mine ştiută care exista în adâncul fiinţei mele, cuvintele lui mi-au stârnit indignarea. De regulă, îmi reprimam iritarea şi furia, dar, nu ştiu de ce, vocea mea refuza să asculte creierul. Voia să-i scuipe cuvintele, drept în faţă. Eram hotărâtă oricum să nu-l abordez în maniera „fluşturatică” la care se aştepta el.

În schimb, m-am încruntat.

— Ce i s-a întâmplat unchiului tău?

Văzând cum s-a înnegurat la faţă, m-am pregătit de şi mai multe insulte.

— S-a căsătorit cu o altă versiune de-a ta. I-a luat totul. Acum e divorţat şi plin de datorii până în albul ochilor.

— Aşa că asta ar explica de ce crezi că e în regulă ca tu să mă judeci? O persoană pe care nici măcar n-o cunoşti.

— Nu-i nevoie să te cunosc, scumpete. Eşti un clişeu ambulant.

Simţind cum furia mea dădea în clocot, mi-am înfrânat-o până ce era doar mocnită, între timp făcând un pas spre el, râzând uşor, fără umor. Pe măsură ce corpurile noastre se apropiau unul de altul, am încercat şi n-am reuşit să ignor descărcarea electrică dintre noi. Mi-am simţit sfârcurile întărindu-se pe neaşteptate şi m-am bucurat că ţineam braţele încrucişate la piept, astfel încât el să nu le poată vedea. A inspirat adânc la apropierea mea, cu o expresie care ardea, iar eu am simţit-o ca pe o apăsare între picioare.

Ignorând absurda atracţie sexuală dintre noi, m-am uitat urât la el.

— Ei bine, cred că facem o pereche bună. Eu sunt pipiţă fară minte, cu o moralitate dubioasă şi ahtiată după bani, iar tu eşti un bou arogant, plin de fumuri, care crede că le ştie pe toate.

Străduindu-mă să maschez tremurul din mine - o reacţie la puseul de adrenalină stârnită de faptul că măcar o dată luasem atitudine -, am făcut un pas înapoi, satisfăcută de sclipirea de surprindere din ochii lui.

— Vezi, şi eu pot să judec după aparenţe.

Nelăsându-i răgazul de a-mi da o replică de şmecher, am pornit-o, legănându-mi şoldurile pentru a masca tremuratul, şi m-am dus în paşi de paradă dincolo de pereţii despărţitori, până ce mi-am găsit iubitul. Becca îl monopolizase prea mult timp. Am mers spre el aplecându-mă într-o parte, plimbându-mi palma de-a lungul spatelui său şi periculos de aproape de fundul lui apetisant. Atenţia le-a fost imediat distrasă de la Becca şi, în acel moment, m-a privit lung în ochii mei care sclipeau.

Mi-am umezit provocator buzele.

— Iubitule, mă plictisesc. Hai să mergem.

Ignorând pufăitul de enervare al Beccăi, Malcolm a mai felicitat-o o dată pentru expoziţia grozavă, apoi m-a condus,

ieşind de acolo, nerăbdător să primească ceea ce-i promiteau ochii mei.

Când în cele din urmă a ajuns la orgasm, Malcolm a gemut în urechea mea, şoldurile mişcându-i-se peste ale mele în spasme staccato. Muşchii spatelui i s-au relaxat sub palmele mele şi, preţ de o secundă, s-a prăbuşit peste mine, să-şi tragă sufletul. L-am sărutat tandru pe gât, iar el s-a tras înapoi, afecţiunea pentru mine fiind vizibilă în ochii lui. Era plăcut s-o văd.

— Tu n-ai ajuns la orgasm, a remarcat el calm.

Nu, nu ajunsesem. Mintea mea era prea pornită, gândurile îmi fugeau la întâmplările serii, la Cam şi la ceartă, şi refuzau să-mi dea drumul din strânsoarea lor.

— Ba da.

Malcolm a făcut o grimasă.

— Scumpo, cu mine nu trebuie să te prefaci.

M-a sărutat blând şi s-a retras, zâmbind.

— Te aduc eu acolo.

A dat să se mişte deasupra mea, dar mâinile mele l-au strâns mai tare, oprindu-i coborârea.

— Nu trebuie s-o faci.

Am dat să mă ridic, iar Malcolm s-a tras de tot de pe mine, lăsându-se pe o parte pentru a mă lăsa să mă mişc.

— Ai avut o zi grea. Ar trebui să dormi.

Mâinile lui mari au coborât pe şoldurile mele goale, oprindu-mă să cobor din pat. I-am aruncat o privire şi am văzut îngrijorarea din ochii lui.

— S-a întâmplat ceva? Eşti bine?

M-am hotărât să mint.

— Când am vorbit cu Cole mai devreme, suna de parcă mama avea probleme. Sunt doar îngrijorată.

Malcolm s-a ridicat în capul oaselor, cu sprâncenele unite.

— Ar fi trebuit să-mi spui.

Nevrând să-l tulbur pe el sau relaţia noastră, m-am aplecat şi i-am lipit un sărut ferm pe gură, trăgându-mă înapoi pentru a mă putea uita în ochii lui, astfel încât să ştie că eram sinceră.

— Am vrut să fiu cu tine în seara asta.

I-a plăcut asta. Mi-a zâmbit şi m-a sărutat scurt.

— Fă ce ai de făcut, iubito.

Am încuviinţat şi i-am aruncat un zâmbet înainte să mă

spăl aşa încât să pot să plec. Niciodată nu petrecusem noaptea cu Malcolm. Plecam după ce făceam sex, deoarece credeam că asta era ceea ce el îşi dorea. Credeam că asta îl făcea fericit. Şi, de vreme ce nu-mi ceruse niciodată să rămân, am presupus că bănuiala mea era corectă.

Când eram gata de plecare, Malcolm adormise. M-am zgâit la trupul lui puternic, gol, întins pe pat, şi m-am rugat ca aceasta să fie relaţia care avea să reuşească. Mi-am chemat un taxi, iar când telefonul mi-a sunat de două ori pentru a mă anunţa că sosise, am plecat în linişte, încercând să ignor neliniştea ce mă cuprinsese.

Cu aproape un an în urmă mutasem familia noastră din apartamentul nostru mare de pe Leith Walk într-unul mai mic de dincolo de Walk, pe London Road, practic pe Lower London Road. Asta dubla drumul meu de la muncă, însemnând că în majoritatea zilelor eram nevoită să iau un autobuz pentru a ajunge în oraş, în loc să merg pe jos. Cu toate acestea, merita pentru ceea ce economiseam la chirie. Mama închiriase apartamentul nostru de pe Leith Walk atunci când aveam eu paisprezece ani, dar n-a durat mult până ce a căzut în sarcina mea să fac plăţile, exact aşa cum era şi acum. Acest apartament nou fusese într-o stare deplorabilă atunci când l-am luat, însă reuşisem chiar să-l conving pe proprietar să mă lase să-l decorez pe banii mei. Ceva ce puteam face cu un buget mic.

La mai puţin de zece minute după ce am plecat de la Malcolm, şoferul de taxi m-a lăsat la apartament, şi eu am intrat în clădire, mergând în vârfurile degetelor, în aşa fel încât tocurile mele să nu facă zgomot. Urcând scara îngustă în spirală ce ducea la apartamentul nostru, nici nu mai vedeam casa scării umedă, acoperită cu graffiti, aşa eram de obişnuită cu ea. Şi fosta noastră scară fusese la fel. În astfel de spaţii puteai auzi de toate şi, de vreme ce ştiam cât de enervant era să fii trezit de vecinii beţi cu ţăcănitul tocurilor lor şi cu jovialitatea lor înecată în alcool, aveam grijă să nu fac niciun zgomot în timp ce-mi croiam drumul spre etajul trei.

Am intrat în linişte în apartamentul întunecat şi mi-am scos pantofii, mergând în vârfuri pe hol, mai întâi spre camera lui Cole. Am întredeschis uşa şi, în lumina care se infiltra printre draperiile trase, i-am zărit conturul capului vârât

aproape complet sub pilotă. Grijile pe care mi le făceam întotdeauna pentru el s-au mai estompat acum că vedeam cu ochii mei că era viu şi nevătămat, însă grijile nu aveau să dispară niciodată de tot - pe de-o parte fiindcă părinţii nu încetează niciodată să-şi facă griji pentru copiii lor şi, pe de altă parte, din cauza femeii care dormea în camera de vizavi.

M-am strecurat în dormitorul mamei, doar pentru a o găsi dormind lăţită în pat, cu cearşafurile răsucite în jurul picioarelor ei, cu cămaşa de noapte ridicată, astfel că i se vedeau chiloţii roz din bumbac. Eram mulţumită că purta lenjerie intimă. În pofida tuturor lucrurilor, nu puteam s-o las să îngheţe, aşa că am învelit-o repede cu pilota şi apoi am ochit sticla goală de lângă pat. Am dat repede peste ea şi am dus-o în bucătărioara noastră. Am pus-o laolaltă cu celelalte şi am remarcat că era timpul să duc baxul de sticle jos, la containerul de gunoi.

Le-am privit lung preţ de o clipă, simţindu-mă epuizată, iar epuizarea mi s-a transformat în ciudă faţă de sticlă şi de toate necazurile pe care ni le pricinuise. De îndată ce devenise limpede că pe mama n-o mai interesa nimic, nici responsabilitatea faţă de propriul cămin, am preluat eu totul. Plăteam la timp, în fiecare lună, chiria pentru apartamentul nostru cu trei dormitoare. Economisisem mult, munceam ore în şir şi, mai ales, mama nu se putea apropia de banii mei. Totuşi, lucrurile nu stătuseră întotdeauna aşa. Existase o vreme când banii reprezentaseră o problemă, când mâncarea şi hainele pentru Cole erau o chestiune spinoasă. Îmi promisesem că n-aveam să mă mai întorc niciodată la aşa ceva. Aşa că, deşi existau bani în bancă, ştiam că erau bani care nu aveau să ţină la infinit.

Încercasem să şterg cu buretele o mare parte din viaţa noastră anterioară. În copilărie, unchiul nostru Mick - zugrav şi decorator - obişnuia să mă ia cu el la treburile pe care le făcea pentru prieteni şi familie. Am lucrat cu el până ce s-a mutat în America. Unchiul Mick mă învăţase tot ce ştia şi mie îmi plăcuse fiecare clipă. Era ceva liniştitor în transformarea unui spaţiu, ceva terapeutic. Aşa că, din când în când, vânam promoţii şi redecoram apartamentul - aşa cum făcusem când ne mutaserăm în cel nou. Cu numai câteva luni în urmă, tapetasem peretele principal din camera de zi cu un tapet din hârtie de culoarea ciocolatei, cu flori mari, verzui. Zugrăvisem

ceilalţi trei pereţi crem şi cumpărasem pernuţe ciocolatii şi verzui pentru vechea noastră sofa din piele crem. Cu toate că la final nu noi aveam să fim cei care urmau să beneficieze financiar de pe urma schimbării, primul lucru pe care îl făcusem fusese să scot pardoseala din lemn de esenţă tare, redându-i podelei strălucirea de odinioară. Aceasta fusese cea mai mare cheltuială, dar meritase să mă simt mândră de căminul nostru, indiferent de cât de temporar ar fi fost el. În ciuda cheltuielilor minime pentru restul decoraţiunilor, apartamentul arăta modern, curat şi bine întreţinut. Era o casă în care Cole nu s-ar fi simţit jenat să-şi invite prietenii... dacă n-ar fi fost mama.

În majoritatea zilelor, făceam faţă situaţiei grele la care eram condamnaţi eu şi Cole. Azi mă simţeam copleşită de emoţii. Mă simţeam chiar şi mai departe de pacea şi de siguranţa pe care mă străduisem să le găsesc. Poate că oboseala era ceea ce îmi făcea sângele să clocotească.

Hotărând că era timpul să dorm puţin, am pornit-o tiptil spre capătul holului, ignorând sforăitul de beţiv ce venea din dormitorul mamei, şi m-am strecurat fără zgomot în cameră, lăsând lumea afară. Aveam cel mai mic dormitor din apartament. Înăuntru era un singur pat, un şifonier - cele mai multe dintre hainele mele, inclusiv mormanul pentru ebay, împărţeau spaţiul cu ale lui Cole în şifonierul din camera lui - şi două rafturi arhipline de cărţi. Colecţia mea cuprindea de toate, de la poveşti de dragoste paranormale la cărţi de istorie. Citeam orice. Absolut orice. Adoram să fiu transportată în altă parte, chiar şi înapoi în timp.

Mi-am scos rochia Dolce Gabbana şi am pus-o în sacul cu haine de dus la curăţătorie. Numai timpul avea să decidă dacă aveam s-o păstrez sau nu. În apartament era frig, aşa că m-am grăbit să mă îmbrac cu pijamalele mele călduroase şi să mă vâr sub pături.

După o asemenea zi lungă, am crezut că aveam să adorm pe loc. Dar nu s-a întâmplat aşa.

M-am trezit că mă zgâiam la tavan, derulând în minte iar şi iar cuvintele lui Cam. Crezusem că eram obişnuită să fiu considerată ultimul om, dar atitudinea lui, nu ştiu de ce, îmi rămăsese înfiptă în coaste ca un cuţit. Şi totuşi nu era nimeni de vină în afară de mine.

Eu am ales calea aceasta.

M-am întors pe-o parte, trăgând pilota până la bărbie. Nu credeam că eram nefericită.

Nu ştiam nici dacă eram fericită.

Am presupus că nu conta atâta timp cât Cole era fericit. Mama noastră nu prea fusese o mamă bună - şi în urmă cu paisprezece ani îmi promisesem să veghez asupra frăţiorului meu. Cât timp el creştea cu respect de sine, iar eu aveam mijloacele să-i aduc orice îi trebuia să pornească bine în viaţă, asta era tot ceea ce conta.

Capitolul 3

Zgâindu-mă plină de frustrare la factura de electricitate, am decis că va trebui să mă uit din nou la ea când n-o să mai fiu atât de obosită. Dormisem doar câteva ore în noaptea precedentă înainte de a trebui să mă trezesc dimineaţă pentru Cole, ceea ce făceam mereu, căci îmi plăcea să-l conduc la şcoală. Şi apoi mă întorceam acasă şi îmi petreceam ziua făcând curat în apartament, trezind-o pe mama suficient timp cât s-o ajut să se spele şi să se îmbrace, iar apoi s-o las să urmărească nu ştiu ce talk show tâmpit în timp ce eu ieşeam să cumpăr de mâncare.

Am mijit ochii la factura de electricitate. Mă îndoiam că aveam să reuşesc să înţeleg. Nu puteam niciodată să înţeleg cum stătea treaba cu tarifele. Oricum ar fi fost calculate, mă lăsau lefteră.

— Bulangii nenorociţi, am şuierat printre dinţi, aruncând factura pe măsuţa de cafea şi ignorând privirea speriată a lui Cole, care încă era îmbrăcat în uniforma de şcoală.

Încă de când crescuse suficient cât să mă imite, îmi supravegheam limbajul în preajma lui. Uram că-mi mai scăpa câte o înjurătură.

Dacă mă prefăceam că n-o spusesem, atunci poate că aşa avea să procedeze şi el.

M-am trântit înapoi pe canapea şi am închis ochii sperând că ivea să-mi treacă durerea de cap din spatele ochilor.

L-am auzit pe Cole târşâindu-şi picioarele prin preajmă, urmat de sunetul unui sertar care s-a deschis cu câteva secunde înainte să-mi aterizeze ceva mic pe piept. Mi-am deschis cu greu ochii şi m-am uitat la micuţul proiectil.

Gumă Nicorette.

Am simţit cum mi se ridică colţul gurii şi l-am privit pe Cole pe sub gene în timp ce el se zgâia la mine.

— Nu-mi mai trebuie guma.

Cole a mormăit şi a ridicat din umeri, lucruri care deveniseră mult prea familiare anul acela.

— Înjurai tare mult atunci când încercai să te laşi de fumat.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

— M-am lăsat cu mai mult de trei luni în urmă.

A ridicat din nou din umeri.

— Ziceam şi eu.

Nu aveam nevoie de nicio ţigară. Somn îmi trebuia. Bine, uneori chiar voiam o ţigară. Disperarea cedase în cele din urmă - aveam senzaţie de durere şi nervi, senzaţia că fiecare terminaţie nervoasă urla la mine cerând o ţigară. Jur că aş fi putut sfâşia faţa oricui pentru o ţigară în acele câteva prime săptămâni după ce m-am lăsat. Mi-ar plăcea să spun că am fost motivată să mă las de fumat deoarece era lucrul corect de făcut. Dar nu. Îi văzusem pe câţiva dintre prietenii mei încercând să se lase de fumat şi n-aş fi avut chef să trec prin acele chinuri. Trecusem prin destule în viaţa mea fără să mai adaug lupta cu o dependenţă pe listă. Nu, m-am lăsat de fumat pentru singura fiinţă din lume care însemna ceva pentru mine şi care chiar acum se chircea din nou pe podea, în faţa televizorului, unde erau împrăştiate benzi desenate făcute de el.

Cole mă rugase să mă las de fumat cu câţiva ani în urmă, atunci când a aflat că ţigările nu „sunt bune”. N-o făcusem deoarece el nu insistase, dat fiind că avea numai şapte ani şi era mult mai interesat de *Iron Man* decât de obiceiurile mele proaste.

Apoi, cu câteva luni în urmă, la ora de sănătate li se arătase un filmuleţ destul de dezgustător cu daunele şi consecinţele pe care le producea fumatul în plămâni, aşa cum ar fi... cancerul pulmonar. Acum, Cole e un copil isteţ. Nu e ca şi cum n-ar şti că fumatul ucide. De vreme ce pe fiecare pachet de ţigări e un anunţ cu litere îngroşate care spune că FUMATUL UCIDE, aş fi suficient de îngrijorată dacă el n-ar fi ştiut.

Însă nu cred că îi trecuse prin minte până atunci că fumatul m-ar fi putut ucide pe mine. A venit acasă pus pe harţă şi mi-a aruncat în vasul de toaletă toate ţigările, trăgând apa după ele. Nu l-am văzut niciodată reacţionând atât de vehement în legătură cu ceva - chipul lui era aproape vânăt de nervi, ochii îi ardeau. Mi-a cerut să mă las. N-a trebuit să mai spună nimic în plus - era scris pretutindeni pe chipul lui.

— Nu vreau ca tu să mori, Jo. Nu-mi pot permite să te pierd.

Aşa că m-am lăsat.

Mi-am luat plasturi şi gumă şi am trecut prin momentele

îngrozitoare de sevraj. Acum că nu mai eram nevoită să plătesc pentru plasturi şi gumă, economiseam bani, mai ales că preţul ţigărilor creştea în mod constant. Oricum, se părea că era inacceptabil din punct de vedere social să fumezi. Joss a fost în extaz atunci când i-am spus că mă lăsam de fumat, şi trebuie să recunosc că era drăguţ să nu fiu nevoită s-o văd strâmbând din nas de fiecare dată când mă întorceam din pauză mirosind a fum de ţigară.

— Sunt bine acum, l-am asigurat pe Cole.

El a continuat să schiţeze o pagină din revista de benzi desenate pe care o crea. Puştiul era talentat cu adevărat.

— Şi atunci, cum rămâne cu înjuratul?

— A crescut preţul la electricitate.

Cole a pufnit.

— Dar ce n-a crescut?

Ce-i drept, ştia ce zice. Urmărea cu aviditate ştirile încă de când avea patru ani.

— Adevărat.

— N-ar trebui să te pregăteşti pentru muncă?

Am gemut.

— Da, bine, tată.

Am fost gratulată cu încă o ridicare din umeri înainte ca el să se aplece din nou asupra caietului de schiţe, semnalul că se pregătea să nu mă mai bage în seamă. Părul lui blond-roşcat deschis îi cădea peste frunte şi mi-am reprimat dorinţa de a i-l da înapoi. Părul îi crescuse, dar nu voia să mă lase să-l duc la frizer să-l tundă.

— Ţi-ai făcut temele?

— Îhî.

Stupidă întrebare.

Am tras cu coada ochiului spre ceasul de pe poliţa căminului. Cole avea dreptate. Era timpul să mă pregătesc pentru schimbul de la Club 39. Joss era în tură cu mine în acea seară, aşa că n-avea să fie prea rău. Existau avantaje în a lucra cu cea mai bună prietenă.

— Ai dreptate. Mai bine aş...

Trosc!

— Au, futu-i!

Trosnetul şi înjurătura au zguduit apartamentul şi i-am mulţumit lui Dumnezeu că vecinii de jos se mutaseră şi că apartamentul era gol. Mă îngrozea gândul că un nou chiriaş

avea să se mute în el.

— Jooooo! a ţipat ea neajutorată. Johanaaaaa!

Cole m-a privit lung, ostilitatea arzându-i în priviri în ciuda durerii şi încordării din trăsăturile lui băieţeşti.

— Las-o-n pace, Jo!

Am clătinat din cap, stomacul strângându-mi-se.

— Lasă-mă s-o instalez comod în aşa fel încât să nu fii nevoit să-ţi faci griji pentru ea în noaptea asta.

— JOOOOOO!

— Vin! am ţipat şi mi-am îndreptat umerii, întărindu-mă pentru a avea de-a face cu ea.

Am deschis larg uşa, fără să fiu surprinsă s-o găsesc pe mama pe podea lângă pat, strângând cearşafurile în încercarea de a se ridica singură. O sticlă de gin se spărsese de noptieră, iar cioburile de sticlă căzuseră pe podea, alături de ea. Am văzut că îi aluneca o mână spre sticla spartă şi m-am grăbit spre ea, trăgând-o de braţ cu brutalitate.

— Nu, i-am spus calm. Cioburi.

— Am căzut, Jo.

Am oftat şi mi-am lăsat capul în pământ. Mama mea, Fiona, era o alcoolică înrăită. Îi plăcuse întotdeauna un păhărel. Când era mai tânără, nu fusese la fel de rău cum era acum. În primii doi ani după ce ne mutaserăm de la Glasgow la Edinburgh, mama reuşise să se ţină de serviciul pe care îl avea la o firmă particulară de curăţenie. Alcoolismul ei se înrăutăţise atunci când ne părăsise unchiul Mick, dar, când începuseră problemele ei cu spatele şi ea a fost diagnosticată cu hernie de disc, băutura devenise excesivă. S-a lăsat de serviciu şi a solicitat ajutor financiar pentru handicap. Eu aveam cincisprezece ani. Nu puteam să-mi iau un serviciu până la şaisprezece ani, aşa că timp de un an am dus o viaţă de rahat, căci supravieţuiam din ajutorul social şi micile economii pe care mama reuşise să le pună deoparte. Mama ar fi trebuit să rămână activă - măcar să meargă prin zonă - din cauza spatelui ei cu probleme. Însă n-a făcut decât să-şi amplifice durerea, devenise din ce în ce mai izolată, oscilând între lungi perioade de băut în pat şi scurte perioade de apatie în faţa televizorului, presărate cu izbucniri de furie de beţivă. La şaisprezece ani am abandonat şcoala pentru a mă angaja recepţioneră la un salon de coafură. Munceam ca apucata ore în şir ca să pot să mai acopăr din nevoi. Ca un câştig, la liceu

n-avusesem prieteni adevăraţi, însă la salon mi-am făcut câţiva. După ce am citit un articol vag despre sindromul oboselii cronice, am început să inventez scuze în legătură cu programul meu - pentru faptul că trebuia să fiu mereu acasă să am grijă de Cole - spunându-le oamenilor că mama suferea de sindromul oboselii cronice. De vreme ce nu ştiam mare lucru despre acea boală complicată, am pretins că era prea tulburător să vorbesc despre asta. Aveam impresia, oricum, că era cu mult mai puţin ruşinos decât adevărul.

Am privit pe sub gene, în priviri citindu-mi-se resentimentele faţă de femeia din pat care nici măcar nu se sinchisea. Odinioară, mama fusese o frumuseţe orbitoare. De la ea moştenisem înălţimea, silueta şi coloritul. Dar acum, cu părul rărit şi cu o piele neîngrijită, mama mea de patruzeci şi unu de ani părea să aibă şaizeci.

— Nu mai ai gin.

Îi tremura gura.

— Nu vrei să te duci să-mi mai aduci?

— Nu.

Niciodată nu voiam şi îi interzisesem şi lui Cole să îi aducă alcool.

— Trebuie să mă pregătesc pentru serviciu.

Mi-am adunat toate puterile.

Imediat a schiţat o grimasă de dezgust, mijindu-şi, plină de ură, ochii ei verzi, injectaţi. Vocea i se îngroşase din pricina veninului.

— Nu poţi s-aduci o afurisită de băutură mă-tii! Eşti o curvă puturoasă! Să nu crezi că nuş’ ce faci p-aci’! Curvăsărie. Desfaci afurisitele alea de picioare pent’orice bărbat care te-ar vrea. O blestemată de curvă!

Obişnuită cu „dedublarea personalităţii” mamei, am ieşit din cameră târşâind picioarele şi, trecând prin camera de zi spre bucătărie pentru a lua o mătură, am simţit mânia crescândă a lui Cole. Îi auzeam glasul crescând în intensitate, insultele venind iute una după alta şi, întorcându-mă, i-am aruncat o privire lui Cole, care strângea în mâna făcută pumn o foaie boţită. Am scuturat din cap spre el pentru a-l asigura că totul era în regulă şi mi-am continuat drumul spre camera mamei.

— Ce faci?

S-a oprit din lunga-i tiradă cât să-mi adreseze întrebarea în

timp ce eu măturam cioburile de sticlă.

Am ignorat-o.

— Lasă-le aşa!

— Dacă nu strâng, ai să te tai, mamă.

Am auzit-o scâncind din nou şi am sesizat schimbarea. Aveam de-a face cu ea de prea mult timp, încât ştiam cu care din părţi urma să am de-a face. Nu existau decât două opţiuni: drăguţa patetică sau javra înverşunată. Drăguţa patetică era pe cale să-şi facă apariţia.

— Iartă-mă.

Respirând întretăiat, a început să plângă încetişor.

— N-am vrut. Te iubesc.

— Ştiu. M-am ridicat. Dar nu-ţi pot lua de băut, mamă.

S-a ridicat în capul oaselor, cu sprâncenele îmbinate, cu degetele tremurânde, şi a întins mâna după poşeta de pe noptieră.

— O să-mi ia Cole. Am bani.

— Mamă, Cole e prea mic. Lui n-or să-i vândă.

Preferam ca ea să creadă că nu era din cauză că el nu era dispus s-o ajute. Nu voiam ca el să aibă de-a face cu furia ei cât eram plecată la serviciu.

A lăsat braţul în jos.

— Atunci, mă ajuţi tu să mă ridic?

Asta însemna că intenţiona să iasă ea. Mi-am muşcat limba pentru a mă împiedica să mă cert cu ea. Aveam nevoie ca ea să rămână drăguţă cât timp eram plecată.

— Stai să mă descotorosesc de cioburi şi revin să te ajut.

Când am ieşit din cameră, Cole aştepta deja la uşă. A întins mâinile.

— Dă-mi mie alea.

A arătat cu o mişcare a capului spre cioburi.

— Tu ajut-o pe ea.

Am simţit un junghi în piept. Era un copil tare bun.

— Când termini, ia-ţi cartea de benzi desenate în camera ta. În seara asta stai departe de ea.

A încuviinţat, însă am văzut încordarea din trupul lui atunci când s-a întors cu spatele la mine. Devenea din ce în ce mai matur şi mai frustrat din pricina situaţiei noastre şi a neputinţei sale de a face ceva în legătură cu asta. Eu voiam doar ca el să treacă peste următorii patru ani. Atunci va avea optsprezece ani şi aş putea legal să-l iau de aici şi să-l duc

departe de ea.

Când Joss a descoperit adevărul în legătură cu situaţia mea, m-a întrebat de ce nu-l luam pur şi simplu pe Cole şi nu plecam. Ei bine, nu procedasem aşa deoarece mama ameninţase că va chema poliţia dacă aş fi încercat s-o fac - era garanţia ei că ne avea în preajmă pentru a o hrăni şi pentru a-i ţine companie. Nu aş fi putut nici măcar să cer custodia, deoarece exista riscul să n-o primesc şi, odată ce serviciile sociale ar fi aflat de mama, aveau probabil să-l ia în grija lor. Mai mult, ar fi fost nevoiţi să-l contacteze pe tata şi chiar nu-l voiam înapoi în viaţa noastră.

Am petrecut o jumătate de oră aducând-o pe mama într-o stare decentă pentru a putea ieşi din casă. Nu trebuia să-mi fac griji legate de hoinăritul ei prin localurile şi restaurantele de pe strada noastră aglomerată, întrucât ea părea să se simtă la fel de jenată de starea în care se afla. Nevoia de a bea era unicul lucru care o silea să iasă chiar şi atunci comanda online, aşa încât să nu fie nevoită să iasă prea des.

Când am terminat să mă spăl şi să mă îmbrac, mama se întorsese în apartament cu sticlele de gin. Se aşezase în faţa televizorului, astfel încât eram fericită că îi spusesem lui Cole să se ducă în camera lui. I-am vârât capul pe uşa camerei şi i-am spus, aşa cum făceam mereu, să mă sune dacă avea nevoie de ceva.

Nu i-am spus la revedere mamei atunci când am plecat. N-avea rost. În schimb, am ieşit din clădire şi mi-am adunat tot curajul pentru noaptea ce urma, împingând deoparte îngrijorarea şi furia pentru a mă putea concentra la ce aveam de făcut. Având chef să merg pe jos, am pornit în marş pe London Road, reducând plimbarea de cincisprezece minute la una de zece, dar de îndată ce am ajuns pe mai familiara Leith Walk, am încetinit. Minunatele mirosuri ce veneau dinspre restaurantul indian, de sub vechiul nostru apartament, împreună cu aerul rece şi tăios al nopţii m-au trezit cumva. Am mers cu paşi apăsaţi pe strada largă şi aglomerată, cu magazinele şi restaurantele sale, trecând de Edinburgh Playhouse şi Omni Center, şi mi-aş fi dorit să fi fost îmbrăcată pentru a-mi petrece seara la teatru sau la cinematograf. Am traversat strada aproape de intersecţia cu Walk, cotind apoi pe Picardy Place, şi, îndreptându-mă spre George Street, m-am rugat să pot da uitării scena pe care o lăsasem acasă.

Su, şefa noastră, avea un program aparte. Ea lucra rareori în weekenduri la începutul programului, având încredere că personalul ei de cursă lungă şi tipii de la firma de pază vor avea grijă de local. Uneori lucra seara, de luni până miercuri, renunţând la serile de joi până sâmbătă, care se întâmplau să fie cele mai aglomerate seri. Nu mă deranja. De fapt, era chiar plăcut să nu ai un manager care să-ţi sufle în ceafă, mai ales că şeful de la serviciul de zi era atât de enervant.

Nici nu-mi trecuse prin minte să nu-i dau lui Su numărul lui Cam. Fusese un ticălos cu mine, dar nu mă puteam abţine să nu-mi pară rău pentru el că nu mai avea serviciu. Bănuiesc că şi soarta îl compătimea, căci pentru prima dată după mult timp, am prins-o pe Su chiar înainte să plece. Ne-am întâlnit pe George Street, în capul scărilor de la bar, şi efectiv m-am aşezat în calea ei, în aşa fel încât să nu poată scăpa, fiind evident că abia aştepta să fie cât mai departe de club.

— Jo, ce s-a întâmplat? m-a întrebat, aproape săltând pe călcâie în timp ce-şi lăsa capul pe spate să se uite la mine.

La un metru cincizeci şi cinci, Su era o minioană de patruzeci şi ceva de ani, cu părul cârlionţat şi energică, a cărei minte părea să fie oriunde, numai la ce trebuia nu. Eram uluită că ea administra Club 39, dar proprietarul, o persoană alunecoasă pe nume Oscar, era unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Su.

I-am zâmbit.

— Mai cauţi un barman?

Su a oftat din greu, vârându-şi mâinile în buzunare.

— Da, caut. Vreau un alt tip aşa cum e Craig, ca atare am o tonă de fete care candidează şi niciun tip la fel de sexy precum Craig.

Fermecător.

Nu-mi scăpase faptul că membrii personalului de la Club 39 erau cu toţii atrăgători, dar s-aud chestia asta, spusă aşa, pe şleau, fără niciun soi de consideraţie faţă de etica la locul de muncă, m-a făcut să-mi reţin cu greu un pufnit. Am încercat să maschez iute gestul printr-un zâmbet afectat, amar.

— Ei bine, s-ar putea ca eu să am răspunsul la problema ta.

Mi-am scos mobilul.

— Numele lui e Cam, are experienţă ca barman, poate să înceapă imediat şi e al naibii de sexy.

Un ticălos fără pereche, dar unul care arată bine.

Su i-a luat numărul zâmbind molipsitor, cu gura până la urechi.

— Sună promiţător, Jo. Mulţumesc!

— N-ai pentru ce!

Ne-am urat reciproc noapte bună şi m-am grăbit să cobor treptele ce duceau la subsol, salutându-i zâmbitoare pe Brian, paznicul nostru, şi pe Phil, portarul pe timp de noapte.

— ’n seara, Jo!

Brian mi-a făcut cu ochiul când am trecut pe lângă el.

— Bună. Te-a iertat doamna ta că ai uitat de ziua ei de naştere? am întrebat, încetinind şi întorcându-mă pentru a-i auzi răspunsul.

Sărmanul Brian venise sâmbătă seara la lucru foarte prost dispus. Uitase de ziua soţiei sale şi, în loc să fie furioasă, Jennifer, nevasta lui de zece ani, fusese rănită. Se lăsase cu lacrimi. Brian, care arăta ca un urs grizzly, dar era mai curând genul afectuos, era răvăşit.

Nu şi acum, dacă te luai după zâmbetul lui.

— Da. Am aranjat chestia aia cu filmul aşa cum ai spus tu. A făcut minuni.

Am chicotit.

— Mă bucur să aud asta.

Îi sugerasem lui Brian să vorbească cu Sadie, una dintre studentele care lucra la bar şi făcea parte din clubul de film de la Universitatea Edinburgh. M-am gândit că ea ar fi putut să-i facă rost de un permis pentru a folosi proiectoarele universităţii, astfel încât Brian să poată s-o ducă pe Jennifer la o vizionare privată a filmului ei preferat - *Ofiţer şi gentleman* - pe marele ecran.

— Jo, tu te mai întâlneşti cu câştigătorul loteriei? m-a întrebat Phil, măsurându-mă din cap până în picioare.

Nu că ar fi fost mare lucru de văzut - eram încotoşmănată în paltonul meu de iarnă.

Mi-am înclinat capul într-o parte, afişând de data aceasta un zâmbet cu chef de flirt. Phil era cu numai câţiva ani mai mare decât mine, singur, drăguţ şi mă invita întruna să ieşim, dar în zadar.

— Da, Philip, mă mai întâlnesc.

A oftat din greu, ochii lui negri strălucindu-i sub luminile pâlpâitoare din jurul uşii clubului.

— Să mă anunţi când se termină. Am un umăr mare pregătit pentru tine, pe care să poţi să plângi.

Brian a pufnit.

— Poate că ai avea vreo şansă cu ea dacă n-ai mânca atâta rahat.

Lui Phil i-a sărit muştarul şi l-a înjurat. Întrucât asta era deja aproape un ritual, am izbucnit în râs şi i-am lăsat să se ciorovăiască.

— Iată-te!

Joss mi-a zâmbit când am intrat în clubul pustiu. Se sprijinea de bar şi i s-a schimbat expresia de pe chip la vederea mutrei mele.

— S-a întâmplat ceva?

— Am avut - am aruncat o privire în jur să mă asigur că eram singure cu adevărat - probleme cu mama în seara asta.

Am făcut câţiva paşi spre bar şi m-am aplecat, trecând pe dedesubt. După ce m-am şters de ea, am auzit paşi care mă urmau în mica cameră rezervată personalului.

— Ce s-a-ntâmplat? m-a întrebat Joss calmă, în timp ce eu îmi vâram geanta în vestiar.

M-am întors spre ea, dezbrăcându-mă de palton pentru a rămâne în aceeaşi uniformă ca a ei - un tricou alb fără mâneci cu emblema CLUB 39 pe sânul drept şi o pereche de jeanşi negri strâmţi care făceau ca picioarele mele lungi să pară şi mai lungi.

Joss stătea în faţa mea, cu aerul ei bătăios. Coama ei deasă şi blondă era prinsă la spate într-o coadă de cal dezordonată şi mă privea cu o îngrijorare ce i se citea în ochii ei cenuşii, de felină, şi cu buzele strânse. Joss nu era o frumuseţe tradiţională, dar era sexy. Înţelegeam de ce se îndrăgostise Braden de ea. Sarcasmul ei grozav era în contradicţie cu sexualitatea ei făţişă, dar neintenţionată, şi ca atare toţi tipii erau intrigaţi.

Mda. Făceam o pereche pe cinste. Şi primeam bacşişuri bune.

— Mama a căzut din pat, a spart ultima sticlă de gin şi au apucat-o pandaliile ei obişnuite atunci când i-am zis că nu-i mai iau. După ce s-a calmat, am ajutat-o să se pregătească să iasă din apartament să-şi ia de băut.

Am pufnit amar.

— Apoi a trebuit să-l las pe Cole acolo.

— N-o să păţească nimic.

Am scuturat din cap.

— O să-mi fac griji toată noaptea pentru el. Te superi dacă îmi iau mobilul cu mine?

Joss şi-a ţuguiat buzele a consternare.

— Sigur că nu. Dar ştii ce soluţie ai, nu-i aşa?

— O zână?

— Da.

Şi-a înclinat capul într-o parte.

— Doar că în loc de o zână, e un Om al Cavernelor, îmbrăcat în costum.

N-am priceput.

— Braden! Ţi-a oferit o slujbă de atâtea ori, Jo. Cu normă parţială sau întreagă. Acceptă-i oferta. Dacă ocupi un post cu normă întreagă, vei lucra în timpul zilei, aşa că nu vei mai fi nevoită să-ţi faci griji, lucrând nopţile departe de Cole.

Am încercat să simt numai recunoştinţă în timp ce treceam cu paşi apăsaţi pe lângă ea, ieşind în bar, şi am încercat din răsputeri să ignor iritarea.

— Joss, nu.

M-a urmat şi nici n-a fost nevoie să mă uit ca să ştiu că arborase expresia aceea de încăpăţânare pe care obişnuia să le-o rezerve celor ce îi puneau ei întrebări la care voia să răspundă.

— De ce îmi spui lucrurile astea dacă nu vrei o soluţie?

— Asta nu e o soluţie, i-am replicat calm, legându-mi şorţul alb în jurul taliei. Asta e pomană.

I-am zâmbit pentru a atenua duritatea cuvintelor mele.

Prietena mea, în mod vădit, nu voia să accepte astfel de scuze în acea seară.

— Vezi tu, mi-a trebuit ceva timp să pricep că o persoană nu poate face totul de una singură.

— Eu nu sunt singură. Îl am pe Cole.

— În regulă.

Joss a clătinat din cap şi a mai făcut un pas în direcţia mea. M-am întors încet spre ea, simţind cum mi se strânge stomacul auzindu-i tonul tăios.

— Pur şi simplu am s-o spun.

Adună-ţi tot curajul, Jo.

— Cum de poţi accepta ajutorul lui Malcolm şi al celorlalţi tipi, dar nu şi pe cel al unui prieten?

Deoarece e cu totul altă chestie!

— E altceva, i-am spus moale. Face parte din a fi într-o relaţie cu un tip care are bani. Joss, eu nu prea sunt bună la mare lucru. Nu sun savantă cu Ellie sau o bună scriitoare ca tine. Sunt o amantă. Sunt o iubită bună şi iubitului meu îi place să-şi arate aprecierea prin a fi generos cu banii lui.

Am fost luată prin surprindere de fulgerele de mânie din ochii lui Joss şi am făcut, în mod automat, un pas înapoi.

— Unu: poţi mult mai mult de atât. Doi: îţi dai seama că te cam descrii ca fiind o curvă mai stilată?

Ar fi putut la fel de bine să-mi tragă una. Am simţit o durere adâncă, încercând să mă retrag din calea cuvintelor rostite, simţind cum mă ustură ochii din pricina lacrimilor.

— Joss...

Am văzut o umbră de regret trecând peste chipul ei, iar ea şi-a plecat capul, clătinându-l.

— Poţi mult mai mult, Jo. Cum de poţi accepta cu seninătate ca lumea să creadă rahaturile astea despre tine? Înainte să te cunosc, m-am gândit că eşti o tipă grozavă, dar o întreţinută ahtiată după bani. Te-am categorisit greşit - şi aşa face toată lumea. Şi tu le permiţi să creadă aşa. Ştii de câte ori am vrut să-i trag un şut lui Craig în boaşe pentru felul în care vorbea despre tine? Jo, nimeni nu te respectă, deoarece nu ceri respect. Eu ştiu adevărul de numai un an şi mi-e greu să-i fac faţă. Nu ştiu cum faci tu faţă. Nici măcar nu cred c-o faci.

Prin uşa barului s-au auzit hohote de râs şi sporovăială, iar Joss s-a îndepărtat de mine, pregătindu-se pentru primii clienţi. Am privit-o, simţindu-mă şocată şi rănită... de parcă cineva mi-ar fi jupuit primul strat de piele şi eram expusă şi însângerată.

— Eu te respect, mi-a spus încetişor. Zău că da. Ştiu de ce faci ce faci şi pot să înţeleg. Dar de la o fostă martiră la o actuală martiră. Treci peste rahatul tău şi cere ajutor.

Clienţii au intrat în bar şi eu m-am întors să-i servesc cu un strălucitor zâmbet fals, prefăcându-mă că cea mai bună prietenă din lume nu-mi spusese, cu numai câteva secunde în urmă, lucrurile de mă temeam în legătură cu mine.

Pe măsură ce noaptea trecea, am reuşit să las la o parte părerea lui Joss şi am flirtat cu clienţii arătoşi, aplecându-mă peste bar pentru a le şopti la ureche, chicotind la glumele lor - bune sau proaste - şi în general, prefăcându-mă că mă distram

de minune.

Borcanul pentru bacşişuri se umplea repede.

La două secunde după ce un tip atrăgător la treizeci şi ceva de ani, purtând un ceas Breitling, mi-a strecurat numărul lui înainte să plece de la bar, Joss a şi fost lângă mine, preparând un cocktail.

A ridicat întrebător din sprâncene.

— Nu mi-ai spus tu aseară cât de mult îl placi pe Malcolm?

Încă simţind că mă ustura jupuitul ei de mai devreme, am ridicat nonşalantă din umeri.

— Pur şi simplu îmi păstrez lista opţiunilor deschisă.

Ea a oftat din rărunchi.

— Iartă-mă dacă mai devreme ţi-am rănit sentimentele.

Fără să-i accept scuzele, nefiind sigură că eram gata s-o fac, am dat din cap spre bar, zicându-i:

— Clientul tău aşteaptă.

În restul nopţii am evitat conversaţia cu ea, verificându-mi constant mobilul în caz că ar fi vrut Cole să mă contacteze. N-a făcut-o.

Când clubul s-a închis şi am făcut curat, Joss m-a încolţit în timp ce-mi trăgeam paltonul pe mine.

— Să ştii că eşti o mare belea, a spus ofuscată în timp ce-şi îmbrăca paltonul.

Am pufnit.

— Asta e cea mai proastă scuză pe care am auzit-o vreodată.

— Regret că ceea ce ţi-am spus a fost fără menajamente. Însă nu-mi pare rău că ţi-am spus.

Scoţându-mi geanta din vestiar, i-am aruncat o privire obosită.

— Cândva lăsai oamenii să-şi vadă de vieţile lor. Niciodată nu te băgai unde nu-ţi fierbea oala. Îmi plăcea asta la tine.

A fost rândul lui Joss să pufnească.

— Da, ştiu. Şi mie îmi plăcea asta la mine. Dar Braden m-a molipsit şi pe mine.

Gura i s-a schimonosit într-o grimasă.

— Are chestia asta cu vârâtul nasului în treburile oamenilor la care ţine, fie că lor le place asta sau nu.

Am simţit cum o parte din durerea de mai devreme pălea, atinsă de o alinare călduţă ca un balsam tămăduitor.

— Vrei să spui că ţii la mine?

Joss şi-a înşfăcat propria-i geantă şi a venit spre mine, călcând apăsat. Ochii ei cenuşii sfidători s-au înmuiat, inundaţi de un val de emoţie.

— Te-ai dovedit a fi unul dintre cei mai buni oameni pe care îi cunosc şi îmi displace că eşti într-o asemenea situaţie de rahat şi că nu laşi pe nimeni să te ajute. La câteva luni după ce am cunoscut-o pe Ellie, ea mi-a spus că şi-ar fi dorit ca eu să fi avut mai multă încredere în ea. În sfârşit, înţeleg cât de frustrant trebuie să fi fost pentru - să vadă că aveam nevoie de cineva şi că nu voiam s-o las pe ea să fie acea persoană. La fel simt şi eu în ceea ce te priveşte, Jo. Văd o persoană cumsecade care are toată viaţa înainte, iar ea alege calea spre nefericire sigură. Dacă te pot opri să faci aceleaşi greşeli pe care le-am făcut şi eu... ei bine, o voi face.

A zâmbit sigură de ea.

— Aşadar, fii pregătită să fii încolţită. Am învăţat de la maestru.

Ochii îi străluceau de nerăbdare.

— Şi mă aşteaptă afară, aşa că aş face mai bine să plec.

Joss a plecat înainte să-i pot răspunde la ameninţare. Nu eram în întregime sigură că înţelegeam ce voia să spună, dar ştiam că, atunci când voia să fie, era cea mai hotărâtă persoană de pe planetă. Nu voiam să fiu cineva pe care ea era hotărâtă să-l salveze.

Suna epuizant.

Capitolul 4

— Îmi pare rău, Malcolm.

Simţeam cum mi se accelera pulsul pe măsură ce neliniştea mi se strecura în pântece pentru a mă lovi din plin. Uram să-i resping oferta generoasă. Odată ce începeam să arunc cu „nu” în jur, lucrurile o luau la vale din acel moment.

— Eşti sigură? m-a întrebat liniştit de la celălalt capăt al firului. Mai e până în aprilie. Asta îţi oferă suficient timp să găseşti pe cineva care să aibă grijă de mama ta şi de Cole pe durata weekendului.

Malcolm voia să mă ia la Paris. Voiam să fiu dusă la Paris. Nu mai plecasem niciodată din Scoţia şi îmi imaginam că eram la fel ca majoritatea oamenilor de vârsta mea, în sensul că voiam să văd un colţ din lumea de dincolo de cea în care fusesem crescută.

Dar n-avea să se întâmple.

— N-am încredere în nimeni altcineva care să aibă grijă de ei. Din fericire, oftatul lui Malcolm n-a sunat a exasperare şi, spre surprinderea mea, a fost urmat de:

— Înţeleg, iubito. Nu-ţi face griji pentru asta.

Sigur că încă îmi făceam.

— Eşti sigur?

— Încetează să-ţi mai faci griji.

Malcolm a râs blând.

— Jo, nu e sfârşitul lumii. Îmi place cât de mult ţii la familia ta. Este admirabil.

Din piept mi-a urcat în obraji un val de căldură.

— Chiar aşa?

— Chiar aşa.

Preţ de o clipă n-am ştiut cum să răspund. Mă simţeam uşurată că el era atât de relaxat în ceea ce privea refuzul meu, dar tot neliniştită. Numai că acum eram neliniştită dintr-un alt motiv.

Afecţiunea mea pentru Malcolm creştea cu fiecare zi. La fel şi speranţele mele.

Trecutul mă învăţase că speranţele erau lucruri prea fragile de care să te poţi agăţa.

— Jo?

Vai!

— Iartă-mă. Am picat pe gânduri.

— În legătură cu mine, sper.

Am surâs şi am lăsat ca torsul să răzbată din vocea mea.

— În seara asta pot să trec pe la tine după serviciu, pentru a mă revanşa.

Vocea lui Malcolm a devenit mai joasă.

— De-abia aştept.

Am închis şi am rămas privind în gol cu telefonul în mână. La naiba! Începusem să sper.

Speram că, de data asta, chiar avea să meargă.

— După spusele lui Braden, te-am încolţit.

Surprinsă, am aruncat o privire în timp ce-mi vâram geanta în vestiar. Era vineri seară şi barul era deja în plină activitate. Întârziasem la muncă, aşa că nu prea avusesem timp să stau la taclale cu Joss şi cu Alistair, care îi făcea tura lui Craig. Mă strecurasem într-un moment de acalmie să iau un suc de portocale şi nişte gumă de mestecat din geantă.

— Pardon?

Joss s-a rezemat de tocul uşii de la camera personalului, din spatele ei bubuind muzica de la bar. Avea o expresie de nemulţumire pe chip.

— I-am povestit lui Braden ce ţi-am spus aseară, iar el a fost de părere că te-am încolţit.

I-am zâmbit.

— Poate puţin.

— El a zis că am multe de învăţat.

Asta m-a făcut să ridic dintr-o sprânceană.

— După toate aparenţele, şi el la fel.

— Mda, Joss răsufla zgomotos. Etalează o vânătaie de mărimea pumnului meu pe partea superioară a braţului său. Prostănac condescendent.

A ridicat din umeri.

— De asemenea, poate că avea cumva, posibil, o oarecare doză de dreptate.

Părea atât de stânjenită, încât era aproape amuzant.

— Joss, încercai să fii o bună prietenă.

— Braden a spus să fiu subtilă. Asta include să nu folosesc cuvântul „curvă” sub nicio formă.

Am tresărit.

— Da, ar fi bine.

Joss a făcut un pas spre mine, toată siguranţa de sine părând să-i fi dispărut.

— M-a luat gura pe dinainte aseară. Ştii asta, nu?

— Din întâmplare, asta vrea să însemne că n-ai să-ţi mai bagi nasul în treburile mele?

A râs sfidător.

— Da, bine.

— Joss...

— Doar că voi fi mai bună la asta. Nu te mai atac direct, mai curând prin învăluire.

Din nou cuvântul acela.

— Vezi tu, aş crede că dacă ai încerca să fii „subtilă”, nu mi-ai dezvălui intenţiile tale de a mă abate de la „drumul meu spre nefericire”.

Joss şi-a încrucişat braţele la piept, privindu-mă pe sub pleoape.

— Femeie, nu mă cita făcând semne cu degetele!

Am ridicat mâinile în semn de capitulare.

— Hei, ziceam şi eu aşa.

— Doamnelor!

Capul lui Alistair a apărut în cadrul uşii spre bar.

— Puţin ajutor!

Mi-am înşfăcat guma şi am trecut, ştergându-mă de Joss. I-am zâmbit gândindu-mă la ce o măcina cu adevărat.

— Nu sunt supărată pe tine, să ştii.

Am privit peste umăr să văd dacă mă urma. Ea a încuviinţat, ridicând uşor din umeri de parcă nu-i păsa când era mai mult decât evident că da. Motiv pentru care nu eram supărată pe ea.

— Bine, totul e în regulă.

Am ajuns în bar să vedem clienţii stând înşiraţi de-a lungul tejghelei.

— Aşadar, tu şi Cole veniţi la cină duminică?

I-am surâs, gândindu-mă la familia Nichols şi la friptura lui Elodie care făcea să-ţi lase gura apă.

— N-am rata-o pentru nimic în lume.

Casa familiei Nichols era genul de cămin în care mi-aş fi dorit să fi crescut eu şi Cole. Nu pentru faptul că era un apartament minunat, de epocă, situat în Stockbridge - cu toate că ar fi fost, cu siguranţă, drăguţ - ci pentru că era plin de căldură şi de solidaritate familială adevărate.

Elodie Nichols era mama lui Ellie. Când fusese mai tânără, se îndrăgostise de tatăl lui Braden, Douglas Carmichael, iar apoi rămăsese însărcinată. Douglas pusese capăt relaţiei, dar oferise ajutor financiar şi jucase rolul unui tată, fără prea multă convingere. Braden contribuise, luând-o pe sora sa vitregă sub aripa lui ocrotitoare şi făcând-o pe tatăl adult copil fratele mai mare. Cei doi erau apropiaţi - atât de apropiaţi, încât, de fapt, Braden era mai apropiat de Elodie şi de soţul ei, Clark, decât era de propria-i mamă. Cât despre Douglas, el murise în urmă cu câţiva ani, lăsându-le banii lui Ellie şi afacerea lui Braden.

Ellie avea doi fraţi vitregi adorabili - Hannah, care era cu un an şi jumătate mai mare decât Cole, şi Declan, care avea unsprezece ani. Nimic surprinzător în faptul că cei doi adolescenţi timizi nu-şi petreceau timpul unul cu celălalt atunci când îl aduceam pe Cole la acele cine. Oricum, Declan îl monopoliza pe Cole - Declan avea o mare colecţie de jocuri video, în care se cufundau până intrau în transă.

Cam cu opt luni în urmă, Joss mă invitase să ieşim într-o seară cu Ellie. După cinci minute, am avut senzaţia distinctă că fusesem luată sub aripa lor. Ellie m-a invitat imediat la cina în familie de duminică în timp ce Joss mustăcea fericită la gândul că mai beneficia şi altcineva de „tratamentul Ellie”, insistând să-l iau şi pe Cole. După două luni de refuzat invitaţia, într-un sfârşit am ajuns în punctul în care m-am simţit prost crescută să mai refuz. L-am târât pe Cole şi ne-am simţit amândoi atât de bine, încât încercam să ajungem la masa de duminică din casa familiei Nichols ori de câte ori puteam.

Îmi plăcea, deoarece era singurul moment când eu şi Cole puteam să fim noi înşine. Nu ştiu ce le spusese Joss celor care veneau la cina de duminică, dar nimeni nu întrebase niciodată de mama, iar Cole şi cu mine ne puteam relaxa timp de câteva ore în fiecare săptămână. În plus, Elodie era genul de mamă grijulie şi, neavând niciodată parte de aşa ceva, atât eu, cât şi fratele meu savuram faptul că măcar o dată avea cineva grijă şi de noi.

Prânzul de duminică îi includea pe membrii familiei Nichols, Ellie şi iubitul ei, Adam, Braden şi Joss.

În timp ce aşteptam ca cina să fie gata, de obicei stăteam de vorbă cu Hannah. Ca aspect fizic, Hannah era o versiune mai mică a frumoasei ei surori mai mari. Înaltă pentru vârsta

ei, iar dacă era să-i calce întocmai pe urme surorii ei, Hannah ajunsese deja la înălţimea definitivă de un metru şaptezeci şi cinci. Era absolut uimitoare cu părul ei blond deschis, ochii mari căprui, catifelaţi, care te străpungeau de sub un breton tuns modern şi trăsături delicate, incluzând o adorabilă bărbie ascuţită. Avea să aibă forme mai frumoase decât voi avea eu vreodată, deja etalând un decolteu decent şi curbe elegante ale şoldurilor. La aproape şaisprezece ani, putea să pară ca având optsprezece, şi dacă n-ar fi fost timidă, probabil că băieţii ar fi dat năvală şi i-ar fi dat bătăi de cap lui Cole.

Eram eu şoarece de bibliotecă, dar ea mă întrecea cu mult, ascunzându-se în spatele literaturii şi a temelor pentru şcoală. Consideram că era păcat că nu era mai sociabilă, de vreme ce avea o personalitate uimitoare. Avea o minte sclipitoare, era amabilă, amuzantă şi uşor mai sarcastică decât sora ei mai mare. Îmi plăcea să stau jos în dormitorul ei încăpător, luând la mână teancurile ei de cărţi în timp ce ea sporovăia cu mine vrute şi nevrute.

— Asta a fost una bună, a remarcat Hannah, şi eu m-am întors spre ea de la raftul de cărţi pentru a vedea că îşi întorsese privirea spre mine.

Aparent, făcusem ceva mai interesant decât prietenele ei de pe Facebook.

— Asta? am făcut un semn cu cartea înspre ea.

Nu prea citeam cărţi pentru adolescenţi, dar Joss le ridicase în slăvi, aşa că mă decisesem să le acord o şansă. Hannah îmi economisise o tonă de bani, funcţionând drept biblioteca mea personală.

A dat aprobator din cap şi mi-a zâmbit, făcând o gropiţă în obrazul stâng. Chiar că era adorabilă.

— În asta e un tip sexy.

Am ridicat o sprânceană.

— Vârsta?

— Douăzeci şi patru.

Plăcut surprinsă, i-am surâs, frunzărind prin carte.

— Drăguţ. Cine ar fi crezut că literatura pentru adolescenţi a devenit atât de îndrăzneaţă?

— Personajul principal are optsprezece ani. Nu e greţoasă sau altceva.

— E bine de ştiut.

M-am ridicat din genunchi şi m-am îndreptat spre patul ei

imens, trântindu-mă alături de ea.

— N-aş fi vrut să mă corupi.

Hannah a râs pe înfundate.

— Cred că Malcolm a făcut-o deja.

Am pufnit amuzată.

— Ce ştii tu de chestia asta? Nu cumva eşti atrasă de vreun băiat?

Desigur, m-aş fi aşteptat să scuture din cap, încruntându-se aşa cum făcea mereu când o întrebam acelaşi lucru. Spre marea mea surpriză, obrajii ei palizi au devenit roşii.

Interesant.

M-am ridicat în şezut şi i-am luat laptopul din braţe, astfel încât să-mi acorde atenţie deplină.

— Spune-mi tot.

M-a privit pieziş.

— N-ai voie să spui nimănui. Nici lui Ellie, nici lui Joss, nici mamei...

— Îţi promit, i-am răspuns grăbită, simţind o undă de bucurie pentru ea.

Primele idile sunt atât de captivante.

Făcând o grimasă la nerăbdarea mea evidentă, Hannah a clătinat din cap.

— Nu e ca şi când aş ieşi cu cineva.

Am zâmbit.

— Atunci ce este?

A ridicat nesigură din umeri, întristându-se subit.

— El nu mă place la fel.

— Cine nu te place? De unde ştii?

— E mai în vârstă.

Îngrijorarea m-a înjunghiat în vintre.

— Mai în vârstă?

Hannah probabil auzise nota de reproş din vocea mea, deoarece a făcut un gest cu mâna pentru a-mi risipi repede îngrijorarea.

— Are numai optsprezece ani. E în ultimul an la mine la şcoală.

— Aşadar, cum v-aţi întâlnit?

Cu toate că eram dispusă să-i fiu prietenă lui Hannah, doream şi detaliile, astfel încât să-mi dau seama dacă aveam motive de îngrijorare sau nu. Hannah avea frageda vârstă de cincisprezece ani şi, atunci când venea vorba de băieţi, nu

voiam ca cineva să profite de ea.

Relaxându-se, Hannah s-a întors spre mine, simţindu-se mai în largul ei pe măsură ce îmi destăinuia idila ei.

— Anul trecut, nişte băieţi au început să glumească pe seama mea şi a prietenelor mele. Nu prea ne păsa cât eram împreună. Erau doar porecle, iar ei erau o adunătură de idioţi care chiuleau şi se luau de toţi cei cărora chiar le plăcea şcoala.

Şi-a dat ochii peste cap ca reacţie la prostia speciei masculilor tineri.

— Oricum, într-o zi din anul trecut am pierdut autobuzul, aşa că am pornit pe jos spre casă. S-au luat după mine.

Am apucat strâns pilota ei, făcând ochii mari.

— Te-au…

— E în regulă, mi-a tăiat vorba, liniştindu-mă. Marco i-a oprit.

Mi-au zvâcnit buzele, încercând să-mi reprim zâmbetul la auzul modului încântător în care i-a pronunţat numele.

— Marco?

A dat aprobator din cap, zâmbetul fiindu-i mai mult decât sfios.

— Tatăl lui e afro-american, dar familia mamei e italo-americană cu rădăcini în Scoţia. E din Chicago, însă s-a mutat aici anul trecut să locuiască cu unchiul şi mătuşa lui. Era cu doi prieteni şi i-a văzut pe băieţii care mă urmăreau şi mă tachinau, i-a pus pe fugă pe indivizi, s-a prezentat, apoi m-a condus acasă, cu toate că el locuia în direcţia opusă.

Până aici, totul e bine.

Am încuviinţat, încurajând-o să continue.

— Mi-a spus că mă va conduce acasă de fiecare dată când voi mai pierde autobuzul. A început să se plimbe cu prietenii lui pe lângă şcoală şi să aştepte să vadă dacă mă urcam în autobuz. De cele câteva ori când l-am pierdut, s-a ţinut de cuvânt şi m-a condus pe jos acasă.

Ce urmărea puştiul ăsta?

— Aşa că te-a invitat în oraş?

Hannah a oftat teatral.

— Tocmai asta e chestia. El, de fapt, doar are grijă de mine, de parcă aş fi sora lui mai mică sau ceva de genul ăsta.

Bine, poate că el chiar e pur şi simplu un puşti de treabă.

— O fi poate din cauza timidităţii tale? Nu vorbeşti cu el?

Hannah a izbucnit în râs, cu o notă matură de amuzament ironic încât, preţ de o clipă, am fost nevoită să-mi aduc aminte că stăteam de vorbă cu o adolescentă.

— Exact asta-i chestia. Amuţesc în preajma altor băieţi şi ai crede că, la cât e el de sexy, n-aş putea să vorbesc cu el. Însă el face ca totul să fie uşor. E cu picioarele pe pământ.

— De unde ştii că nu te place?

Obrajii i-au luat foc şi, înainte să-şi muşte buza, şi-a luat privirea de la mine.

— Hannah?

— Poate că l'mmmm să'tat, a mormăit ea.

M-am aplecat mai aproape de ea, bănuind că ştiam deja răspunsul la următoarea întrebare.

— Ce-a fost asta?

— Poate că l-am sărutat, mi-a răspuns morocănoasă, îmbujorându-se iar.

Am rânjit ca s-o necăjesc. Micuţa Hannah avea impulsivitatea surorii ei când era vorba de pasiuni. Ellie îmi spusese despre seara în care se dăduse la Adam. Adam era prietenul cel mai bun al lui Braden şi, din respect pentru Braden, o ţinuse mult timp pe Ellie la distanţă. Ellie nu se lăsase uşor în ceea ce-l privea.

— Cum a mers?

Hannah şi-a ţuguiat buzele, privind fix în podea.

— M-a sărutat şi el.

— Da!

Am tras un pumn în aer ca o bleagă.

— Ba nu.

Hannah a scuturat din cap spre mine.

— Apoi m-a împins la o parte, n-a scos o vorbă şi în ultima lună m-a evitat.

Simţind o durere în piept la cât de demoralizată părea, am cuprins-o cu braţul pe după umeri şi am lipit-o de mine.

— Hannah, eşti frumoasă, amuzantă, isteaţă şi vor fi sute de băieţi care nu te vor împinge la o parte.

Ştiam cât de goale îmi erau vorbele. Nu existau cuvinte care să ajute la vindecarea durerii adolescentine pricinuite de dragostea neîmpărtăşită, însă Hannah m-a îmbrăţişat şi ea, apreciindu-mi, fără doar şi poate, eforturile.

— Ce se petrece aici? vocea îngrijorată a lui Ellie ne-a făcut să ne ridicăm capetele.

Stătea în pragul uşii, cu braţele ei subţiri încrucişate la piept, făcând cute la ochi din pricina îngrijorării. Părul ei blond era mult mai scurt decât obişnuia să fie. Săptămâni la rând după intervenţia chirurgicală purtase eşarfe pentru a-şi acoperi porţiunea de scalp de pe care părul îi fusese ras. Pe măsură ce părul îi creştea la loc, şi-l ciopârţise într-o tunsoare sexy pe care o ura la culme. Acum era la lungimea bărbiei şi super şic, ca al lui Hannah.

Am simţit-o pe Hannah încordându-se, aşa cum era lipită de mine, temându-se, evident, că aveam să împărtăşesc noutăţile despre pasiunea ei secretă pentru evazivul Marco. O compătimeam. Comportamentul băiatului chiar te punea pe gânduri. Era suficient de rău să stai îmbufnată din pricina unui misterios afro-american, italo-american, scoţiano-italian sexy şi fără ca enervanta ta familie să fie la curent cu toate.

— Tocmai îi povesteam lui Hannah despre prima mea iubire, John, şi despre cum mi-a frânt el inima. Mă îmbrăţişa să-mi spună cât de rău îi pare.

Degetele lui Hannah m-au strâns de talie drept mulţumire, în timp ce Ellie făcea ochii mari.

— Nu mi-ai povestit niciodată de John.

Nevrând să intru în amănunte, m-am ridicat în capul oaselor, trăgând-o pe Hannah cu mine.

— Altă dată. Mirosul de mâncare pluteşte pe scări, ceea ce înseamnă că masa e gata.

Ellie a părut uşor dezamăgită atunci când ne-a condus afară din cameră.

— Ştiu! Vom avea o seară a fetelor luna asta şi vom putea vorbi despre primii noştri iubiţi.

— Dar tu şi cu Joss nu sunteţi împreună cu ai voştri?

Colţurile gurii i s-au lăsat în jos.

— În cazul acesta, numai ai tăi?

Am făcut o grimasă.

— Sună promiţător.

— De fiecare dată când îţi pierzi vremea cu Hannah, devii mai sarcastică. Nu te mai las cu ea.

Hannah a rânjit fericită la gândul că m-ar fi putut influenţa, iar eu nu m-am putut abţine să nu râd, afecţiunea umplându-mi pieptul de căldură.

— Numai dacă mă tai bucăţele, Ellie. Numai dacă mă tai bucăţele.

Odată aşezaţi în jurul mesei, Elodie se învârtea ca o cloşcă în jurul nostru, asigurându-se că aveam tot ce ne trebuia.

— Jo, eşti sigură că nu mai vrei puţin sos? m-a întrebat, ţinând sosiera delicat, într-un echilibru precar.

Am zâmbit pe după un cartof şi am dat din cap că nu.

— Cole?

— Nu, mulţumesc, doamnă Nichols.

Inima mi-a crescut de fericire datorită manierelor lui minunate şi l-am înghiontit cu cotul, zâmbindu-i. Cole mi-a aruncat o privire care spunea în mod clar „Ce proastă eşti!” şi a continuat să mănânce.

— Ce-aţi vorbit tu şi cu Hannah în camera ei atât de mult timp? a întrebat Elodie în timp ce se aşeza la locul ei aflat în capul mesei.

Clark stătea în capătul celălalt. Ellie, Adam, Joss şi Braden stăteau vizavi de mine, eu fiind aşezată între Cole şi Hannah, iar Declan stătea lângă Cole. Îmi dădeam seama că Elodie pretindea că nu-i păsa cu adevărat despre ce vorbiserăm, dar în realitate murea de curiozitate.

— Despre cărţi, am răspuns şi eu, şi Hannah la unison, făcându-l pe Clark să chicotească.

— Aş zice că nu era despre cărţi.

Adam i-a aruncat lui Hannah un zâmbet ştrengăresc, iar ea s-a înroşit. Fetele astea şi slăbiciunea lor faţă de un şmecher scoţian... Deodată îi eram recunoscătoare lui Malcolm că nu era câtuşi de puţin şmecher. Toată neliniştea şi drama? Mă place, nu mă place? Oare doar flirtează? Nu, mulţumesc!

— Ce deducţie abilă, Adam!

Braden a schiţat un zâmbet în timp ce lua o gură de cafea. Joss a zâmbit pe după furculiţă.

Adam a aruncat o privire impasibilă spre masă şi spre prietenul lui.

— Cred că trebuie să inventăm o sintagmă prietenoasă cu copiii pentru du-te d-r-a-c-u.

— Du-te racu? a sugerat Cole.

— Întocmai.

Adam a gesticulat cu furculiţa.

— Braden, du-te racu, rastard sarcastic ce eşti.

Ellie a chicotit.

— Rastard?

— Bastard cu „r”, a adăugat îndatoritoare Hannah.

Hohotele de râs ale lui Clark i-au fost întrerupte de pufnitul ultragiat al Elodiei.

— Hannah Nichols!

A inspirat adânc.

— Să nu îndrăzneşti să mai pronunţi vreodată cuvântul ăsta.

Hannah a oftat prelung.

— Mamă, e numai un cuvânt. Înseamnă o persoană ai cărei părinţi nu erau căsătoriţi atunci când s-a născut. Putem face cuvântul insultător insinuând că e ceva greşit din punct de vedere moral în legătură cu asta. Vrei cumva să sugerezi că e greşit, din punct de vedere moral, să ai un copil din flori?

În jurul mesei s-a lăsat tăcerea în timp ce cu toţii o priveam pe Hannah cu o încântare neastâmpărată.

Elodie a scos un mic sunet ca o pocnitură, rupând tăcerea, apoi s-a întors brusc să-l ţintuiască în scaunul lui pe Clark cu privirea ei arzătoare.

— Clark, spune ceva.

Clark a dat aprobator din cap spre soţia lui, şi apoi s-a întors spre fiica lui.

— Cred că ar fi trebuit, de fapt, să te alături echipei de dezbateri, iubito.

Râsul profund al lui Braden a fost ca un catalizator pentru noi toţi ceilalţi. Chicoteam cu toţii, iar grimasa Elodiei s-a topit atunci când umorul nostru sănătos a molipsit-o şi pe ea. A oftat dându-se bătută.

— E vina mea pentru că am crescut o fată deşteaptă, presupun.

Hannah era mai mult decât deşteaptă - un superstar, iar eu mă bucur că în jurul ei se aflau oameni care îi spuneau zilnic cât de specială era.

Sporovăiala a umplut încăperea atunci când am început să vorbim cu toţii. L-am întrebat pe Cole dacă îşi terminase cartea de benzi desenate, când Joss m-a strigat.

Am privit-o şi i-am văzut o sclipire răutăcioasă în ochi. Imediat am trecut în defensivă.

— Da?

Zâmbea cu impertinenţă.

— Ghici cine a fost aseară la bar.

Mereu fusesem varză la ghicit.

— Cine?

— Tipul sexy de la expoziţia aia de tot rahatul.

— Tipul sexy?

Braden s-a întors de la conversaţia pe care o purta cu Clark. Joss a dat ochii peste cap.

— Nimic mai mult decât un adjectiv şi un substantiv puse laolaltă, îţi jur.

— Ce tip sexy? Ellie s-a chiorât pe după Adam ca s-o privească pe Joss, întrerupând conversaţia pe care o purta cu mama ei.

— Era un tip...

S-a oprit.

— Vreau să spun, un tip care se poate să fi fost sau nu oarecum atrăgător. N-aş avea de unde să ştiu, deoarece eu nu sunt atentă la cât de sexy este un tip, cu excepţia minunatului şi, oh! atât de chipeşului meu iubit care mă umple de o asemenea.

— Bine, nu e nevoie să exagerezi în felul ăsta.

Braden a împins-o cu umărul, iar ea şi-a fluturat genele spre el într-un fals acces de modestie înainte de a se întoarce iar către Ellie.

— Era unul la expoziţia de la galeria de artă pe care tu ai ratat-o, care îi arunca ocheade lui Jo.

Privirea lui Joss s-a plimbat de-a lungul mesei şi a revenit asupra mea.

— După cum s-a dovedit, Cam avea nevoie de o slujbă, şi Jo i-a făcut rost de una la bar. Aseară i-am arătat cum merg lucrurile.

Ei bine, asta s-a petrecut cam repede. Mi-am simţit stomacul strângându-mi-se la gândul că va trebui să lucrez cu Cam, că va trebui să-l văd din nou.

— E iubitul Beccăi. M-a rugat să-i fac un serviciu.

Joss a dat aprobator din cap.

— Mi-a spus.

— Pare un tip de treabă.

Nu putea să-i scape nimănui entuziasmul din glasul ei şi ştiam exact ce punea la cale. Oare asta făcea parte din planul lui Joss de a mă lua prin învăluire? Încercând s-o facă pe peţitoarea cu un tip oarecare, numai fiindcă ne văzuse studiindu-ne reciproc? Dădeam vina pe Ellie. Asta era cu siguranţă influenţa ei.

— Ar trebui să fiu îngrijorat? a întrebat Braden restul

lumii, şi eu am râs, eliberându-mă de o parte din tensiunea acumulată.

Joss a făcut un gest cu mâna, de parcă întrebarea lui fusese una prostească.

— Eu spun doar că noul nostru coleg e cât se poate de grozav şi că va fi plăcut pentru Jo să aibă pe cineva nou cu care să lucreze.

Ellie s-a încruntat.

— De ce vorbeşti aşa?

— Încearcă să mă cupleze cu Cam, deşi eu am un iubit. Iar el are o iubită. Ca să nu mai spun că, atunci când am vorbit, Cam s-a purtat oribil cu mine. Poftim. Am spus-o.

Sprâncenele lui Braden s-au unit, în ochi i-a apărut o sclipire întunecată pe care am fost convinsă că aş fi văzut-o şi în ochii lui Adam, dacă aş fi avut timp să mă uit.

— Despre ce vorbeşti?

— Da.

Joss s-a sprijinit cu coatele pe masă, făcând mutra de „al cui fund trebuie să-l tăbăcesc?”

— Despre ce vorbeşti?

Am ridicat din umeri, brusc nemaifiind în largul meu cu toată atenţia care mi se acorda. Eram în mod special stânjenită de cât de încordat devenise Cole.

— Pur şi simplu n-a fost foarte amabil.

— Şi, cu toate astea, i-ai făcut rost de o slujbă? m-a întrebat Elodie, fiind clar încurcată.

— Avea nevoie de ea.

— Păi, aseară a părut să fie deosebit de amabil şi a spus că îţi este recunoscător că i-ai dat lui Su numărul lui.

A fost rândul meu să mă încrunt.

— A zis el asta?

Joss a dat afirmativ din cap, relaxându-se în scaunul ei.

— Poate că ai înţeles tu greşit.

Ba nu, nu înţelesesem greşit atitudinea lui Cam, dar de vreme ce acum m-am trezit înconjurată de doi bărbaţi excesiv de protectori, un frăţior şi un cel mai bun prieten dornici să mă protejeze, m-am decis s-o las baltă.

— Mda, probabil că ai dreptate.

S-a lăsat tăcerea peste masă timp de o secundă, şi apoi…

— E foarte interesant, a murmurat Joss, mestecând o bucată suculentă de pui.

— Cine? a întrebat Ellie.

— Cam.

Braden s-a înecat cu o gură de cafea.

— Joss, am mormăit eu. Opreşte-te. Eu sunt cu Malcolm.

— O, Joss încearcă s-o facă pe peţitoarea? s-a prins, într-un sfârşit, Elodie.

Când am încuviinţat, ea a strâmbat din nas în direcţia lui Jocelyn.

— Nu eşti prea bună la aşa ceva.

Ofensată, Joss a pufnit.

— Ştii ceva, mai scuteşte-mă. E prima dată.

Hannah a chicotit în paharul cu apă.

— Aşa zice ea.

Am încremenit cu toţii în tăcere, apoi Adam a bolborosit, înecându-se de râs. Uite aşa, ne-a făcut pe toţi din jurul mesei să izbucnim în râs într-o reacţie în lanţ, de parcă am fi fost nişte piese de domino. Pe toţi, cu excepţia lui Elodie, care s-a lăsat pe spate în scaunul ei cu o expresie de totală năucire pe chip.

— Ce e? Ce mi-a scăpat?

Capitolul 5

Până marţi seară, când era următoarea mea tură, intrasem în trepidaţii. Ca întotdeauna, a fost o cursă grăbită să ajung acasă de la serviciul meu de zi, să halesc macaroanele cu brânză pe care le făcuse Cole, să mă spăl şi să mă schimb în uniforma de la bar, să mă asigur că fratele meu îşi făcuse temele şi că mama mai trăia, apoi să mă îndrept spre bar.

Mă temusem toată ziua de acest moment.

În timp ce le zâmbeam încordată lui Brian şi lui Dan, celălalt portar, am simţit fluturi în stomac. Nu m-am oprit să vorbesc cu ei, disperată să trec peste prima întâlnire cu Cam. Am trecut de intrare şi mi-am adunat puterile pentru a intra în bar. De îndată ce-am făcut-o, m-am oprit, privirea înţepenindu-mi pe tipul din spatele barului.

Cam.

Stătea în picioare, sprijinindu-se cu coatele pe blatul din granit negru şi cu capul plecat peste un şerveţel pe care se părea că schiţa ceva. Părul lui blond, ciufulit, îi cădea neglijent peste ochi. L-am privit cum şi l-a dat la o parte şi, pe inelarul mâinii drepte, am observat un inel masculin indian din argint, sclipind în bălaia luminii. Arăta la fel ca data trecută când îl văzusem - aceeaşi sexualitate neîngrijită, acelaşi ceas de aviator şi aceleaşi brăţări din piele. Tricoul era singura schimbare. Purta tricoul mulat cu logoul CLUB 39 pe piept pe care erau obligaţi să-l îmbrace toţi bărbaţii. Pieptul şi umerii, chiar aşa aplecat cum stătea, păreau mai laţi decât îmi aminteam.

Am mai făcut un pas şi sunetul botinelor mele pe podea l-a făcut să ridice capul.

Am rămas fără aer în clipa în care ni s-au întâlnit privirile.

Obrajii mi s-au încălzit ca urmare a reacţiei corpului meu faţă de atenţia bărbatului. Simţeam cum mi se umflau sânii şi cum mi se strângea partea inferioară a abdomenului, şi cum continuam să privim lung unul la celălalt într-o tăcere intensă, mintea şi trupul meu au început să se războiască. Trupul meu gâfâia: *E sexy. Putem să-l avem?* în timp ce mintea mea ţipa: *O, Doamne-Dumnezeule, la ce naiba te gândeşti?*

În jurul meu totul se înceţoşase - singurele lucruri acut de limpezi erau Cam şi locurile unde aş fi vrut să-i simt atingerea.

Subit, în faţa ochilor mi-a plutit imaginea lui Malcolm şi am tresărit, rupând acea vrajă bizară sub care căzusem.

I-am zâmbit încordat lui Cam şi am păşit spre el, cu ochii ţintă în faţa mea şi în mod deliberat oriunde numai la el nu.

Cam avea alte planuri. În timp ce ridica tejgheaua pentru ca eu să pot intra, a păşit în faţa intrării de la camera personalului, blocându-mi calea. M-am zgâit preţ de o clipă la ghetele lui de motociclist şi apoi, dându-mi seama că probabil arătam ca o idioată, mi-am mutat privirea mai sus. Se rezemase de tocul uşii, ţinând braţele încrucişate la piept, şi nu-mi dădeam seama deloc ce însemna expresia lui. Era mai rău decât Joss. Dacă Joss nu voia să se ştie ce simţea, îşi trântea o mască pe faţă. Se părea că şi Cam îşi cumpărase masca de la acelaşi magazin ca şi Joss.

— Bună, i-am făcut eu semn cu mâna.

Efectiv i-am făcut cu mâna.

O, Dumnezeule, fă să se deschidă podeaua şi să mă înghită!

Cam şi-a ţuguiat buzele.

— Bună.

De ce eram aşa stângace? De obicei, puteam flirta şi fermeca orice bărbat. Brusc, revenisem la a mă purta ca un copil timid de şapte ani.

— Aşadar, ai primit slujba?

Nu, Jo, el e aici doar pentru a te tachina. Mi-am dat ochii peste cap în sinea mea.

Dacă şi el avea un gând la fel de sarcastic, a fost destul de drăguţ să nu-i dea glas.

— Da.

Ce era cu răspunsurile alea monosilabice? Mi-am răsucit buzele amintindu-mi de atacul lui verbal din timpul ultimei noastre întâlniri.

— Data trecută când am stat de vorbă, ai fost mult mai locvace.

Cam a ridicat dintr-o sprânceană.

— „Locvace”? Eşti genul care are un calendar din ăla gen Cuvântul Zilei?

Cam atât cu drăgălăşenia. Am încercat să ignor înţepătura cauzată de remarca lui răutăcioasă. Dar era greu s-o fac atunci când percepeam tachinările cuiva ca fiind mai curând o zeflemisire. I-am aruncat o căutătură urâtă.

— Da, sunt genul.

M-am şters de el, lovindu-l cu cotul în braţ în timp ce intram în camera personalului.

— Cuvântul de ieri a fost „ticălos”.

În timp ce-mi descuiam vestiarul, am avut o senzaţie de mândrie pentru că, din nou, mă apărasem singură. Totuşi, încă tremuram. Nu eram bună la confruntări şi nici nu voiam să trebuiască să fiu. Deja îmi displăcea prezenţa lui în viaţa mea.

— Bine, am meritat asta.

Am aruncat o privire peste umăr şi l-am văzut că mă urmase înăuntru. În lumina uşor mai puternică, ochii lui albastru-cobalt străluceau enigmatic. Avea barba nerasă. Oare se bărbierea vreodată? Să-l ia naiba! Mi-am coborât privirea şi m-am întors cu spatele la el.

— De fapt, voiam să-ţi mulţumesc că i-ai dat lui Su numărul meu de telefon.

Am dat aprobator din cap, legănându-mi geanta pe jumătate înăuntru, pe jumătate în afara vestiarului, prefăcându-mă că scotoceam după ceva.

— Ea a spus că tu m-ai recomandat.

Geanta mea era excepţional de interesantă. Chitanţă pentru supa şi sendvişul domnului Meikle, gumă de mestecat, tampoane, stilou, un fluturaş pe care mi-l dăduse cineva pe stradă despre nu ştiu ce formaţie...

— A spus şi citez: „Jo are dreptate - eşti sexy”.

M-am înroşit la faţă, de-abia reuşind să-mi reprim mormăitul jenat. Mi-am îndesat geanta în vestiar şi mi-am strecurat mobilul în buzunar.

Inspirând adânc, mi-am spus în sinea mea că puteam să fac asta. Puteam să lucrez cu individul ăsta mizerabil şi enervant. M-am răsucit pe călcâie, aproape pierzându-mi echilibrul la vederea rânjetului jucăuş de pe chipul lui. Era, probabil, cea mai „drăguţă” privire pe care mi-o aruncase până atunci.

Atunci l-am urât.

Niciodată nu fusesem atrasă fizic de un individ care se purta atât de oribil cu mine. Cu toate astea, ştiam că, odată ce aveam să petrec mai mult timp cu el, atitudinea lui negativă avea să distrugă atracţia, reducând-o la nimic. Era numai o chestiune de răbdare. Pentru moment, mi-am tras umerii înapoi, inserând un dram de flirt în zâmbetul meu în timp ce

treceam pe lângă el.

— Am spus „destul de sexy”.

— E vreo diferenţă? m-a întrebat, urmându-mă în bar.

Mi-a trecut prin minte că era marţi seară. O noapte care trecea încet. Asta însemna că aveam să fim doar noi doi muncind împreună.

Grozav.

— „Destul de sexy” e cu câteva niveluri mai jos decât „sexy”.

Nu m-am uitat la el în timp ce-mi legam şorţul la brâu, însă îi simţeam privirea caldă pe faţa mea.

— Ei bine, orice-ai fi spus, îţi sunt recunoscător.

Am încuviinţat, dar tot nu l-am privit. În schimb, mi-am scos telefonul din buzunar să verific de două ori dacă nu cumva aveam mesaje de la Cole. Nimic.

— Ai voie să-l ai la tine?

De data asta i-am aruncat o privire, cu o cută de confuzie între sprâncene.

— Ce anume?

Cam a gesticulat spre mobilul meu.

— Îl ţin asupra mea. Nu pare să deranjeze pe nimeni altcineva.

A rânjit superior şi a întins mâna să ia şerveţelul şi pixul pe care le lăsase pe tejghea. A vârât şerveţelul în buzunarul jeanşilor înainte să apuc să văd ce desenase, apoi şi-a pus pixul după ureche.

— O, cum să nu. Nu poţi să ratezi ultimele bârfe.

Am mârâit şi am apucat un prosop de vase pentru a face ceva cu mâinile. Altminteri aveam să mi le petrec pe după gâtul lui afurisit.

— Sau mesajele sexual explicite de la Malcolm - cunoscut şi sub numele de bancomat.

Sângele mi-a dat în clocot. Nici nu-mi puteam aminti când mai fusesem la fel de furioasă pe cineva. O, stai! Ba puteam. Fusese Cam cel pe care mă înfuriasem cu numai o săptămână în urmă. M-am răsucit pe călcâie pentru a fi faţă în faţă cu el, mi-am mijit ochii în timp ce mă rezemam de bar, el păstrându-şi expresia arogantă şi zeflemitoare.

— Ţi-a spus cineva că eşti cel mai detestabil, îngâmfat, făţarnic, insuportabil idiot care a existat vreodată?

Pieptul mi se ridica şi cobora din pricina furiei.

Expresia lui Cam s-a înnegurat, iar privirea i-a alunecat asupra pieptului meu înainte de a se abate din nou asupra feţei mele. Privirea lui m-a făcut să mă înroşesc şi mai tare.

— Uşurel, scumpo. Dacă o ţii în ritmul ăsta, ai să-ţi epuizezi tot calendarul de cuvinte într-o singură seară.

Am închis ochii, închizându-mi mâinile pe lângă corp. Nu fusesem nicicând o persoană violentă; de fapt, detestam violenţa. De când tata fusese prea priceput la împărţit pumni şi palme pe când eram mică, întotdeauna înlemneam atunci când cineva devenea prea agresiv cu mine. În pofida a toate acestea, nu voisem niciodată să arunc cu ceva în cineva la fel de mult cum îmi venea să arunc cu ceva în Cam.

— Un avertisment - m-a învăluit vocea profundă a lui Cam - ca să nu fii prea dezamăgită - Disney a minţit - indiferent de cât de mult ţi-ai dori, voi fi tot aici când vei deschide ochii.

— Am uitat să spun condescendent, am murmurat nefericită. Idiot detestabil, îngâmfat, făţarnic, insuportabil, condescendent.

La auzul sunetului cald al râsului său, am deschis ochii. Zâmbea din nou. Probabil că remarcase surprinderea mea, căci a ridicat din umeri.

— Deci se prea poate să mă fi înşelat în legătură cu faptul că eşti proastă.

Nu, nu eram proastă. Dar nu eram educată. Nu terminasem şcoala şi nici nu fusesem la facultate. Iar asta mă făcea să mă simt şi mai nelalocul meu în preajma lui. Dacă ar fi aflat, i-ar fi asigurat muniţia care îi trebuia pentru a mă chinui şi mai mult. Am fost salvată de la a fi nevoită să continui conversaţia, întrucât în club s-au auzit nişte voci. Primii clienţi sosiseră şi, curând, am fost prea ocupaţi să-i servim pentru a ne mai spune ceva unul celuilalt. L-am privit pe Cam cu coada ochiului să văd ce făcea, dar se descurca de minune. Un vechi profesionist la bar.

De câteva ori ne-am şters unul de celălalt şi am avut senzaţia că am fost atinsă de o descărcare electrică. În cele din urmă am reuşit şi să-i văd tatuajul. Era un dragon fioros în negru şi violet - corpul şi aripile încolăcindu-se în jurul bicepsului, gâtul solzos şi capul fiind desenate pe partea superioară a antebraţului. Măiestria artistică era uimitoare. Dar nu reuşeam să disting scrisul de pe braţul celălalt fară să atrag atenţia asupra faptului că mă uitam. Nu că aş fi crezut că

nu era conştient de atenţia mea. După cum nici mie nu-mi scăpase atenţia lui. Cel mai rău moment a avut loc atunci când am turnat bere de la dozator, iar Cam s-a aplecat pe lângă mine să ia nişte şerveţele aşezate pe raftul cel mai de jos din spatele barului. Asta a făcut ca trupul lui să se lipească de al meu. Am inhalat mirosul masculin de colonie şi de săpun atunci când s-a aplecat şi apoi mi s-a tăiat respiraţia. Faţa lui era la nivelul pieptului meu.

M-am încordat toată, într-atât eram de conştientă de prezenţa lui.

Prelungind momentul chinuitor, degetele lui Cam au ratat şerveţelele şi a trebuit să se aplece iar, obrazul lui ştergându-se de sânul meu drept.

Am icnit, iar el a încremenit pentru o clipă.

Când ne-am îndreptat, am încercat să-i arunc o privire pe sub gene şi am resimţit sclipirea sexuală întunecată ca pe o mângâiere în jos, de la stomac spre sexul meu.

Sfârcurile mele sensibile au protuberat prin sutien. *A-au! O, vai de mine!*

Cam şi-a încleştat maxilarul şi s-a dat înapoi. În cele din urmă mi-am venit în fire, numai pentru a descoperi că berea se revărsase peste marginea halbei şi peste degetele mele, astfel încât a trebuit s-o iau de la capăt.

După asta am încercat să evit orice fel de contact fizic cu el. Niciodată până atunci nu mă mai simţisem atât de intens atrasă de cineva. De obicei, îmi trebuia ceva timp să ajung să cunosc un tip înainte de a simţi acea profundă senzaţie de furnicături în toate zonele mele netrebnice. De ce tipul ăsta trebuia să-mi provoace o asemenea reacţie viscerală?

Noaptea înainta cu greu, întreruptă de apariţii de clienţi şi de răstimpuri de linişte. În timpul unui asemenea răgaz de linişte, mi-am scos din nou telefonul şi l-am verificat. Aveam un mesaj de la Cole, care îmi spunea că se arsese siguranţa de la prăjitorul de pâine şi că n-aveam alta de schimb în casă. I-am răspuns spunându-i că aveam să iau una a doua zi. Speram doar să nu uit.

— E tipul din seara aia sau e Malcolm?

Mi-am vârât mobilul la loc în buzunar şi, când mi-am ridicat privirea, Cam surâdea batjocoritor.

Ei bine, dacă voia să creadă ce era mai rău despre mine, fie cum voia el.

— E tipul ăla. Îl cheamă Cole.

Surâsul i s-a metamorfozat într-o căutătură urâtă.

— Cum de poţi să fii atât de neobrăzată?

— Probabil în acelaşi fel în care poţi tu să fii un asemenea mizerabil.

— Prr, Jo!

Luată prin surprindere, mi-am înclinat capul într-o parte, urmărind glasul cunoscut. Joss stătea de cealaltă parte a barului, cu Ellie în spatele ei. Cele două fete se zgâiau cu gura căscată la mine, cu toate că buzele lui Joss începuseră să se ridice la colţuri. L-a privit pe Cam.

— Probabil c-ai scos-o rău de tot din sărite. Jo rareori insultă pe cineva.

Cam a mârâit.

— Asta-i nostim. Am pierdut şirul insultelor ei.

Joss s-a uitat din nou la mine, ochii ei cenuşii strălucind plini de mândrie.

— Johanna Walker, tocmai ai atins un nou nivel de mişto.

Am chicotit, obrajii îmbujorându-mi-se de stânjeneala de a fi fost prinsă insultându-l pe Cam.

— Numai tu m-ai putea lăuda pentru că am făcut mizerabil pe cineva.

— O, ba nu, şi eu te-aş lăuda, a adăugat Ellie, venind mai aproape de bar, măsurându-l pe Cam. Mai ales dacă acea persoană a meritat-o.

Aproape că am izbucnit în râs la schimbul de roluri între Ellie şi Joss. Ellie era de obicei cea care acorda circumstanţe atenuante tuturor, dar părea puţin circumspectă în legătură cu Cam. Puteam numai să presupun că era din cauză că nu mă mai văzuse niciodată enervându-mă şi credea că trebuia să existe un motiv solid pentru asta. Avea dreptate.

Ochii lui Joss dansau trecând de la chipul meu la al lui Cam.

— Els, el e Cameron MacCabe. Spune-i simplu, Cam. Cam, ea e prietena mea, Ellie.

— Sora iubitului tău? a întrebat Cam degajat, în timp ce se apropia de ele.

— Da.

I-a întins mâna lui Ellie, cu un zâmbet prietenos, minunat, pe chipul lui, care a făcut ca inima să-mi bată nebuneşte. Am simţit un junghi pătrunzător în piept. Mie nu-mi zâmbise în

felul acesta.

— Mă bucur să te cunosc, Ellie.

Aparent, Ellie nu era imună la farmecele lui - pentru că i-a răspuns cu un zâmbet larg, toată prudenţa dispărându-i. I-a strâns mâna.

— Joss spune că eşti grafician?

În bar a intrat un client, aşa că l-am servit eu, în timp ce Cam vorbea cu prietenele mele. Am reuşit să ascult clientul cu o ureche şi pe Cam cu cealaltă.

— Da, mă zbat să-mi găsesc o slujbă aici. Dacă nu primesc una în curând, s-ar putea să trebuiască să plec din Edinburgh.

— O, ar fi păcat.

— Mda.

— Ai avut noroc să-ţi găseşti un apartament? l-a întrebat Joss şi, brusc, mi-am dat seama că cei doi trebuie să se fi înţeles foarte bine sâmbătă seara, dacă reuşiseră să poarte o conversaţie în timpul orelor aglomerate.

— Am văzut câteva care m-ar interesa. Niciunul la fel de plăcut ca cel în care locuiesc acum, dar eşti nevoit să locuieşti acolo unde îţi permiţi, nu?

— Dar cum rămâne cu Becca? l-am întrebat înainte să mă pot opri.

I-am dat clientului restul şi am aşteptat răspunsul lui Cam.

Privindu-mă, Cam s-a încruntat.

— Ce-i cu Becca?

Fusesem în apartamentul Beccăi la o petrecere. Era un apartament imens în Bruntsfield şi ea îl împărţea cu alte trei persoane. Totuşi, credeam că trebuia să existe un loc şi pentru Cam.

— Ea are apartamentul ăla imens pe Leamington Terrace. Cu siguranţă este loc şi pentru tine.

A făcut un gest scurt din cap respingând sugestia.

— Suntem împreună numai de o lună.

— Cum v-aţi cunoscut? l-a întrebat Ellie.

Nu m-am mirat. Ellie era o romantică incurabilă şi căuta o poveste de dragoste oriunde putea.

Mi s-a strâns stomacul într-un mod neplăcut la gândul naşterii unei poveşti de dragoste între Cam şi Becca.

Ce era în neregulă cu mine? Eu eram cu Malcolm şi Cam era o pacoste afurisită.

— La o petrecere dată de un prieten.

— Probabil că vă înţelegeţi bine, Becca fiind şi ea artistă?

A zâmbit în colţul gurii.

— Avem diferenţe de opinie cu privire la ceea ce constituie artă, dar da, ne înţelegem destul de bine.

— Vrei să spui că eşti la fel de condescendent cu iubita ta cum eşti cu mine? am murmurat printre dinţi, şi după aceea am ignorat micul zgomot de amuzament produs de Joss.

Cam mi-a aruncat un zâmbet surprinzător.

— Ai fost acolo, Jo. Să nu-mi spui că n-ai gândit că arta ei e de rahat.

Joss a izbucnit în râs în timp ce eu am scuturat din cap, încercând să nu-l încurajez cu un zâmbet de răspuns.

— Se presupune că tu eşti iubitul ei. Se presupune că o sprijini, nu că o iei la mişto.

— Ai cunoscut-o pe Becca, nu? De parcă ar avea nevoie de altcineva să-i sufle în foc. Fata asta e cea mai arogantă persoană pe care am cunoscut-o vreodată.

— Stai... Ellie părea încurcată. Nu sună de parcă ţi-ar plăcea prea tare de ea.

— Ba sigur că-mi place, a mormăit Cam.

A ridicat din umeri şi i-a aruncat lui Ellie un zâmbet şmecheresc.

— Găsesc că aroganţa ei este sexy şi la fel de amuzantă.

M-am uitat în altă parte, mimând interesul pentru clienţii de pe micul ring de dans. Mă întrebam dacă şi Malcolm simţea la fel pentru Becca. Şi dacă da, cum eram eu prin comparaţie? Nimic excepţional şi nesigură?

Dumnezeule, speram că nu.

— Jo, eşti bine? m-a întrebat Joss, făcându-mă să-mi întorc iar privirea spre ei.

Se zgâiau cu toţii la mine, inclusiv Cam.

Am dat din cap, adresându-i lui Joss un zâmbet liniştitor.

— Sigur.

S-a încruntat.

— Cole e bine?

Am tresărit în sinea mea, conştientă de faptul că, la auzul numelui lui Cole, Cam se încordase. Nu voiam ca el să ştie adevărul despre Cole. Dacă era atât de hotărât să vadă ceea ce vedeau cu toţii atunci când se uitau la mine, atunci nu voiam să-şi schimbe părerea greşită.

— E bine.

N-am continuat, sperând că ea va abandona subiectul. Dar bineînţeles că n-a făcut-o.

— Duminică părea mai tăcut ca de obicei. E totul în regulă cu el?

Da, acum taci din gură!

— Desigur.

Ellie mi-a aruncat o privire compătimitoare.

— Când Hannah a împlinit paisprezece ani, a intrat în starea tipic adolescentină. Cu toane şi tăcută. E şi mai rău când sunt timizi, ca Hannah şi Cole, deoarece, când se simt cu moralul la pământ, devin introvertiţi.

La naiba.

Cam s-a îndreptat de spate până ce a ajuns la înălţimea lui deplină, aşa că era cu câţiva centimetri mai înalt decât mine. A ridicat întrebător din sprâncene.

— Paisprezece ani?

Vă mulţumesc, Joss şi Ellie.

— Cole, i-a explicat Joss, părând mult prea nerăbdătoare să-i împărtăşească informaţiile despre mine.

Mă gândeam la modul serios să le dau atât lui Ellie, cât şi lui Braden, câte un cărbune drept cadou de Crăciun ca mulţumire că au transformat-o pe Joss într-o persoană normală care îşi enerva prietenii cu lipsa ei de talent ca peţitoare.

— Frăţiorul lui Jo. Ea are grijă de el.

Cam m-a privit tăios, cu o expresie pătrunzătoare, în timp ce mă studia într-o nouă lumină.

Da, Cam, citesc şi scriu şi dispun de un vocabular bunicel. Nu-mi înşel iubitul. Sunt un adult responsabil pentru minorul aflat în grija mea. Iată cum se duc pe apa sâmbetei toate părerile tale preconcepute. Ticălosule.

Am ridicat din umeri la întrebările din ochii lui. Cât despre Joss, era de neoprit.

— Cu toţii îi permitem lui Jo să-şi ţină mobilul cu ea în caz că frăţiorul ei are nevoie de ea, aşa las-o să facă asta dacă o vezi că-l verifică obsesiv. E puţin cam prea protectoare. E o soră tare bună.

N-ai vrea să nu-mi mai faci reclamă deşănţată? i-am aruncat o privire acuzatoare lui Ellie, ai cărei ochi se măriseră din pricina confuziei.

— Pe tine dau vina, i-am spus.

Ellie a oftat, confuzia din priviri topindu-i-se atunci când a

înţeles.

— Ar ajuta dacă aş antrena-o mai bine?

— Ar ajuta dacă i-ai apăsa butonul RESETARE.

— Hei! a protestat Joss.

Ellie a scuturat vehementă din cap.

— Ba nu, îmi place noua Jocelyn.

— Păi, m-aţi pierdut.

Privirea lui Cam trecea de la una la alta.

Mda, de-ai rămâne pierdut.

— Nu contează.

Am scuturat din cap şi m-am uitat la Joss.

— De fapt, ce căutaţi aici în seara asta?

Joss a zâmbit răutăcios.

— Doar dădeam o tură.

N-am putut să-mi reprim iritarea care mi se citea în ochi, iar Ellie se îneca de râs.

— Cred că e timpul să încheiem tura.

A prins-o ferm de braţ pe Joss şi a tras-o.

— Bine, a mormăit Joss, plimbându-şi privirea de la mine la Cam, Jo, spune-i lui Cam despre cărţile lui Cole de benzi desenate.

Am gemut în sinea mea.

— Noapte bună, Joss. Noapte bună, Els.

Ellie ne-a făcut cu mâna şi a condus-o pe Joss dincolo de uşa barului.

Deşi conversaţia din jurul nostru era o bolboroseală fără cuvinte care acoperea muzica, liniştea domnea în bula care ne conţinea pe mine şi pe Cam în spatele barului. Niciun zgomot nu putea să străpungă tensiunea densă dintre noi.

În cele din urmă, Cam a făcut un pas spre mine. Pentru prima dată de când ne cunoscuserăm (şi era ciudat să-mi dau seama că ne văzuserăm numai de două ori, de vreme ce părea că ne ştim de mult mai mult timp), Cam părea stânjenit.

— Aşadar… Cole e frăţiorul tău?

Să ţi-o trag. M-am uitat la el, fără expresie, încercând să decid ce ar trebui să spun. Într-un sfârşit, am ajuns la concluzia că ar fi mai bine dacă eu şi Cam am păstra distanţa. Indiferent de cât de mult voia Joss ca el să mă vadă într-o altă lumină, eu nu voiam. Se repezise să tragă concluziile la fel ca toţi ceilalţi şi, sincer, nu voiam să fiu în termeni prieteneşti cu cineva care sărise să mă sfâşie, înainte să mă cunoască. Am

oftat şi am trecut pe lângă el.

— Ies în pauză.

Cam nu mi-a răspuns.

Şi, pentru restul nopţii, el a îndurat atitudinea mea dispreţuitoare fară să scoată un cuvânt.

Capitolul 6

Aşa cum fusesem în fiecare miercuri de până atunci, a doua zi eram dărâmată. Tura mea de marţi de la Club 39 era urmată de schimbul de zi de miercuri de la Meikle&Young, şi era partea cea mai rea a săptămânii. Împărţeam slujba de asistentă personală a domnului Meikle cu o altă fată pe nume Lucy. N-o întâlnisem niciodată pe Lucy, dar ne lăsam mici mesaje tot timpul, pentru a şti ce se făcuse şi ce mai trebuia făcut, aşa că aveam impresia că o cunoşteam. Punea mereu feţişoare zâmbitoare la sfârşitul fiecărei solicitări, aşa încât să nu pară un ordin. Gândeam că era drăguţ din partea ei şi mă întrebam adesea dacă domnul Meikle era amabil cu fata cu feţişoarele zâmbăreţe. Aşa speram.

Cu certitudine, cu mine nu era.

În acea dimineaţă aproape că reuşisem să fac totul cum trebuia. Mai aveam trei ore şi stăteam şi timbram scrisorile care trebuiau trimise în acea seară, încercând să-mi scot din minte vocea stupidă şi arogantă a lui Cam, când domnul Meikle a ieşit din biroul lui fluturându-mi enervant în faţă o scrisoare.

Privindu-l din scaunul meu, m-am întrebat, preţ de o secundă, dacă problema lui cu mine avea ceva de-a face cu înălţimea mea. Eram cam cu opt centimetri mai înaltă decât el şi părea mereu depăşit de situaţie atunci când stăteam amândoi în picioare şi îngâmfat atunci când eu stăteam aşezată, iar el stătea în picioare, dominându-mă.

— Domnule? l-am întrebat, cu privirea încrucişată de la efortul de a-mi da seama ce naiba flutura în faţa mea.

— Joanne, eram pe punctul de a semna scrisoarea pe care i-o trimiţi clientului acestuia, când am descoperit două greşeli.

Era roşu la faţă de frustrare când a tras scrisoarea înapoi pentru a-mi vârî două degete în ochi.

— Două!

M-am albit. La naiba cu lipsa mea de somn.

— Îmi pare rău, domnule Meikle. Corectez imediat.

A hârâit şi a trântit scrisoarea pe biroul meu.

— Ar fi bine să fie perfectă. Pentru numele lui Dumnezeu, Lucy reuşeşte mereu.

S-a dus, călcând apăsat, spre birou, apoi a revenit, cu ochii mijiţi îndărătul ochelarilor.

— Am crezut că aveam două întâlniri în această după-amiază, Joanne.

Aveam aproape doi ani de când lucram pentru domnul Meikle, aşa că trecuse de mult timpul potrivit pentru a-l corecta în ceea ce privea numele meu. Mă strigase Joanne în loc de Johanna încă de la început, în pofida faptului că el era cel care îmi înmâna plicul cu salariul în fiecare lună. Pe plic scria clar: „Domnişoara Johanna Walker”. Un idiot.

— Da, domnule.

De fapt, una dintre întâlniri era cu Malcolm.

— Îl aveţi pe domnul Hendry în cincisprezece minute şi o întâlnire la ora patru cu doamna Drummond.

Fără să mai adauge un cuvânt, s-a întors în biroul lui, trântind uşa. Am privit lung spre uşa lui, apoi la scrisoarea pe care o trântise pe biroul meu. Întorcând-o, am văzut că încercuise cele două greşeli cu cerneală roşie. Nu scrisesem apostroful din „Meikle&Young’s” şi două puncte după „numărul de telefon”.

— Gogoman pedant, am murmurat împingându-mi scaunul înapoi la birou.

Mi-a luat două secunde să găsesc fişierul pe computer, să corectez greşelile şi să scot la imprimantă versiunea corectată. I-am lăsat-o fără să-i adresez vreun cuvânt şi am închis uşa de la birou în urma mea.

Firma închiriase spaţiul în stil georgian de pe Melville Street. Strada era una tipică pentru Edinburgh - proprietăţi de epocă ca nişte vederi perfecte cu garduri negre din fier forjat şi uşi mari, lucioase. Biroul domnului Meikle şi zona de recepţie erau în partea din faţă a apartamentului transformat, iar birourile celorlalţi contabili erau vizavi de biroul domnului Meikle. Zona de recepţie a domnului Meikle avea o fereastră mare care dădea spre stradă. La fel şi biroul lui. Era mare păcat faptul că personalitatea lui nu se potrivea cu eleganţa rafinată a sediului firmei.

Când a intrat Malcolm, am închis jocul de solitaire de pe ecranul calculatorului, astfel încât el să nu vadă că pierdeam vremea, şi m-am bucurat nespus să-l văd. Acesta era locul unde îl cunoscusem.

După despărţirea de Steven, m-am întâlnit cu câţiva rataţi.

Apoi, câteva luni mai târziu, Malcolm a intrat în biroul lui Meikle pentru o consultaţie. În timp ce aştepta ca Meikle să-l poftească în biroul lui pentru întâlnirea programată, Malcolm m-a fermecat cu umorul lui autoironic şi cu zâmbetul lui larg. Mi-a cerut numărul de telefon şi restul este, cum se spune, istorie.

— Bună, iubito!

Malcolm mi-a zâmbit, iar eu l-am privit cu plăcere apropiindu-se de biroul meu. Purta alt minunat costum gri de la Savile Row, era proaspăt bărbierit, tenul lui fiind bronzat chiar şi în toiul iernii. *Ce bărbat distins, elegant, şi e al meu*, am gândit eu apreciativ.

Şi a venit aducând daruri. Mi-a întins o cană de cafea şi o pungă maro.

— Latte cu topping de ciocolată şi o prăjitură cu fulgi de ciocolată albă.

Şi-a lipit buzele de ale mele lent, blând, seducător. Am fost dezamăgită când s-a retras, însă îmi adusese cafeaua şi prăjitura preferate, aşa că n-aveam de ce să mă plâng. De fapt, eram topită pe dinăuntru.

— M-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de un întăritor. Munceşti prea mult.

— Îţi mulţumesc.

I-am oferit cel mai fermecător zâmbet al meu.

— Chiar aveam nevoie de asta.

— Poţi să-mi mulţumeşti mai târziu.

Mi-a făcut cu ochiul şi eu am făcut o mutriţă, incapabilă să-mi stăpânesc hohotele de râs la vederea rânjetului său de băieţandru.

Scuturând din cap, i-am indicat scaunele.

— Mai bine îl anunţ pe domnul Meikle că eşti aici.

Câteva secunde mai târziu, Meikle a ieşit pentru a-l întâmpina pe Malcolm, şi au dispărut amândoi în biroul lui. Oftând mulţumită, m-am aşezat la loc pentru a-mi savura latte-ul şi prăjitura.

Am zâmbit privind cana şi am aruncat o privire spre uşa biroului.

Jo, de data asta te-ai descurcat bine în ceea ce te priveşte. Să n-o dai în bară.

Simţindu-mă ceva mai trează, m-am uitat lung şi plictisită la calculator. Rezolvasem tot ceea ce trebuia făcut pe ziua

aceea. Am aruncat o privire spre fişete. Dosarele nu mai fuseseră verificate de ceva timp şi mereu trebuia să fie reorganizate. Mi-am luat cafeaua şi m-am dus spre dulapurile cu dosare, unde am început să-mi croiesc drum printre fişe. Evident, câteva dosare erau puse greşit. Ale mele sau ale lui Lucy? Probabil, ale amândurora.

Când Malcolm a apărut douăzeci de minute mai târziu, a ieşit neînsoţit din birou.

Ochii i s-au luminat privindu-mă din cap până în picioare. Eram îmbrăcată cu o fustă mulată neagră, cu talia înaltă, şi cu o bluză roz deschis, vârâtă în fustă. Mă încălţasem cu pantofi negri cu tocuri joase, astfel încât să nu-l depăşesc în înălţime pe domnul Meikle. Malcolm a venit spre mine, iar eu m-am repezit în braţele lui, fără să-mi pese de cât de lipsit de profesionalism era să-l las să mă sărute. Buzele mă furnicau în timp ce el se trăgea înapoi, ochii lui fiindu-i acum somnoroşi de la căldură.

— A rămas că mâine mergem la cumpărături?

— Desigur.

— Dar sâmbătă? Eşti liberă? Becca vrea să ne scoată la cină pentru a-mi mulţumi mie pentru expoziţia de la galerie, iar ţie că i-ai făcut rost lui Cam de slujba de la bar.

Am fost nevoită să mă abţin să nu mă încordez aşa cum eram lipită de el.

— Poftim? În patru?

Malcolm a dat afirmativ din cap, dându-mi o şuviţă de păr pe după ureche.

— Aş putea să vin să te iau de-acasă de data asta?

Nu prea cred. Am simţit un nod în gât gândindu-mă la asta. Malcolm nu mai fusese niciodată la mine la apartament. Nu-l întâlnise niciodată pe Cole. Iar până una-alta, aşa avea să rămână.

— Ne putem vedea acolo, am insistat.

Şi-a trecut degetele în josul materialului subţire al bluzei, în timp ce-şi arcuia amuzat buzele.

— Jo, la un moment dat tot o să trebuiască să-ţi cunosc familia.

Exista o parte din mine care era cu adevărat fericită că Malcolm era într-atât de interesat de mine încât să vrea să-mi cunoască familia, însă exista acea parte mai mare care voia să şteargă toate informaţiile despre London Road din mintea lui,

astfel încât să nu poată niciodată să găsească apartamentul şi pe mama. Niciodată.

Am mimat un zâmbet plin de entuziasm.

— Hmm. În curând.

N-am ştiut dacă m-a crezut sau nu, dar mi-a lipit pe buze un sărut apăsat care promitea că vor mai fi multe de acelaşi gen care aveau să vină mai târziu, şi m-a lăsat să-mi termin programul de lucru.

Cu latte-ul care se răcise în mână, încă stăteam în picioare lângă dulapul cu acte, când domnul Meikle a ieşit din biroul lui la câteva minute după plecarea lui Malcolm. L-am privit prudentă. El doar se uita lung la mine. Aproape pasiv. *Unde era căutătura urâtă?*

Continua să privească lung.

Bine.

Asta hotărât e ciudat.

Meikle şi-a dres glasul.

— Nu mi-am dat seama că eşti implicată într-o relaţie cu Malcolm Hendry.

O, la naiba! Îţi mulţumesc, Malcolm.

Mi-am dres şi eu glasul.

— Da, domnule.

— De trei luni deja?

— Da.

— Ei bine…

Şi-a mutat centrul de greutate, vădit stânjenit. Eu nu m-am putut abţine să nu ridic din sprâncene. Nu-l mai văzusem niciodată pe şeful meu altfel decât plin de sine şi pompos.

— Ei bine, în cazul acesta, eu, ăăă, ei bine, eu, ăăă, îţi apreciez profesionalismul.

Ia te uită!

Cum?

— Domnule?

A început prin a-şi drege şi mai mult glasul, privind de colo-colo, incapabil să mă privească în ochi.

— Domnul Hendry este un client important.

Când am pătruns sensul celor spuse, privirea lui s-a încrucişat, în cele din urmă, cu a mea.

— Te-ai fi putut folosi de asta pentru a-ţi asigura o poziţie mai confortabilă aici şi n-ai făcut-o. Îţi apreciez profesionalismul şi discreţia.

Era pentru prima dată când domnul Meikle mă lăsase fară grai din pricina unui lucru pozitiv pe care îl spusese despre mine. De obicei, îmi înghiţeam iritarea pricinuită de aroganţa şi condescendenţa lui. Era, de asemenea, şi prima dată când şeful se uitase vreodată la mine fără o grimasă sau fără a-şi afişa dezamăgirea din oficiu, ca şi când, oricum, ştia că nu m-aş fi ridicat la standardele lui. Mă obişnuisem cu acea privire, aşa că era ciudat să primesc un compliment din partea sa.

Într-un final mi-am recăpătat glasul.

— Domnule Meikle, îmi place ca lucrurile personale să rămână exact aşa. Personale.

— Da, ei bine, frumos din partea ta.

Ochii i s-au umplut de iritare.

— Lucy sporovăieşte întruna despre logodnicul acela al ei. De parcă aş avea timp să ascult asemenea vorbărie goală.

Şi, zicând acestea, a dispărut înapoi în biroul lui, iar mie mi-a părut brusc rău pentru Lucy. Poate că era timpul să încep să-i las eu ei feţişoare zâmbitoare.

Cole îmi spusese că avea o prezentare la engleză pentru a doua zi, aşa că n-am vrut să-i întrerup lucrul, rugându-l să pregătească cina. În schimb, îi trimisesem mai devreme un mesaj şi îi spusesem că aveam să aduc acasă peşte şi cartofi prăjiţi. Mamei îi luasem un haggis[1] în caz că avea chef să mănânce. M-am grăbit să ajung acasă cu cina, deoarece o cumpărasem de la un magazin de pe Leith Walk şi nu voiam să se răcească. De îndată ce am intrat pe uşă, m-am dus direct în bucătărie, punând ceainicul pe foc şi scoţând farfurii.

Cole a apărut în pragul uşii, cu privirea flămândă fixată pe punga cu peşte şi cartofi.

— Pot să te ajut?

— Spune-i mamei că i-am luat haggis dacă are chef să vină în camera de zi să mănânce cu noi.

Ochii i s-au îngustat la auzul rugăminţii mele, dar a făcut aşa cum i s-a spus. După aceea, s-a aşezat pe podea la masa de cafea şi a aşteptat să-i aduc porţia lui, deschizând televizorul la un program de comedie.

Tocmai pusesem cina pe masă, împreună cu un pahar de suc pentru Cole, ceai pentru mine şi apă pentru mama, când a

[1] Mâncare scoţiană de oaie sau de viţel (inimă tocată, plămâni şi ficat amestecate cu seu, ceapă, fulgi de ovăz şi condimente - fierte în stomacul animalului sacrificat).

apărut. Indispensabilii de culoare gri-închis cu care era îmbrăcată atârnau pe ea şi mergea târşâindu-şi picioarele, de parcă ar fi avut dureri. Probabil că avea.

S-a aşezat pe marginea canapelei, cearcănele vineţii de sub ochi fiind atât de proeminente, încât nu-mi puteam desprinde privirea de la ele. Nu a schiţat niciun gest spre mâncare - pur şi simplu se uita la farfuria cu haggis şi cartofi. Am împins-o spre ea, mestecând un cartof.

— Cina.

La auzul mârâitului ei, m-am întors şi mi-am fixat privirea asupra televizorului. Eu şi fratele meu ne-am prefăcut că urmăream programul, însă îmi dădeam seama după cât de rigid era trupul lui Cole că era conştient de prezenţa mamei, la fel cum eram şi eu.

Cinci minute mai târziu, când tensiunea de abia începuse să se diminueze, iar mama reuşise să mănânce ceva din cina ei, chiar dacă o făcea în ritmul unui somnambul, a stricat totul.

Aşa cum o făcea mereu.

Concentrat acum pe programul de televiziune, Cole râsese la o glumă şi se întorsese să vadă dacă râdeam şi eu. Făcea asta de când era mic. De fiecare dată când găsea ceva amuzant, obişnuia să se uite spre mine pentru a se asigura că şi eu găseam că era la fel de amuzant. I-am surâs, aşa cum o făceam mereu.

— Pfft!

La auzul sunetului m-am încordat, la fel cum a făcut-o şi Cole.

Un „pfft” de la mama era, de obicei, urmat de ceva neplăcut.

— Uită-te la el, a rostit ea batjocoritor.

Şedeam pe podea ca şi Cole, astfel încât am fost nevoită să mă uit peste umăr să văd de ce anume se plângea. Mi-a dat sângele în clocot când am văzut că se uita urât la Cole.

— Mamă… am avertizat-o eu.

Faţa i s-a schimonosit într-o expresie urâtă, plină de ură.

— Râde ca bărbatul ăla afurisit şi neisprăvit.

I-am aruncat o privire lui Cole şi am simţit un puseu în piept văzându-i expresia abătută. Se uita fix la covor, de parcă ar fi încercat să-i blocheze cuvintele.

— O să ajungă ca taică-său. Un rahat. Seamănă cu el. Un…

— Taci din gură! m-am răstit la ea, răsucindu-mă pentru a

o înfrunta, scăpărând scântei de furie. Ori stai aici şi-ţi termini cina într-o tăcere absolută, ori te duci înapoi în patul tău şi te îneci în băutură. Oricare ar fi alegerea, ţine-ţi pentru tine gândurile alea tâmpite, îmbibate în gin!

Mama bombăni incoerent şi îşi aruncă farfuria pe masa noastră, trimiţând nişte cartofi rătăciţi în zbor. Ridicându-se de pe canapea, a început să bombăne înfundat despre ce copii nerecunoscători şi lipsiţi de respect avea.

De îndată ce a dispărut în camera ei, am oftat uşurată.

— Cole, n-o băga în seamă. Nu semeni câtuşi de puţin cu tata.

Cole a ridicat din umeri, refuzând să se uite la mine, roşu la faţă.

— Mă întreb pe unde-o fi.

M-am cutremurat la gândul că aş fi putut afla vreodată.

— Nu-mi pasă, atât timp cât e departe de-aici.

Seara târziu, după ce făcusem curat prin apartament, spălasem vasele şi dădusem cu odorizant prin camera de zi şi prin bucătărie pentru a elimina mirosul de peşte şi cartofi, m-am trântit pe canapea, alături de Cole. El îşi terminase prezentarea şi era acum înconjurat de benzile desenate la care lucra.

I-am dat o cană de ciocolată caldă în timp ce mă strângeam la capătul celălalt al canapelei, ocolindu-i desenele. M-am chiorât la o bucată de hârtie întoarsă, încercând să desluşesc imaginea.

— Asta despre ce e?

Cole a ridicat din umeri, cu sprâncenele îmbinate.

— Nu ştiu ce se întâmplă cu asta.

— De ce nu?

— Jamie şi Alan mă ajutau, dar...

Of, iritarea din vocea lui nu suna bine.

— Dar...?

M-am încruntat. Acum că mă gândeam la asta, trecuse o săptămână de când Cole mă întrebase dacă putea să stea la Jamie acasă.

— Voi doi v-aţi certat?

— Poate.

Cel puţin aşa credeam că se traducea mormăitul lui.

O, Doamne. Cole era un tip relaxat şi se întâmpla rareori să se certe cu prietenii, aşa că nici măcar nu ştiam dacă voiam

să aflu de ce se certaseră. Dar era Cole...

— Ce s-a-ntâmplat?

Îmbujorarea din obraji m-a făcut să fiu şi mai atentă.

O, la naiba, speram că nu era vreo chestie scârboasă ca între adolescenţi!

— Cole?

Din nou a ridicat din umeri, drept răspuns.

— Până aici. Îţi dau să porţi pe umeri nişte greutăţi, ca să nu mai faci asta. Credeam că ţi-am spus că ridicatul din umeri nu echivalează cu un răspuns. Şi nici mârâitul.

Fratele meu şi-a dat ochii peste cap.

— Sau asta.

— Nu contează, bine? a insistat el, sprijinindu-se de canapea pentru a sorbi din ciocolată, refuzând să-mi susţină privirea.

— Pentru mine contează.

Oftatul lui prelung, îndurerat ar fi putut să umple un balon cu aer cald.

— A spus ceva care m-a enervat al dracului de tare.

— Hei! l-am admonestat. Vezi cum vorbeşti.

— M-a enervat.

— Ce-a spus?

Preţ de o clipă, muşchiul maxilarului lui Cole s-a încordat vizibil şi pentru o clipă a părut mai matur, bărbat. Dumnezeule, unde zburase timpul?

— A zis ceva despre tine.

Am tresărit.

— Despre mine?

— Da. Ceva sexual.

O, Iisuse! M-am înfiorat. Există unele cuvinte pe care nu prea ai vrea să le auzi din gura frăţiorului tău. „Sexual” era cu certitudine unul dintre ele.

— Bine.

Cole m-a privit pe sub gene, cu gura schimonosită într-o grimasă de frustrare.

— Toţi colegii mei te plac, dar Jamie a mers prea departe.

Nu voiam să ştiu ce însemna asta. În schimb, m-am gândit la cât de apropiaţi erau ei doi.

— Şi-a cerut Jamie scuze odată ce şi-a dat seama că a mers prea departe?

— Da, dar nu asta e problema.

— Ba este.

M-am aplecat în faţă în aşa fel încât să-i pot prinde privirea şi ca el să poată astfel înţelege cât de serios vorbeam.

— Viaţa este prea scurtă pentru a te crampona de supărări prosteşti. Jamie a fost destul de bărbat încât să- şi ceară scuze. Fii şi tu bărbat şi acceptă-i scuzele.

Preţ de o secundă mi-a susţinut privirea, cântărindu-mi sfatul, în cele din urmă, a dat din cap.

— Bine.

I-am zâmbit şi m-am lăsat comod pe canapea.

— Bine.

Odată ce şi-a îndreptat atenţia înapoi la benzile desenate, am întins mâna după ultima mea carte, ediţie broşată, pregătindu-mă să evadez în lumea altcuiva pentru o vreme.

— Jo?

— Mmm?

— Am căutat pe Google informaţii despre tipul cu care te întâlneşti. Malcolm Hendry.

Mi-am ridicat brusc privirea din carte, pulsul crescându-mi puţin.

— De ce?

Cole a ridicat din umeri. Din nou.

— N-ai spus prea multe despre el.

S-a încruntat.

— E cam bătrân, nu crezi?

— Nu chiar.

— E cu cincisprezece ani mai mare decât tine.

Chiar nu voiam să port această conversaţie tocmai cu Cole.

— Îmi place mult de el. Şi ţie o să-ţi placă.

Cole a pufnit.

— Mda, de parcă am să-l întâlnesc vreodată. L-am întâlnit pe Callum numai de câteva ori şi ai fost cu el timp de doi ani.

— Nu vreau să te prezint cuiva care s-ar putea să nu rămână în peisaj. Însă cu Malcolm sunt încrezătoare că e de bine.

Următoarea lui întrebare a fost pusă calm, dar cu o tentă de dispreţ care m-a împuns drept în inimă.

— E din cauza faptului că e plin de bani?

— Nu, i-am răspuns încordată. Nu ăsta e motivul.

— Te-ai întâlnit cu o grămadă de labagii, Jo, şi ştiu că e din cauză că aveau bani. Nu trebuie s-o faci.

Acum chipul lui începuse să se împurpureze de furie şi de frustrare.

— Ea îţi face viaţa destul de amară - nu mai trebuie să ieşi cu vreo sculă numai ca să nu ne facem griji pentru bani. De îndată ce împlinesc şaisprezece ani, îmi voi lua o slujbă ca să te pot ajuta.

Cred că a fost discursul cel mai lung pe care îl ţinuse vreodată Cole, într-un an întreg. Iar declaraţia lui m-a făcut să simt de parcă primisem un pumn în abdomen. M-am ridicat în capul oaselor, simţind că şi obrajii mei ardeau de enervare.

— Să nu mai foloseşti cuvântul care începe cu „s”. Şi, ca să-ţi răspund la întrebare, mă întâlnesc cu un tip la care ţin cu adevărat şi care se întâmplă să aibă şi bani. Iar tu n-ai să-ţi iei nicio slujbă la şaisprezece ani. Ai să-ţi termini liceul şi ai să te duci la universitate sau la şcoala de arte plastice sau orice naiba vrei tu să faci. Dar să fiu a naibii dacă ajungi să ai o slujbă de rahat pentru că n-ai terminat liceul!

Gâfâiam de frică numai gândindu-mă la asta.

Cole se holba la mine, cu ochii lui verzi larg deschişi de mirare din pricina izbucnirii mele.

— Iisuse, linişteşte-te, Jo! Era doar o idee.

— Era o idee proastă.

— Bine, am priceput.

M-am relaxat la tachinarea din vocea lui şi m-am lăsat înapoi pe canapea, trăgându-mi cartea în dreptul feţei.

— Desenează, pacoste ce eşti!

Şi-a înăbuşit râsul şi şi-a lăsa-t jos cana, pentru a începe să deseneze din nou.

După un minut, m-am uitat la el peste marginea cărţii.

— Doar aşa ca să ştii… te iubesc, puiule.

— Îhî, iu iu iu.

Am dedus că asta însemna „îhî, şi eu te iubesc” în mormăit adolescentin.

Mi-am arcuit din nou buzele într-un surâs de răspuns, un sentiment cald de mulţumire umplându-mi pieptul în timp ce priveam lung la paginile cărţii.

Capitolul 7

Cu toate că era sfârşitul lui februarie, iar martie era la numai o zi distanţă, în Edinburgh continua să fie ger. Aerul îngheţat de pe mare năvălea peste New Town, suflându-i pe cei care erau îndeajuns de nenorocoşi să meargă pe jos înspre nord, neprotejaţi de clădiri.

Malcolm şi cu mine ne-am ferit de bătaia vântului îngheţat atunci când ne-am plimbat pe George Street, intrând şi ieşind din magazinele de rochii şi apoi pe Frederick Street şi pe pavajul cu piatră cubică de pe Rose Street, una dintre aleile mele preferate din Edinburgh. Era plină de restaurante, puburi şi magazine de lux, şi am luat prânzul într-un pub înainte de a continua la Harvey Nichols de pe St. Andrews Square.

— Nu, nu, asta e îngrozitoare, i-am spus lui Malcolm prin draperia de la cabina de probă.

Probasem pe puţin cincisprezece rochii şi nu reuşiserăm să cădem de acord asupra uneia care să ne fi plăcut amândurora. Becca ne făcea cinste cu cina la restaurantul Martin Wishart, cu stea Michelin[2], iarMalcolm insistase să-mi cumpăr ceva nou de îmbrăcat.

— De ce? Ce e în neregulă cu aceasta? m-a întrebat, venind mai aproape de draperie.

Nu-mi venea să cred că nu se plictisise de moarte până acum, dar părea să fie destul de răbdător la cumpărături. De fapt, aveam impresia că-i făcea plăcere. Sau, cel puţin, îi făcea plăcere să mă răsfeţe... ceea ce era minunat.

Uitându-mă în oglindă, am strâmbat din nas de dezgust. Rochia era atât de transparentă, încât aproape că mi se vedeau sfârcurile prin ea. Adăugaţi faptul că era adânc decoltată la spate şi foarte scurtă şi aş fi putut foarte bine să-mi prind o bucată de hârtie pe piept pe care să scrie: DE VÂNZARE.

— Lasă-mă să văd.

— Nu.

Am dat să ţin draperia închisă, dar a fost prea târziu.

Chipul lui Malcolm a apărut în despărţitura creată, iar ochii lui negri străluceau neastâmpăraţi în timp ce mă

[2] Restaurantele marcate cu trei stele semnifică „merită să călătoreşti pâna la ele”, cele cu două stele „merită să ocoleşti pentru a aiunge la ele”, iar cele cu o stea sunt considerate „interesante”.

cercetau din cap până în picioare, oprindu-se apoi pe pieptul meu. Sclipirea neastâmpărată a dispărut lent şi, când s-a uitat din nou la mine, ochii lui erau plini de patimă.

— Dacă nu ne-am fi aflat într-o cabină de probă.

Am simţit o vagă senzaţie de ceva în vintre şi m-am întrebat dacă era dezamăgire. Mi-am imaginat că, dacă ar fi fost Joss şi Braden sau Adam şi Ellie, n-ar fi contat că se aflau într-o cabină de probă. Braden şi Adam s-ar fi năpustit asupra iubitelor fără să se gândească la consecinţe.

M-am scuturat de asemenea gânduri. Aşadar, eu şi cu Malcolm nu aveam o relaţie pasională pe toată linia. Nu însemna că ceea ce aveam nu era grozav.

M-am forţat să zâmbesc cu scepticism.

— Crezi că e sexy?

— Pentru dormitor, da.

— Nu cred că asta era ideea.

M-am uitat în jos la rochie, nesigură.

— Probeaz-o pe cea verde. Are aceeaşi culoare ca frumoşii tăi ochi.

Mi-am lipit gura de buzele lui pentru complimentul pe care mi-l făcuse şi am lăsat draperia să cadă la loc, aşa încât să fiu singură în cabină.

Avea dreptate. Rochia verde dreaptă de la Lanvin era uluitoare.

Malcolm a luat un taxi spre un şantier pe care voia să-l viziteze, ocolind pentru a mă lăsa acasă. Ştia că nu intenţionam să-l invit înăuntru. Eram pregătită pentru cina cu Becca şi Cam de sâmbătă seara. Ei bine, pregătită în sensul că aveam cel puţin o armură de firmă de purtat şi pe Malcolm să servească drept amortizor.

În seara aceasta la muncă n-avea să fie nicio armură de firmă şi niciun Malcolm.

Uram roiul de fluturi care mi se trezeau în stomac la gândul de a lucra cu Cam şi la toate lucrurile pe care le-ar fi putut spune pentru a-mi răni egoul deja fragil.

Se părea că încă aveam nevoie să mi se îngroaşe obrazul.

Când am ajuns la bar aveam un caleidoscop de fluturi în stomac, şi când am intrat în sala principală şi i-am văzut pe Cam şi pe Joss râzând de ceva în timp ce ştergeau paharele, fluturii s-au învârtejit spre piept, şi, pentru un moment, n-am

mai putut respira.

Care este faza?

Am coborât scările spre bar şi m-am vârât pe sub tejghea, oferindu-le un zâmbet de salut înainte de a mă duce grăbită spre încăperea personalului. Două secunde mai târziu, Joss era în spatele meu, iar muzica de la sistemul stereo a explodat. L-am auzit pe Brian strigând la cineva s-o dea mai încet, iar sunetul a coborât la un nivel suportabil.

— Care-i treaba? Arătai de parcă ai fi înghiţit o lămâie foarte acră când ai intrat adineauri, a remarcat Joss.

Zâmbind, m-am dezbrăcat de jachetă.

— Zău? Nu-mi dau seama de ce.

— Te temi că am de gând să încerc să te cuplez cu Cam.

— Oare? Nu-mi dau seama de ce.

Joss s-a strâmbat.

— În regulă, ajunge cu sarcasmul. Uite, n-am de gând s-o fac.

M-am întors spre ea, vârându-mi mobilul în buzunarul de la spate.

— Cum? Peţitul s-a încheiat chiar înainte să înceapă?

Şi-a încleştat maxilarul preţ de o secundă, înainte să răspundă.

— Da. Şi asta e o promisiune.

— Ce anume te-a făcut să te răzgândeşti? Nu că m-aş plânge, m-am grăbit s-o asigur.

Foarte serioasă şi traumatizată, Joss mi-a susţinut privirea curioasă.

— Ellie m-a obligat să vizionez o adaptare după romanul *Emma* de Jane Austen, astfel încât să-mi arate ce se poate face şi ce nu atunci când vine vorba de peţit. Acesta a fost urmat de o redundantă prezentare a filmului pentru adolescenţi *Liceenele din Beverly Hills* care se întâmplă să fie bazat pe *Emma* de Jane Austen.

M-a lăsat să rumeg ceea ce-mi spusese, îndemnându-mă în mod clar să găsesc experienţa la fel de îngrozitoare pe cât o găsise şi ea.

Am încercat să-mi înăbuş râsul. Zău că da.

Însă nu suficient de tare.

Mi-am dat capul pe spate, căzând peste vestiarul meu într-un acces de chicoteli. Nu-mi puteam scoate imaginea din minte şi îmi închipuiam cât de în serios luase Ellie toată treaba.

— O, Dumnezeule, am icnit printre hohotele de râs. Trebuie să fi fost atât de dureros pentru tine!

Un nou val de durere a licărit pe chipul ei, ca şi când şi-ar fi amintit ce văzuse.

— Dureros nici măcar nu se apropie de realitate. Ştii ce e mai rău decât să vizionezi o dramă romantică?

— Nu.

— Să analizezi una.

Ei bine, asta m-a stârnit din nou.

— Nu mai râde. Nu e amuzant.

— O, e atât de amuzant! Şi e exact ceea ce-ai meritat.

Joss a oftat adânc.

— Mda, probabil.

După ce m-am oprit din râs, am scuturat din cap, ştergându-mi lacrimile de la ochi.

— Tot nu pot să înţeleg de ce cineva care îşi dă ochii peste cap la un film romantic scrie un roman de dragoste.

Mi-a aruncat o căutătură urâtă.

— Nu e un roman de dragoste. E povestea părinţilor mei.

— Mda, a părinţilor tăi care au avut o poveste de dragoste înflăcărată, pasională.

Joss şi-a mijit periculos ochii.

— Vrei să mă întorc la peţit?

M-am cutremurat numai gândindu-mă.

— Nu, în mod hotărât nu.

— Atunci taci.

Văzându-i expresia bătăioasă, am pufnit.

Era în mod vădit furioasă că încercările ei de a mă scoate de pe „calea nefericirii” eşuaseră atât de repede.

— Vezi tu, dacă te face să te simţi mai bine, chiar ţin la Malcolm. Şi, de fapt, nu sunt nefericită.

Ochii ei s-au întunecat un pic, orice aer de tachinare dintre noi dispărând imediat.

— Ceea ce mă îngrijorează, Jo, este că nici fericită nu eşti.

Preţ de o clipă, am simţit din nou cum rămân fără respiraţie. Am privit peste umărul ei la peretele unde graficul turelor noastre pentru săptămâna în curs era prins în piuneze pe un panou înconjurat de memouri ale personalului, reţete de cocktailuri şi date de contract. Când mi-am recăpătat respiraţia, am privit-o din nou.

— Ştiu că Malcolm mă va face fericită.

Ea mi-a aruncat o privire care ţipa clar: „Vorbeşti serios?”

— Câtă lipsă de entuziasm din partea ta! Sunteţi împreună de mai bine de trei luni. Cred că ar trebui să ştii până acum dacă îl iubeşti sau nu.

Am trântit uşa vestiarului, pregătindu-mă să merg în bar pentru deschidere. Mi-am amintit de scena de azi din cabină de la Harvey Nichols şi m-am trezit că intru în defensivă.

— Uite, nu toate relaţiile sunt ca a ta cu Braden sau ca a lui Ellie cu Adam. Nu toate sunt sex pasional şi adoraţie absolută. Uneori e ceva lent, sigur şi cald. Asta n-o face să fie lipsită de importanţă.

Joss a trecut de mine, strâmbând iritată din nas.

— Lent, sigur şi cald? Nu vorbim despre un moş într-un scaun cu rotile cu o pătură peste genunchi. Vorbim despre sex şi iubire.

— Cine vorbeşte despre sex şi iubire?

Vocea profundă, răguşită a lui Cam a făcut să-mi zvâcnească ceva în partea inferioară a abdomenului.

Ieşind de după bar, n-am putut să mă uit la el.

Sperasem că acele câteva dăţi petrecute în compania lui fuseseră o anomalie totală, dar era evident că nu era aşa - corpul meu părea să vibreze şi să se trezească la viaţă în preajma lui, iar eu începeam să mă simt vinovată de atracţia mea pentru el.

— Jo şi cu mine vorbeam, i-a răspuns Joss, cu vocea încă ţâfnoasă.

S-a sprijinit cu spatele de bar şi m-a privit lung, expresia ei neputând fi citită în lumina slabă.

Cam a ridicat dintr-o sprânceană, aruncându-mi o privire la fel de impenetrabilă.

— Necazuri în paradis?

De vreme ce de data aceasta nu mă întrebase sarcastic, am clătinat din cap şi am catadicsit să-i răspund.

— Nu, totul e bine. Joss a avut un „episod”

Ea a mârâit în barbă, dar clienţii începuseră să apară, apoi să curgă, iar curând eram prea ocupaţi să mai putem purta o conversaţie.

Primele două ore am reuşit, oarecum miraculos, să evit capătul de bar al lui Cam. Lucram la capătul opus, iar Joss lucra la mijloc. Vorbeam sporadic cu ea despre tot soiul de prostii atunci când eram destul de aproape una de cealaltă

pentru a ne putea auzi peste muzică. Braden, Ellie şi Adam au venit şi şi-au ocupat masa lor obişnuită exact în faţa noastră, astfel încât Braden şi Joss să facă sex din priviri. Eu, pe de altă parte, am reuşit să mă prefac că trupul meu nu conştientiza niciuna dintre mişcările pe care le făcea Cam, nici fiecare zâmbet periculos pe care i-l oferea unei cliente atrăgătoare, felul în care jeanşii i se mulau pe fund pe care îţi venea să-l muşti de fiecare dată când se apleca după ceva, sau că atunci când se întindea după o sticlă de Jack Daniels tricoul i se ridica pentru a dezveli o porţiune din abdomenul lui perfect.

Ştiam eu.

Acolo erau numai muşchi.

Mă întrebam cum ar fi să-l am întins gol pe un pat, trupul lui ferm şi pielea aurie, etalate pentru ca eu să le pot savura. Aş începe cu tăietura sexy în V a şoldurilor, lingând de-a lungul conturului, lipind sărutări umede pe torsul lui sculptural, apoi atingându-i sfârcurile şi simţindu-l cum se întăreşte lipindu-se de mine...

— Jo!

Am fost smulsă brutal din visarea mea cu ochii deschişi, vărsând sucul de portocale pe care tocmai îl scosesem din frigider. Am rămas cu gura căscată la Joss, obrajii înroşindu-mi-se de jenă.

Ea mă privea insistent cu un zâmbet ironic şi întrebător.

— Ai fost pe altă lume timp de un minut. Pe unde ai umblat?

Roşeaţa din obraji mi s-a intensificat şi am aruncat o privire rapidă înspre Cam, care era ocupat cu servitul unui client. Eram recunoscătoare pentru că lumina era slabă, ceea ce-mi ascundea obrajii roşii ca macul, dar, din nefericire, Joss trebuie să fi surprins ruşinea din ochii mei şi privirea iute, dar nu atât de furişă, pe care i-o aruncasem lui Cam. S-a uitat la bar şi apoi din nou la mine.

— O, bine, a spus rânjind.

Am gemut în sinea mea şi m-am întors să-i servesc unei cliente un cocktail Alabama Slammer.

Două minute mai târziu, aglomeraţia din jurul barului a început să scadă. Mă pregăteam să fiu tachinată fără milă de către Joss, când am auzit-o înjurând în barbă.

Aruncându-mi ochii în direcţia ei, am văzut că-şi încleştase maxilarul şi i-am urmărit privirea mijită dincolo de bar. O

brunetă cu rotunjimi se aşezase lângă Braden şi se angajase într-o conversaţie cu el. Braden părea să fie doar politicos, dar bruneta stătea îngrozitor de aproape de el. Privirea mea s-a încrucişat cu cea a lui Ellie, care spunea „Au”.

Joss era prea rasată să intre într-o bătaie între gagici, mai ales cu cineva care pur şi simplu stătea prea aproape de iubitul ei. Va trebui să...

O, nu! Mâna brunetei a aterizat pe coapsa lui Braden.

— Mă întorc într-o secundă, a murmurat Joss furioasă, trecând pe lângă mine.

Era prea ocupată să părăsească zona barului, cu o privire rece şi o furie incandescentă, pentru a observa că Braden îndepărtase deja mâna femeii de pe coapsa lui. M-am sprijinit cu coatele pe bar, pregătindu-mă de spectacol. Era păcat că mă aflam prea departe de bar pentru a putea s-o aud pe Joss. Ea putea să jupoaie de viu pe cineva numai din vorbe şi o făcea cu mult sânge rece. Eram veşnic invidioasă pe abilitatea ei de a se confrunta cu un agresor fară să se transforme într-o idioată albă la faţă, care vorbeşte nedesluşit.

Un client s-a apropiat de bar, iar eu mi-am desprins, cam fară chef, privirea de la scenă. În timp ce-i turnam tipului whiskey-ul, parfumul familiar şi sexy al lui Cam mi s-a infiltrat în sistemul olfactiv şi aş putea jura că m-am clătinat uşor.

Simţindu-i respiraţia-i călduţă pe urechea mea, degetele au început să-mi tremure şi am încremenit când am îndepărtat sticla de pahar. Simţeam căldura corpului său pe toată partea mea stângă, ca şi cum ar fi fost lipit strâns de mine.

— Iartă-mă c-am fost un idiot, a murmurat el, cu o voce joasă, sugerând că era sincer.

Vibraţia cuvintelor lui pe pielea mea mi-a pricinuit o cascadă de fiori delicioşi de-a lungul şirei spinării. M-a excitat total. Cu greu am reuşit să-mi înăbuş icnetul de surpriză.

Simţind că-mi pierd echilibrul, i-am aruncat o privire peste umăr, doar pentru a descoperi că era într-adevăr lipit de mine. Mi-a luat un minut să-i pot procesa scuzele.

Cam a oftat, aplecându-şi bărbia până ce nasurile noastre aproape că s-au atins. Privirile ni s-au unit şi ştiam că nu m-aş fi putut mişca nici dacă aş fi vrut.

— Nu te cunosc, a continuat el, ochii lui scrutându-mi chipul. Şi n-ar fi trebuit să presupun că te-aş cunoaşte.

Acea privire pătrunzătoare a ajuns, în cele din urmă, pe

buzele mele şi, când ochii i s-au înmuiat de dorinţă, am simţit o altă undă de furnicături neaşteptate între picioare. Mi-am umezit buzele, întrebându-mă ce gust avea gura lui, iar respiraţia lui a devenit poticnită.

S-a aplecat îndepărtându-se de mine, ochii lui fiind precauţi atunci când i-au întâlnit pe ai mei. Am văzut consternarea din ei şi tot corpul mi s-a încordat.

Cam era la fel de atras de mine cum eram şi eu de el, însă nu voia să fie.

De ce? Eram mai „prejos”?

O durere ascuţită m-a săgetat în piept şi mi-am desprins privirea, întorcându-mă la băutura pe care o preparam. Şi fiindcă tocmai petrecusem seara precedentă ţinându-i frăţiorului meu o predică despre a fi iertător, am dat din cap.

— Scuzele-ţi sunt acceptate.

— Aşadar, de ce trebuie să ai grijă de fratele tău? Unde sunt părinţii voştri?

M-am întors, ştergându-mă de Cam pentru a-i da băutura clientului meu. I-am luat banii, am bătut în casa de marcat şi i-am dat clientului restul. Exact atunci când am privit în jur pentru a-i răspunde lui Cam, s-a ivit un alt client.

Barul s-a aglomerat din nou, iar Joss s-a strecurat pe trepte şi pe sub tejghea pentru a ne ajuta. În timp ce serveam un client, i-am văzut plecând pe Ellie, Adam şi Braden. I-am zâmbit a tachinare lui Joss.

— L-ai alungat?

A ridicat din umeri.

— Dacă intenţionează să atragă femei sexy cărora nu le pasă că are sau nu o iubită, atunci, da, îl alung.

— Şi dacă se duce la alt bar? Există mai multe femei atrăgătoare acolo care se vor da la el.

— Mda, dar nu sunt obligată să-l văd în ipostaza asta.

— Corect, am murmurat cu ochii la Cam, care se aplecase peste bar în aşa fel încât o clientă să-i poată şopti ceva la ureche.

Explozia neaşteptată de gelozie care m-a străbătut în timp ce el s-a tras înapoi şi i-a zâmbit cu o aroganţă sexuală ostentativă aproape că m-a doborât.

Ce făceam? Ce făcea corpul meu?

Eram cu Malcolm. Eram fericită cu Malcolm.

Hotărându-mă că era timpul să iau o pauză, am prevenit-o

pe Joss şi m-am ascuns în camera personalului timp de zece minute. Dojenindu-mă pentru o bună parte din acest interval, am reuşit să mă adun suficient cât să mă întorc la lucru. Când am revenit, barul se afla într-o nouă perioadă de acalmie, iar Joss şi Cam se sprijineau de bar, vorbind între ei. Am tras aer în piept şi m-am decis să mă port ca un adult.

— Care-i treaba? am întrebat pe un ton plăcut, apropiindu-mă de ei.

Joss mi-a aruncat o privire surprinzător de stânjenită.

— Cam m-a întrebat despre familia ta. Credeam că i-ai spus deja. Iartă-mă.

Mi-a sărit inima din piept, o undă de greaţă făcându-mă să mă înfior.

— Dacă i-am spus…

Dându-mi seama ce crezusem eu că voia ea să spună, s-a grăbit să clarifice lucrurile.

— Despre boala mamei tale şi de ce trebuie să ai grijă de fratele tău şi de ea.

Un val de uşurare m-a cuprins şi am respirat profund.

— Aşa deci.

Din nefericire, divulgasem prea mult. Când am avut ocazia să-i arunc o privire lui Cam, i-am văzut privirea bănuitoare, oscilând între mine şi Joss. De-abia deschisese gura, probabil pentru a pune încă o întrebare, când Joss l-a deturnat.

— Dar tu, Cam? Familia ta e de-aici?

Cu toate că sprâncenele lui erau în continuare ridicate a curiozitate, a dat afirmativ din cap.

— Părinţii mei locuiesc la ieşirea din Edinburgh. În Longniddry.

Drăguţ, mi-am zis eu. Longniddry era un sat minunat situat lângă apă. Era un loc frumos cu plaje sălbatice şi case vechi. Mă întrebam cum o fi fost să creşti într-un asemenea loc.

— N-ai fraţi sau surori care să te domine? şi-a continuat Joss interogatoriul. Niciun accident de maşină sau dependenţă de droguri sau probleme medicale?

Am încercat să mă abţin şi să nu pufnesc. Cam a ridicat din umeri, degajat.

— Din câte ştiu, nu.

Arătând perplexă, Joss l-a privit precaut.

— Vrei cumva să-mi spui că tu eşti de fapt un individ stabil

emoţional?

I-a oferit zâmbetul lui sexy şi eu am căzut pradă unei alte erupţii fierbinţi de atracţie sexuală.

— Aşa îmi place să cred.

Joss mi-a aruncat o privire care spunea: „Ei bine, măcar te am pe tine” înainte să clatine din cap spre Cam ca şi când ar fi fost dezamăgită de el.

— Şi eu care credeam că am putea fi prieteni.

Cam a râs.

— Aş putea să-mi inventez un trecut tragic dacă ar fi de folos?

— Sau să dezgropi nişte întunecate secrete de familie pe care să le pot transforma într-un roman.

— Te ţin la curent.

A zâmbit şi apoi s-a uitat la mine grijuliu, filtrându-şi privirea printre gene. Pentru un bărbat, avea gene al naibii de lungi.

— Am făcut greşeala de a-i spune Beccăi că sunt liber sâmbăta asta şi am auzit că a rezervat o masă pentru patru persoane la Martin Wishart.

Mda, sunt convinsă că ultimul lucru pe care ai vrea să-l faci ar fi să iei masa cu mine.

— Mi-a spus Malcolm.

— Deci bănuiesc că vom lua cina împreună.

Joss a chicotit şi, întorcându-se să servească un client, a dat un sfat, mai curând nefolositor:

— Încercaţi să nu vă omorâţi unul pe altul.

Am zâmbit cu toată gura şi i-am aruncat o privire lui Cam, apoi imediat mi-am dorit să n-o fi făcut. Se părea că el încerca să-şi dea seama care era treaba cu mine, de parcă aş fi fost un puzzle misterios pe care era tentat să-l rezolve.

Datorită atenţiei pe care mi-o acorda, corpul meu se topea de plăcere, însă creierul meu striga să fug de el cât mai departe cu putinţă.

Capitolul 8

Deşi Joss funcţiona drept tampon între mine şi Cam, tensiunea dintre noi refuza să se risipească. Vineri noaptea i-am ocolit ca o idioată, disperată să nu trebuiască să repet seara precedentă. Şi mă purtam atât de ciudat, încât Joss continua să stea cu ochii pe mine, de parcă se aştepta ca în orice clipă să eclozeze din mine un extraterestru.

Când Malcolm m-a sunat în timpul zilei, m-a năpădit un val de vinovăţie la auzul sunetului vocii lui, ca şi cum l-aş fi înşelat într-un fel cu gândurile mele impure despre Cam. Nu eram perfectă. Nu era ca şi cum nu aş fi fost fără scrupule atunci când alergam după bărbaţi, încercam să nu mă gândesc la fetele care fuseseră rănite când ei le părăsiseră şi încercam să gândesc raţional că era cumva OK să fi fost complice la asemenea trădare, deoarece Cole avea nevoie ca eu să mă mărit cu cineva ca Malcolm. Nu era nimic adevărat în asta. Asta sugera cumva că nu avusesem de ales, dar sigur că exista o opţiune. Alesesem. Şi alesesem în mod egoist.

Totuşi, trăgeam linia la înşelatul fizic al cuiva. În mod special, trăgeam linie la a fi persoana care înşală direct.

Faptul că-l doream sexual pe Cam părea să fie un pas prea aproape de asta.

Din fericire, vinerea, ca întotdeauna, era mult prea aglomerat ca să fac conversaţie cu colegii mei. Cam a făcut câteva glume, ne-a făcut să râdem, iar Joss era spirituală ca de obicei. Eu, pe de altă parte, hotărâsem să încerc să atenuez efectul prezenţei lui Cam, concentrându-mă asupra borcanului cu bacşişuri.

Am flirtat în draci şi am ignorat felul în care Joss şi-a dat ochii peste cap la chicotitul meu de puştoaică. Îmi spusese cândva că aveam un chicotit fals şi unul real. Chicotitul meu real era, aparent, „adorabil”, însă cel fals - cel pe care îl foloseam pentru a convinge un tip că eu credeam că era cel mai amuzant tip din lume - o făcea să se suie pe pereţi.

Dacă ar fi ştiut că asta mă făcea să vreau s-o fac şi mai abitir!

Îi serveam cu băuturi pe trei tipi care nu erau atrăgători de să te scoată din minţi, însă erau fermecători şi sexy în felul lor, iar eu eram încântată de atenţia lor.

— Serios, ar trebui să sari peste bar şi să vii să petreci restul nopţii cu noi, a insistat unul dintre ei, cu un zâmbet şmecheresc.

De regulă, îi citeam pe tipii care erau lascivi, dar aceştia se distrau doar.

M-am sprijinit într-un cot pe bar, dându-i tipului scund restul cu o mână, cu cealaltă susţinându-mi, gânditoare, bărbia.

— Hmm, unde m-aţi duce?

— Am auzit că Fire e un club de noapte destul de bun, a sugerat cel din mijloc, cu ochii strălucindu-i de speranţă.

Am pufnit şi am făcut un gest cu mâna în jurul barului.

— Lăsaţi un club pentru altul. Nu, va trebui să faceţi mai mult de atât.

Am zâmbit încet şi i-am privit pe cei trei aplecându-se spre mine, cu ochii la gura mea.

— The Voodoo Rooms.

Cel scund a dat din cap spre tovarăşii lui de parcă ar fi fost o idee grozavă.

Am scuturat din cap drept răspuns.

— Extindeţi-vă orizonturile, băieţi.

Cel cu zâmbetul şmecheresc şi foarte sexy s-a aplecat spre bar în aşa fel încât feţele noastre erau la numai doi centimetri distanţă. I-am întâlnit privirea cu un zâmbet, în timp ce se uita fix la mine. Brusc, mi-am dat seama că nu se mai juca şi era serios, iar mie mi-a pierit zâmbetul. Privirea lui a coborât spre buzele mele.

— Te voi duce oriunde, draga mea, oriunde în lume, dacă îmi dai numărul tău de telefon.

Am auzit pe cineva cu o voce profundă pe care tocmai şi-o dregea, înainte să simt o mână caldă lipită pe abdomenul meu. Am tresărit şocată şi mi-am răsucit capul pentru a-l vedea pe Cam lipit de mine.

A lui era mâna mare, caldă, lipită de abdomenul meu.

M-a apăsat şi m-a tras înapoi de la tejgheaua barului.

— Scuzaţi, a murmurat el, fără nicio expresie pe chip, cu excepţia muşchiului care îi tresălta pe maxilar.

Atingerea lui Cam trimisese scântei în tot trupul meu, pielea furnizându-mă cu o căldură excitantă, şi, uluită, l-am lăsat să mă împingă de la tejghea, trupul lui lipindu-se de al meu, atunci când a întins mâna pe lângă mine. Mâna i-a

alunecat în jurul taliei mele, reuşind să-mi ridice tricoul, şi palma lui bătătorită mi-a atins pielea descoperită, ţinându-mă pe loc, în timp ce s-a aplecat după o sticlă de tărie. Când ne-am îndreptat, privirile ni s-au întâlnit, mi-a trebuit multă voinţă să nu întind mâna şi să-l apuc şi eu.

De parcă i-ar fi trecut subit prin minte că încă mă ţinea, s-a lăsat pe spate şi a dat din cap spre mine, apoi s-a dus spre capătul lui de bar. Am privit lung în urma lui, întrebându-mă de ce simţise nevoia să mă atingă, să mă dea la o parte, în loc să-mi ceară să-i fac loc. De obicei, aş fi interpretat asta ca fiind interes, o invitaţie, dar Cam îmi trimitea semnale contradictorii. M-am zgâit aşa mult timp, încât, atunci când m-am întors, tipii cu care flirtasem atât de sârguincios dispăruseră. Şi la fel şi potenţialul bacşiş.

La naiba!

Afurisitul de Cam.

Restul turei a trecut în zbor şi, aşa cum mă obişnuisem în ultimele câteva nopţi, m-am grăbit să plec din bar de îndată ce am terminat de făcut curat la închidere, disperată să mă îndepărtez de Cam.

Era ger, aşa că am mers în pas vioi spre apartament, evitând beţivii care aruncau o singură privire unei femei şi decideau că ar fi fost o ţintă grozavă de exersat asupra ei. Lui Joss nu-i plăcea că mergeam singură pe jos spre casă după ce se termina tura, dar eu eram obişnuită cu asta şi aveam ca măsuri de precauţie o alarmă anti viol pe inelul meu de chei şi o doză mică de spray paralizant în geantă.

Am urcat grăbită scările umede ale clădirii mele şi aproape că m-am scurs de uşurare şi de epuizare, lipindu-mă de uşa de la intrare. În sfârşit acasă.

Hotărând că ar fi fost plăcut să iau cu mine în cameră o ceaşcă de ceai, m-am îndreptat spre bucătărie pentru a pune ceainicul la fiert, dar am înmărmurit în pragul uşii.

M-a cuprins o ciudă amestecată cu epuizare la vederea mamei mele bete, leşinate pe podeaua bucătăriei. Din fericire, era îmbrăcată în pijama. Fuseseră dăţi când o descoperisem zăcând tot aşa, dar goală.

M-am întrebat de când zăcea acolo şi îmi era frică că n-avea să capete numai o răceală zdravănă de la gresia rece, dar că se lovise şi la coloană. Clătinând din cap, reţinându-mi lacrimile de epuizare şi frustrare, m-am descotorosit de

jachetă şi m-am gândit circa un minut cum aveam s-o car înapoi în camera ei, fară să-l trezesc pe Cole şi fară să-i produc şi mai multe probleme la coloană. M-am gândit că puteam s-o târăsc cât de grijuliu aş fi putut.

Încercând să mă mişc în linişte, am procedat întocmai. Am ridicat-o prinzând-o pe sub braţe şi am început să o trag, scoţând-o din bucătărie. Piciorul ei s-a lovit de tocul uşii, trântind-o de perete, şi am tresărit, încremenind locului. Speram că nu îl trezisem pe Cole.

Din păcate, tocmai când reîncepusem s-o trag, am auzit uşa de la dormitorul lui deschizându-se. M-am răsucit şi l-am văzut stând în hol, zgâindu-se la mine cu ochii împăienjeniţi.

— Îmi pare rău, scumpule. Du-te înapoi în pat, am şoptit eu.

Dar Cole a mormăit doar şi a scuturat din cap, venind împleticit spre mine.

— Ai nevoie de ajutor?

— Mă descurc.

A mormăit iar şi s-a dus s-o prindă pe mama de cealaltă parte. I-a ridicat cu uşurinţă picioarele şi am pornit s-o ducem spre camera ei. L-am privit, dar mă uitam şi pe unde mergeam. Cole era de înălţimea mea şi continua să crească. Era un puşti isteţ şi care nu avusese o viaţă uşoară la capitolul părinţi. Asta îi dăduse acel aer ostenit în privire care îl făcea să pară mai matur decât era. M-a întristat faptul că frăţiorul meu trebuise să crească atât de repede.

Asta, desigur, nu era prima dată când mă ajutase s-o car pe mama în patul ei.

Odată ce am instalat-o în pat, am învelit-o, aranjându-i pilota în jurul corpului, încercând să înlătur orice neajuns şi-ar fi provocat zăcând pe gresia rece. Asigurându-mă că îi era destul de cald, am ieşit uşor din dormitorul ei şi m-am întâlnit în hol cu Cole.

Am schiţat un zâmbet care tremura de oboseală şi de tristeţe.

L-a văzut şi, înainte să o mascheze cu un zâmbet atotcunoscător, am zărit o undă de tristeţe străbătându-i chipul.

— Aş avea o idee pentru un nou tip de exerciţiu fizic. Ne-ar aduce o groază de bani.

Am schiţat un zâmbet.

— Şi care ar fi acela?

— Se numeşte Mama Beată. Implică ridicarea greutăţilor şi ceva exerciţii cardio.

Preţ de o clipă l-am privit lung, procesând gluma, apoi am izbucnit în chicoteli, trăgându-l spre mine pentru a-l îmbrăţişa. Am simţit cum îmi dau lacrimile atunci când m-a îmbrăţişat şi el.

El era consolarea mea.

Nu ştiam ce m-aş fi făcut fără el.

Capitolul 9

Când m-am trezit, era mijlocul dimineţii. Am rămas culcată sub pătură, refuzând să cobor din pat. Pentru a economisi banii de încălzire, termostatul era fixat să se declanşeze zilnic. Pornea timp de două ore dimineaţa şi apoi de la cinci după-amiaza. Aerul de dincolo de coconul meu era rece ca gheaţa şi am gemut la nedreptatea de a trebui să mă scol.

Cole mă trezise pentru o secundă cu câteva ore mai devreme pentru a-mi reaminti că se ducea acasă la Jamie şi că avea să rămână toată ziua şi peste noapte.

Îmi aminteam că mormăisem spunându-i să-şi ia douăzeci de lire din portofel în caz de urgenţă, înainte să adorm la loc.

Mi-am aruncat privirea într-o parte pentru a vedea cât era ceasul de pe noptieră. Era zece şi jumătate. Chiar trebuia să mă scol şi să merg să cumpăr de mâncare înainte să mă pregătesc pentru seara măreaţă şi oribilă cu Becca şi Cam.

Au!

— Bine. Unu, doi, trei, am numărat eu.

La „trei” mi-am dat păturile la o parte şi am sărit din pat. Era singura metodă de a ieşi. Nu puteam să fac lent chestia cu să-mă-strecor-de-sub-aşternuturi căci riscam să adorm în plină tentativă. Tremurând, am privit tânjind la salteaua mea.

Îmbufnată, am ieşit grăbită pe hol pentru a da drumul la apa fierbinte de la duş. O ceaşcă de ceai mi-a ţinut de cald în timp ce aşteptam şi am deschis uşa de la camera mamei pentru a vedea ce făcea.

Era trează.

— ’Neaţa.

— ’Neaţa, a mormăit ea, trăgându-şi păturile mai aproape. E-al naibii de frig.

Asta fiindcă ai zăcut leşinată pe podeaua bucătăriei, Dumnezeu ştie pentru cât timp.

— Vrei o ceaşcă de ceai şi nişte pâine prăjită?

— Da, ar fi bine, draga mea, a spus, ghemuindu-se şi mai bine sub pături.

După ce i-am făcut ceai şi pâine prăjită şi am aşteptat-o să mă asigur că mănâncă, am lăsat-o singură şi m-am pregătit pentru ziua ce urma. Pe lângă cumpăratul mâncării, trebuia să iau o felicitare pentru ziua lui Angie, prietena mea, cea de la

salonul unde lucrasem cu câţiva ani în urmă. Înainte de Joss, nu avusesem prietene apropiate din cauza... ei bine... rezervei mele, însă Angie şi Lisa, de la salon, erau fetele cu care ieşeam în oraş şi ţinuseră loc de cele mai bune prietene. Nici pe ele nu le mai văzusem de luni întregi, cu toate că ne trimiteam reciproc mesaje în mod frecvent.

Mi-am pus jacheta de lână care se închidea în talie, mi-am înfăşurat un fular imens în jurul gâtului şi mi-am tras în picioare, peste jeanşi, cizmele mele tricotate Uggs. Părul meu proaspăt spălat îmi cădea pe umeri în cascade şi ştiam că ar fi trebuit să-l leg, dar tremuram la gândul de a-mi lăsa urechile descoperite în frig. Mi-am luat mănuşile şi geanta şi eram gata.

Strigându-i la revedere mamei, am ieşit grăbită pe uşă, fiind la fel de nerăbdătoare ca întotdeauna să mă aflu oriunde, numai nu închisă în apartament cu ea. Am coborât încet treptele, trăgându-mi mănuşile, iar la auzul unui hohot de râs masculin am rămas locului în capul treptelor care duceau la etajul de sub noi.

Apartamentul nelocuit de sub noi se părea că nu mai era nelocuit.

Uşa acestuia era deschisă larg şi am privit cu ochii mari de mirare cum doi tipi cărau o măsuţă pentru cafea pe ultimele câteva trepte şi pe palier.

— Ai lovit piciorul.

Bărbatul extrem de înalt, cu părul negru, îmbrăcat într-un tricou de rugby, îi zâmbea superior companionului său, în timp ce ajunseseră amândoi pe palier.

Celălalt tip era ceva mai scund, lat în umeri şi cu un păr negru ciufulit îndesat sub un fes de lână. Când s-a întors să-i zâmbească obraznic prietenului său, mi-am dat seama că mă aflam în prezenţa unui seducător. Tipul era superb şi zâmbetul îmi spunea că ştia exact ce să facă cu el.

— Nici n-o să observe.

— E o adâncitură în lemn.

— Ei, îi conferă caracter.

Am mai făcut un pas, iar mişcarea mea le-a atras atenţia amândurora. Am simţit o jenă în stomac în timp ce priveam uşa deschisă de la apartament. Aveam un vecin nou. Un vecin nou care avea să suporte văicărelile de beţivă ale maică-mii.

Grozav.

Tipul cu fesul a rânjit apreciativ la vederea mea, sorbindu-mă din priviri, din cap până în picioare. I-am aruncat o privire fugară prietenului său şi am descoperit că şi el mă măsura zâmbitor. Am intrat automat pe frecvenţa de flirt şi le-am răspuns cu un zâmbet discret şi o fluturare a degetelor.

— Bună.

Tipul cu fes şi-a potrivit greutatea jumătăţii sale de masă pentru cafea, în timp ce m-a întrebat:

— Locuieşti aici?

— În apartamentul de deasupra voastră.

A pufnit şi a clătinat din cap, în timp ce se uita lung la prietenul lui.

— Cam a fost mereu un ticălos norocos.

Instantaneu, m-am încordat la auzul numelui.

— De ce durează atâta? a întrebat o voce joasă şi cunoscută din interiorul apartamentului.

Când a ieşit Cam din apartament, eu eram deja cu gura căscată.

— Cam? am strigat, nevenindu-mi să cred.

Tresărind, Cam s-a uitat spre mine, uluirea relaxându-i trăsăturile.

— Jo?

— Ăăă...

Prietenul înalt şi-a întors capul de la mine şi de la Cam spre tipul cu fes.

— Ticălosul norocos deja o cunoaşte.

L-am ignorat, cu inima bubuindu-mi în piept, acum că privirea mea îl ţintuise pe Cam pe palier. Stătea în faţa mea, îmbrăcat într-unul dintre tricourile lui uzate şi o pereche de jeanşi, încălţat cu ghetele lui de motociclist, cu părul ciufulit şi cu ochii încercănaţi de la lipsa de somn. În ciuda evidentei oboseli, părea să vibreze de o energie care mă absorbea. Când intra într-o încăpere, îi simţeai vitalitatea, puterea. Erau puţini oameni pe lumea asta care aveau acest gen de prezenţă. Braden Carmichael era unul. Cameron Maccabe era, în mod cert, altul.

Şi se muta în apartamentul de sub mine?

Simţeam că mi se accelerase pulsul la gândul că el era atât de aproape de toate secretele şi ruşinea mea.

— Te muţi aici?

Privirea i-a zburat dincolo de mine, spre nivelul de

deasupra noastră.

— Locuieşti aici?

Simţeam o greutate în stomac.

— În apartamentul de deasupra ta.

— Iisuse!

Cam a oftat, părând la fel de nefericit ca şi mine din pricina revelaţiei.

— Ce mică e lumea!

Mai curând oraşul e mic.

— Foarte mică, am murmurat eu.

Cum de se întâmplase asta? Oare soarta mă ura? Dintre toate coincidenţele din lume, de ce mă blagoslovise cu una atât de mare şi de rahat?

— Ăăă, asta devine tot mai grea, s-a plâns tipul cu fes, arătând cu o mişcare a capului spre măsuţa de cafea.

Am privit la mărimea bicepşilor săi şi m-am îndoit că era câtuşi de puţin grea. Cam a făcut un gest cu mâna spre apartament.

— Duceţi-o înăuntru, băieţi. Mulţumesc.

— Nu, nu.

Tipul cu fes a scuturat din cap, zâmbind superior, neluându-şi ochii de la mine.

— Mai întâi prezintă-ne lui Miss Scoţia.

Am simţit cum mă îmbujoram la auzul complimentului, detestând faptul că, într-o oarecare măsură, confirma părerea lui Cam despre mine.

Cam s-a încordat şi şi-a încrucişat braţele la piept.

— Duceţi-o înăuntru!

Dumnezeule, eram atât de netrebnică, încât nu putea nici măcar să mă prezinte prietenilor săi. Ignorând durerea din piept, i-am zâmbit tipului cu fes.

— Eu sunt Jo.

Tipul cu fes şi tipul înalt au rămas cu gurile căscate.

— Jo? au întrebat, surprinşi, la unison, de parcă ar mai fi auzit de mine.

Încurcată, am ridicat din sprâncene, în timp ce i-am aruncat o privire întrebătoare lui Cam. Tot trupul i se încordase şi le făcu prietenilor săi un gest aproape imperceptibil din cap.

Prietenii lui nu s-au prins unde bătea el.

— Jo de la bar, Jo?

Cam le vorbise de mine? Stingherită, mi-am schimbat centrul de greutate de pe un picior pe celălalt, nefiind sigură în ce culori mă zugrăvise.

— Eu sunt.

Cei doi au rânjit, iar tipul cu fes a dat din cap în chip de salut.

— Eu sunt Nate, iar el e Peetie.

L-am privit, nevenindu-mi să cred.

— Peetie?

Nu era genul de nume la care te-ai fi aşteptat pentru cineva de mărimea lui. Peetie avea o faţă drăguţă, prietenoasă şi deschisă.

— Gregor. Numele de familie e Peterson.

— A, înţeleg.

— Cam ne-a spus totul despre tine, Jo, a continuat Nate, evitând căutătura urâtă a lui Cam.

Simţindu-mă uşor zdruncinată de faptul că el le vorbise prietenilor săi despre mine şi foarte curioasă de ce le-o fi spus despre mine, m-am decis că era timpul să-mi văd de drum, astfel încât să pot să rumeg ideea că îmi era vecin.

Dacă mă gândeam mai bine, îi spusese lui Joss că îşi găsise un apartament mai ieftin.

Din nou... dintre toate locurile, de ce trebuise să fie în blocul meu?

M-am hotărât să pretind că nu-mi păsa de ceea ce le spusese Cam.

— Păi, să nu credeţi o iotă din ce v-a spus.

L-am ignorat pe Cam, trecând pe lângă el şi le-am zâmbit prietenilor săi.

— Cam are nefericitul obicei de a-şi forma o părere înainte de a ajunge să cunoască pe cineva cu adevărat.

Nate a încuviinţat.

— Mda, ne-a spus ce măgar a fost cu tine.

Asta m-a făcut să rămân cu un picior în aer, aşa că m-am răsucit pentru a-l privi lung pe Cam.

El a ridicat din umeri în direcţia mea, afişând în continuare un chip de pe care nu se putea citi nimic.

— Ţi-am spus că-mi pare rău.

Privirea mea s-a îndreptat spre zâmbitorii lui prieteni, apoi din nou la el.

— Păi, în cazul ăsta, bănuiesc că s-ar putea, de fapt, să te

cred. Vecine.

Şi, cu o mişcare a capului drept salut, am coborât scările cu grijă.

— Asta-i Jo? a întrebat Nate cu voce tare, în timp ce mă îndepărtam, vocea lui propagându-se în jos, spre mine, şi nu m-am putut abţine să nu ciulesc urechile pentru a asculta.

— Taci din gură, a şuierat Cam printre dinţi. Hai să aducem şi restul lucrurilor înăuntru!

— Dumnezeule mare, nu glumeai, nu-i aşa? Cât de afurisit de lungi sunt picioarele alea?

— Nate...

— Cum de suporţi, amice? Dacă tu nu încerci să faci ceva, am să încerc eu.

Mormăitul lui Cam a reverberat până la mine.

— Intră dracului în apartament!

S-a trântit uşa, iar eu am tresărit, împiedicându-mă pe ultimul palier. Ce naiba însemna asta? Ce spusese Cam despre mine?

Stilul simplu al restaurantului cu lemnul său de esenţă moale şi cu decorul liniştitor în bej şi crem ar fi trebuit să adauge măcar un calm aparent situaţiei.

Dar n-o făcea.

Şedeam vizavi de Becca şi de Cam, cu Malcolm alături, şi mă rugam ca eu să fiu singura care simţea tensiunea sufocantă de la masă. Comandaserăm şi mâncaserăm antreurile, iar în tot acest răstimp Becca şi Malcolm întreţinuseră conversaţia. În timp ce aşteptam să sosească felul principal, m-am foit stânjenită în tăcerea care se lăsase în grupul nostru.

Din clipa în care sosisem împreună cu Malcolm, evitasem disperată să mă uit la Cam. Îmi ocupase toată ziua gândurile şi pot să jur că pulsul nu-mi coborâse de când descoperisem că era vecinul nostru. Cele mai rele scenarii mi se derulau în minte. Cam auzind-o pe mama, Cam descoperind de ce mama era uneori atât de afurisit de zgomotoasă, Cam lăsând să-i scape asta faţă de cineva important pentru mine... să spunem, faţă de Malcolm.

Şi da, dacă era să fiu sinceră cu mine, eram îngrijorată şi de faptul că părerea deja nu prea grozavă pe care o avea Cam despre mine urma să fie complet întunecată de adevărul despre starea mamei mele. De ce îmi păsa ce credea el, nu-mi

dădeam seama. Nu-l cunoşteam. Nu ştiam cu adevărat ce fel de om era. Nu avusesem nicio conversaţie cu miez.

— Jo, îmi place rochia ta. Malcolm are gusturi foarte bune, nu-i aşa?

Becca zâmbea peste marginea paharului ei de vin.

Am reuşit să zâmbesc şi eu într-o părere drept răspuns, nesigură dacă era perfidă sau sinceră.

— Şi mie îmi place rochia ta.

Eu eram sinceră. Becca era îmbrăcată cu o rochie de culoare închisă cu paiete aurii, cu decolteu discret şi cu fustă scurtă. Arăta elegantă şi scumpă.

Malcolm era, ca întotdeauna, spilcuit, într-un costum din trei piese cu o cravată verde smarald care se asorta cu rochia mea, iar Cam... ei bine... Cam era Cam.

Cu toate că-i evitasem privirea, nu mă putusem abţine şi îi cercetasem ţinuta. Singura concesie făcută unei ţinute mai formale era o pereche de pantaloni negri - pantaloni negri de costum pe care îi purta cu un tricou imprimat, o geacă uzată din piele neagră de motociclist şi ghete. Din politeţe, îşi scosese geaca din piele la masă.

Cumva, nu puteam decât să-l admir. Se îmbrăca aşa cum voia el să se îmbrace şi nu dădea doi bani pe ce gândeau ceilalţi. De aceea, probabil, era atât de al naibii de atrăgător indiferent ce ar fi purtat.

— Şi pantofii sunt drăguţi, zâmbi Becca. I-am ochit încă de când ai intrat.

Cam a pufnit, înfigându-şi plictisit furculiţa în şervet. A schiţat un zâmbet.

— Malcolm, pur şi simplu ador cravata ta. Merge de minune cu ochii tăi.

Malcolm a zâmbit la ciudatul lui simţ al umorului şi a arătat spre tatuajele lui Cam.

— Mie îmi place desenul. Ce zice scrisul negru?

M-am aplecat în faţă. Voisem să ştiu asta din prima clipă în care l-am cunoscut.

— Fii Caledonia, a răspuns Becca, uitându-se iritată la braţul lui Cam. Şi nu te obosi să-l întrebi ce naiba înseamnă, căci n-o să-ţi spună.

Nici măcar n-am mai fost luată prin surprindere de şocul cald al furnicăturilor dintre picioarele mele atunci când Cam a schiţat un zâmbet. Aparent, orice făcea el mă excita. Preţ de o

secundă, privirile ni s-au întâlnit şi, îmbujorându-mă, mi-am coborât-o pe a mea.

— Ei bine, cu dragonul ce este? a continuat Malcolm. El are vreo semnificaţie?

Cam a dat aprobator din cap.

— Eram semnificativ de beat când mi l-am făcut.

— O, nu, a râs Malcolm. Unul din acelea.

— Unul din acelea. Aveam douăzeci şi doi de ani, mă întâlneam cu o femeie mai în vârstă, care, întâmplător, era artistă de tatuaje. Ne-am îmbătat şi am sfârşit pe scaunul ei, ea m-a întrebat ce tatuaj voiam, eu i-am spus: „Surprinde-mă” ...

A ridicat din umeri.

Am râs la gândul că se dăduse jos de pe scaun şi descoperise că avea un dragon fioros pe braţ.

— Aşadar, ţi-a făcut un dragon în negru şi violet?

Cam mi-a oferit zâmbetul lui cuceritor.

— Era pasionată de fantasy. Ar fi trebuit să-mi amintesc asta înainte de a fi fost de acord să mă aşez pe scaunul ei.

— E o operă de artă uimitoare.

— Păi, Anna e o artistă uimitoare.

— Opreşte-te sau s-ar putea să devin geloasă, l-a întrerupt Becca râzând, dar râsul ei suna fals.

Nu exista niciun „s-ar putea”. A luat o sorbitură din vinul ei şi şi-a schimbat direcţia privirii de la el la mine.

— Deci, Cam mi-a spus despre fericita coincidenţă.

Malcolm m-a privit pieziş.

— Ce coincidenţă fericită?

— O, noul apartament al lui Cam... E în clădirea lui Jo. Apartamentul de sub al ei, de fapt.

— Zău? Malcolm mi-a aruncat o privire care tachina înainte de a-i zâmbi lui Cam. Va trebui să-mi spui cum e. Jo refuză să mă lase să mă apropii.

M-am foit stânjenită, sub privirea curioasă a lui Cam, care părea să întrebe: „La naiba, ce fel de relaţie aveţi voi doi?”

— E la fel ca oriunde în Edinburgh.

— Foarte informativ, mulţumesc. Eşti la fel de rău ca Jo.

— Ţi-a luat mult să-ţi duci lucrurile înăuntru? l-a întrebat Becca exact când sosea felul al doilea.

Cam a aşteptat până ce am fost serviţi cu toţii şi am început să mâncăm înainte să răspundă.

— Toată ziua.

— Ştii, ar fi putut să dureze mai puţin dacă te-ai fi sinchisit să arunci toate cărţile alea de benzi desenate.

— Deja ţi-am răspuns nu la această sugestie, i-a răspuns Cam alene.

Becca a clătinat din cap şi s-a întors spre noi, evident frustrată.

— Are sute în ambalaje sigilate din plastic, cutii peste cutii. E ridicol. Ştiu că ar trebui să înţeleg, căci sunt artistă, dar nu pricep deloc.

Malcolm a dat din cap în direcţia ei.

— Recunosc că nici eu nu înţeleg nicicum fascinaţia pentru benzile desenate.

— Nu ştiu.

M-am trezit vorbind, gândindu-mă la lumile pe care le crease Cole şi la lumile pe care le împărtăşise cu mine prin intermediul iubirii pentru benzile desenate şi romanele grafice.

— Consider că e ceva captivant la ele. Cele mai multe sunt despre oameni obişnuiţi care se ridică la nivelul extraordinarului. Citim cărţi de felul acesta zilnic. Doar că acestea au imagini grozave care ilustrează ceea ce cuvintele nu reuşesc.

Voiam să evit reacţia lui Cam faţă de cuvintele mele, însă căldura privirii sale mi-a atras privirea şi, când acestea ni s-au întâlnit, s-au susţinut. Şi nu s-au mai desprins una de cealaltă. Am simţit că respir poticnit din cauza zâmbetului său blând şi a ochilor lui calzi, iscoditori.

— Joss spune că fratele tău desenează şi scrie propriile lui benzi desenate.

Gândul la Cole m-a făcut să zâmbesc mai degajată.

— E foarte talentat.

— Mi-ar plăcea să arunc o privire peste ele cândva.

— Cred că lui Cole i-ar face plăcere.

Nu ştiam de ce am spus asta. Nu-l voiam pe Cam în apropierea lui Cole sau a apartamentului meu. Era din cauza felului în care mă privea. Ca şi cum ar fi văzut ceva ce îi plăcea şi n-avea nimic de a face cu faţa mea drăguţă, picioarele mele lungi sau sânii mei obraznici. Cuvintele care îmi ieşiseră de pe buze îi făcuseră plăcere şi sorbeam aprecierea lui.

Ce proastă eram!

— Jo?

Mi-am desprins privirea de la Cam la auzul vocii.

Nu. M-am încordat. Nu se poate.

M-am foit în scaunul meu şi m-am uitat în ochii cuiva foarte cunoscut. O durere neaşteptată mi-a străpuns pieptul în timp ce un val de amintiri năvălea peste mine.

O, Doamne! Oare cineva era în mod special crud cu mine? Vreau să spun, cu câte coincidenţe ar putea avea de-a face o persoană într-o singură zi?

— Callum?

Ochii mei scrutau faţa frumoasă a fostului meu iubit. Nu ne mai văzuserăm de circa un an. Ne întâlnisem întâmplător de câteva ori de când ne despărţiserăm cu trei ani în urmă, dar niciodată într-un loc unde să putem vorbi.

Am observat vreo câteva riduri în jurul ochilor, care nu fuseseră acolo pe când ne întâlneam, dar acestea nu făceau decât să-i sporească farmecul. Nicio şuviţă din părul lui negru şi mătăsos nu era în dezordine, iar costumul lui era croit splendid pentru silueta lui perfectă. Bruneta minioană de lângă el era o tânără frumuseţe cam de vârsta mea.

— Jo, mă bucur să te văd.

A făcut un pas depărtându-se de partenera lui şi mi s-a părut că am văzut un licăr de-o clipă în ochii lui. M-am ridicat de la masă şi am fost imediat strânsă în braţe. Nu-şi schimbase colonia şi acest lucru mi-a stârnit amintiri senzuale. Sexul cu Callum fusese cel mai bun de care avusesem parte vreodată - nimic pervers sau excepţional de aventuros, ci natural şi satisfăcător. Din păcate, m-am întrebat dacă asta era ceea ce ne-a ţinut împreună atâta timp.

Mâinile lui Callum alunecau familiar în jurul trupului meu în timp ce mă trăgea în îmbrăţişarea lui şi acum una dintre ele era lipită în partea inferioară a spatelui meu, cealaltă atingându-mi fundul.

— Mi-a fost dor de tine, a murmurat, strângându-mă uşor.

Am râs agitată, desprinzându-mă din îmbrăţişarea lui.

— Şi mie mi-a fost dor de tine.

Cineva îşi dregea vocea şi mi-am întors capul să-l văd pe Malcolm zgâindu-se la noi, cu sprâncenele ridicate mai să-i atingă părul.

— O, Malcolm, el e Callum Forsyth. Callum, el e iubitul meu, Malcolm Hendry.

Malcolm s-a ridicat pe jumătate astfel încât să poată să se

întindă şi să-i strângă mâna lui Callum. Callum l-a privit cu prudenţă, murmurând un politicos „Bună”, înainte ca privirea lui să revină asupra mea.

— Arăţi uluitor.

— Mulţumesc.

I-am aruncat o privire partenerei sale, întrebându-mă dacă intenţiona să o prezinte. Urmărindu-mi privirea, Callum a părut, deodată, să-şi dea seama că ea era acolo.

— O, ea e Meaghan. Logodnica mea.

Uau, ce modalitate de a saluta o fostă iubită în faţa logodnicei lui. Aproape că i-am aruncat o privire dojenitoare.

— Mă bucur să te cunosc.

— Şi eu la fel, mi-a răspuns ea politicos, surâzându-i dulce lui Callum.

Dacă aş fi fost în locul ei, aş fi fost scoasă din sărite de faptul că logodnicul meu îşi ţinea mâna pe fundul altei femei. Dacă aş fi fost în locul ei...

Prostii, Jo, m-am dojenit. Spui numai prostii. Dacă ai fi fost în locul ei, te-ai fi prefăcut că n-ai văzut nimic în aşa fel încât să nu provoci o ceartă şi să-l superi.

În timp ce mă zgâiam la fostul meu iubit şi la noua lui logodnică, am văzut că nu se schimbase nimic. Putea ea să fie minioană şi brunetă, dar era probabil o altă versiune a mea. Acea privire nostalgică din ochii lui Callum era inspirată, probabil, de minunata noastră viaţă sexuală şi nimic mai mult, căci, el nu mă cunoscuse.

Eram iubita perfectă. Gândindu-mă la acele momente, nu-mi aminteam să ne fi certat vreodată. De ce? Deoarece eu nu mă certam niciodată. Eram mereu de acord cu el sau îmi ţineam limba în frâu. Nu-mi păsa ce făceam atâta vreme cât îl făcea fericit. Eram blândeţea întruchipată. Şi când în cele din urmă nu i-am mai satisfăcut fiecare toană, când am pus nevoile familiei mele mai presus de ale lui, a rupt-o cu mine.

Un fior m-a străbătut şi m-am îndepărtat cu un pas de Callum, toate acele amintiri calde evaporându-se. Oare Cam vedea asta atunci când se uita la mine şi la Malcolm? Eram aşa şi cu Malcolm? Nu ne certam niciodată. Eu eram mereu de acord... dar aceasta era modalitatea de a-l păstra, nu? I-am aruncat o privire şi l-am văzut încruntându-se. Voiam ca acest bărbat să mă ceară de nevastă într-o zi, nu? Nu conta dacă acest bărbat mă cerea de nevastă pe mine, cea adevărată, sau

nu.

Am simţit cum mi se strângea stomacul.

Nu?

Nu conta.

...nu?

M-am uitat din nou la Callum, cu un zâmbet încordat.

— Mai bine mă întorc la cină. Mi-a făcut plăcere să te revăd după atâta timp, şi, Meaghan, mi-a făcut plăcere să te cunosc.

Am dat din cap a salut şi m-am strecurat înapoi la locul meu.

Am ştiut că au dispărut când Malcolm şi-a întors privirea la mine.

— Eşti bine?

— Sunt bine.

— Cine era?

— Fostul meu iubit.

Becca şi-a reprimat un chicotit.

— Un iubit care nu prea putea să-şi ţină mâinile acasă.

— Cam prea mult, a murmurat Cam, şi eu mi-am ridicat ochii numai pentru ca privirile să ni se întâlnească iar.

Nu-mi dădeam seama ce era în mintea lui. Oare era supărat?

— Da, bine, a replicat Malcolm iute. Cu siguranţă nu-i păsa că logodnica lui era alături de el.

Ţie ţi-a păsat? Malcolm, ţie ţi-a păsat? I-am aruncat o privire şi aproape că am înjurat din pricina modului în care se uita la Cam. Nu la Callum. La Cam. M-am încruntat, complet zăpăcită.

— Te-ai supărat?

Privindu-l cu precauţie pe Cam, Malcolm mi-a zâmbit şi şi-a strecurat braţul pe după spătarul scaunului meu.

— Iubito, la sfârşitul serii, tu ajungi în patul meu. N-am de ce să fiu supărat.

I-am surâs vag, luată prin surprindere de comentariul care nu-i stătea în fire şi apoi mi-am încercat norocul cu o nouă privire la Cam. Farfuria lui părea să prezinte un mare interes pentru el şi, de vreme ce nu-i puteam citi în ochi, i-am interpretat limbajul trupului. Îşi încleştase maxilarul, îşi strânsese furculiţa în pumn până ce încheieturile degetelor i se albiseră şi avea umerii încordaţi.

Acum Cam era cel supărat?
Iisuse, de-a ce ne jucam unul cu celălalt?

Capitolul 10

— Unde pleci?

Malcolm şi-a petrecut braţul în jurul taliei mele pentru a mă opri să cobor din patul lui.

Contrariată, m-am oprit. Aceasta era partea din noapte când mereu plecam.

— Rămâi. Rămâi cu mine în noaptea asta.

Cina devenise stranie după apariţia lui Callum. Malcolm părea supărat, comportându-se subit arogant şi posesiv faţă de mine, iar dispoziţia Beccăi se înăcrise deopotrivă cu cea a lui Cam. Am fost recunoscătoare atunci când Malcolm a decis că era timpul să plecăm, luându-mă la el acasă. Însă, de îndată ce am ajuns în prag, a sărit pe mine, sărutându-mă violent şi agresiv, nevoia lui fiind imediată şi intensă.

Am sfârşit prin a face sex pe canapeaua din camera de zi. A fost prima dată când am făcut sex în altă parte în afara patului său.

Mi-am dorit să consider experienţa excitantă, dar nu fusese. Avusesem senzaţia unei revendicări şi, cu gândurile mele împrăştiate, nu era o revendicare pe care s-o savurez. După luni în care mă rugasem pentru acest moment, nu-mi venea să cred că mă întrebam dacă mi-l doream sau nu.

Malcolm mă cărase în braţe în patul lui după partida de sex de pe canapea, unde făcuse dragoste cu mine, tandru, duios... dar indiferent cât de mult aş fi încercat, nu-mi puteam deconecta mintea, gândurile bâzâind în jurul capului meu, asemenea multor cărucioare într-un raion al unui supermarket - erau relevante, dar nu duceau nicăieri unde să aibă noimă.

— Simt că în seara asta eşti în altă parte.

Malcolm m-a tras de talie, lipindu-mă de el.

— M-aş simţi mai bine dacă ai rămâne, dar numai dacă vrei şi tu.

Am inspirat adânc, încercând să-mi amintesc că asta era exact ceea ce-mi doream. Aşadar, Malcolm nu mă cunoştea atât de bine precum credea. Ăsta era un lucru bun. Şi, oricum, Cole se afla acasă la Jamie. Singura pentru care îmi făceam griji era mama, şi zău că speram doar că n-avea să dea foc apartamentului.

M-am relaxat, cuibărindu-mă în braţele lui Malcolm.

— Bine.

M-a strâns şi mai bine în braţe, mângâindu-mă pe braţ.

— Mi-aş dori să-mi spui ce se întâmplă.

M-am încordat.

— Nu se întâmplă nimic.

— Tot spui asta, dar eu nu te cred.

Am bâjbâit în căutarea unei scuze.

— Am probleme cu mama.

— Ai putea să mă laşi să te ajut.

La dovada lui de bunătate, m-am lipit de el, plantându-i un sărut pe gât.

— Mă ajuţi deja. Să fiu cu tine mă ajută.

M-a sărutat pe păr.

— În seara asta n-ai fost cu mine. Nu e pentru prima dată şi nici pentru a doua oară. Una peste alta, asta ar fi pentru a treia oară.

O, Dumnezeule! Ştia că din nou n-ajunsesem la orgasm. Dacă sexul cu mine era îngrozitor, oare avea să-mi dea papucii? M-am încordat.

— Nu te critic. Sunt îngrijorat.

S-a desprins de mine şi mi-a ridicat bărbia în aşa fel încât să mă poată privi în ochi.

— Ţin la tine, Jo. Sper că şi tu ţii la mine.

Am încuviinţat, sinceră.

— Ţin cu adevărat la tine. Au fost câteva săptămâni dificile, însă îţi promit că o să fie mai bine.

Mi-a lipit un sărut blând pe buze şi ne-am cuibărit sub pilotă.

— Hai să începem prin a-ţi oferi un somn ca lumea. Munceşti prea mult.

L-am îmbrăţişat, lăsând ca răbdarea şi bunătatea lui să acţioneze ca un balsam pentru nervii mei chinuiţi.

— Pari să te înţelegi bine cu Cam.

La auzul spuselor lui am deschis ochii larg.

— Nu chiar.

— Hmm.

Mâna i-a alunecat în jos pentru a-mi prinde şoldul în căuşul palmei, lipindu-mă de el.

— Nu sunt sigur în ceea ce-l priveşte. Nu-mi place cum se uită la tine. Şi nu-mi place că locuieşte atât de aproape de tine.

Aproape că m-am încordat la nuanţa de suspiciune din

glasul lui Malcolm şi a fost nevoie de un mare efort de voinţă să rămân relaxată. Comportamentul lui din acea seară fusese tare ciudat.

— Ai fost puţin deplasat astă-seară. Am crezut că era din pricina apariţiei lui Callum...

Malcom a răspuns mormăit.

— Ba nu. Nu te simţeai în largul tău în preajma lui. Oricine putea să vadă asta. Nu, nu asta m-a deranjat.

Dar pe Cam îl deranjase. Uşoara criză de posesivitate a lui Malcolm din acea seară şi revendicarea mea de pe canapeaua din camera de zi nu aveau legătură cu Callum. Fuseseră din cauza lui Cam. Văzuse modul în care mă privise Cam şi asta îi stârnise orgoliul lui de mascul Alfa. Şi, deşi Callum îmi pusese mâna pe fund, în faţa lui Malcolm, acest lucru nu-l deranjase, deoarece eu nu reacţionasem.

Dar Cam îl sâcâise.

Căci eu reacţionasem.

M-am strâns în Malcolm, încercând să-mi forţez pulsul să scadă.

— Şi pe mine mă enervează.

Am încercat să-mi maschez atracţia, căutând scuze pentru reacţia mea faţă de Cam.

— Ca să fiu sinceră, la serviciu de-abia schimbăm câte o vorbă.

Nu-mi dădusem seama cât de tensionat era Malcolm până ce nu i-am simţit muşchii relaxându-se.

— Am de gând să-i găsesc de lucru în grafică. De dragul Beccăi.

Mda. De dragul Beccăi.

A durat ceva timp până să adorm după acea conversaţie.

Am deschis ochii brusc, inima bătându-mi cu putere în cavitatea toracică. Simţisem că ceva nu era în regulă.

Unde eram? Am încercat să clipesc pentru a-mi elibera ochii de încetosare somnului, astfel încât să-mi pot concentra privirea.

De ce îmi era atât de al naibii de cald?

Malcolm. Eram în camera lui.

Privirea mi-a coborât spre braţul care mă ţinea de talie şi m-am întors să privesc peste umăr pentru a-l vedea pe Malcolm dormind profund în spatele meu.

Am fluturat din gene pentru a-mi apăra ochii de lumina

care se infiltra printre jaluzele.

Cât era ceasul?

Ridicându-i braţul cât de blând am putut, m-am strecurat, coborând din pat şi m-am dus în vârful degetelor spre dulapul oriental lăcuit pe care îmi lăsasem ceasul.

— Fir-ar, am şuierat, căscând gura la oră.

Trecuse de ora douăsprezece. Fiind duminică, Cole probabil că venise acasă mai devreme în speranţa că aveam să-l duc la familia Nichols la masa de duminică. Şi eu nu eram acasă. Unde îmi era mobilul? Unde îmi era rochia?

Rahat, rahat, rahat.

— Jo? a murmurat Malcolm şi privirea mi-a zburat înapoi, la pat, unde el, somnoros, mă privea lung. Unde pleci?

— Am dormit prea mult. Ar fi trebuit să fiu deja acasă pentru Cole şi mama.

— La naiba, a mormăit el. Cât e ceasul?

— Douăsprezece şi un sfert.

— Am senzaţia că e mai devreme.

— Păi, nu e, i-am răspuns, exasperată.

Nu eram sigură din cauza cui. Am ţâşnit, traversând camera, şi i-am plantat un sărut în fugă pe obraz, înainte să ies val-vârtej din casă.

— Te sun eu mai târziu! i-am strigat, înşfăcându-mi rochia de pe podeaua dormitorului său.

Mi-am găsit pantofii, chiloţii, sutienul şi poşeta în camera de zi şi, în timp ce mă îmbrăcam în viteză, mi-am chemat un taxi pe speaker.

A sosit imediat şi m-am năpustit din duplex, tremurând din pricina gerului care venea dinspre apă, înainte să urc în căldura binefăcătoare din taxi. Am profitat şi mi-am verificat mesajele.

Aveam unul de la Joss, care mă întreba dacă aveam să mă duc la prânz la ei.

Şi, la naiba, aveam unul şi de la Cole, pe care mi-l trimisese cu câteva ore în urmă. Nu-l văzusem. Se părea că părinţii lui Jamie se certaseră şi, prin urmare, Cole fusese nevoit să ia un taxi şi să se ducă acasă azi-noapte.

LA NAIBA!

În halul în care eram de nervoasă şi confuză, prânzul de duminică nu era o idee bună. I-am răspuns printr-un mesaj lui Joss să-i dau de ştire că aveam să sar peste masa de

săptămâna aceasta.

Când taxiul a tras în faţa apartamentului, am urcat în fugă scările cu pantofii mei cu tocuri de cincisprezece centimetri, nepăsându-mi de ţăcănitul ca de cuie pe oţel care se auzea în toată clădirea. În trecere, am aruncat o căutătură urâtă spre uşa lui Cam, apoi m-am năpustit pe ultimele trepte, intrând ca o furtună pe uşă, doar ca să fiu întâmpinată de râsul lui Cole. Râs ce a fost urmat de un un altul, masculin, profund. Mi-a sărit inima din piept, ca o pisica speriată ce se agaţă de piciorul stăpânului.

— Cole? am intrat vijelios din hol în camera de zi şi m-am oprit brusc.

Frăţiorul meu era aşezat pe podea, înconjurat de desenele lui, râzând faţă în faţă cu Cameron Maccabe. Lui Cole îi străluceau ochii într-un fel pe care nu-l mai văzusem de mult timp şi, pentru moment, nu m-am gândit decât la cât de mult mă durea că nu-l vedeam aşa de fericit mai des.

Şi apoi am realizat faptul că în apartamentul meu se afla Cam.

Cam era în apartamentul meu.

Apartamentul meu, unde locuia mama.

Mi s-a făcut rău.

— Jo!

Cole a sărit în picioare, privirea înnegurându-i-se.

— Am fost îngrijorat.

— Îmi pare rău.

Am clătinat din cap, gesticulând cu telefonul mobil.

— N-am primit mesajul tău până acum douăzeci de minute.

— E în regulă. Totul e în regulă.

Cam s-a ridicat, zâmbindu-i lui Cole. Acea expresie sa risipit complet atunci când s-a întors cu faţa spre mine, blândeţea topindu-i-se într-o expresie imposibil de citit.

— Jo!

— Cam, ce cauţi aici? l-am întrebat cu sufletul la gură, cu privirea îndreptată spre hol, gândindu-mă la mama ascunsă în camera ei.

Poate că aş fi putut să-l scot din apartament înainte ca ea să-şi facă apariţia.

A păşit pe lângă Cole, bătându-l pe umăr aproape protector, înainte să vină spre mine.

— Hai să vorbim. Pe hol.

Năucită, l-am privit trecând de mine.

— Acum, Jo!

Am tresărit la tonul poruncitor al vocii lui, enervarea luând locul uluielii. Cum îndrăznea să-mi vorbească în felul acesta? Nu eram un afurisit de câine. Mi-am mijit ochii la Cole.

— Ce s-a întâmplat?

— Johanna, acum! s-a răstit Cam.

M-am îndreptat de spate. Ar fi putut la fel de bine să mă bată la fund cu o curea. I-am aruncat lui Cole o privire care îi promitea o pedeapsă pentru că-l lăsase pe Cam să intre în apartament, apoi m-am răsucit pe călcâie şi l-am urmat pe Cam în casa scării.

Mi-am pus mâinile în şolduri, sfidându-l, în timp ce-l priveam duşmănos.

— Ei?

Cam şi-a încrucişat braţele la piept şi am privit de-a dreptul fascinată cum i se încordau muşchii.

— N-ai de gând să vii încoace?

Vocea lui autoritară m-a făcut să-mi ridic privirea la trăsăturile lui - erau încordate, ochii lui albaştri scăpărând în direcţia mea. Cineva era scos rău de tot din sărite.

— N-am de gând să ţip ca să mă auzi.

Pufnind enervată, mi-am scos pantofii din picioarele care mă dureau şi i-am aruncat în casă. Picioarele mele desculţe au păşit pe betonul rece ca gheaţa, în timp ce coboram treptele spre el, iar asta păru să mă trezească. De asemenea, m-a făcut să realizez pe deplin în ce hal arătam.

— Ce e? De ce erai în apartamentul meu?

Cam s-a aplecat spre mine, feţele noastre fiind aproape la acelaşi nivel. Curbura blândă a buzei lui superioare dispăruse, acoperită de buza lui inferioară. Frumoşii lui ochi de culoarea cobaltului erau injectaţi şi el arăta şi mai obosit decât fusese cu o zi în urmă. În pofida enervării lui pe mine, care era evidentă şi misterioasă, mi-am dorit involuntar să mă lipesc de el, să-i simt braţele puternice cuprinzându-mă şi să inhalez mirosul de Cam şi de colonie.

— Poate că mai întâi ai vrea să-mi spui ce fel de soră îşi lasă frăţiorul singur toată noaptea să se descurce cu o mamă alcoolică şi care e puţin cam prea dornică să ridice mâna asupra lui. Hmm? Ce fel de soră ar lăsa un puşti pentru ca ea să-şi desfacă picioarele pentru cineva care, probabil, nu ştie

lucruri elementare despre ea? a şuierat el, cu ochii aruncând fulgere de dezgust. Taman când credeam că m-am înşelat de tot în ceea ce te priveşte, tu-mi dovedeşti că am dreptate cu egoismul tău de neînchipuit.

Nu puteam să respir. Ce voia să spună, că era dornică să ridice mâna asupra lui Cole?

— A trebuit să-l ajut pe Cole azi-noapte. Am auzit ţipete din apartament şi m-am dus să văd dacă erai bine. Însă tu erai plecată. Iar el era singur cu asta.

Cam n-ar fi putut să arate mai dezamăgit nici dacă ar fi încercat. De fapt, părea înfuriat de faptul că era dezamăgit de mine.

— Ar trebui să-ţi fie al naibii de ruşine.

Am rămas fără cuvinte.

Simţeam cum lacrimile dădeau să-mi curgă şi eu am încercat să mi le reţin, refuzând să-l las să mă vadă plângând. Atacul lui părea să reverbereze în jurul meu şi mi-a trebuit un moment să mă adun, să ajung la o decizie despre cum să reacţionez.

Primul meu gând era la Cole.

Ce voia Cam să spună? În stomac, am simţit cum mă ardeau frica şi o furie latentă.

Cât despre Cam, n-avea decât să creadă ce dorea despre mine. Avea antecedente în a se pripi cu concluziile şi în a mă sfâşia. Pe cât de mult eram atrasă de el, la fel de mult ştiam, fără niciun dubiu, că n-aveam să pot să-l plac pe acest bărbat. Mă rănea cu atâta uşurinţă!

Şi nu merita un răspuns.

M-am întors, cu ceea ce speram că fie o demnitate calmă, dar Cam nu avea să-mi îngăduie nici măcar asta.

M-a prins de braţ şi m-a tras înapoi, cu faţa spre el, iar sângele mi s-a scurs din obraji pe măsură ce agresiunea puternică mi-a declanşat amintirile.

— Târfuliţă netrebnică, dă-mi aia.

Tata m-a prins de braţ, degetele lui învineţindu-mă în timp ce mă trăgea spre el, smulgându-mi telecomanda televizorului din mână.

Am încremenit de frică, anticipând următoarea lovitură.

— Mereu în calea mea, la naiba!

Când s-a aplecat în faţa mea, roşu la faţă de la alcool şi de furie, i-am simţit respiraţia care duhnea a bere.

— Nu te uita aşa la mine!

A ridicat mâna la mine şi eu m-am îmbărbătat, vezica mea dându-şi drumul de spaimă înainte ca el să mă lovească cu dosul palmei, trimiţându-mă grămadă pe podea, simţindu-mi obrazul arzând de o durere intensă care făcea ca ochii şi nasul să mă usture. Am simţit umezeala impregnându-mi chiloţii.

— Dispari din faţa mea înainte să-ţi trag o mamă de bătaie.

Am scâncit, încercând să văd printre lacrimi.

— Scoală-te!

A venit spre mine şi eu m-am târât pe podea...

— Dă-mi drumul! am şoptit panicată. Te rog, dă-mi drumul.

Cam şi-a luat imediat mâna de pe mine.

— Jo?

Am scuturat din cap, ochii mei concentrându-se din nou asupra lui. Vedeam că şi el pălise, dezgustul dispărându-i din privire, înlocuit fiind de o îngrijorare frustrată.

— Jo, nu intenţionez să-ţi fac rău.

Am scos un sunet sfidător. Prea târziu.

— Stai departe de mine, Cam, am reuşit să îngaim tremurând şi, de data asta, când m-am întors să plec de lângă el, m-a lăsat.

L-am găsit pe Cole stând în picioare în hol, şi după furia pură din trăsăturile lui copilăreşti, mi-am dat seama că auzise toate cuvintele biciuitoare ale lui Cam despre mine. A scuturat din cap, cu pumnii strânşi pe lângă corp.

— Îmi pare rău, mi-a spus, în timp ce închideam uşa în urma mea. M-a ajutat cu mama şi apoi... şi-a arătat interesul pentru lucrările mele, benzile mele desenate. A fost o prostie. Am crezut că era grozav. Jo, îmi pare tare rău.

M-am rezemat de uşă, încă tremurând. Aveam întrebări şi nu eram sigură că voiam cu adevărat să aud răspunsurile.

— De ce i-ai dat drumul înăuntru?

Cole a oftat adânc şi şi-a trecut mâna prin păr.

— Am ajuns acasă târziu şi probabil că am trezit-o. Era într-una din toanele ei. Ţipa şi n-am putut s-o fac să tacă. Iar apoi am auzit o bătaie la uşă şi Cam strigând numele tău. Avea să trezească toată clădirea, aşa că am deschis uşa să văd cine naiba era.

Mi-am încleştat maxilarul. Cam ştia adevărul despre mama.

Oare viaţa mea putea deveni şi mai de rahat?

— Ei bine, acum ştie totul despre mine.

De parcă şi-ar fi amintit ce îl auzise pe Cam spunându-mi, Cole şi-a îngustat ochii cu un aer răzbunător.

— Ştie pe dracu’ tot.

— Vezi cum vorbeşti!

Cole s-a mărginit să mă privească lung şi, în timp ce o făcea, i-am cercetat chipul să văd semnele. Oare era ceva roşeaţă pe pometele lui sau era doar lumina? Mi sa strâns pieptul de povara atâtor emoţii.

— El zice... m-am forţat, flexându-mi degetele tremurânde. El zice că ea te-a lovit.

— A fost nimica toată, a spus Cole, ridicând din umeri.

El a ridicat din umeri şi întreaga mea lume s-a clătinat periculos.

— Mama te-a lovit? Te-a mai lovit până acum?

Simţeam lacrimi de furie în colţul ochiului, iar Cole le-a văzut.

De data asta, când mi-a răspuns, i-a tremurat uşor gura.

— Jo, au fost doar nişte palme. Nu e ceva ce nu pot duce.

M-am prins cu mâna de abdomen, simţind că mi se făcea greaţă, iar lacrimile mi s-au revărsat peste pleoape.

Nu. Nu! NU!

Am început să plâng şi m-am lipit de uşă.

Am crezut că am făcut tot ce-mi stătea în puteri să-l apăr de durerea fizică şi emoţională produse de mâinile unui părinte violent. Şi se părea că nu făcusem nici pe departe destul.

— Jo!

L-am simţit pe Cole apropiindu-se de mine timid.

— De asta nu ţi-am spus nimic.

— Ar fi trebuit.

Am încercat să respir printre lacrimi.

— Ar fi trebuit să-mi spui.

Braţele lui m-au cuprins şi, ca de atâtea ori în ultima vreme, m-am trezit că eram alinată de frăţiorul meu, în loc să fie invers.

În cele din urmă, lacrimile au contenit şi m-am dus în camera de zi, unde Cole mi-a adus o ceaşcă de ceai. Pe măsură ce băutura fierbinte îmi ajungea în stomac, părea că aţâţa flăcările furiei mele clocotitoare împotriva mamei.

Să-l neglijeze pe Cole fusese un lucru.

Să-l abuzeze fizic era cu totul altceva.

— De câte ori?

— Jo...

— Cole, de câte ori?

— Numai în ultimul an. Câteva palme când şi când. Spune că semăn cu tata. Totuşi, eu n-am lovit-o, Jo. Îţi jur.

Mi-am amintit de bombănelile murmurate din ultima vreme despre asemănarea lui Cole cu tata - amărăciunea din acele comentarii, tendinţa de a-l învinovăţi, resentimentul. Ar fi trebuit să văd.

Mai rău, mi-am amintit o vânătaie pe care o avusese în jurul ochiului drept şi pe obraz cu câteva luni în urmă. El îmi spusese că Jamie l-a lovit atunci când deveniseră din cale afară de exuberanţi în timpul unui joc video cu bătăi. I-am privit lung obrazul.

— Vânătaia?

Ştia la ce mă referream. Şi-a lăsat privirea în pământ, încovoindu-se.

— Devenise isterică. Mă tot lovea şi eu am încercat să scap fară s-o lovesc, dar am căzut peste colţul mobilei de bucătărie.

Crescând cu un tată agresiv care mă făcuse să mă tem de confruntări, de certuri, de furie, devenisem pasivă. Nu mă înfuriam cu una, cu două. Până ce l-am cunoscut pe Cam.

Chiar şi atunci, l-am crezut că voi simţi vreodată genul de furie pe care o simţeam acum.

Pe Cole îl percepusem mereu ca fiind copilul meu. Era copilul meu. Şi eu nu-l protejasem.

— Mă duc să mă uit la televizor un timp, i-am spus calm, încercând să rumeg noile informaţii.

— Jo, zău că sunt bine.

— Mda.

A oftat şi s-a ridicat.

— Înţeleg că nu mergem la familia Nichols azi.

— Nu.

— În regulă. Păi... dacă ai nevoie de mine, sunt în camera mea.

Nu ştiu cât timp am stat acolo privind în gol la televizor, oscilând între a mă duce în camera mamei şi a o sufoca cu o pernă şi a împacheta lucrurile lui Cole şi ale mele şi a pleca, sperând că ameninţările mamei erau nefondate. La auzul unui sunet în spatele meu, am clipit şi m-am întors. Nu era nimic

acolo.

Am crezut că am auzit uşa de la intrare deschizându-se.

Acum o luam razna.

Epuizată de tumultul emoţiilor prin care trecusem în ultimele douăzeci şi patru de ore, m-am trântit pe spate pe canapea şi am închis ochii. Aveam nevoie să fac un duş şi să mă schimb, dar îmi era frică să merg spre camera mamei. Îmi era teamă că eu, cea veche, cea pasivă, eram pe punctul de a-mi ieşi din fire - într-un mare fel.

Ceva mai târziu, s-a întâmplat cel mai rău lucru cu putinţă.

Uşa mamei s-a întredeschis şi eu m-am ridicat în capul oaselor, încordându-mă în timp ce o priveam apărând în hol. Avea părul în neorânduială şi era îmbrăcată cu halatul ei roz scămoşat. Se ducea spre bucătărie, ducând în mână o sticlă goală şi o cană.

Am simţit un flux de sânge în urechi, împingându-mă să mă ridic, deşi eu nu-i cerusem corpului meu s-o facă. Era ca şi cum aş fi fost prinsă înăuntrul capului meu, dar nu mai controlam mişcarea membrelor. Cu inima bubuindu-mi în piept, am urmat-o în bucătărie.

S-a întors la auzul paşilor mei şi s-a rezemat de blatul de bucătărie, punând cana jos. Zâmbea vag şi m-a salutat:

— Bună, scumpo.

Privind-o, tot ce-mi puteam aminti era umilinţa groaznică pe care o simţisem din cauza tatei cu pumnii lui iuţi şi cuvintele pline de ură. Eram lipsită de orice fel de respect de sine din cauza acelui bărbat.

Cum îndrăznea ea să-i facă acelaşi lucru lui Cole - să încerce să strice tot ce făcusem pentru a-l proteja cu scopul de a nu fi nevoit să simtă la fel? Era o durere aparte să ai părinţi care să te găsească lipsit de valoare, să te găsească atât de imposibil de iubit încât să poată să-i rănească pe cei care natura le ceruse să-i protejeze. Nu voiam ca şi Cole să simtă acea durere...

.. .iar căţeaua asta trecuse la fapte şi îl bătuse.

Cu un strigăt animalic de furie adâncă care mă rodea, m-am aruncat asupra ei. Trupul meu l-a izbit pe al ei de blat, făcând-o să dea cu capul de partea de sus a mobilei de bucătărie, iar eu m-am simţit satisfăcută de tresărirea ei de durere.

Cum e? Cum e?

Am întins mâna s-o prind de beregată, nu cu putere, dar ameninţător, iar ea se holba la mine cu ochii mari, înfricoşaţi.

M-am aplecat spre ea, tremurând din pricina reacţiei mele, tremurând din cauza trădării.

Da, trădare.

Ne trădase pentru gin.

Mă trădase, rănind ce iubeam eu cel mai tare.

Am încercat să-mi trag sufletul, pieptul ridicându-se şi coborând rapid, şi mi-am strâns mâna în jurul beregatei ei.

— Dacă vreodată...

Am scuturat din cap, nevenindu-mi să cred.

— Dacă te mai atingi vreodată de Cole... te omor!

M-am împins în ea.

— Te omor, la dracu'!

Ochii îi licăreau şi a încuviinţat imediat, înghiţind înfricoşată. M-am uitat urât la ea, cumva incapabilă să-mi iau mâna de pe beregata ei.

Am simţit o atingere pe braţ.

— Jo?

Încet, dar sigur, lumea a revenit în jurul meu şi m-am cutremurat, relaxându-mi strângerea în timp ce mă întorceam spre stânga.

Cole stătea lângă mine, palid, privindu-mă lung, de parcă nu mă mai văzuse niciodată.

O, Dumnezeule!

Am privit peste umărul lui şi l-am văzut pe Cam stând în cadrul uşii de la bucătărie, cu o expresie sumbră.

O, Doamne!

Când m-am întors, mama se ghemuise lipindu-se de blatul de bucătărie.

Ce fac?

M-a cuprins ruşinea... şi am rupt-o la fugă.

Am trecut pe lângă Cole în viteză, m-am strecurat pe lângă Cam, ignorându-i strigătele. Năpustindu-mă pe uşă, am coborât în viteză scările, desculţă, neştiind unde mă duceam, ştiind numai că trebuia să fug de persoana în care tocmai mă transformasem în bucătărie.

Ceva m-a apucat de braţ, forţându-mă să mă opresc.

În faţa mea a apărut chipul înceţoşat al lui Cam şi eu m-am tras, încercând să scap, însă braţele lui păreau să fie pretutindeni. L-am lovit, mârâind şi înjurându-l, şi cu cât mă

zbăteam mai tare, cu atât mai liniştitoare îi devenea vocea.

— Cam, dă-mi drumul, l-am implorat eu, epuizarea scurgându-mi puterea din membre. Te rog!

Am izbucnit în hohote, până să mă pot opri, şi deodată plângeam, ţipetele mele violente, îndurerate, înlăcrimate fiind înăbuşite în curbura gâtului său, în timp ce el mă cuprindea în braţe.

M-am lipit de el, lăsându-l să mă susţină, lacrimile mele udându-i tricoul şi pielea în timp ce mă strângea şi mai tare în braţe.

— Plângi în voie, mi-a şoptit alinător la ureche. Descarcă-te.

Capitolul 11

Lacrimile mi s-au oprit până la urmă şi respiraţia mi-a devenit mai uşoară pe măsură ce căldura trupului lui Cam şi îmbrăţişarea lui strânsă alinau durerea în care mă aflam.

Pe măsură ce mi se uscau lacrimile, mi-a trecut prin minte că tocmai avusesem o cădere nervoasă în faţa singurei persoane din lume care n-aş fi vrut vreodată să fie martoră la aşa ceva.

Iar el fusese blând.

M-am tras înapoi, dându-i drumul brusc lui Cam, dar el a continuat să mă ţină lejer de braţe. Incapabilă să-l privesc în ochi, m-am uitat la stânga mea şi o mişcare mi-a atras atenţia. Icnetul mi s-a blocat în gâtlej, căci atunci când am înclinat capul l-am văzut pe Cole stând pe trepte, încruntat şi cu ochii înnegurați, plini de îngrijorare.

Mâinile lui Cam îmi frecau umerii în sus şi în jos, într-un gest de mângâiere, iar eu n-am mai putut să evit să mă uit la el. Privirile ni s-au întâlnit şi am simţit cum mă copleşeau emoţiile.

Umilinţa.

Ruşinea.

Furia.

Recunoştinţa.

Neliniştea.

Teama.

— Îmi pare rău, am murmurat, privirea alunecându-mi din nou spre Cole. Mai bine l-aş duce pe Cole înăuntru.

— Ba nu.

Surprinsă, privirea mi s-a întors, atrasă ca de un magnet la Cam. Expresia lui era tulbure, dar hotărâtă, şi scutură din cap.

— Vino la mine. Am să-ţi fac o cafea.

— Trebuie să vorbesc cu Cole.

Frăţiorul meu fusese martor la atacul meu asupra mamei. Eram îngrozită de ce ar fi putut gândi despre mine şi aveam nevoie să-i explic.

— Poţi să vorbeşti mai târziu cu Cole. Mai întâi ai să-ţi îngădui un minut pentru tine.

M-am gândit la Cole singur cu mama în apartament şi am simţit un nod în stomac.

— Nu se întoarce acolo fără mine.

— Poftim.

Cam mi-a dat, într-un final, drumul pentru a-şi putea scoate portmoneul din buzunarul de la spate al jeanşilor.

L-am privit cum scotea o bancnotă de douăzeci de lire şi i-o întindea lui Cole.

— Crezi că ai putea să-i suni pe amicii tăi să-i rogi să vă întâlniţi şi să vă duceţi la un film la Omni Center?

Ţintuindu-l cu privirea pe Cam, Cole a coborât spre noi cu un aer de autoritate care m-a uimit. Fiecare zi reprezenta un nou progres spre maturitate - mai ales zile cum era cea de azi. Când a ajuns lângă Cam, cu privirea emanând înţelegere şi maturitate, a luat bancnota cu grijă.

— Da, pot să fac asta.

— Dar...

Protestul mi-a fost întrerupt de Cole, care a clătinat din cap ca un părinte în faţa copilului său. Am rămas cu gura căscată, în mare parte din pricina surprizei, şi l-am privit cu un amestec de mândrie şi îngrijorare, în timp ce el îl privea cu ochii mijiţi pe Cam.

— Pot să am încredere în tine că vei avea grijă de ea?

Cam a slobozit un oftat profund, dar i-a răspuns lui Cole de parcă ar fi vorbit cu un bărbat de pe poziţii egale.

— Ştiu că merit asta, însă îţi promit că de acum înainte o voi trata pe sora ta cu respectul pe care îl merită.

Eram consternată de schimbul de replici. Faptul că eram deja în stare de şoc nu făcea să fie mai uşor de înţeles ce se petrecea între ei şi acesta a fost, probabil, motivul pentru care i-am permis lui Cole să ia banii de care ştiam că avea nevoie Cam şi să iasă din clădirea noastră. Tot de aceea m-am lăsat purtată în apartamentul lui Cam.

Apartamentul lui, la fel ca al nostru, era luat cu chirie şi, cu toate că era decorat în culori neutre, avea mare nevoie să fie zugrăvit. Mobila lui Cam era practică şi confortabilă, neţinând cont de considerente de stil, cu excepţia canapelei uriaşe tapiţate cu piele întoarsă de culoare neagră şi a fotoliului asortat. M-am trezit că sunt condusă spre canapea, unde m-am aşezat amorţită, privind lung la spaţiul care încă era înţesat de cutii de ambalat.

— Ceai? Cafea?

Am scuturat din cap.

— Apă, te rog.

Când Cam s-a întors cu un pahar de apă pentru mine şi cu o cafea pentru el, l-am privit cum s-a instalat în fotoliul aflat drept în faţa mea şi inima mi-a luat-o la galop.

Ce căutam aici? De ce, deodată, Cam devenise atât de drăguţ? Ce voia? Ar fi trebuit să mă întorc în apartamentul meu şi să fac faţă consecinţelor.

— Jo!

Vocea lui profundă, aspră, m-a făcut să-mi cobor bărbia. Mă zgâiam la tavan şi nici măcar nu-mi dădeam seama. Când m-am uitat la Cam, am simţit cum mi se încorda tot trupul. Ochii lui îmi scrutau chipul de parcă îşi dorea să pătrundă înlăuntrul meu şi să-mi dezgroape toate secretele. Mi s-a tăiat respiraţia sub intensitatea privirii lui.

— Ce naiba s-a întâmplat cu viaţa ta, Jo? Cum de-ai ajuns aici?

Mi-a scăpat un hohot de râs amar de pe buze şi am scuturat din cap spre el. Eu îmi puneam zilnic aceeaşi întrebare.

— Nu am încredere în tine, Cameron, aşa că de ce ţi-aş spune ţie ceva?

Regretele i-au înlocuit îngrijorarea şi în ochi i se citea o remuşcare sinceră.

— Corect. Şi n-am cuvinte să-ţi spun ce oribil mă simt că m-am luat de tine din pricina lui Cole. A coborât pentru a mă face să înţeleg cum stau lucrurile.

Brusc, mi-a aruncat un zâmbet trist care mi-a crescut iute tensiunea.

— Jur că am crezut că avea să-mi tragă una.

Pentru urechile mele, aşa ceva nu constituia tocmai o veste bună, lucru pe care Cam probabil că l-a simţit, căci a devenit imediat grav.

— Jo, nu trebuie să te îngrijorezi vreodată că puştiul ăsta ar putea să fie dezamăgit de tine. Te iubeşte din tot sufletul. Iar de scena la care am asistat în bucătărie - n-ai de ce să te simţi jenată. Era o mamă care îşi proteja copilul. Căci exact asta eşti tu pentru el. Mai mult o mamă decât o soră - acum îmi dau seama.

A scos un sunet înecat în regret.

— Mă simt cumplit în legătură cu modul în care ţi-am vorbit. Mă simt oribil fiindcă ai aflat în felul ăsta că mama ta îl

bătea pe Cole.

Mi-am lăsat privirea în pământ şi n-am mai putut vorbi. Nu i-am putut răspunde la scuze - în parte deoarece partea răutăcioasă din mine gândea: Bine. Mă bucur că te simţi oribil.

— Ai nevoie să vorbeşti cu cineva. Ce s-a întâmplat pe hol a fost deoarece tu ţii totul în tine, Dumnezeu ştie de când, de luni... de ani? Jo, te rog vorbeşte cu mine.

În loc de asta, am luat o gură din paharul cu apă, cu degete tremurânde - de la adrenalină sau de la teama mea emoţională de Cam, n-aş şti să spun.

— Bine.

Mişcarea lui Cam m-a făcut să-mi ridic privirea spre el, iar el s-a aplecat în faţă, expresia chipului său părând mai deschisă decât o văzusem vreodată.

— Poate că te ajută dacă mă cunoşti mai bine.

Răspunsul meu a fost un pufnit lipsit de umor.

— Poftim? Ai fost cumva terapeut într-o viaţă anterioară?

Cam s-a strâmbat.

— Până acum n-am mai fost acuzat de aşa ceva. Vezi tu, de obicei femeia e cea care mă roagă să mă deschid în faţa ei. Prima despre care sunt interesat să aud nu vrea să-şi deschidă sufletul faţă de mine. Nu-i bine pentru egoul meu.

Mi-a adresat un zâmbet menit să mă convingă şi mi-am amintit de prima dată când l-am văzut, urmărind cum îi zâmbea în felul acesta Beccăi şi gândind că aş face orice ca acel zâmbet să-mi fie adresat mie.

Ciudat cum au reuşit câteva săptămâni să schimbe totul.

Cam a văzut cum mă înneguram şi expresia lui s-a schimbat.

— În regulă, Jo, întreabă-mă ceva. Orice vrei tu să ştii.

Am ridicat dintr-o sprânceană. Orice? Deci vorbea serios că voia să mă ajute? Ei bine, ştiam o modalitate de a afla. Privirea mi-a căzut pe tatuajul de pe braţul lui, cel cu scrisul negru, FII CALEDONIA. Vocea ritmată a Beccăi îmi răsuna în minte: Nu te obosi să-l întrebi ce naiba înseamnă, căci n-o să-ţi spună.

— Jo?

Mi-am desprins privirea de la tatuajul lui şi i-am privit chipul sever.

— Ce înseamnă inscripţia? FII CALEDONIA?

I s-a ivit un zâmbet în colţul gurii, în timp ce mă privea cu

ochi scânteietori.

— Bine jucat.

Eram deja pregătită sufleteşte pentru dezamăgire. N-avea cum să ţină Cam la mine suficient de mult încât să-mi divulge secretul din spatele tatuajului său. Întrebarea mea avea să demonstreze că interesul lui pentru mine era doar curiozitate şi că puteam să revin la a urî faptul că ştia mai multe despre viaţa mea decât trebuia.

Aşa că, atunci când s-a relaxat în fotoliul său, ochii lui neslăbindu-i pe ai mei, am fost mai mult decât luată prin surprindere atunci când mi-a răspuns:

— E ceva ce mi-a spus tata mie.

— Tatăl tău? am întrebat cu respiraţia întretăiată, încă uluită că el îmi oferise un răspuns.

Ce însemna asta?

Cam a dat din cap, cu un aer absent care îmi spunea că era undeva, departe, pierdut printre amintiri.

— Am crescut în Longniddry cu o mamă care mă iubea ca ochii din cap şi un tată afectuos. N-am mai cunoscut doi oameni care să se iubească mai mult sau care să îşi iubească puştiul mai mult decât mă iubeau ei pe mine. Ca să nu mai spun că fratele tatălui meu, unchiul despre care ţi-am povestit, a fost ca un al doilea tată pentru mine. Puteam conta pe el. Eram un grup strâns unit. Când am intrat în adolescenţă, am trecut prin ce trece toată lumea. Încerci să afli cine eşti şi te zbaţi să rămâi constant, atunci când oamenii din jur par atât de diferiţi de tine. Te întrebi, ăsta sunt eu? Pubertatea te face să fii capricios, dar pentru mine a fost doar exacerbată atunci când, la şaisprezece ani, părinţii m-au rugat să ne aşezăm şi mi-au spus că fusesem adoptat.

La asta nu mă aşteptasem. Am rămas cu gura căscată.

— Cam... am murmurat compătimitor, atrăgându-i privirea.

A clătinat puţin din cap, de parcă mi-ar fi spus: „Acum sunt bine”.

— Atunci m-a dat peste cap. Subit, existau doi oameni pe lume care mă abandonaseră, care, cine ştie din ce motive, nu m-au iubit suficient cât să vrea să mă păstreze. Şi cine erau ei? Cum erau ei? Dacă mama şi tata nu erau părinţii mei adevăraţi, atunci cine naiba erau? Felul în care râdeam n-avea nimic de-a face cu tata, aşa cum crezusem. Visele lor, talentele lor, posibilitatea ca bunătatea, inteligenţa şi pasiunile lor să fie

transferate asupra mea dispăruse. Cine eram eu?

Mi-a zâmbit trist.

— Nu-ţi dai seama cât de important este să simţi că aparţii de ceva, că faci parte dintr-o moştenire de familie, până ce n-o mai ai. E o parte uriaşă a identităţii tale în creştere. E o parte uriaşă a identităţii tale şi cred că, după ce am aflat adevărul, am suferit mult. Am reacţionat ca un idiot - am chiulit de la şcoală, m-am drogat, aproape că mi-am distrus şansele de a absolvi cu calificativele de care aveam nevoie pentru a intra la Colegiul de Artă de la Universitatea Edinburgh pentru a urma designul. O insultam pe mama, îl ignoram pe tata. Mă gândeam în mod constant să-mi caut părinţii naturali. Nu mă puteam gândi la nimic altceva şi în perioada de provizorat păream hotărât să distrug tot ce avusesem, în speranţa că voi afla cine socoteam eu că ar trebui să fiu. Câteva luni mai târziu i-am şterpelit maşina tatei pentru a face o plimbare. Din fericire, poliţia nu a dat peste mine, dar un perete da. Am buşit râu maşina şi tata a trebuit să vină să mă ia. Eram beat. Şocat. Şi odată ce tata m-a făcut cu ou şi cu oţet pentru că pusesem atât viaţa mea, cât şi a tuturor celorlalţi în pericol, m-a luat la o plimbare pe plajă. Şi ceea ce mi-a spus mi-a schimbat viaţa.

— Fii Caledonia, i-am replicat eu blând.

— Fii Caledonia.

Cam a zâmbit, cu ochii plini de dragoste pentru bărbatul care-i fusese tată.

— A spus că acesta nu era numele pe care îl dăduserăm noi pământului nostru, Scoţiei, ci numele pe care i-l dăduseră romanii. Eram obişnuit ca el să peroreze tot felul de chestii despre istorie, aşa că am crezut că avea să urmeze o predică plictisitoare. Însă ce mi-a spus în acea zi a schimbat totul pentru mine - a pus totul într-o altă perspectivă. Ştii, oamenii vor încerca mereu să te facă să fii cine vor ei să fii. Oamenii, timpul, evenimentele, toate vor încerca să te formeze şi să te facă să crezi că nu ştii cine eşti. Dar nu contează în cine încearcă ei să te transforme sau ce nume încearcă să-ţi dea. Dacă rămâi fidel ţie însuţi, poţi să le contracarezi maşinaţiunile şi să fii în continuare tu însuţi sub toate acelea. Fii Caledonia. Se prea poate să fie numele pe care alţii l-au dat ţării, dar asta n-a schimbat ţara. Şi mai bine, am îmbrăţişat numele, păstrându-l, dar neschimbându-ne niciodată pentru el. Fii Caledonia. Mi l-am tatuat pe braţ la optsprezece ani pentru

a-mi aminti zilnic de cele spuse de el.

Mi-a zâmbit trist.

— Dacă aş fi ştiut câţi oameni aveau să mă întrebe ce înseamnă, nu mi l-aş fi pus undeva atât de afurisit de vizibil.

Mi-au dat din nou lacrimile privindu-i chipul lui Cam, relaxându-se plin de umor. Mă durea pieptul din cauza unei senzaţii de plenitudine pe care o mai simţisem foarte rar şi mi-am dat seama că era bucurie. Mă bucuram pentru el. Mă bucuram că avusese parte de o asemenea iubire în viaţa lui.

— Pare a fi un tată grozav.

Ştiam că dacă aş fi avut acel fel de iubire în viaţa mea, lucrurile ar fi luat o altă turnură pentru mine.

Cam a încuviinţat, ridicându-şi ochii zâmbitori pentru a mă privi.

— Am nişte părinţi minunaţi.

A ridicat privirea în tavan şi chiar şi din unghiul acela am văzut că s-a înnegurat.

— Uneori e nevoie de zile ca aceasta ca să-mi amintesc lucrul ăsta.

— Ai să-i suni imediat ce plec eu, nu-i aşa?

Mi-a surâs timid şi inima mi s-a strâns văzând cum se îmbujorează.

— Probabil, a murmurat.

— Sunt fericită pentru tine, Cam.

Mi-am netezit agitată rochia în care eram îmbrăcată încă de la cina din seara precedentă.

— Nu-mi pot imagina cum e să te întrebi cine îţi sunt adevăraţii părinţi. Dar, într-o oarecare măsură, înţeleg cum te simţi abandonat de singurii doi oameni din lume, care se presupune că te vor. Nu e cel mai plăcut sentiment, nu-i aşa? Aş schimba ceea ce am avut pentru ceea ce ai avut tu într-o secundă.

Ochii lui Cam m-au ţintuit din nou de canapea.

— Şi ce anume ai avut tu?

Mâinile îmi tremurau în timp ce-mi trăgeam iar rochia peste picioare.

— Vezi tu, singura persoană care ştie adevărul despre viaţa mea adevărată e Joss.

— Nu Malcolm? Nici Ellie?

— Nu. Numai Joss. Nu vreau să mai ştie nimeni altcineva.

— Asta e o povară al naibii de grea pe care s-o duci

singură.

— Cam.

M-am aplecat în faţă, ochii mei înlăcrimaţi cercetându-i chipul, pulsul accelerându-mi-se concomitent cu lupta mea de a ajunge la decizia dacă să am sau nu încredere în el.

— Eu...

— Jo!

S-a aplecat şi el în faţă şi m-am încordat sub privirea lui gravă.

— Ceea ce tocmai ţi-am spus, despre adopţie şi despre tatuaj - există în lumea asta doar o mână de oameni care ştiu despre asta. Mama, tata, Peetie şi Nate. Şi acum şi tu. Tu şi cu mine începem de la zero azi. Nu sunt un ticălos care să te judece iar şi iar şi să te catalogheze greşit de fiecare dată. Ai încredere în mine. Te rog!

— De ce?

Am clătinat din cap, total contrariată de interesul lui. Vreau să spun, ştiam că eram atraşi sexual unul de celălalt, chiar dacă n-am fi recunoscut-o cu voce tare, dar asta era cu totul altceva. Asta era ceva diferit... mai intens - şi nu crezusem că putea fi ceva mai intens decât felul în care trupul meu se trezea la viaţă în preajma lui Cam.

A clătinat cu putere din cap.

— Sincer, nu ştiu. Tot ce ştiu este că n-am tratat pe nimeni aşa cum te-am tratat pe tine şi n-am întâlnit pe nimeni care s-o merite mai puţin. Îmi placi, Jo. Şi fie că vrei s-o recunoşti, fie că nu, ai nevoie de un prieten.

Afurisitele acelea de lacrimi se furişau pe la coada ochilor, ameninţând să se reverse. Am inspirat adânc, luându-mi privirea de la el, mutându-mi-o la biroul mare din colţul camerei. Pe el era proptită o planşetă de desen pe care se afla o schiţă, însă nu-mi dădeam seama ce reprezenta. Am mijit ochii în timp ce meditam dacă ar trebui sau nu să-i spun totul.

— Johanna, unde e tatăl tău? De ce îl creşti tu pe Cole?

— Nu ştiu unde este.

I-am aruncat o privire, întrebându-mă dacă ochii mei erau la fel de chinuiţi precum mă simţeam pe dinăuntru.

— Era abuziv.

Cam şi-a încleştat imediat maxilarul şi l-am văzut strângând şi mai tare cana de cafea.

— Cu tine şi Cole?

Am scuturat din cap.

— L-am protejat pe Cole. Cole nici măcar nu şi-l mai aminteşte şi nu ştie că a fost violent cu mine.

Cam a înjurat în barbă, coborându-şi privirea în aşa fel încât să nu fiu supusă întregii forţe a furiei lui. Cumva, furia aceea îmi crea o senzaţie plăcută. Era plăcut să mai am pe cineva care s-o simtă. Ceea ce-i spuneam nu ştia nici Joss.

— Cât timp?

— Încă de când eram mică.

Cuvintele păreau să izvorască de pe buze şi să se reverse peste bărbie. Deşi confuză, nu îndrăzneam să le opresc.

Până am împlinit doisprezece ani. Era agresiv,violent şi prost. Ăsta e cu certitudine modul în care să-l rezum pe Murray Walker. Petrecea mult timp departe de casă, ceea ce ne lăsa răgazul să ne tragem sufletul puţin, dar când era acasă, ne lovea pe mine şi pe mama. Dar Cole... mereu îl scoteam din calea lui atunci când tata era cu capsa pusă sau îi distrăgeam atenţia de la Cole în aşa fel încât să se ia de mine în schimb.

— Iisuse, Jo...

— Cole avea doi ani. Tata l-ar fi putut omorî cu o singură lovitură, aşa că asta era tot ce puteam face.

— Ce s-a întâmplat cu el? Cu tatăl tău?

Cam aproape că a scuipat cuvântul, de parcă bărbatul n-avea dreptul să poarte titlul. Şi chiar n-avea, nu-i aşa?

Mi-am ţuguiat buzele dezgustată când m-am gândit la momentul de prostie maximă al tatei.

— Atac şi jaf armat. A primit o pedeapsă de zece ani la închisoarea Barlinnie. Nu ştiu dacă a executat-o pe toată sau dacă a ieşit - tot ce ştiu este că, atunci când a făcut-o, noi părăsiserăm deja localitatea Paisley fără să lăsăm vreo adresă. Mama n-a spus nimănui dintre cunoscuţii noştri unde ne duceam. Şi nici eu n-am făcut- o.

— Mama ta a fost mereu aşa cum este acum?

— Bea, dar nu în halul ăsta. Încă mai funcţiona.

— Înţeleg că s-a apucat de băut după ce tatăl tău a intrat la închisoare?

— Nu.

Am adoptat un ton uşor zeflemitor, ştiind de ce începuse.

— Nu c-ar fi fost o mamă grozavă sau ceva de genul ăsta, dar era mai bine decât e acum. Nu.

Am închis ochii din pricina durerii surde din piept.

— A luat-o pe arătură din alt motiv. Crescând, am avut o persoană în viaţa mea în care aveam încredere. Pe Mick, unchiul meu. Nu era unchiul meu adevărat. Era cel mai bun prieten al tatei atunci când eram mici. Totuşi, unchiul Mick era un tip cumsecade. Foarte cinstit - ducea o viaţă bună ca zugrav şi decorator. Dar era prieten cu ticălosul de tata. N-am aflat niciodată de ce erau prieteni, însă am impresia că trecuseră prin multe împreună pe când erau copii. Cu toate că tata îl scotea din sărite, unchiul Mick părea că nu putea să renunţe. Ori de câte ori putea, venea să vadă se facem. Uneori obişnuia să mă ia cu el la lucru.

Durerea mi s-a intensificat, căci resimţeam din nou pierderea lui.

— Nu ştia că tata mă lovea. Tata avea grijă să n-o facă în faţa lui. Cred că se temea puţin de unchiul Mick. Asta s-a schimbat când aveam doisprezece ani.

M-am cutremurat pe măsură ce amintirile năvăleau peste mine.

— Era într-o sâmbătă şi tata bea în timp ce urmărea un meci de fotbal la televizor. Mama era la serviciu. Am făcut greşeala să trec prin faţa televizorului în timpul unui moment important al meciului. Mi-a dat un dos de palmă şi am căzut pe podea...

Mi-am tras respiraţia, privind în gol la covorul lui Cam, simţind iarăşi durerea în tot corpul. Durerea, usturimea, căldura.

— Şi-a scos cureaua şi m-a lovit. Şi acum îi văd faţa, de parcă pentru el nu eram o fiinţă umană, cu atât mai puţin fiica lui.

M-am scuturat şi mi-am ridicat privirea spre ochii lui Cam. Pălise, se crispase din pricina emoţiei pe care încerca s-o controleze.

— Bănuiesc c-am fost norocoasă c-a apărut unchiul Mick în timp ce mă bătea. M-a auzit ţipând şi a intrat val-vârtej. Unchiul Mick era un tip masiv şi, ei bine, l-a băgat pe tata în spital atunci. A fost arestat, dar niciunul n-a menţionat atacul tatei asupra mea, pentru ca serviciile sociale să nu se amestece, tata a renunţat la acuzaţii şi unchiul Mick a scăpat numai cu o amendă. Tata a dispărut. Apoi am auzit că fusese închis pentru jaf armat. Cât a fost închis, unchiul Mick a stat

mai mult prin preajma noastră, ajutându-ne mult. Pentru prima dată în viaţa mea, aveam aproape non-stop un părinte căruia îi păsa cu adevărat. A avut chiar şi o influenţă bună asupra mamei.

Am pufnit, fiind din nou cuprinsă de sentimentul de revoltă.

— Prea bună.

Cam a ghicit.

— Mama ta se îndrăgostise de el.

Am încuviinţat.

— Cred că mereu fusese îndrăgostită de el, dar din câte ştiu nu s-a întâmplat niciodată nimic. Unchiul Mick ţinea la ea, dar nu în felul acesta.

— Aşadar, ce s-a întâmplat?

Cineva l-a luat de lângă mine.

— Cam la vreun an după, unchiul Mick a plecat în America.

— America?

— Cu ani în urmă avusese o aventură cu o studentă din America. Ea a studiat la Universitatea Glasgow un an şi au fost împreună timp de câteva luni. Dar ea a plecat şi unchiul Mick n-a urmat-o. Paisprezece ani mai târziu, Mick a fost contactat de o fiică în vârstă de treisprezece ani, o fiică despre care nu ştia că o avea. A zburat acolo să o cunoască, a făcut testul ADN, îmi imaginez că a discutat cu mama copilei, dar au ieşit rezultatele şi copila era a lui... aşa că a lăsat totul în urmă pentru a fi cu ea.

Părând să simtă cât de mult mă sfâşia pe dinăuntru acest lucru, Cam a şoptit:

— Îmi pare rău, Jo.

Am încuviinţat, dând din cap, simţind cum mi se aduna un nod în gât din cauza emoţiei.

— Mi-a spus că ne-ar fi luat pe mine şi pe Cole dacă ar fi avut cum. Am tuşit, încercând să-mi reprim durerea. Mi-a trimis e-mail-uri, dar am încetat să-i mai răspund şi, în cele din urmă, e-mail-urile au încetat.

— Şi mama ta a clacat?

— Da. Cred că el i-a frânt inima. A început să bea în exces, însă lucrurile n-au fost atât de rele până ce nu ne-am mutat aici. O vreme a fost bine, avea un serviciu bun, dar s-a îmbolnăvit şi n-a mai putut lucra. În schimb, s-a apucat de băut

şi a ajuns o beţivă. Până când, în cele din urmă, n-a mai fost nici măcar o alcoolică în stare să funcţioneze normal.

— Iar tu nu-l poţi lua pe Cole de la ea fiindcă nu este legal al tău, iar dacă serviciile sociale ar afla despre situaţia familiei voastre, cel mai probabil l-ar lua în grija lor mai curând decât să-l lase cu tine.

— Sau şi mai rău, l-ar contacta pe tata.

— Mama mă-sii, Jo!

— Da, poţi s-o mai zici o dată. Am renunţat la şcoală la şaisprezece ani, mi-am luat un serviciu, am încercat să ne menţinem pe linia de plutire, dar a fost tare greu. Au fost zile în care făceam eforturi supraomeneşti ca să-i pot lua lui Cole o conservă de fasole. Căutam mărunţiş rătăcit pe sub pernele canapelei, măsurând laptele folosit. Era ridicol. Apoi... am cunoscut pe cineva. M-a ajutat să plătesc chiria şi să pun deoparte bani albi pentru zile negre. Oricum, după şase luni s-a plictisit, aşa că nu fusese ce îmi închipuisem că era.

— Dar ţi-a arătat o nouă viaţă. Ai început să te întâlneşti cu bărbaţi cu bani să te poţi descurca?

Cam s-a încordat punându-mi această întrebare.

Am întors capul şi, cu toate că nu mai era niciun fel de critică în întrebarea lui, m-am simţit ruşinată. Mi s-au încleştat dinţii.

— Nu m-am întâlnit niciodată cu un tip de care n-am fost atrasă sau la care nu ţineam.

Ochii mei i-au întâlnit pe ai lui şi m-am rugat să mă creadă.

— Am ţinut la Callum. Ţin la Malcolm.

Ridicându-şi mâinile, Cam mi-a curmat îngrijorările cu o privire blândă.

— Nu te judec. Îţi jur.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

— Nu o mai fac. Sau n-o s-o mai fac, a mormăit el.

A clătinat din cap, cu o grimasă.

— Probabil că ai gândit că eram un ticălos convins că numai el are dreptate.

Am chicotit.

— Chiar cred că se prea poate să te fi făcut aşa.

Ochii i s-au luminat.

— Apropo, bravo, a spus el pe un ton aprobator. Mi-ai dat ce meritam.

I-am zâmbit cu o oarecare sfială.

— De regulă, urăsc confruntările, dar chiar mi-a făcut plăcere să te pun cu botul pe labe.

Cuvintele mele avuseseră un efect contrar faţă de ce intenţionasem. El n-a râs. În schimb, era grav.

— Mai devreme, pe casa scării, te-am apucat de braţ...

Amintindu-mi de reacţia mea, am privit în altă parte.

— Am tendinţa să încremenesc locului dacă cineva devine agresiv faţă de mine. E doar un reflex din anii petrecuţi cu tatăl meu.

— N-am vrut să fiu agresiv.

— Ştiu.

— Să ştii că practic artele marţiale.

Trecând cu privirea peste fizicul lui zvelt, dar bine legat, am fost atât de ocupată să-l examinez, încât nu mi-am dat seama că schimbase brusc subiectul.

— Se explică.

Zâmbetul de răspuns a fost mai mult decât puţin infatuat, aşa că mi-am dat ochii peste cap, făcându-l să râdă. A scuturat apoi din cap, încercând să redevină serios.

— Judo. Merg împreună cu Nate la cursuri. Ar trebui să vii cu mine, Jo. Dacă înveţi tehnica autoapărării, s-ar putea să-ţi fie de folos - ţi-ar putea da puţin control.

— Nu ştiu.

Gândindu-mă la asta, am simţit un gol în stomac.

— Oricum lucrez în timpul zilei de luni până miercuri. Nu prea am mult timp liber la dispoziţie.

Din nou l-am luat prin surprindere.

— Mai ai o altă slujbă?

Am avut un acces de râs, gândindu-mă că îi înţelegeam surprinderea.

— Fie că mă crezi sau nu, eu nu-i cer niciodată lui Malcolm nimic din ceea ce el îmi oferă. Accept cadourile pe care el alege să mi le facă, dar asta nu mă scapă de facturile de plată. Unde mai pui că trebuie să pun bani deoparte pentru atunci când se va decide Cole la ce universitate va dori să meargă. A, fiindcă veni vorba - dă-mi voie să-mi iau poşeta să-ţi înapoiez banii pe care i-ai dat lui Cole.

— Las-o baltă!

Cam a scuturat din cap şi, surprinzându-mi gestul de a-mi ridica încăpăţânată bărbia, şi-a mijit ochii.

— Vorbesc serios.

Hmm. Urma să găsesc mai târziu o modalitate de a-i înapoia banii într-un mod la care nu va putea să spună nu.

De parcă mi-ar fi citit gândurile, privirile ni s-au încleştat într-o luptă a voinţelor, şi încet, dar sigur, tensiunea familiară s-a îngroşat, între noi strecurându-se căldura. Ochii mei au coborât asupra gurii lui, asupra buzei lui superioare rotunjite pe care voiam s-o muşc... printre alte lucruri. Mă întrebam ce gust avea gura lui, ce aş fi simţit dacă ar fi revărsat o ploaie de sărutări pe gât, trăgându-mi sfârcurile în căldura.

M-am încordat, un foc arzându-mi în obraji şi între picioare. L-am privit din nou şi am văzut că şi ochii lui se întunecaseră, trupul răsucindu-i-se din pricina tensiunii.

M-am ridicat brusc.

— Ar fi mai bine să plec.

Şi Cam s-a ridicat în picioare.

— Ai să fii bine dacă te duci acasă la tine?

Pentru un timp el chiar reuşise să mă facă să uit că-mi atacasem propria mamă cu nu prea mult timp în urmă. M-am trezit, şocată, la realitate.

— Cum aş putea măcar...

— Mai întâi.

Cam s-a apropiat cu grijă de mine şi am fost nevoită să-mi reţin fiorul de dorinţă care mă străbătea din nou atunci când mâna lui aspră m-a apucat de bărbie pentru a-mi ridica ochii la nivelul ochilor săi. Când privirile ni s-au întâlnit, atracţia dintre noi s-a înteţit. Voiam să-mi înfig unghiile în pielea lui, să-l înlănţuiesc şi să nu-i mai dau drumul niciodată, iar nevoia copleşitoare m-a şocat până în străfundurile fiinţei mele. Cum de se întâmplase ca o singură discuţie să schimbe totul? Acest Cam din faţa mea era cineva nou, cineva bun, cineva de care mă simţeam apropiată - mai apropiată decât de oricine altcineva. Şi am descoperit că voiam mai mult, că nu eram mulţumită doar cu „apropiat”.

Realizarea acestui fapt m-a făcut să ameţesc uşor.

— Scoate-ţi vinovăţia din cap, mi-a poruncit Cam cu blândeţe. Să nu îndrăzneşti să-i ceri scuze. Oricine ar fi făcut exact ce ai făcut şi tu. Gândeşte-te la ce a făcut unchiul Mick atunci când a aflat că tatăl tău te bătea. Este instinctul de a-i proteja pe cei la care ţinem. Uneori, instinctul ne face să facem lucruri pe care nu ne-am fi imaginat că am fi capabili să le facem.

— Violenţa n-ar trebui să fie niciodată răspunsul.

— Adevărat, într-o lume perfectă. Dar, câteodată, animalele nu înţeleg nimic în afara propriului lor limbaj.

— N-aş vrea să creadă Cole că ce-am făcut eu a fost corect.

— N-o să creadă, m-a asigurat Cam. Ce-ai făcut a fost omenesc. El crede că ai făcut ceea ce ai făcut din iubire.

M-a prins de umeri şi m-a tras mai aproape de el, ţinându-mi respiraţia. Expresia din privirea lui, una pe care n-o puteam înţelege, nu m-a ajutat să-mi liniştesc nervii întinşi la maximum.

— Puştiul acesta ar fi putut să crească aşa ca tine - fără un părinte, fără să fie îngrijit şi iubit cum se cuvine. Jo, tu l-ai salvat de la aşa ceva. Şi el o ştie al naibii de bine.

Am simţit cum greutatea revelaţiilor acelei zile mă toropea şi, deodată, mi-am dorit cu disperare să mă aflu în patul meu.

— Îţi mulţumesc, Cam.

— Nimic din ce mi-ai spus nu va ieşi din camera asta. Îţi promit.

— Idem, pentru cele spuse de tine.

Am făcut un pas înapoi, având nevoie de puţin spaţiu fizic între noi. Subit, mi-a trecut prin minte ceva îngrozitor.

— Nu ştiu cum voi mai putea să-l las pe Cole singur cu ea de acum înainte.

— E un puşti puternic. O să se descurce.

Am expirat puternic.

— Da, dar eu?

Cam mi-a zâmbit de parcă n-aş fi avut habar de nimic.

— Jo, eşti acum oficial cea mai puternică femeie pe care o cunosc. Ai puţină încredere în tine.

S-a lăsat tăcerea între noi în timp ce eu procesam vorbele lui. Era cel mai drăguţ lucru pe care mi-l spusese vreodată, iar eu mă întrebam cum de cineva care se purtase atât de urât cu mine putea să facă o întoarcere la trei sute şaizeci de grade.

— De ce ai fost aşa de ticălos cu mine?

Cam şi-a ridicat puţin bărbia, spunându-mi astfel că nu se aşteptase la o asemenea întrebare directă după discuţia noastră atât de intimă.

— Nu ştiu... eu doar...

Şi-a trecut o mână prin părul lui ciufulit, inelul strălucindu-i în lumină. Avea mâini atât de frumoase, mâini masculine.

— La început când te-am văzut cu Malcolm, am presupus, pur şi simplu, că erai la fel ca fosta soţie a unchiului meu.

— De ce?

A rânjit şi a făcut un gest cu mâna spre mine.

— Deoarece nu credeam că o fată ca tine ar fi fost interesată de bărbaţi mai în vârstă precum Malcolm dacă n-ar avea bani.

— Un compliment şi o insultă în aceeaşi frază. Bravo, Cam!

— Mă străduiesc.

M-am strâmbat la el.

— Aşa, şi după aia...?

— Păi, mi-am dat seama destul de repede că nu erai proastă şi pur şi simplu mă călca pe nervi că o femeie inteligentă, atrăgătoare, nu considera că merita mai mult decât să fie articolul de lux al unui tip bogat.

— Şi apoi?

La această întrebare, mi-a aruncat o privire lipsită de amuzament.

— Apoi m-am gândit că mă înşelasem. Tu păreai să ţii cu adevărat la Malcolm. Dar, Callum a apărut la restaurant şi l-am studiat, o versiune mai tânără a lui Malcolm, şi atunci mi-am dat seama că mai făcuseşi asta şi până atunci.

M-am uitat în altă parte.

— Înţeleg.

— Dar zău.

Ochii mi-au zburat la el la auzul tonului lui blând acum.

— Mă sâcâia gândul că tu eşti această persoană cu totul diferită în preajma tipilor ăstora.

— O persoană diferită?

— Da, cu Joss şi cu toţi ceilalţi, cu mine, eşti altcineva, cineva real. Cu Malcolm, cu Callum, cu tipii cu care flirtezi, eşti diferită. Eşti mai puţin decât eşti tu cu adevărat. Şi afurisitul ăla de chicotit...

Am râs sincer, iar Cam şi-a ţuguiat buzele.

— Eşti conştientă de asta?

— Joss mi-a atras atenţia. Pe ea o înnebuneşte. Uneori o fac doar pentru a o enerva pe ea.

Cam a izbucnit în râs.

— Ei bine, funcţionează. Este al dracului de enervant.

Atunci m-a copleşit un sentiment pe care nu-l puteam numi. Cam mă plăcea cu adevărat. Pentru mine însămi. Fără

chicotitul fals. Aidoma lui Joss.

— Cam, am să plec. Dar îţi mulţumesc pentru tot.

M-a privit cu căldură, speranţa strălucindu-i jucăuş în privire.

— În cazul acesta, sunt iertat?

Am încuviinţat fară să mai stau pe gânduri. Deja mă simţeam mai liberă pentru că am avut încredere în el şi de vreme ce amândoi ne încredinţaserăm reciproc secretele, aveam senzaţia unui schimb echilibrat. Nu eram neliniştită pentru că avusesem încredere în el şi asta m-a cam şocat.

— Deschidem o pagină nouă.

— Prieteni?

Aproape că am izbucnit în râs auzind descrierea sărăcăcioasă faţă de ceea ce simţeam pentru străinul care îmi devenise confident.

— Prieteni.

Capitolul 12

Am făcut duş, m-am îmbrăcat în pijama şi deja mă simţeam puţin mai bine - mama nu ieşise încă din camera ei - când Cole s-a întors acasă. S-a oprit lângă canapea şi m-a strâns de umăr înainte să se ducă în bucătărie să-şi ia o gustare.

— Suntem bine? l-am întrebat când a revenit şi s-a aşezat pe podea.

— Suntem bine.

A ridicat din umeri, uitându-se ţintă la televizor cu o nepăsare care eram sigură că era mimată.

— Tu eşti bine? Cam s-a purtat bine?

I-am zâmbit, ignorând roiul de fluturi din stomac produs de gândul la Cam.

— A fost grozav. Ce i-ai spus mai devreme? A menţionat ceva despre faptul că arătai de parcă voiai să-l baţi?

Cole a mormăit.

— Dacă aş fi făcut-o, cu siguranţă că ar fi meritat-o. Totuşi, n-a fost nevoie s-o fac. Amicul e un tip cumsecade - s-a simţit ca naiba atunci când i-am spus că greşea în legătură cu tine.

— Vezi cum vorbeşti!

Am aruncat cu o pernuţă în el, iar el a respins-o murmurând o scuză.

— Şi atunci, de ce te-ai dus la el acasă să-l pui la punct? Nu eram disperată să mă vadă într-o lumină mai bună.

Cole s-a uitat la mine şi am văzut cum ochii lui căpătaseră culoarea pădurii din pricina unui sentiment nenumit.

— Nimeni nu trebuie să gândească aşa despre tine, ca să nu mai spun că nu trebuie s-o spună fu...

S-a oprit înainte să înjure.

— În gura mare.

Îmi venea să plâng fiindcă taman atunci fratele meu mă făcea să mă simt iubită şi să mă simt grozavă, dar m-am gândit că plânsul avea să-l facă pe Cole să-şi dea ochii peste cap.

— În regulă, am şoptit, iar el a dat o dată din cap înainte să se întoarcă la televizor. Comedy Channel?

I-am schimbat canalul exact când a început să sune mobilul meu. Dându-i telecomanda lui Cole, m-am ridicat şi am urmărit sunetul până în bucătărie, unde îmi lăsasem poşeta.

Era Joss. M-am simţit oarecum uşurată că nu era Malcolm

- nici măcar nu voiam să mă gândesc la motiv.

— Bună, i-am răspuns calmă.

— Bună.

Vocea pătrunzătoare a lui Joss era ca un balsam pentru nervii mei şi mi-am dat seama că îmi lipsea întâlnirea noastră de la prânz.

— Voiam doar să văd ce faci. Eşti bine?

— Hm, nu prea.

— După voce eşti varză.

— Păi...

— În regulă, vin la tine.

— Joss, nu e nevoie să vii.

— Am o sticlă cu vin aici. Ai de gând să te cerţi cu mine şi cu o sticlă de vin?

Am surâs.

— Nici n-aş visa la asta.

— Eşti înţeleaptă. Ajung în zece minute.

A închis, iar eu mi-am dat ochii peste cap. Dintotdeauna am ştiut că sub caracterul înţepător al lui Joss se ascundea o „mamă protectoare” secretă.

Când a sosit, mi-a aruncat o privire şi a clătinat din cap, cu sprâncenele îmbinate.

— Iisuse, Jo, acum ce s-a mai întâmplat?

Am făcut un pas într-o parte pentru a o lăsa să intre, dând din cap spre sticla de vin din mâna ei.

— Hai mai întâi să deschidem asta. Vom avea nevoie amândouă.

Cole a salutat-o pe Joss cu o mişcare bruscă din cap şi s-a dus în camera lui pentru a ne lăsa ceva intimitate. Joss s-a instalat comod la capătul canapelei.

— Loveşte-mă cu ce ai.

M-am strâmbat la ironia expresiei alese de ea.

— Păi, acum că ai adus vorba despre asta...

Când am terminat, a trebuit s-o ţin cu forţa pe canapea încât să nu dea buzna în camera mamei şi să-i tragă o bătaie zdravănă şi mi-am petrecut pe puţin cinci minute asigurând-o că eu şi Cole eram bine.

Când a luat o gură de vin, încă îi scăpărau ochii sălbatic.

— Deci Cam te-a ajutat?

— Mda. De fapt, a fost tare amabil.

Văzându-mi expresia, a ridicat din sprâncene şi apoi mi-a

oferit unul dintre zâmbetele ei minunate.

— O, recunosc privirea asta. Văd această privire pe chipul lui Ellie de fiecare dată când se uită la Adam.

— Mă rog, am murmurat, refuzând s-o las să-mi surprindă ochii, în caz că ei aveau să-i confirme suspiciunea.

— Eşti atât de în limbă după Cam, şi nici n-a trebuit să fac ceva.

— Ba nu sunt în limbă după Cam.

— Ştiu eu ce înseamnă această privire.

— Suntem doar prieteni.

Acum eu o priveam lung pe ea.

— Joss, îmi place de el, dar amândoi avem parteneri şi eu...

Joss a oftat.

— Tot mai vrei siguranţa pe care ţi-o poate oferi Malcolm.

Nu era nevoie să-i răspund - amândouă ştiam că avea dreptate.

— Ai simţit fluturi în stomac din pricina lui Cam?

Am încuviinţat.

— Eşti conştientă de fiecare mişcare pe care o face?

Alt gest afirmativ.

— Îţi intră în gând la cea mai mică provocare?

— Îhî.

— Atunci ai dat de naiba.

— Ba n-am dat.

Am pufnit indignată.

— Stăpânesc perfect situaţia.

— Mda, a pufnit Joss. Aşa am zis şi eu până ce m-am trezit ţintuită pe biroul lui Su. Au trecut optsprezece luni şi eu îmi aleg cearşafurile de pat cu Braden şi mă îngrijorez dacă nu-mi dă măcar un mesaj de la serviciu ca să-mi spună cum îi merge - de parcă n-ar putea să-mi spună când ajunge acasă. Nu mai pot dormi fară să-l am alături pe el. Eu? Să nu pot dormi fară un tip în pat? Sunt dependentă, Jo. Şi a început cu acea privire pe care o ai şi tu.

— Mă bucur pentru tine, Joss. Zău că da. Dar nu e acelaşi lucru. Eu ţin la Malcolm. De Cam sunt atrasă doar fizic. Nu e nimic mai mult.

Joss a izbucnit în râs şi eu m-am uitat la ea complet uluită în timp ce hohotea isteric.

— Ce este?

M-a concediat cu o fluturare a mâinii, încercând să-şi

recapete respiraţia.

— A, nimic, nimic.

S-a uitat iar la mine, apoi a emis un chicotit pe furiş de parcă ar fi ştiut ceva ce eu nu ştiam.

— Tocmai am senzaţia de deja vu.

Pentru prima dată în viaţă, m-am prefăcut la serviciu că sunt bolnavă. I-am spus domnului Meikle că mă trezisem cu o migrenă şi de vreme ce eram palidă de îngrijorare în privinţa lui Cole, nu mi-a fost greu să-l conving să mă lase să plec mai devreme, cu toate că a bombănit tot timpul cât mi-am strâns lucrurile.

Am reuşit să ajung la apartament exact când se întorcea şi Cole de la şcoală. Când am intrat, el s-a oprit în hol, privindu-mă cum mă descălţam de pantofi.

— Ei bine, n-ai să poţi s-o faci pe bolnava în fiecare zi, mi-a spus, deducând exact ce făcusem şi de ce. Va trebui pur şi simplu să ai încredere că pot să am grijă când sunt singur cu ea în apartament, în plus, cred că ai speriat-o de a făcut pe ea.

Exact în acel moment, s-a deschis uşa de la dormitorul mamei. Ne-a privit încordată, buza curbându-i-se în semn de ostilitate şi fără să-şi ia ochii de la mine. A scos un sunet asemănător unui mârâit înainte să se sprijine de perete pentru a se ajuta să ajungă la baie. De îndată ce uşa s-a închis, m-am întors spre Cole.

— Aparent, nu pot să am încredere în tine să rămâi singur cu ea.

S-a înfiorat când i-am amintit că îmi ascunsese abuzurile ei.

— N-am vrut să te supăr.

Am pufnit zgomotos auzind aceasta şi am intrat în bucătărie să fac un ceai. Până să-l fac şi să mă cuibăresc pe canapea cu cartea în mână, Cole se instalase în fotoliu să-şi facă temele, iar mama se dusese înapoi în camera ei.

Am stat acolo timp de o oră înainte să mă decid să mă ridic şi să pregătesc ceva pentru cină. Tocmai ieşeam din bucătărie, când am auzit un ciocănit la uşă. Preţ de un moment îngrozitor, m-am gândit că poate, în cele din urmă, îi întinsesem răbdarea lui Malcolm la maximum şi el îşi făcuse apariţia la apartament. Îmi trimisese un mesaj în cursul zilei şi eu îi răspunsesem, dar nu încurajasem conversaţia. Oare se hotărâse să vină şi să vadă ce se întâmpla?

Când m-am îndreptat către uşă, inima îmi bătea prosteşte şi, când am văzut cine stătea în prag, mi-a sărit inima din piept.

— Cam! Am zâmbit, mai mult decât fericită să-l văd.

Era îmbrăcat în uniforma lui obişnuită alcătuită dintr-un tricou imprimat şi jeanşi, şi am vrut imediat să-l trag înăuntru din frigul muşcător de pe casa scărilor. Mi-a zâmbit scurt.

— Totul e în regulă?

Am făcut un pas în lateral.

— Intră!

Zâmbetul i s-a lărgit şi a trecut pe lângă mine, atingându-mă cu umărul şi stârnind gânduri nepotrivite în mintea mea chinuită.

— Pot să-ţi ofer o cafea?

— Da, ar fi grozav.

M-a urmat, aruncându-i o privire lui Cole.

— Bună, amice, ce faci?

Cole i-a surâs.

— Bine. Tu?

— Mda, nu prea rău, a spus, intrând după mine în bucătărie.

— Cu ce bei cafeaua?

— Cu lapte, fără zahăr.

M-am apucat s-o pregătesc, pe deplin conştientă de ochii care îmi urmăreau toate mişcările. Simţeam cum îmi ard obrajii sub atenta lui examinare şi m-am grăbit să-i pregătesc cafeaua.

— Lucrezi la noapte, nu-i aşa? l-am întrebat, întinzându-i cana de cafea.

— Da, lucrez. Dar vreau mai întâi să dorm puţin înainte.

A luat o sorbitură.

— Mmm, bună cafea.

Am râs uşor.

— Calea spre inima unui bărbat.

A zâmbit răutăcios.

— Numai spre inima unui bărbat uşor de mulţumit, aripostat el, sugerând că era oricum, numai uşor de mulţumit nu.

— Mda, pot să ghicesc ce-ţi trebuie pentru a te mulţumi pe tine, Cam, şi asta e o gospodărie AP 13[3].

---

[3] Cu acordul părinţilor în cazul copiilor sub 13 ani

A dat capul pe spate şi a râs, provocându-mi o nouă vibraţie în piept şi făcându-mă să zâmbesc şi eu larg.

— Ce bine că apartamentul de jos este deschis situaţiilor marcate cu 18.

M-am înroşit şi am scuturat din cap.

— Trecând mai departe...

— Ce e? Clienţii de la bar îţi spun lucruri mai rele de atât, iar replicile tale sunt întotdeauna bune.

Fusese atent. Am ridicat din umeri.

— Ei nu sunt prietenii mei.

Ochii i s-au îmbunat.

— Deci, sunt în continuare prietenul tău? Nu te-ai răzgândit?

— Nu, nu m-am răzgândit.

— Bine.

A scos ceva din buzunar.

— Deoarece vreau să ai destulă încredere în mine să-i dai asta lui Cole.

Cam a întins o cheie. Am ridicat întrebător dintr-o sprânceană.

— O cheie de rezervă de la apartamentul meu. Vreau ca el să se folosească de casa mea atunci când tu nu eşti acasă. E un loc sigur pentru el, aşa că tu nu vei fi nevoită să-ţi faci griji în fiecare secundă a fiecărui minut în care nu eşti cu el.

Acea cheie era cel mai grozav cadou pe care mi-l făcuse cineva vreodată. În toată viaţa mea.

— Cam - mi-am ridicat privirea de la cheie la el -, eşti sigur? Adică, nu prea mult?

— Nu, dacă pe tine te ajută.

Am întins mâna să iau cheia, dar în loc s-o iau, i-am strâns degetele în mâna mea. El s-a încordat de emoţie, iar eu am lăsat să mi se citească recunoştinţa în ochi.

— Ăsta e cel mai frumos dar pe care l-am primit vreodată.

Ochii lui Cam mi-au scrutat chipul, schiţând un zâmbet.

— O cheie: calea spre inima unei femei.

— Numai spre inima uneia uşor de mulţumit.

A râs din nou.

— Ce e aşa de amuzant? ne-a scos vocea lui Cole din mica noastră bulă.

Mi-am tras mâna din mâna lui Cam şi i-am întins cheia lui Cole.

— Cadou.

— Ha?

— Îţi explic într-un minut.

M-am întors spre Cam.

— Ţi-ar face plăcere să rămâi la cină? Macaroane cu brânză.

— Cum aş putea să spun nu la aşa ceva?

— N-ai putea. Nu te-aş lăsa.

I-am întins cheia lui Cole.

— Condu-l pe Cam în camera de zi - îţi explică el. Cina va fi gata curând.

Au plecat şi, preţ de o clipă, n-am putut decât să privesc lung la dulap, tremurând şi vibrând pe dinăuntru de la interacţiunea cu Cam. Era grijuliu şi atent cu cei din jur, încercând să dovedească ce prieten bun putea fi, iar asta îl făcea să fie mai sexy decât oricând. M-am întrebat, nu pentru prima dată, cum ar fi la pat. Numai zâmbetul lui mă făcea să ard de dorinţă - îmi imaginam de ce ar fi fost limba lui în stare.

Mi-a vibrat mobilul, întrerupându-mi transa.

Malcolm.

Apăsând pe RĂSPUNS, m-a cuprins sentimentul de vinovăţie.

— Bună, Malcolm.

— Scumpa mea! Ce faci?

— Sunt pe punctul de a pune de cină pentru mine şi Cole.

Am tresărit la omisiunea numelui musafirului nostru.

— Pot să te sun eu?

— Desigur. Vorbim mai târziu.

Am închis şi mi-am vârât telefonul în buzunarul de la spate cu degete tremurânde.

Zău aşa. De-a ce mă jucam?

A doua zi, Cam a trecut pe la noi înainte de serviciu şi am mers împreună pe jos. Am descoperit, acum că ne înţelegeam unul cu celălalt. Cât de uşor era să vorbeşti cu Cam. A încercat încă o dată să mă convingă să merg la judo cu el, dar l-am refuzat, încă nearzând de dorinţa ca cineva să mă izbească pe o saltea sau orice implica judo-ul.

— Poţi să-ţi imaginezi? m-am luat singură în derâdere, acum că ne apropiam de bar. Aş urla dacă mi-aş rupe o unghie în mai puţin de cinci secunde.

Cam mi-a aruncat o privire, în timp ce ţinea poarta de fier forjat care dădea spre scările de la subsol pentru ca eu să pot intra.

— Vezi, ăsta e genul de prostie pe care îl cred ceilalţi oameni. Eu ştiu mai bine.

— O, tu ştii, nu-i aşa?

— Aseară, după cină, îţi rodeai o unghie.

— Mda, dar am pilit-o şi am dat-o din nou cu ojă azi-dimineaţă.

A zâmbit larg, dezvelindu-şi dinţii.

— Fie cum zici tu, Walker. Eu ştiu care e adevărul.

— ’Năseara, Jo, Cam, ne-a salutat Brian în timp ce coboram treptele.

Stătea lângă Phil, care îmi zâmbea ca întotdeauna.

— Bună, băieţi.

— Brian, Phil.

Cam a dat din cap a salut. După ce am trecut de ei, Phil m-a oprit, punând o mână pe braţul meu. M-a cercetat din priviri.

— Tot cu Malcolm eşti?

— Stăruitorule Phil, tot cu Malcolm sunt.

Mi-a făcut cu ochiul.

— Stăruinţa îndârjită va învinge în cele din urmă.

— Şi la fel va face o BTS, a intervenit, nostim, Cam, împingându-mă uşor în faţă cu mâinile pe spatele meu, astfel că Phil a fost nevoit să-mi dea drumul. Dar tu deja ştii asta, nu-i aşa, Phil?

Intrând în bar, am încercat să-mi domolesc chicotitul, la auzul hohotului de râs al lui Brian şi la înjurăturile pe care i le adresa Phil.

— S-a întâmplat numai o singură dată! Futu-i mă-sa! Niciodată n-am să-ţi mai spun nimic, Bri!

— Au, i-am şoptit lui Cam. Asta a fost mai mult decât aveam nevoie să ştiu.

— Corecţie: ăsta a fost singurul lucru pe care aveai nevoie să-l ştii.

Am râs iar şi am intrat în încăperea destinată personalului, de-abia căpătând un „salut, la revedere” de la Su, care a ieşit în fugă din biroul ei la vederea noastră şi care a dispărut la fel de repede pe cât se materializase.

— Mă uimeşte că aici se face ceva, a spus Cam, scoţându-şi geaca. Nu e niciodată aici când ar trebui să fie.

Am mârâit auzindu-i comentariul, pe deplin obişnuită cu absenţa fizică a lui Su şi, ca întotdeauna, recunoscătoare, totodată, pentru asta.

Curând, barul a început să se umple. Ca de obicei, miercurea nu erau prea mulţi clienţi, dar totuşi, asta ne ţinea relativ ocupaţi.

Oricum, nu eram suficient de ocupaţi cât să ne scadă atracţia unuia faţă de celălalt. Nu ştiu de ce, să fim în spatele barului împreună părea să intensifice tensiunea. Oare era din pricina spaţiului închis? Nu ştiam. Tot ce ştiam era că mi-am petrecut o jumătate din timp cu un ochi la treabă şi cu celălalt la Cam.

Joss avea dreptate. Eram absolut conştientă de fiecare mişcare pe care o făcea.

Şi, apropo de Joss, n-am fost deloc surprinsă când a trecut pe la bar în jur de nouă şi jumătate. Am fost surprinsă că era singură, dar mi-a explicat că Braden lucra până târziu, iar Ellie şi Adam aveau o întâlnire.

— Te plictiseai şi te-ai gândit să vii la serviciu? am întrebat-o, dându-i o Cola Light în timp ce se instala pe un scaun la capătul meu de bar.

Sigur că nu mă gândeam că acesta era motivul, ci faptul că îşi făcea griji pentru mine.

Joss s-a mulţumit doar să zâmbească, iar apoi a dat din cap a salut spre Cam, care îi remarcase prezenţa, însă era prea ocupat să vorbească cu o clientă care tocmai venise. Nu, nu cu o clientă. M-am uitat mai atentă la fata căreia îi zâmbea seducător. Becca cu o prietenă. Ea i-a dat ceasul lui de aviator, iar Cam s-a aplecat şi a depus un sărut uşor pe buzele Beccăi.

Am simţit un junghi în piept, nefamiliar şi brutal.

Privirea mi-a alunecat înapoi la Joss, care ridicase dintr-o sprânceană.

— Ceea ce simţi... se cheamă gelozie. E un sentiment scârbos, ştiu. Dar îţi dă de ştire şi că, în mod hotărât, Cam este mai mult decât cineva de care eşti atrasă.

— De-abia ne ştim unul pe celălalt.

— Din câte mi-ai spus, vă cunoaşteţi unul pe altul mai bine decât oricine altcineva.

Cumva, ăsta era adevărul. M-am aplecat peste tejgheaua barului, încruntându-mă la prietena mea.

— Mda, cum de s-a întâmplat una ca asta?

— Cum s-a întâmplat ce?

M-am întors ca să-l văd pe Cam apropiindu-se, în timp ce-şi prindea ceasul la încheietura mâinii. Becca şi fata cealaltă dispăruseră. Aştepta un răspuns, privindu- mă cu ochii lui plini de curiozitate.

M-am decis să dau un răspuns echivoc.

— Chiar eşti un tip băgăcios, nu? l-am tachinat eu.

Cam şi-a înclinat capul pe o parte, privindu-mă.

— O dai cotită?

Ochii îi străluceau ca şi cum tocmai îi trecuse ceva prin minte.

— Vorbeaţi despre mine, nu?

Voiam să-i şterg zâmbetul ăla infatuat de pe buze.

Joss a gemut.

— Tu şi Braden ar trebui să fiţi obligaţi să vă înscrieţi într-un club pentru bărbaţii cărora li s-a urcat la cap.

Amuzată, mi-am mutat privirea asupra ei.

— Etalările ostentative de egoism vor fi pedepsite, obligându-i pe posesori să se îmbrace, în condiţii de ger, cu costume de baie Speedo.

— Şi, eventual, să fie lăsaţi fară mâncare.

— Ba nu. Sex. Fără sex.

Joss şi-a muşcat buza.

— Nu ştiu dacă ar fi de acord.

Am privit-o, nevenindu-mi să cred.

— Vrei să spui că n-ai putea sta fără sex câteva zile?

— Nu cred c-aş putea.

— Unde îţi este puterea voinţei?

Prietena mea a sorbit din Cola.

— Hei, tu n-ai făcut sex cu Braden Carmichael.

Nu, n-am făcut, deşi aproape că m-am înroşit amintindu-mi că aş fi făcut orice să ajung în poziţia în care să o fac.

— Mda, dar am avut parte de partide foarte bune de sex şi tot aş putea să mă abţin câteva zile.

— Partide foarte bune de sex? ne-a întrerupt Cam, făcându-ne pe amândouă să-l privim.

Vocea îi era profundă din pricina unui sentiment nenumit.

— Să te abţii?

Ochii lui acum arzători m-au măsurat din cap până în picioare, înainte ca privirile să ni se întâlnească.

— În cazul ăsta, el nu se descurcă prea bine.

Inima mi s-a oprit o clipă înainte să mă înec şi să respir greu. Când şi-a reluat ritmul, a luat-o la goană. Toată acea căldură sexuală a năvălit peste mine şi am simţit cum mi se umezesc chiloţii de dorinţă.

— Iisuse, a cârâit Joss. Acum sunt excitată.

A sărit de pe scaunul ei, verificându-şi mobilul.

— Cred că mă duc acasă să văd dacă s-a întors Braden de la serviciu.

Şi, zicând acestea, ne-a părăsit lăsându-ne să fierbem mocnit în chimia noastră sexuală.

I-am zâmbit cu o jumătate de gură lui Cam.

— Ce mai face Becca?

Câţiva clienţi s-au apropiat de bar şi ne-am mişcat amândoi pentru a-i servi. În timp ce le preparam băuturile, Cam a răspuns iute:

— Becca e bine. Ce face Malcolm?

— Bine.

Mă scosese la prânz în pauza de masă de la serviciu şi reuşisem să-l conving că totul era cum nu se poate mai bine.

— Cole nu ţi-a trimis niciun mesaj să-ţi spună dacă e acasă?

M-am trezit surâzând ca o idioată din cauza îngrijorării lui, iar clientul mi-a zâmbit şi el, crezând, în mod vădit, că privirea îi era adresată, l-am dat repede restul şi m-am întors spre Cam.

— Ba da, e acasă.

Ochii i s-au încreţit la coadă, adăugând încă una dintre expresiile chipului său la favoritele mele.

— Bine.

Restul nopţii a trecut în zbor. Am lucrat, am vorbit, am glumit, dar curentul sexual a rămas. Când am plecat spre casă după ce s-a încheiat tura, am făcut-o într-o tăcere absolută. Aş putea spune că era doar oboseala, însă tot trupul îmi vibra ca un diapazon numai pentru că mergeam alături de el. Ne-am spus noapte bună la uşa lui şi, urcând treptele spre apartamentul meu, cu ochii lui aţintiţi asupra spatelui meu, îmi doream, nu pentru prima dată, să am o viaţă diferită - Cam să fi fost singur, Malcolm să nu fi fost o parte din viaţa mea la care ţineam şi ca, măcar o dată, să fi putut avea ceea ce-mi doream cu adevărat.

Şi ceea ce-mi doream cu adevărat era să-l am pe Cameron

Maccabe.

Am intrat să văd ce făcea Cole şi l-am găsit dormind buştean în camera lui. Am mers să văd şi ce făcea mama, să mă asigur doar că nu se sufocase cu propria-i vomă sau ceva de genul ăsta şi am găsit-o sforăind. Acestea fiind făcute, m-am schimbat în pijama şi m-am vârât în pat. Însă n-am putut să adorm.

Aveam senzaţia că, în loc de sânge, prin vene îmi curgea un foc lichid, toate terminaţiile nervoase îmi zbârnâiau şi nu reuşeam să scap de mirosul de colonie a lui Cam pe care îl mai simţeam în nări.

Eram extrem de excitată şi nu era amuzant.

Cât de diferit ar fi evoluat noaptea dacă m-ar fi urmat Cam în biroul lui Su atunci când mă dusesem să-i las informaţiile despre noul stoc? Cum ar fi fost dacă ar fi venit pe la spatele meu, mi-ar fi dat părul la o parte şi şi-ar fi lipit gura fierbinte de pielea mea, în timp ce mâinile lui m-ar fi atins uşor pe talie şi apoi în jos, la nasturii de la jeanşi...

...dacă i-ar fi deschis, strecurându-şi degetele lungi înăuntru, în chiloţi.

M-am mângâiat singură pe abdomen, apoi mi-am strecurat mâna sub pijama şi chiloţi, astfel încât să pot să ajung la extaz, fantazând despre Cam, care mi-o trăgea pe biroul lui Su.

Mi-am înăbuşit ţipătul când am ajuns la orgasm şi când convulsiile au încetat, m-am ghemuit pe o parte, vinovăţia revărsându-se cascadă asupra mea.

Eram o iubită oribilă.

Capitolul 13

În următoarele săptămâni, un adevăr cu care nu eram dispusă să dau ochii a apărut forţat în prim-planul vieţii mele. Adevărul era că, de ceva ani, fiecare zi era la fel - supusă unei rutine, monotonă, culori vii estompate sub umbra unui zid. Şi eu treceam în fiecare zi, în aceeaşi uniformă, prin spatele acelui zid - dacă voiam să fiu cu adevărat melodramatică, aş fi numit-o uniformă portocalie de puşcăriaş. Dar pe măsură ce zilele acelor câteva săptămâni au trecut în zbor, am simţit acea uniformă topindu-se, făcându-se zdrenţe şi căzându-mi de pe trup, în timp ce mă căţăram de partea cealaltă a zidului.

Zidul se îndepărta acum, umbra ridicându-se, culorile inviorandu-se.

Şi toate astea deoarece îmi petreceam timpul alături de Cam.

Petreceam cât de mult timp puteam împreună în timpul săptămânii. De fapt, în fiecare seară înainte de tura de serviciu, trecea pe la mine să bea o cafea sau să stea la cină, chiar dacă eu eram în oraş cu Malcolm. Mergeam pe jos spre serviciu şi înapoi spre casă şi râdeam cu Joss în timpul turelor noastre. În weekenduri nu-l vedeam, deoarece lucra sau mergea la antrenamentele de judo cu prietenii lui şi îşi petrecea timpul cu Becca. Ultima dată îl luase pe Cole cu el să asiste la pregătire, încurajându-l să facă mai mult sport şi, în mod surprinzător, fratele meu acceptase cu braţele deschise ideea. Eu nu eram prea încântată să aud de judo.

Pentru mine, Cam era un confident. I-am spus mai multe despre viaţa mea şi despre speranţele pentru viitorul lui Cole. Pentru Cole, Cam era un suflet-pereche. Desenau împreună, discutau despre benzile desenate, le plăcea aceeaşi muzică, aceleaşi filme şi, din câte citeam printre rânduri, Cam îi răspundea şi la întrebările pe care Cole nu îndrăznea să mi le pună.

Am devenit un fel de familie, legându-ne rapid şi puternic.

Sentimentele mele pentru Cam deveneau şi mai puternice şi duceam o luptă continuă cu conştiinţa mea, certându-mă cu ea, pretinzând că nu însemna nimic. Pe lângă chestiile emoţionale, trupul meu era gata să clacheze din cauza dorinţei pentru el. Nu ştiu cum am reuşit să i-o ascund, dar am făcut-o.

Nu voiam ca nimic să ne distrugă prietenia.

Asta nu însemna că nu găseam alte supape pentru frustrarea mea sexuală înăbuşită şi supapa aceea nu făcea decât să-mi sporească vinovăţia şi ruşinea care se găseau deja la un nivel considerabil. Nu-l mai vedeam pe Malcolm atât de mult precum obişnuiam, dar atunci când ne-am văzut, în trei întâlniri din patru am făcut sex... şi de cele trei ori când am făcut sex, eu...

...eu am făcut ceva inimaginabil. Am închis ochii şi mi-am închipuit că era Cam. Am avut orgasm de fiecare dată.

Malcolm a dedus că asta însemna că eram din nou în parametri normali şi că orice mă necăjise anterior se rezolvase.

Eram o persoană îngrozitoare.

Mda. Lumea mea era plină de culoare. Roşu pentru dorinţă. Galben pentru ruşine. Verde pentru gelozie.

Da, monstrul cu ochii verzi îşi iţise şi el capul hidos în ultimele câteva săptămâni. De fiecare dată când Cam menţiona numele Beccăi, simţeam un junghi în piept, o durere care s-a transformat duminică într-o rană sângerânda.

Cole şi cu mine luaserăm prânzul la familia Nichols şi ne întorseserăm acasă bine dispuşi. Cole coborâse să-l invite pe Cam să urce la o cafea şi eu fredonam ca o idioată, simţind deja un roi nebun de fluturi în stomac, de emoţie că urma să-l văd, când Cole s-a întors singur.

M-am încruntat privindu-l, în timp ce-i turnam cafeaua lui Cam.

— Vine?

Cole a scuturat din cap, cu sprâncenele ridicate, părând intrigat.

— Nu e acasă?

El a ridicat din umeri.

O, Doamne, ridicatul din umeri revenise.

— Ei?

S-a rezemat de blatul bucătăriei şi a oftat înainte de a-mi arunca o privire întrebătoare.

— Tu şi Cam sunteţi doar prieteni?

Am tuşit pentru a masca minciuna la care recurgeam cu uşurinţă în ultima vreme.

— Desigur. Eu sunt cu Malcolm. De ce?

Lui Cole i-au apărut două pete colorate pe pomeţi şi a

zâmbit amuzat.

— Deoarece, după cum se aude, cu siguranţă Cam i-o trage unei gagici gălăgioase, aşa că nu cred că-şi doreşte să bea cafeaua cu noi.

Am încremenit privind lung la fratele meu, inima bubuindu-mi năvalnic în piept, având o îngrozitoare senzaţie de jenă în stomac în timp ce gelozia punea stăpânire pe mine.

— Jo?

M-am încruntat, scormonind după un motiv care să explice încremenirea.

— Să nu mai spui „i-o trage” şi nici „gagică” Nu „gagică”, „puicuţă”, „bucăţică”. Suntem „femei” sau „doamne” sau „fete”.

Cole a mârâit.

— Îţi mulţumesc pentru lecţia de vocabular.

Când a ieşit din bucătărie, am privit lung în urma lui, buna mea dispoziţie anihilată de gândul că Becca şi Cam făceau sex.

Bănuiesc că în cele din urmă n-am putut să fac faţă tuturor culorilor, iar joia care a urmat, înainte să se lumineze de ziuă, am dezlipit tapetul din camera de zi.

Făceam o pauză să-mi regăsesc calmul. În seara precedentă fusesem la o întâlnire cu Malcolm, însă am sfârşit prin a-l convinge să mă conducă acasă devreme, după ce inventasem o scuză, zicându-i că nu mă simţeam bine. Am urcat în viteză scările să caut pe internet, să descopăr reducerea care mă interesa, să rezerv ceea ce-mi trebuia de la depozitul local şi să încep să pregătesc pereţii.

Joi dimineaţă l-am pregătit pe Cole pentru şcoală, ignorându-i mormăielile referitoare la pereţii jumuliţi, şi apoi m-am dus să iau ceea ce rezervasem: trei role de tapet. Am cumpărat şi o cutie de gogoşi umplute.

De îndată ce m-am schimbat în jeanşii şi tricoul pătate de vopsea, mi-am prins părul într-o coadă de cal şi mi-am pus o eşarfa pe cap, m-am simţit mai bine. Deja eram mai calmă. Tocmai îmi puneam masa pentru lipit, când a apărut mama în cadrul uşii.

Ne-am zgâit una la cealaltă.

Nu mai vorbiserăm de la atacul meu din bucătărie, în urmă cu trei săptămâni.

Ochii ei obosiţi au măsurat camera - folia împotriva

prafului, rolele de tapet, găleata de clei. A mormăit.

— Iar?

Molipsindu-mă de la Cole, am ridicat din umeri drept răspuns.

Mama a oftat şi a clătinat din cap a lehamite.

— E ceva de mâncare?

— Au mai rămas paste de aseară. Crezi că ţi le poţi încălzi fără să dai foc la apartament?

A fluturat din mână ca reacţie la comentariul meu caustic şi s-a dus spre bucătărie, puţin cam instabilă.

— Le mănânc reci.

La scurt timp după, s-a întors în camera ei. Asta era bine. În pofida a ceea ce consideram că era politicos în circumstanţele date, încă găseam că era greu să mă abţin să nu-i trag un pumn de fiecare dată când îmi aminteam că îl bătuse pe Cole. Sincer, asta era ceea ce vedeam cu adevărat atunci când o priveam.

Am dat drumul la muzică, dar am lăsat volumul la minim, ca să n-o deranjez pe alco-mama, şi am început să lipesc noul tapet. Era crem cu dungi în nuanţe foarte şterse de şampanie, argintiu şi ciocolatiu. Trebuia să iau pernuţe noi pentru canapea şi să schimb şi lustra, dar nu-mi păsa. Decoratul mă deconecta mereu şi aveam mare nevoie de deconectare. Am început la zece şi pe la unsprezece mă simţeam complet relaxată şi sătulă, căci mâncasem două gogoşi. Eram în toiul lipitului unei coli de tapet, gândindu-mă că le-ar prinde bine o vopsea nouă dulapurilor din bucătărie, când s-a auzit un ciocănit la uşă.

Întorcându-mă pe scara mea mobilă, ţinând mâinile ridicate pentru a depărta tapetul de perete, am strigat:

— Cine-i?

— Cam.

Nu. Nu avea să-mi distrugă calmul. Am inspirat adânc şi m-am uitat în spatele meu la ceea ce realizasem deja. Eram la ultima bucată de tapet şi camera deja arăta mai luminoasă şi mai proaspătă.

— Intră!

Am lipit tapetul şi am folosit pensula pentru a netezi capătul acestuia pe perete. Două secunde mai târziu, l-am auzit în spatele meu:

— Ce faci?

Ignorând efectul vocii lui asupra trupului meu, am continuat să lipesc tapetul uşor, verificându-i poziţia înainte de a netezi o altă porţiune.

— Tapetez pereţii.

— Singură?

Părea că nu-i vine a crede.

Am încuviinţat, coborând o treaptă pe scară, astfel încât să netezesc secţiunea din mijloc. Se aliniase perfect. Exerciţiul chiar te ajută să te perfecţionezi.

— Cine crezi că a decorat apartamentul ăsta? Tapetul, zugrăveala, raşchetatul podelelor...

Am terminat şi ultima bucată şi am făcut un pas înapoi, surâzând la noua înfăţişare a casei.

Întorcându-mă spre Cam, am fost surprinsă să descopăr o expresie uşor uluită pe chipul lui în timp ce scruta încăperea, întorcându-se apoi la mine.

— Ştii cât de al naibii de greu e să lipeşti tapet? Tu ai făcut-o ca o adevărată profesionistă.

M-am strâmbat la el. Nu-mi dădeam seama ce mare scofală era.

— Unchiul Mick m-a învăţat.

— Când aveai zece ani? m-a întrebat, zâmbind curios. Când ai început asta?

A arătat cu un gest al capului la masa pliantă.

— Acum o oră.

A căscat superbii lui ochi.

— Şi deja ai terminat? Jo, locul ăsta e foarte drăguţ aranjat. Arată profesionist. Ştii asta, nu-i aşa?

Am zâmbit la auzul complimentului, simţind un val de plăcere pentru că el gândea astfel.

— Îţi mulţumesc. Pe Cole îl înnebuneşte. Aproape c-a făcut o criză când a văzut pereţii jupuiţi.

— De fapt - Cam a făcut un pas spre mine -, motivul pentru care am trecut pe-aici este Cole. Am primit mesajul ăsta ciudat de la el: „Jo pune tapet. Face asta numai atunci când se întâmplă ceva. Ştii cumva ce se întâmplă?”

Trădătorul. Am oftat, luându-mi privirea de la Cam. Deci se ajunsese la punctul când Cole apela la vecinul nostru pentru ajutor, chiar şi atunci când mă privea pe mine. Nu mai aveam voie să am niciun fel de secrete?

— Ei?

Am ridicat din umeri.

— Din când în când mă ajută să mă relaxez.

Am încercat să-l păcălesc cu un zâmbet.

— Cam, tu, mai mult ca oricine, ştii cât de stresantă e viaţa mea. Fac asta ca să mă destind.

Părând să se îndure de mine, Cam a încuviinţat uşor.

— Bine.

S-a uitat apoi în podea, ochii trecându-i peste vopseaua de pe şipca de bordură. Fără să spună un cuvânt, a dispărut şi s-a dus spre bucătărie. L-am auzit în bucătărie şi apoi l-am văzut apărând din nou, trecând de cadrul uşii pentru a se îndrepta spre dormitoare şi baie. L-am auzit deschizând trei uşi. De la baie, de la camera lui Cole şi de la camera mea.

Cam s-a întors în camera de zi pentru a da ochii cu „înfăţişarea” mea, prezentând următoarele caracteristici: sprâncene ridicate şi braţele încrucişate la piept. A zâmbit involuntar. Eu nu am făcut-o.

— Ai terminat, băgăciosule?

A rânjit.

— Ai o mulţime de cărţi.

Am pufnit.

— Asta explică vocabularul.

— Poftim?

— Te exprimi foarte bine. Se vede că citeşti.

De ce trebuia ca el să facă cele mai bune complimente? Era foarte enervant pentru cineva care încerca să şi-l scoată din suflet.

— De asemenea, eşti şi talentată.

M-a cuprins uluiala.

— Eu? Talentată?

Oare era drogat?

A arătat cu braţele larg deschise spre pereţii camerei.

— Jo, ar trebui să faci asta pentru a-ţi câştiga traiul.

— Ăăă, să fac ce?

— Să zugrăveşti şi să decorezi.

Am râs din pricina ideii absurde.

— A, bine. Cine oare, aflat în deplinătatea facultăţilor lui mentale, ar angaja pe cineva care n-are liceul şi fără niciun fel de experienţă să-i fie zugrav şi decorator? Hai să acceptăm adevărul. Nu sunt bună de nimic, Cam.

Privirea i s-a înăsprit pe loc, privindu-mă printre gene şi

ţintuindu-mă locului.

— Nu-i adevărat. Să nu vorbeşti aşa despre tine în faţa mea. Mă scoate din sărite.

Era un adevărat noroc că el nu aşteptase să vorbesc şi eu, căci nu ştiam cum să-i răspund sau să reacţionez la căldura neclară din pieptul meu.

— Te pricepi la asta. Chiar foarte bine. Cred că Nate cunoaşte pe cineva la firma lui. Ţi-aş putea găsi un loc ca ucenic.

— Nu. Am douăzeci şi patru de ani. Nimeni nu angajează un ucenic de douăzeci şi patru de ani.

— Ba o fac, dacă e o favoare pentru un prieten.

— Cam, te rog, nu.

— Jo, haide, măcar gândeşte-te la asta. Îţi face plăcere şi te şi pricepi. E mai bine decât să ai două slujbe şi să te întâlneşti...

S-a oprit, pălind, când şi-a dat seama că aproape întrecuse măsura.

Ei bine, nu chiar. Aproape. Chiar o întrecuse. Mi-am încleştat maxilarul, reprimându-mi lacrimile când mi-am dat seama că el continua să mă vadă în felul acesta - pipiţa care umblă după portofelul tipului bogat. Am şters cleiul de pe masa pliantă, hotărâtă să-l ignor.

— Jo, mai gândeşte-te. Te rog.

— Am spus nu, mulţumesc.

Nu-mi puteam imagina de ce ar fi vrut cineva să mă angajeze vreodată pe mine, iar umilinţa respingerii nu suna prea îmbietor.

— Jo...

— Cam, de ce ai venit? l-am întrerupt eu brusc.

Imediat am regretat tonul folosit, dar n-aveam cum să-l iau înapoi.

El a suflat aerul care îi umfla obrajii, ochii lui căutându-i pe ai mei, şi, de parcă n-ar fi putut găsi ce căuta, a făcut un pas înapoi.

— Fără niciun motiv. Mai bine plec. Eu...

— Jo!

De data asta l-a întrerupt glasul mamei, ţipătul ei ascuţit făcându-ne să tresărim.

Era pentru prima dată de la incident când îmi cerea ajutorul. Am oftat profund şi am vârât pensula pentru clei în

găleată.

— Cam, rămâi. Mă duc să văd ce vrea mama. Fă-ţi o cafea. Eventual fă-mi şi mie un ceai între timp.

— Jo!

— Vin! am strigat, şi Cam a părut luat prin surprindere. Ce e? l-am întrebat, trecând pe lângă el.

El a rânjit.

— Nu te-am auzit niciodată ridicând glasul.

— În mod evident, nu m-ai văzut apropiindu-mă de un păianjen.

Râzând, Cam a făcut cu mâna un gest spre uşă.

— Mă duc să fac cafeaua.

Simţindu-mă uşurată pentru că el se hotărâse să rămână, m-am grăbit să-i duc mamei orice ar fi vrut şi să termin cu asta.

Spre surprinderea mea, zăcea în pat, nepărând, la urma urmelor, să se afle în niciuna dintre „situaţii”. O, Dumnezeule, am sperat că nu-şi pierduse controlul asupra vezicii urinare. Asta se mai întâmplase şi altă dată.

— Ce este? am întrebat-o, rămânând în cadrul uşii.

— Cine e tipul ăla? m-a întrebat cu voce tare, indicând cu o mişcare a capului spre spatele meu. I-am auzit glasul în ultima vreme. Cine e?

Era pentru prima dată când mama era interesată de altceva în afară de existenţa ei irosită, îmbibată în gin, şi n-am putut să nu-i răspund.

— E Cam. E un prieten.

— Ţi-o tragi cu el?

— Mamă, i-am trântit-o eu, crispându-mă la cât de tare pusese întrebarea.

— Ei? a întrebat surâzând dispreţuitor. Uită-te la tine! Stai aici, judecându-mă. Fato, şterge-ţi privirea aia de pe chip. Crezi că eşti mai bună decât mine. Acuzându-mă că l-am lovit pe Cole, gândind că sunt un nimic. Ei bine, uită-te în oglindă, fato, căci şi tu eşti un nimic!

După cum îi sticleau ochii de dispreţ, mi-am dat seama că asta aşteptase. Asta îi era plata pentru că o atacasem. Să mă umilească în faţa lui Cam.

— Nu eşti bună de nimic, iar bunăciunea de-acolo se va căra după ce se va plictisi de ce ai tu între picioare!

Am trântit uşa închizând-o, tremurând din tot corpul, după

care mi-am lipit fruntea de ea, încercând să-mi controlez respiraţia. Câteva secunde mai târziu, am auzit-o începând să ţipe.

— Jo?

Am inspirat adânc la auzul vocii ei şi m-am întors încet pentru a-l vedea pe el stând în hol, cu ochii scăpărându-i de furie. A făcut cei câţiva paşi de care era nevoie pentru a fi aproape de mine şi a spus cu voce tare, astfel încât mama să-l audă, aşa îmi închipui:

— Nu-i adevărat că nu eşti bună de nimic. Nu eşti ceea ce spun ei că eşti.

Am aruncat o privire la tatuajul lui.

Fii Caledonia.

Când mi-am ridicat din nou privirea spre ochii lui şi i-am văzut durerea pe care o simţea pentru mine, am ştiut că el era singurul tip care mă văzuse vreodată. Şi, chiar mai important, el văzuse dincolo de ceea ce puteam eu să văd. Pentru Cam, eram mai mult.

Am vrut să-l iau de mână, să-l conduc pe hol spre camera mea, să mă dezbrac de tot în faţa lui şi să-l las să ia tot ce aş fi putut să-i ofer eu.

Şi să iau orice ar fi putut el să-mi ofere.

În loc să fac ceea ce voiam cu adevărat să fac, i-am adresat un surâs platonic, dar plin de recunoştinţă.

— Hai să bem cafeaua aia!

Capitolul 14

Sâmbăta următoare, tot ce evitasem să simt, tot ce nu era recunoscut cu voce tare, a ieşit la lumină.

În săptămâna de dinainte, Malcolm mă invitase la petrecerea dată de colega de apartament a Beccăi. Petrecerea urma să aibă loc în apartamentul lor din Bruntsfield, iar Malcolm spusese că îşi va face apariţia. Dar nu voia să se simtă ca un peşte pe uscat, aşa că practic m-a implorat să-l însoţesc. Nu prea ardeam de nerăbdare să-i văd pe Cam şi pe Becca în acţiune, dar de vreme ce-i fusesem necredincioasă lui Malcolm cu gândul, am socotit că măcar atât puteam face pentru el.

În dimineaţa aceea de sâmbătă, m-am trezit devreme, fiindcă mama ne trezise spărgând sticlele goale de gin în chiuveta din bucătărie. Am ajuns la ea înainte să apuce să facă prea multe pagube, i-am pus câţiva plasturi pe tăieturile de pe mâini, am ţinut-o în timp ce se lipise de mine şi scâncea ca un copil, iar în final am acceptat ajutorul lui Cole pentru a o duce înapoi în pat. Muşchii picioarelor ei se atrofiau - era o minune că încă mai putea să meargă. Cole şi cu mine renunţaserăm să mai încercăm s-o ajutăm să iasă la plimbare şi, văzând efectele, am început să mă simt vinovată.

Încercând să mă eliberez de tristeţea cumplită care punea stăpânire pe mine de fiecare dată când mama găsea o modalitate de a ne face să conştientizăm că era la fel de furioasă pe dependenţa ei ca şi noi, m-am gândit să petrec una dintre rarele dimineţi de sâmbătă citind, în timp ce Cole a coborât în apartamentul lui Cam. Deoarece eu încă mai socoteam dacă ne puteam permite costurile unor cursuri de arte marţiale pentru Cole, Cam începuse şedinţe de antrenament cu el în dimineţile de sâmbătă. Cole savura fiecare minut din acestea şi, la drept vorbind, cred că lui Cam îi făcea plăcere să-i predea tot ce învăţase.

Eram adâncită în lectura traducerii unui roman de dragoste scris de unul dintre scriitorii japonezi preferaţi, când a sunat cineva la uşă.

Era Jamie, prietenul lui Cole.

Imediat cum i-am deschis uşa, puştiul scund şi durduliu s-a făcut roşu ca sfecla. Mi-am muşcat buza, încercând să nu

zâmbesc.

— Bună, Jamie.

— Bună, Jo.

A înghiţit în sec, uitându-se oriunde, numai în ochii mei nu.

— Cole e acasă? Trebuia să ne întâlnim afară acum cincisprezece minute.

În mod sigur, Cole pierduse noţiunea timpului. Mi-am înăbuşit oftatul şi am ieşit din apartament, închizând cu grijă uşa în urma mea - ajunsesem la o parte bună din cartea mea.

— Hai să te duc la el.

După ce am bătut la uşă, Cam a strigat să intru. L-am lăsat pe Jamie să aştepte afară şi am intrat în apartament, unde i-am găsit pe Cam şi pe Cole stând în picioare, în centrul camerei de zi, lângă o saltea. Toată mobila fusese împinsă la perete. Cole surâdea, transpiraţia curgându-i pe gât, formând pete umede peste tot pe tricoul lui. Cam era îmbrăcat cu un tricou şi cu pantaloni de trening şi nu părea prea obosit.

Am ridicat din sprâncene spre Cole.

— N-ai uitat nimic?

S-a încruntat instantaneu.

— Nu.

— Spune-i asta puştiului care aşteaptă la uşa lui Cam.

— O, rah...

S-a oprit.

— Am uitat de Jamie.

— Te aşteaptă.

Cole şi-a înşfăcat grăbit şosetele şi tenişii.

— Mulţumesc pentru lecţie, Cam!

— N-ai pentru ce, amice!

— Ai face mai bine să te speli şi să te schimbi înainte să ieşi! am strigat după el în timp ce dispărea pe casa scării. Şi să-mi trimiţi un mesaj să-mi spui ce faci.

Am închis brusc gura când am auzit uşa de la intrare închizându-se. M-am întors spre Cam.

— De ce-mi mai bat capul?

El mi-a aruncat un zâmbet pişicher - al patrulea gest preferat după încreţirea buzei - şi m-a chemat spre el, făcându-mi semn cu degetul îndoit.

— N-ai vrea să continui tu de unde a rămas el?

Am făcut imediat un pas înapoi, scuturând din cap.

— Nu prea cred.

— Haide!

A devenit brusc serios.

— Am văzut modul în care se comportă cu tine unii dintre clienţi, iar Joss mi-a spus că a trebuit să te salveze de mai multe ori din ghearele unui client înflăcărat. Asta te va ajuta să înveţi să te descurci când te blochezi.

Mă gândeam că ar fi fost fain să pot să mă descurc cu ticăloşii agresivi de una singură, în loc să mă bazez pe prietenii protectori. Dar să mă antrenez cu Cam? Nu. Asta însemna să torn gaz pe foc.

— Nu, mulţumesc.

Cam a oftat, însă a cedat.

— Bine. Vrei o ceaşcă de ceai?

Am încuviinţat şi l-am urmat în bucătărie, încercând să nu mă mai zgâiesc la umerii lui musculoşi şi la fundul ferm. Nu prea am reuşit.

Stând în picioare lângă blatul lui de bucătărie, eram adâncită în gânduri legate de seara pe care o aveam înaintea noastră, în timp ce Cam făcea ceai şi cafea, când am surprins o mişcare cu coada ochiului. Am aruncat o privire într-acolo şi aproape că am făcut un atac de cord din pricina mărimii păianjenului care se căţăra pe faianţa lui Cam.

— O, Dumnezeule! am ţipat strident, îndepărtându- mă rapid de el, simţind în gât un nod de mărimea Canadei.

— Ce… ce-i?

Cam s-a răsucit pe călcâie, făcând ochii mari la mine. Eu mă holbam cu ochii măriţi de groază la păianjen.

— Scapă de el sau n-am să mă mai pot mişca.

Nu glumeam. Eram, literalmente, paralizată de frică. Nu ştiu de unde îşi avea originea aragnofobia mea, însă era destul de gravă, aşa că eram nevoiţi să investim în aparate împotriva păianjenilor care se băgau în priză. Chiar şi aşa, aveam parte de câţiva păianjeni, de care se ocupa Cole.

Cam se uita când la mine, când la păianjen. Vedeam că se pregătea să schiţeze un zâmbet.

— Nici măcar să nu-ţi treacă prin minte. Nu e amuzant.

Privirea i s-a îmblânzit, căci părea că în cele din urmă îşi dăduse seama că eram speriată de-a binelea.

— În regulă. Nu te mai panica. O să scap de el.

A întins mâna spre un dulap şi a scos o tigaie.

M-am încruntat.

— Ce faci? Nu-l omorî!

Cam a încremenit, ridicând uluit din cap pentru a mă privi.

— De ce nu vrei să-l omor? Credeam că te temi de el.

— Sunt îngrozită de el, l-am corectat. Dar ce-ar spune despre noi, specia umană, dacă am omorî tot ce mişcă în jurul nostru numai fiindcă ne temem de acele creaturi? N-ar spune nimic bun.

Ochii superbi ai lui Cole s-au încălzit şi mai tare şi mi-am dat seama că uitasem de teamă, înecându-mă în privirea lui.

— Ce e? am şoptit, simţind pieptul umflându-mi-se de felul în care se uita la mine.

Nimeni nu mă mai privise aşa până atunci.

A clătinat din cap.

— Nimic. Tu... Nimic.

— Cam?

— Mmm?

— Păianjenul.

A clipit rapid înainte de a ţintui păianjenul cu privirea.

— Corect.

A ridicat capacul tigăii.

— Nu-l omor. Aveam nevoie de ceva în care să-l pun.

În timp ce el salva păianjenul de mine şi pe mine de păianjen, m-am înghesuit într-un colţ al bucătăriei, speriată că s-ar fi putut ca el să nu se mişte suficient de repede şi păianjenul s-ar fi lansat cumva asupra mea, chiar dacă eram în partea opusă. N-am avut niciun motiv de teamă. Cam a prins păianjenul în tigaie într-un timp record şi eu am privit cu o uşurare crescândă cum l-a luat şi i-a dat drumul afară, pe geamul de la bucătărie.

— Mulţumesc, am rostit eu în şoaptă.

Cam nu mi-a răspuns. În loc de asta, a închis geamul cu grijă, a pus tigaia în chiuvetă şi s-a întors să mă privească.

Brusc, aerul dintre noi s-a încărcat de electricitate, aşa cum se întâmpla mereu în timp ce lucram cot la cot la bar. Am făcut tot ce mi-a stat în puteri să mă asigur că acele momente rămâneau destinate numai barului, încercând să simulez o interacţiune obişnuită în afara barului, în lumea reală.

Azi n-aveam să pot simula nimic.

Mi-am ţinut respiraţia la intensitatea privirii din ochii lui Cam, în timp ce-şi croia încet drum spre mine. Când a depăşit distanţa care ar fi fost considerată acceptabilă din punct de

vedere social, între doi prieteni care aveau amândoi parteneri, eram pe punctul de a-l întreba, de a-l opri, dar exact atunci sânii mei s-au şters de pieptul lui şi eu am inspirat cu putere, cuvintele fiindu-mi absorbite înapoi în gură, odată cu tot aerul din încăpere. I-am simţit mâinile într-o îmbrăţişare delicată pe partea de sus a braţelor, mirosul de aftershave familiar şi îmbătător şi căldura corpului său făcându-l pe al meu să tânjească.

Nu fusesem capabilă să-l privesc în ochi, aşa că mă uitam la gâtul lui atunci când el s-a aplecat şi mi-a depus pe frunte cel mai dulce sărut. O dorinţă arzătoare, profundă şi crescândă mi-a despicat pieptul şi m-am topit, lipindu-mă de el, simţind cum buzele lui îmi trimiteau un fior delicios pe piele. Şi-a înlocuit gura cu fruntea. Am închis ochii atunci când el s-a apropiat şi am rămas aşa, lipiţi, respirând fiecare aerul celuilalt.

Eram plină de dorinţă, o dorinţă intensificată, căci ştiam că era reciprocă.

— Cam, am şoptit, vrând ca el să se retragă şi simţind nevoia să nu plece nicicând.

A mormăit şi şi-a aplecat fruntea uşor, atingându-mi în treacăt obrazul, apoi bărbia, oprindu-se în curbura gâtului meu.

Mi-am ţinut respiraţia, aşteptând.

Apoi am simţit atingerea erotică, umedă a limbii sale şi m-am cutremurat, prăbuşindu-mă peste el. Sfârcurile mi-au protuberant întărite prin materialul subţire al tricoului, implorându-l să meargă mai departe.

Un ton de apel ascuţit, pătrunzător a pulverizat aerul dintre noi şi am sărit speriată, venindu-mi în simţiri. Cam a înjurat, cu maxilarul atât de încleştat, încât era aproape de a se sfărâma. A întins mâna spre mobilul lui aflat pe blatul de bucătărie din spatele nostru şi s-a albit la faţă văzând cine-l sună. Mi-a aruncat o privire impenetrabilă.

— Becca, a anunţat el pe un ton mohorât.

Am înghiţit, nevenindu-mi să cred că îl lăsasem să mă atingă, că fuseserăm la numai câteva secunde distanţă de a răni doi oameni care nu meritau să fie răniţi. Mai mult decât atât, eram şocată la gândul că nici măcar numi păsase - într-atât de egoistă era nevoia mea de Cam.

Asta nu era bine.

Dacă ar fi fost altcineva, i-aş fi sugerat că era timpul să pună ceva distanţă între noi. Dar era Cam. Aveam nevoie de Cam.

— Aş face mai bine să plec. Malcolm vine să mă ia în câteva ore.

Mi-am îndreptat bluza şi mi-am strâns mai bine elasticul care îmi prindea părul în coadă de cal. N-am putut să mă uit în ochii lui.

— Aşadar, ne întoarcem la a pretinde că nu e nimic între noi?

Spatele mi-a înţepenit la auzul brutalei întrebări şi mi-am ridicat privirea numai pentru a mă crispa văzându-i furia din ochi.

La naiba.

Nu-mi puteam permite să pierd prietenia lui Cam. Era cel mai bun lucru care mi se întâmplase după Cole.

— Cam, te rog, nu. Eu sunt cu Malcolm şi tu eşti cu Becca.

A deschis gura să-mi răspundă, dar am fugit înainte să fiu obligată să aud ce avea de spus.

Toată ziua m-am temut că, la un moment dat, o să mi se facă rău. N-am fost în stare să fac mai nimic, doar să găsesc răgazul să-i răspund la mesaj lui Cole, atunci când mi-a scris că rămânea la Jamie acasă în acea seară. M-am îmbrăcat neobişnuit de casual pentru petrecere, trăgându-mi o fustă mini neagră, mulată, şi un tricou imprimat de la Topshop. Am asortat o pereche de cizme până la genunchi cu căptuşeală lânoasă, astfel încât să nu-mi îngheţe picioarele, şi o jachetă neagră din imitaţie de blană, pe care o achiziţionasem la reduceri şi pe care, de obicei, o purtam cu ceva mai elegant.

În acea seară nu aveam chef să strălucesc. Voiam confort, tinereţe - voiam să fiu eu însămi măcar un pic. Tremuram în timp ce mă îmbrăcam, întrebându-mă ce făcea Cam, întrebându-mă dacă avea să mai vorbească vreodată cu mine. Încă îi mai simţeam gura pe gâtul meu, arzând acolo împreună cu senzaţia de furnicături produse de limba lui. De ce voia să ne recunoaştem atracţia reciprocă când amândoi eram cu alţi oameni? Voia s-o părăsească pe Becca? Voia ca eu să-l părăsesc pe Malcolm?

Şi cea mai importantă întrebare dintre toate era: aş fi putut?

Aş fi putut să-l părăsesc pe bărbatul care ţinea la mine,

care îmi putea oferi stabilitate şi siguranţă? Puteam, oare, să risc asta pentru Cam? Dacă aş fi făcut- o, ce avea să se întâmple dacă s-ar fi dovedit că nu era decât o simplă atracţie fizică? Niciun sentiment, doar scânteia.

Îmi bubuia capul de la greutatea atâtor gânduri.

Malcolm mă aştepta în faţa clădirii mele, lângă taxiul nostru, şi aproape că am încremenit văzându-i expresia feţei atunci când a dat cu ochii de ţinuta mea. Când a terminat cu examinatul, mi-a zâmbit, înainte să-mi lipească un sărut scurt pe buze.

— Ce este? l-am întrebat încruntându-mă, simţind că ceva era în neregulă şi asta nu-mi plăcea.

Aveam senzaţia că stomacul îmi era deja în gât, gândindu-mă că aveam să dau din nou ochii cu Cam; nu mai aveam nevoie să-mi fac griji şi pentru Malcolm.

Malcolm m-a ajutat să mă urc în taxi şi, când am pornit, mi-a examinat picioarele, uitându-se apoi din nou la faţa mea.

— Arăţi foarte tânără în seara asta.

Am aruncat o privire la ţinuta mea şi mi-am ţuguiat buzele. În seara aceea arătam de vârsta mea. Arătam ca mine însămi.

— Nu-ţi place, am murmurat.

A pufnit în râs.

— Scumpo, arăţi al naibii de sexy, dar arăţi ca o copilă care se întâlneşte cu un bătrân morocănos.

Ceva în vocea lui mi-a atras atenţia şi am zărit licărul de angoasă din ochii lui. Părea îngrijorat. Prin faţa ochilor mi-a trecut chipul lui Cam aliat atât de aproape de al meu şi m-am simţit zdrobită de vinovăţie.

— Nu eşti un bătrân morocănos. Eşti bărbatul meu mai matur şi sexy.

Umerii i s-au relaxat.

— Dacă aşa crezi tu.

— N-am să mă mai îmbrac niciodată cu astea.

— Bine, a murmurat el, aplecându-se să mă sărute pe obraz. Te prefer în rochiile pe care le-am cumpărat. Te fac să arăţi mai matură, mai sofisticată.

Înainte n-aş fi lăsat ca un asemenea comentariu să mă deranjeze, dar în acea seară m-a cam atins. Am mimat un zâmbet şi l-am lăsat să mă strângă de mână, dorindu-mi cu disperare să mă fi aflat singură în apartamentul meu, cu o carte în mână.

Când am tras în faţa clădirii Beccăi, aproape că mi s-a făcut rău şi am gemut uşor pentru a-mi reţine senzaţia de vomă. Malcolm s-a întors brusc spre mine, cu sprâncenele unite.

— Te simţi bine?

— Ştii, mă simt cam slăbită, am minţit eu. Cred că am luat un virus sau ceva de genul.

— Vrei să plecăm?

DA, DA, DA!

— Nu.

Am dat din cap spre sticla de vin din mâna lui.

— Hai cel puţin să mergem şi să bem un pahar.

Când am ajuns noi, petrecerea era în toi.

Apartamentul imens avea acea înfăţişare de necesită-să-fie-zugrăvit-frecat-curăţat pe care o au vechile apartamente studenţeşti din Edinburgh. Pe Becca nu părea s-o deranjeze dezordinea, sau covoarele zdrenţuite, sau lemnăria ciobită şi pereţii îngălbeniţi şi nici pe musafirii ei. Operele ei de artă erau expuse pe pereţi, ocupând o mare parte din spaţiu, şi nici acest lucru nu părea să-i deranjeze pe musafiri.

Recunosc că a trebuit să clipesc de câteva ori din pricina tuturor dungilor, petelor şi culorilor. Îmi aminteau de acele imagini fără noimă la care se presupune să te uiţi până ce îţi apare în ele o imagine adevărată.

— Mal, Jo! ne-a strigat Becca când am intrat în marele spaţiu deschis al camerei de zi.

A venit grăbită, trecând pe lângă prietenii ei pentru a se arunca în braţele lui Malcolm. Când s-a desprins din îmbrăţişare, a bătut din palme ca o fetiţă.

— Ai adus vinul bun!

— Am adus.

Malcolm i-a dat sticla, însoţind-o cu un zâmbet.

Am privit-o cu atenţie pe Becca, analizând-o aşa cum n-o mai făcusem niciodată până atunci. Iat-o stând în faţa mea, cu zâmbetul ei larg, drăguţ, cu ochii ei inteligenţi, plini de viaţă. Ce avea ea de făcea pe cineva asemenea lui Cam să o remarce? Deodată, m-am simţit extrem de conştientă de toate atributele fizice pozitive ale Beccăi şi uram gelozia pe care o stârneau în mine.

Simţind că o măsurăm din priviri, Becca şi-a aruncat o privire asupra ţinutei mele şi a zâmbit cu vioiciune.

— Jo, arăţi grozav.

— Mulţumesc, i-am răspuns cu calm, simţindu-mă vinovată la culme pentru că aproape... ei bine... pentru orice o fi fost ceea ce Cam şi cu mine făcuserăm.

— Cam!

S-a răsucit pe călcâie şi a gesticulat prin mulţime.

— Vino să saluţi lumea!

Văzându-l pe Cam care se apropia, am simţit pulsul bubuindu-mi într-o venă de pe gât. Probabil că nu mi-am mascat suficient reacţia, deoarece Malcolm şi-a petrecut braţul în jurul taliei mele, trăgându-mă spre el. S-a aplecat să-mi şoptească la ureche:

— Ce se petrece? Pari încordată.

O, rahat! O, la naiba! O dădeam în bară. Am tras adânc aer în piept şi apoi m-am întors spre el, hotărându-mă să mă prefac îngrijorată că l-aş fi supărat pe el.

— N-ar fi trebuit să mă îmbrac aşa.

Malcolm a zâmbit şi m-a mângâiat afectuos pe obraz.

— Nu-ţi face griji. N-aş fi spus niciodată nimic dacă aş fi ştiut că te-ar fi făcut să te simţi prost. Arăţi minunat. Mereu arăţi aşa.

În timp ce mă uitam în ochii lui blânzi, mă simţeam şi mai rău în ceea ce mă privea. Ca recompensă, m-am decis să-l fac fericit pe el chiar cu sacrificiul propriului meu respect de sine.

— Nu-mi place să te dezamăgesc.

Ochii i s-au încălzit la auzul acelor cuvinte - de fapt, era mai corect să spun că se încinseseră - şi m-am simţit trasă şi mai aproape de el.

— Nu m-ai dezamăgit. Dar abia aştept să te dezbrac mai târziu.

M-am simţit strivită de propriile-mi minciuni mai mult ca oricând. Eu o creasem pe această persoană care crezusem că i-ar fi plăcut lui Malcolm să fiu - eram cine voia el să fiu. Cu alte cuvinte, nu eram eu. Şi chiar dacă eram cuprinsă de nefericire la acest gând, am mimat un chicotit, iar el a zâmbit.

— Ăăă, salut.

Becca a chicotit şi amândoi ne-am întors capetele spre Cam.

— Aveţi nevoie de-o cameră?

Cam m-a străpuns cu privirea, de-abia stăpânindu-şi furia, având trăsăturile foarte încordate. Am resimţit acea privire ca

pe un pumn în stomac şi m-am trezit că voiam să mă desprind de Malcolm şi să cad în genunchi pentru a-i cere scuze lui Cam.

Sau să fug mâncând pământul, departe de amândoi.

Cu alte cuvinte, eram la pământ.

Spre uşurarea mea, Becca i-a distras atenţia lui Cam, invitându-l să o ajute să primească şi alţi musafiri. Am rămas singură cu Malcolm să încerc să-l asigur că totul era în regulă. Că noi eram în regulă. Am râs la glumele lui, l-am mângâiat afectuoasă şi i-am acordat toată atenţia mea, chiar şi atunci când ne-am aflat într-un grup, vorbind cu Cam şi cu Becca. Chiar şi atunci când am simţit că mă frigea privirea lui Cam, mi-am dedicat întreaga mea atenţie lui Malcolm.

O oră mai târziu, mă simţeam epuizată de efort şi m-am scuzat, ducându-mă la toaleta de pe hol, aproape de uşa de la intrare. Abia mă strecurasem înăuntru şi închideam uşa, când cineva a tras-o, deschizând-o din nou. M-am împiedicat, dând înapoi uluită atunci când Cam a intrat repede şi a trântit uşa după el. A încuiat-o şi apoi s-a întors cu faţa spre mine.Mi-aş fi dorit să fi avut tocuri. Încălţată cu cizmele mele fără tocuri, aveam doar un metru optzeci, iar Cam era mai înalt cu vreo şapte centimetri. Nu era mult, dar, fiind numai muşchi, şi mânat de o furie clocotitoare, putea foarte bine să fi avut vreo treizeci de centimetri mai mult decât mine.

Tremurând, am făcut un gest spre uşă.

— Ce faci? S-ar putea să te fi văzut cineva.

Ochii lui albaştri scăpărau scântei în direcţia mea.

— Malcolm, vrei să spui.

— Sau Becca, i-am reamintit printre dinţii încleştaţi. O mai ţii minte? Iubita ta?

Cam m-a ignorat, iar eu m-am înfiorat când privirea lui m-a cercetat din cap până în picioare, apoi din nou în sus. Mă furnica pretutindeni. A schiţat un zâmbet atunci când privirile ni s-au întâlnit.

— În seara asta arăţi superb. Nu te-am mai văzut niciodată în felul ăsta.

Am continuat să ne privim lung unul pe celălalt în tăcere, simţind cum inima începea să-mi bată din ce în ce mai tare, iar respiraţia să mi se accelereze. Trebuia să ies de acolo înainte să fac ceva incredibil de prostesc. Sperând că arătam suficient de hotărâtă şi de enervată, am micşorat distanţa dintre noi.

— Cameron, hai să ieşim de aici.

El a ridicat mâinile într-un gest de predare şi a făcut un pas în lateral, dar de îndată ce am întins mâna să descui încuietoarea, m-am trezit lipită de uşă, Cam lipindu-şi trupul de al meu, punându-şi mâinile de o parte şi de cealaltă a capului meu, făcându-mă prizonieră.

— Ce...

— Şşt! a şoptit el cu buzele lipite de ale mele, iar apoi şi-a coborât mâinile până ce mi-au încercuit talia. Şi tu simţi la fel. Ai simţit-o încă din seara în care ne-am cunoscut.

Amuţisem, pierdută într-un amestec de bucurie, pentru că şi el simţea la fel, şi nelinişte că făceam ceva greşit şi că aveam să fim prinşi. Mi-am umezit agitată buzele.

A luat-o drept ca pe o invitaţie.

Icnetul mi-a fost înghiţit de sărutul lui, gura lui fierbinte, lăsându-i limba să se strecoare în interiorul gurii mele. Barba lui nerasă mă zgâria în timp ce-şi adâncea sărutul şi îşi lăsa mâna dreaptă să alunece peste coastele mele, oprindu-se pe sân. M-a mângâiat pe sân, în mod deliberat, cu degetul mare. Imediat am simţit că pielea îmi ia foc şi m-am întins după el, prinzându-l cu braţele pe după gât, trăgându-l mai aproape de mine. Am gemut în gura lui, inima bătându-mi de să-mi spargă pieptul în timp ce simţurile îmi erau încărcate la maximum. Simţeam gustul de cafea al limbii, mirosul pielii, căldura, forţa lui. Mă predasem. Şi voiam mai mult.

Am uitat unde ne aflam.

Cine eram.

Nu-mi păsa decât să fiu una cu Cam.

Strânsoarea noastră era aproape dureroasă, sărutările dure, umede, disperate.

Bine.

Cam a mormăit, vibraţia reverberând în pieptul meu şi avântându-se între picioarele mele, iar eu m-am contorsionat, lipindu-mă de el. A înţeles mesajul, şi-a apăsat trupul şi mai tare în mine, erecţia lui împungându-mă în partea inferioară a abdomenului, în timp ce picioarele lui le depărtau pe ale mele. Am scâncit de dorinţa care nu putea fi controlată, iar Cam s-a tras înapoi pentru a privi lung la buzele mele umflate. N-am mai văzut niciodată un bărbat atât de cufundat în dorinţă şi am simţit cum vaginul mi se încorda, dându-mi seama de puterea pe care o aveam asupra lui, udându-mi chiloţii în timp ce

trupul meu devenea tot mai pregătit pentru el.

Cam m-a muşcat de buza inferioară, lingând apoi acelaşi loc.

— Am fantazat de un milion de ori în legătură cu această gură, mi-a spus răguşit înainte să-mi strivească iar buzele cu ale lui.

Îmbrăţişarea lui a fost şi mai lipsită de control decât precedenta, şi când i-am simţit degetele calde pe partea interioară a coapselor, l-am sărutat cu limba, impunându-i să continue să exploreze. Când i-am simţit degetele pătrunzându-mi sub chiloţi, aproape că am explodat.

Şi-a strecurat degetele în mine, chinuitor de încet, iar eu am ţipat cu gura lipită de buzele lui, şoldurile mele mişcându-se spasmodic sub mâna lui.

Cam şi-a desprins gura de a mea, gâfâind apoi pe gâtul meu.

— Dacă nu ne oprim, o să ţi-o trag chiar aici.

Cuvintele lui au fost ca un duş rece şi am sărit înapoi sub explozia îngheţată - năpădită de o vinovăţie şi ruşine cum nu mai simţisem, în timp ce Cam şi-a ridicat capul pentru a se uita la mine.

Lent, în timp ce-mi examina expresia, ceaţa sexuală din ochii lui s-a risipit şi am simţit cum degetele lui se îndepărtează.

— Jo...

Am scuturat din cap şi m-am împins în umerii lui, încercând să-mi împiedic lacrimile să curgă.

— Nu putem face asta. Ce facem noi aici?

Lui Cam i-a zvâcnit muşchiul maxilarului şi mi-a dat brusc drumul, doar ca să mă prindă de braţe, expresia lui îndurerată de un sentiment nenumit.

— O termin cu Becca. În seara asta.

În seara asta? Acum? Sângele mi-a năvălit în urechi în timp ce panica punea stăpânire pe mine şi mi-am dat seama ce voia să spună cu adevărat...

— Ştiu. E naşpa, ştiu. Dar nu mai pot continua în felul ăsta. Nu sunt genul care îşi înşală iubita. Şi nu pot continua să fiu tipul care se culcă cu iubita lui, dorindu-şi mereu să fi fost altcineva.

Am fost cuprinsă, în egală măsură, de exaltare şi de teamă.

— Cam, eu.

— Tu vrei asta. Ştiu că vrei.

Şi-a lipit fruntea de a mea şi eu am închis ochii, inspirând aerul lui.

— Ai să-l părăseşti pe Malcolm?

Mi s-au încordat muşchii şi mi-am dat seama că a simţit-o şi Cam, deoarece şi-a înteţit strânsoarea braţelor.

— Johanna?

Adevărul era că nu ştiam răspunsul la acea întrebare. Să-l las pe Malcolm. nu prea era vorba despre mine.

Era despre mine şi Cole şi viitorul nostru.

— Vrei să spui că intenţionezi să rămâi cu tipul ăsta? m-a întrebat Cam cu asprime, zgâlţâindu-mă uşor. Ai de gând să-ţi petreci tot restul vieţii stându-i alături la petreceri, râzând fals la glumele lui prosteşti, cu ochii care îţi contrazic gura de fiecare dată când o deschizi?

S-a tras înapoi şi aproape că am tresărit speriată la aversiunea din ochii lui.

— Fata aia care a fost acolo nu e Jo. Nu ştiu cine este, dar e o pacoste care mă scoate din sărite. E falsă, surâde prosteşte şi e o afurisită de pipiţă. Nu eşti tu.

Am tăcut amândoi, respirând inegal şi zgomotos în timp ce încercam să calmăm tensiunea dintre noi. Rănită de vorbele lui, şi totuşi de acord cu ele, m-am trezit că mi se invârtejeau gândurile în timp ce încercam să-mi cântăresc toate opţiunile, consecinţele, ce era bine şi ce era greşit.

A durat prea mult să răspund.

Cam mi-a dat drumul, iar eu m-am înfiorat, simţind că mi se face brusc frig. Aş fi vrut să mor din cauza privirii pe care mi-o aruncase.

Fără să spună o vorbă, a trecut pe lângă mine să deschidă uşa şi m-am trezit dată neceremonios la o parte atunci când a apucat-o violent şi a dispărut printre petrecăreţi.

Am simţit nodul din gât, dar am refuzat să dau drumul lacrimilor, stând cu mâinile încleştate pe lângă corp. Puteam să fac faţă acestei situaţii şi fără să dau apă la şoareci. Ştiam că puteam.

Clătinându-mă pe picioare, m-am prăbuşit peste chiuvetă pentru a mă zgâi la reflexia mea din oglindă, apoi am gemut îngrozită. Eram roşie la faţă, ochii îmi străluceau, iar fusta îmi era puţin încreţită acolo unde îşi strecurase Cam mâna între picioarele mele. Am gemut din nou, amintindu-mi de degetele

lui în mine, m-am apucat atât de strâns de chiuvetă, încât mi s-au albit încheieturile. Sfârcurile mi se iţeau prin bluză şi eram în continuare îmbujorată.

Trebuia să-mi revin, altminteri toată lumea ar fi aflat ce făcuserăm.

Mi-am acordat zece minute şi, când m-am întors lângă Malcolm, l-am văzut pe Cam cu coada ochiului făcându-şi loc prin mulţime spre ieşire. Nu mult după aceea, uşa de la intrare s-a trântit.

— Te simţi bine?

Vocea lui Malcolm m-a readus cu picioarele pe pământ.

— E un ticălos! s-a auzit deodată glasul Beccăi care acoperea muzica şi murmurul vocilor.

Eu şi Malcolm ne-am întors să vedem unde se afla.

Era într-un colţ, primind alinarea prietenei ei.

— Crezi că a părăsit-o? m-a întrebat Malcolm la ureche. Cât timp ai fost tu la toaletă, s-au certat.

Fiindu-mi ruşine deoarece cunoşteam prea bine răspunsul, n-am putut să mă uit în ochii lui.

— Se pare că da.

— Tu te simţi bine? a repetat el întrebarea.

— N-am chef de petrecerea asta, am spus, ridicând din umeri.

— Mda, şi se pare că Becca e pe cale să-i pună capăt.

Malcolm a oftat.

— Ar fi îngrozitor dacă am şterge-o şi noi?

I-am aruncat un zâmbet vag.

— Ar fi grozav.

Mi-a ţinut haina şi eu m-am îmbrăcat. Două secunde mai târziu, l-am lăsat să mă scoată din apartament. Fără un cuvânt, am mers pe Leamington Terrace spre drumul principal din Bruntsfield Place şi am aşteptat să apară un taxi liber. Neavând noroc, Malcolm şi-a scos mobilul.

— O să chem unul. Mergem puţin pe la mine, da?

M-am gândit la mersul cu el la apartamentul lui, la el conducându-mă în camera lui, aşa cum o făcea mereu, dezbrăcându-mă încet şi împingându-mă pe pat...

M-a lăsat rece.

M-a făcut să simt că-mi era greaţă din cauza vinovăţiei.

Ca şi cum îl înşelam...

Malcolm tocmai dusese telefonul la ureche când m-am

trezit că izbucnesc:

— Stai!

Luat prin surprindere, Malcolm a lăsat imediat telefonul în jos şi l-a închis. Ochii lui m-au privit cercetător şi orice o fi citit acolo l-a făcut să-şi strângă buzele, rotunjindu-le şi întinzându-le înainte. După un moment m-a întrebat:

— Ce se întâmplă?

Caracterul meu practic o luase la goană şi se aruncase de pe cea mai înaltă stâncă. Sentimentele mele preluaseră controlul atunci când i-am răspuns:

— Nu pot să merg la tine.

Şi atunci el m-a surprins total:

— Din cauza lui Cam.

După ce mă străduisem atâta să le reţin, am simţit acele nenorocite de lacrimi ajungând sub pleoape.

— Îmi pare rău.

Malcolm a slobozit un oftat şi am văzut un licăr de durere în privirea lui în timp ce-mi studia chipul.

— Jo, eu chiar ţin la tine.

— Şi eu ţin la tine.

— Am văzut felul în care te privea. Felul în care îl priveai. Am ştiut că era ceva...

— Îmi pare rău.

A scuturat din cap, ridicând o mână să mă oprească.

— Nu.

— Mă simt cumplit.

— Se vede.

— Nu m-am culcat niciodată cu el.

Şi-a încleştat maxilarul şi apoi şi l-a relaxat suficient cât să spună:

— Ştiu. Nu eşti genul acela de fată.

Cu degetele tremurânde, mi-am ridicat mâneca hainei şi mi-am desfăcut brăţara ceasului Omega pe care mi-l dăduse de Crăciun. Când n-a schiţat niciun gest să-l ia, i-am ridicat mâna şi i l-am pus în palmă, îndoindu-i degetele peste el.

— Malcolm, îţi mulţumesc pentru tot.

Când şi-a ridicat privirea de la ceas, am simţit o durere sfredelitoare în piept la vederea tristeţii de pe chipul lui.

— El e doar un puştan care nu ştie ce tip de fată zace în tine, iar când va termina, când va face greşeala de a-ţi da papucii, sper că te vei întoarce la mine.

A păşit în faţa mea şi am încremenit atunci când şi-a aplecat capul şi m-a sărutat pe buzele mele reci.

— Am putea fi cu adevărat fericiţi.

N-am respirat până ce nu a pus ceva distanţă între noi. A ridicat o mână şi m-am întors să văd că făcea semn unui taxi. Acesta a întors şi a tras la marginea trotuarului. Malcolm mi-a deschis portiera.

— Voi fi aici când el va fi terminat-o cu tine.

L-am lăsat stând în stradă, în timp ce taxiul mă ducea înapoi pe London Road.

Rupsesem relaţia cu Malcolm.

O, Dumnezeule!

Mă simţeam cu inima grea. Simţeam remuşcare. Eram îngrijorată că nu făceam lucrul potrivit. Dar, mai presus de toate aceste sentimente era dorinţa de a-l găsi pe Cam, de a-i spune ce simţeam cu adevărat pentru el. Pentru prima dată de când ţineam eu minte, mă îndreptam spre ceea ce voiam cu adevărat. Poate că a doua zi aveam să-mi deplâng decizia, însă în seara aceea voiam să gust ceva cu adevărat bun şi pur, măcar o dată.

Aproape că i-am aruncat banii pentru cursă şoferului, apoi m-am năpustit în clădire, boncănind fără să-mi pese pe betonul din casa scării, în timp ce urcam în viteză treptele. Tocmai ajungeam la ultimele trepte spre etajul lui Cam, când am auzit o uşă deschizându-se. Ajungând în capul scării, a apărut în raza mea vizuală, stând desculţ în cadrul uşii, aşteptându-mă.

Copleşită de faptul că doar simpla lui vedere îmi umplea pieptul de o emoţie dureroasă, m-am dus împleticindu-mă spre el, cizmele agăţându-mi-se în pragul uşii.

Cam n-a zis nimic. Fiecare centimetru din el era plin de tensiune, în timp ce mă privea.

— Cam...

Cuvintele mele mi-au fost înghiţite de mişcarea mâinii lui care m-a apucat de talie, lipindu-mă cu putere de corpul lui, gura lui izbindu-se de a mea. M-am înfăşurat în jurul lui instantaneu, iar degetele mi le-am înfipt în părul lui de la ceafă în timp ce-i lingeam şi îi sugeam limba şi îmi răsuceam limba pe după a lui, sărutările noastre fiind atât de profunde, încât nici nu mi-am dat seama că eram în interiorul apartamentului său până ce nu s-a trântit uşa în urma noastră.

Cam s-a întrerupt din sărutat pentru a se da puţin înapoi,

mâinile lui scoţându-mi haina de pe umeri. Am lăsat-o să cadă pe podea, exaltată de emoţie - sânii îmi erau umflaţi, pielea fierbinte şi am fost încă o dată surprinsă să-mi dau seama că eram deja umedă pentru el doar de la un sărut şi de la sentimentul de nerăbdare.

— Cam, am şoptit imperios, având nevoie ca o parte din mine să-l atingă tot timpul.

Mi-am strecurat mâna pe sub tivul tricoului său, simţindu-i pielea fermă, mătăsoasă, fierbinte sub palmă.

— Am rupt relaţia cu el.

El a încuviinţat, ţinându-şi mâinile pe talia mea şi trăgându-mă spre el, sânii mei ştergându-se delicios de pieptul lui. M-am înfiorat şi Cam a zâmbit, pe deplin conştient de puterea pe care o avea asupra mea. Ca reacţie la aroganţa lui, mâna mea a alunecat iar pe muşchii de pe abdomenul său, sub tricou şi nu şi-a oprit coborârea. A inspirat adânc în timp ce-l mângâiam prin materialul jeanşilor, urmărind cu privirea cum i se colorau pomeţii.

— Am priceput asta, iubito, a spus mormăind. Altfel n-ai fi aici.

— Chiar facem asta? am şoptit pe buzele lui.

M-a strâns cu ambele mâini de talie, iar eu l-am privit în adâncul ochilor. De la căldura dogoritoare erau aproape bleumarin.

— Chiar facem asta. Nu e cale de întoarcere.

Buzele sale mi-au cercetat maxilarul, până ce s-a oprit cu gura la ureche.

— Am să te fut atât de tare, am să mă scufund atât de adânc în tine, încât n-ai să mă mai poţi uita niciodată. Niciodată.

Am simţit o erupţie de furnicături peste tot la auzul cuvintelor lui.

M-a lipit cu spatele de perete atunci când s-a izbit în mine.

— Nu mai am răbdare, mi-a spus cu sufletul la gură.

Am scuturat din cap, pieptul înălţându-mi-se odată cu al lui, spunându-i în tăcere că nici eu nu mai aveam răbdare.

I-am simţit mâinile calde, aspre care îmi mângâiau partea exterioară a coapselor, ridicându-mi fusta în talie. Cu un mârâit aproape animalic, Cam a prins materialul chiloţilor mei cu ambele mâini şi a tras, sunetul de sfâşiat şi jetul subit de aer dintre picioarele mele sporind căldura dintre noi, aducând-

o la nivelul combustiei. Tocmai îmi rupsese chiloţii! Sfinte Sisoe!

Era un lucru al naibii de sexy.

Am crezut că aveam să mă simt expusă, stânjenită, stând acolo cu fusta ridicată în talie, cu cele mai intime părţi ale mele expuse în faţa lui. N-am simţit nimic din toate astea.

Tot ce simţeam era nerăbdare.

Buzele ni s-au ciocnit, s-au muşcat, s-au sorbit, s-au lins în timp ce amândoi am dus mâna la fermoarul jeanşilor lui. I-a dat în jos, la fel şi boxerii, până în jurul gleznelor, eliberându-şi penisul, şi l-am privit cum îşi scoate portmoneul din buzunarul de la spate şi ia din el un prezervativ. În timp ce-l derula pe mădularul întărit, am icnit. Era mare, dar mai avusesem parte şi de altele mari. Nu asta cauzase icnetul. Icnetul era pentru grosime.

— O, Doamne, am murmurat, simţind cum picuratul dintre picioare îmi incita starea deja excitată.

— Păi, mulţumesc.

Cam mi-a aruncat un zâmbet mândru care m-a făcut să râd - râs care s-a încheiat cu un icnet, căci el m-a apucat de picioare, depărtându-le, şi s-a împins în mine.

— Cam! am strigat eu datorită şocului de plăcere, căldura lui palpitândă copleşindu-mă.

Orice senzaţie, gând, preocupare erau concentrate pe grosimea dinăuntrul meu şi m-am luptat să pot respira, în timp ce trupul meu încerca să se adapteze şi să se relaxeze. Era ca şi cum fiecare nerv din corpul meu era inflamat şi un minuscul schimb între noi a declanşat un şoc de tensiune delicioasă, iar eu imediat am căutat mai mult.

Cam, oricum, a stat nemişcat, lipit de mine, respirând greoi de parcă ar fi încercat să capete puţin control. Trupul meu nu era de acord. Eu voiam mai mult şi voiam atunci. Mi-am împins şoldurile în el şi strânsoarea lui de pe coapsele mele aproape că mă învineţea.

— Stai, mi-a cerut el răguşit. Lasă-mă un minut. Mi-am dorit asta de secole şi te simt afurisit de minunată. Acordă-mi numai un minut.

Auzindu-i acea confesiune erotică, muşchii dinăuntrul meu i-au prins ca într-o menghină penisul, iar el a inspirat brusc. Şi-a dat capul pe spate de surpriză, în timp ce ochii lui se fixaseră într-ai mei.

— Iubito, dacă mai faci asta o dată, n-o să mă mai pot abţine.

Am scuturat din cap, înfigându-mi degetele în muşchii spatelui său.

— Nu-mi pasă. Doar mişcă-te, te rog, mişcă-te. Am nevoie de tine.

Şi-a pierdut controlul.

În timp ce-mi ridica picioarele, trupul meu a preluat conducerea şi mi-am înfăşurat picioarele în jurul lui. Ţinându-l strâns, am gâfâit excitată în timp ce el ne izbea de perete, împingându-se în mine cu putere, alunecând înăuntrul canalului meu intim şi în afara lui, plesnetul umed al pielii pe piele stimulându-ne să ajungem la orgasm.

I-am simţit degetul mare apăsându-mi clitorisul şi am explodat, strigătul meu de eliberare declanşându-l pe al lui Cam. Şi-a dat capul pe spate, cu ochii la mine, cu muşchii încordaţi în timp ce a lăsat să-i scape un mârâit gutural, vaginul meu pulsând în jurul lui în timp ce el se cutremura în mine, fiindcă ajunsese la orgasm.

S-a prăbuşit pe mine, cu buzele pe umărul meu, cu pieptul lipit de al meu, eu continuând să-mi ţin braţele înfăşurate în jurul lui. Şi-a întors capul şi m-a sărutat pe gât.

— Ştii de câte ori mi-am imaginat aceste picioare lungi, superbe, înfăşurate în jurul meu în timp ce ţi-o trăgeam?

Am scuturat din cap, încă nerevenindu-mi suficient cât să pot să vorbesc.

— În fiecare zi. Şi niciuna dintre fantezii nu a fost la fel de bună ca cea adevărată.

I-am zâmbit blând la auzul celor mărturisite în timp ce el îşi ridica capul să mă sărute. A încercat să se retragă, dar i-am căutat gura, trecându-mi mâinile peste spatele lui până la ceafă, ţinându-l lipit de mine în timp ce-l sărutam cu o ardoare care speram să-i transmită că eu nu eram nici pe aproape de a fi terminat. Cineva obraznic şi uşor pervers se strecurase înlăuntrul meu. Îl voiam iar. Şi îl voiam la fel de pur şi dur precum tocmai îl avusesem.

— Ştii de câte ori în timpul săptămânii trecute am stat culcată în pat şi m-am mângâiat gândindu-mă la tine?

Respiraţia i s-a întretăiat şi i-am simţit mădularul contractându-se în mine.

— Iisuse, a şoptit el, cu ochii dilatându-i-se. Continuă să

vorbeşti şi mâine n-ai să mai poţi să mergi.

Am zâmbit, strângându-mi iar muşchii interni în jurul lui.

— Ăsta e planul.

Capitolul 15

Cam m-a sărutat uşor pe buze înainte să se aplece şi să se retragă din mine. Febra încă nu mă părăsise, dar simţeam cum ceaţa înfierbântată plutea spre periferia creierului meu, permiţându-i realităţii să se instaleze.

În acea seară îl părăsisem pe Malcolm.

Şi apoi făcusem sex cu Cam lângă peretele din holul său.

Sex uluitor.

Sex care te face praf.

Sex „cum n-o să mai ai parte”.

Sex Cam-şi-cu-mine-eram-acum-împreună.

Îngrijorarea care fremăta în stomacul meu era, pentru moment, copleşită de fluturii ameţitori. Săptămâni de visat cu ochii deschişi la el - şi acum nu mai era o fantezie. Chiar făceam asta.

Deodată, m-am simţit ciudat de sfioasă.

Continuă să te gândeşti la ce te gândeai, indiferent ce-o fi.

Cam rânjea, întinzând mâna să-mi tragă fusta în jos.

În timp ce-şi scotea prezervativul folosit şi îşi trăgea jeanşii în sus, nu-şi lua ochii de la mine.

— Stai aici.

Înainte să pot să-i răspund, a ieşit pe hol, dispărând apoi în baie. L-am auzit trăgând apa şi apoi a revenit la mine, cu fermoarul de la jeanşi deschis, privindu-mă pătimaş.

— Cole rămâne la Jamie acasă în noaptea asta?

Am încuviinţat, inima bătându-mi nebuneşte în piept. Când Cam s-a oprit în faţa mea, mi-a întins mâna.

— Bine. În cazul ăsta poţi să rămâi la mine peste noapte.

Nu mai fusesem niciodată excitată de un tip cu tatuaje, dar, în timp ce-i studiam braţul, ochii mei urmărind scrisul ondulat al tatuajului cu FII CALEDONIA, am simţit un val de posesivitate asupra tatuajelor sale - în special asupra acestuia. Cumva, erau şi ale mele, şi voiam să urmăresc fiecare detaliu cu limba mea, să-mi revendic dreptul asupra lor.

O flacără de emoţie ardea în pieptul meu în timp ce el mă strângea de mână, apoi m-a condus în dormitorul matrimonial. Intram pe domeniul lui privat.

Nu era mare lucru de văzut.

Un pat mare cu un set cu pilotă de culoare bleu-pal,pereţii

aproape goi, cu excepţia unei reproduceri mari, înrămate a doi Stormtrooperi intrând în Delorean[4], un scrin, un şifonier şi două rafturi de cărţi pline cu cărţi şi DVD-uri. Era curat şi ordonat, exact la fel ca în restul apartamentului, am cugetat eu, încercând să ignor bătăile năvalnice ale inimii. Tocmai făcuserăm sex, aşa că gândul la a mai face şi mai mult sex n-ar fi trebuit să- mi ridice pulsul până la cer. Dar a făcut-o.

Cam mi-a dat drumul mâinii atunci când a ajuns la pat şi s-a întors cu faţa spre mine. Într-o singură mişcare curgătoare, şi-a scos tricoul peste cap şi l-a aruncat pe podea.

Jur că am început să salivez, văzându-l pe jumătate dezbrăcat.

Da, avusesem dreptate atunci când fantazasem în legătură cu acest moment. Cam era o masă de muşchi, zvelt, solid. Am trasat conturul muşchilor de pe abdomen, până la îmbinarea sexy cu şoldurile, obrajii arzându-mi neconteniţi.

Aşteptasem să-şi dea jos jeanşii şi să mă lase să admir şi restul anatomiei lui, dar în loc de asta, s-a aşezat pe marginea patului şi s-a uitat în sus, la mine.

— Deci... ce-ai vrea să faci cu mine?

Hm, asta părea a fi o întrebare prostească, nu? Gâfâitul şi salivatul meu nu constituiau indicaţii a ceea ce aş fi vrut să fac cu el?

— Poftim?

A ridicat nonşalant din umeri, de parcă stăteam la un ceai şi nu ne-am fi pregătit să repetăm sexul din hol, de data asta într-un pat.

— Dacă facem asta, trebuie să fii deschisă cu mine. În toate felurile - inclusiv în pat. Eu nu sunt un tip pe care încerci din răsputeri să-l păstrezi - adaptându-te lui şi uitând de tine şi de ceea ce doreşti. Suntem împreună în asta şi eu mi-am luat ce am vrut. Acum, tu îţi iei ce vrei. Deci, ce vrei?

Primul meu gând a fost să sar pe el şi să-l siluiesc. Tot ce spusese fusese perfect şi mi-a trebuit o clipă să-mi amintesc că asta era pe bune. Oare găsisem, în sfârşit, pe cineva care să dea doi bani? Cu alte cuvinte... chiar să dea doi bani?

Am încercat să mă opresc din a mă lăsa dusă de val pe un nor plutitor cu o vâslă numită speranţă şi alta numită vise, dar era dificil când el era atât de al naibii de minunat.

---

[4] Soldaţi din seria Războiul Stelelor

Bine, nu eram vreo naivă. Cu siguranţă ştiam că el nu era un bărbat perfect - dovedise asta când ne-am cunoscut -, dar am început să mă întreb dacă era posibil să fie cumva perfect pentru mine. În cele din urmă, găsisem un tip care voia să fie cu mine - cea adevărată. Şi nu numai asta - chiar mă încuraja să mă răsfăţ un pic.

Ceea ce-mi ceruse mi-a pricinuit, spre uimirea mea, o uşoară stânjeneală. Nu eram vreo mironosiţă. Avusesem o mulţime de partide de sex cu bărbaţi diferiţi. Dar, niciunul dintre ei nu-mi ceruse vreodată să vorbim despre sex. Fără întrebări, fără ce-ţi place, fără ce nu-ţi place. Acum Cam voia să comunic cu el despre sex şi m-am trezit zâmbind pentru a-mi disimula timiditatea.

— Nu prea pari genul de individ care lasă o fată să preia conducerea.

— Nu sunt genul de individ care lasă fata să preia conducerea. Nu sunt nici genul de individ care vorbeşte prea mult. Dar trebuie să mă asigur că ştii ce faci. Este mult prea important. Aşa că, oricât de mult aş vrea să te dezbrac şi să te aplec peste biroul meu, în seara asta las totul în seama ta.

Privirea i s-a întunecat.

— Biroul poate să mai aştepte.

Eram incredibil de excitată la gândul că el voia să mi-o tragă pe biroul lui. Pentru mine suna orgasmic. Mi-am umezit buzele, uitându-mă la el în timp ce aştepta răbdător ca eu să mă decid ce anume aveam să facem în continuare. În timp ce-i examinam semi-nuditatea, am simţit cum mă furnică peste tot datorită anticipării.

Avea dreptate. Biroul putea să mai aştepte.

— Dezbrăcarea, i-am poruncit calmă.

Cam s-a ridicat, neluându-şi ochii de la ai mei, în timp ce-şi împingea jeanşii şi boxerii în jos, penisul lui erect dându-mi onorul atunci când s-a descotorosit de haine. A stat în faţa mea, fără să-i fie ruşine de goliciunea lui şi mi-am îngăduit un moment pentru a-mi întipări în minte imaginea lui.

Cu degete tremurânde mi-am scos tricoul şi cizmele. A urmat fusta şi apoi mi-am desfăcut sutienul, lăsându-l să cadă peste grămada de haine de pe podea de la picioarele mele.

M-am înfiorat în timp ce Cam mă studia fără să se grăbească, mădularul palpitându-i, culoarea din obraji intensificându-i-se. Când ochii lui albaştri i-au întâlnit pe ai

mei, am inspirat brusc văzând dorinţa nedisimulată din ei.

— Eşti uimitoare, a şoptit el răguşit. Niciun bărbat nu se poate să te merite.

Sfinte...

Uau!

Am simţit un gol în stomac.

— Cam, am şoptit şi eu.

Emoţia absolută provocată de cuvintele lui frumoase a făcut să mi se pună un nod în gât. Se părea că domnul Cameron Maccabe era un romantic. Am scuturat din cap, neştiind cum să-i răspund acestei laturi a lui. În schimb, am făcut un gest cu mâna spre pat.

— Culcă-te pe spate!

Am observat un tic muscular în maxilarul lui la auzul ordinului meu şi a trebuit să-mi înfrânez zâmbetul superior. Nu, în mod clar Cam nu era obişnuit să lase femeia să preia conducerea. De vreme ce aveam senzaţia că ăsta avea să fie un cadou rar din partea lui, m-am decis să profit la maximum. Am aşteptat, cu sprâncenele ridicate, răbdătoare, iar Cam a răspuns prin a se culca în pat, pe spate.

Totuşi, erecţia nu i s-a diminuat sub porunca mea, era încordată şi aşteptând să se bucure de atenţia mea. El m-a privit lung, cu mâinile încrucişate nepăsător sub cap. Ei bine? întrebau ochii lui.

Ignorând tremorul din mâinile şi picioarele mele, m-am apropiat lent de el, legănându-mi şoldurile dintr-o parte în alta, sânii mei obraznici săltând uşor, şi mi-am păstrat satisfacţia feminină văzând cum trupul i se încorda, toată relaxarea lui trufaşă răsucindu-se în anticipare.

M-am căţărat peste picioarele lui, observând cum pieptul i se ridica şi îi cobora ceva mai repede. Şi respiraţia mea a devenit mai superficială atunci când m-am oprit la erecţia lui.

— Jo... a gemut el atunci când mi-am coborât capul.

Nu-mi displăcea să-i fac sex oral unui tip, dar ăsta nu fusese unul dintre lucrurile mele favorite. Am descoperit, totuşi, că voiam să-l gust pe Cam. Îl voiam în toate felurile posibile.

Voiam ca el să ardă odată cu mine.

Erecţia lui arzătoare a intrat între buzele mele şi am simţit cum îşi încorda coapsele sub degetele mele. Limba mea îi urmărea conturul unei vene de sub mădular şi respiraţia i s-a

poticnit înainte să pară că i se opreşte complet atunci când am început să sug, capul meu mişcându-se în sus şi în jos astfel încât gura mea să alunece extrem de lent în susul şi în josul lungimii sale.

— Iisuse, a gemut el printre dinţii încleştaţi. Continuă aşa - ahh -, iubito, şi o să ejaculez şi totul se va termina.

Păi, nu voiam asta.

După ce l-am mai tachinat puţin, l-am eliberat şi l-am privit printre gene, luată prin surprindere de cât de mult îi plăcea, de cât de tare răspundea propriul meu corp la asta. Găsind nerăbdarea un afrodiziac total şi întrebându-mă unde fusese preludiul în toată viaţa mea, i-am sărutat conturul bine definit şi sexy al şoldului stâng, buzele mele trasând o cărare de-a lungul torsului său în timp ce mă urcam pe el. Cu genunchii pe o parte şi pe cealaltă a şoldurilor lui, am fost cuprinsă de fiori atunci când i-am simţit mădularul lipit de partea interioară a coapsei mele. Mi-am lipit buzele de sfârcul lui stâng, atingându-l uşor cu limba, înăbuşindu-mi un geamăt în trupul lui atunci când i-am simţit mâinile aspre prinzându-mi sânii în căuşul palmelor, sfârcurile întărindu-mi-se, nerăbdătoare să-i simt atingerea. Când mi le-a mângâiat cu degetele lui mari, m-am cutremurat, scăpând un oftat de pe buze.

— Eşti sensibilă, a murmurat Cam satisfăcut, strângându-mi sfârcurile între degete. Abia am avut timp să-mi revin după fulgerele alb-fierbinţi care îmi bubuiau în vintre înainte ca mâna lui dreaptă să se îndrepte, trecând peste abdomenul meu, îndreptându-se spre locul dintre picioarele mele.

În timp ce-şi strecura două degete în pasajul alunecos, mi-am arcuit spatele, permiţându-i mâinii lui stângi să aibă un mai bun acces la sânul meu şi şoldurile mele să fie ridicate de şoldul lui drept. Am gâfâit, din lipsă de aer, nepăsându-mi că preluase Cam controlul.

Zău, eram uluită că el rezistase atât de mult.

— Iisuse, a gemut el de data asta, partea inferioară a trupului arcuindu-se în afara patului. Ia-mă în tine.

Prezervativ în sertar...

Am întins mâna bâjbâind prin ceaţa mea senzuală, deschizând sertarul de la noptieră. Odată ce l-am echipat şi a fost gata de plecare, l-am ghidat împreună spre intrarea mea, muşchii de la picioare tremurând de nevoie.

M-am trântit peste el şi am ţipat amândoi, şoldurile lui

Cam tresărind spasmodic ca reacţie.

Am descoperit iute un ritm chinuitor şi, ţinându-mă cu mâinile de pat, pe lângă coapsele lui, m-am lăsat uşor pe spate astfel încât penisul lui să mă pătrundă în cel mai delicios unghi. M-am mişcat lent, ţintind un orgasm violent.

În timp ce mă mişcăm, nu mi-am luat privirea de la chipul lui Cam, simţindu-mă sexy şi puternică datorită expresiei sale strălucitoare, privind cum ochii lui albaştri se întunecau studiindu-mi sânii şi părul care se legăna pe spate. M-a prins cu mâinile de şolduri, îmboldindu-mă să continui; şi-a încleştat maxilarul atunci când căldura dintre noi s-a intensificat şi broboane de sudoare ne-au acoperit pielea.

Pe măsură ce mă apropiam de orgasm, eram conştientă de plăcerea care se răsucea în partea de jos a pântecului meu, de sunetul respiraţiei necontrolate şi de mieunăturile de plăcere, de mirosul îmbătător de sex.

Şi atunci l-am auzit pe Cam cerându-mi răguşit să termin. Am fost cuprinsă de un extaz pur şi am închis ochii, savurând din plin în timp ce trupul meu se mişca mai repede în susul şi în josul lungimii lui, grăbindu-se spre orgasm.

Când orgasmul mi-a zguduit tot trupul, în dosul pleoapelor au explodat lumini. Muşchii mei s-au strâns în jurul lui Cam, val după val de plăcere pulsând în jurul penisului său.

Un curent de aer rece mi-a biciuit pielea atunci când Cam, pe neaşteptate, m-a întors pe spate, lipindu-mă de saltea, cu braţele ţinute prizoniere deasupra capului meu, şi am deschis ochii. Trăsăturile lui erau întinse din pricina nevoii de necontrolat şi, în timp ce-mi strivea gura cu a lui, a început să zvâcnească adânc în mine, cu mişcări dure şi aspre. A gemut în gura mea, zgomotul vibrându-mi în tot corpul, şi am simţit excitaţia unui nou orgasm.

Când şi-a desprins buzele de ale mele, am privit lung, nevenindu-mi să cred, gemetele noastre părând să reverbereze pretutindeni în jurul nostru pe măsură ce mă împingeam în ritmul în care mă penetra. Mi-a dat drumul la un braţ, mâna lui dispărând între trupurile noastre unite şi, de îndată ce degetul lui mare mi-a apăsat clitorisul, am simţit că plutesc, ţipătul meu umplând apartamentul.

— Jo! a strigat Cam, cu ochii mari de uimire că orgasmul meu îi provocase o descărcare sincopată, ce părea să vină din adâncurile fiinţei lui.

S-a prăbuşit peste mine, cu faţa îngropată în curbura gâtului meu, mâna relaxându-i-se pe braţul meu. Mădularul lui a continuat să pulseze înlăuntrul meu şi am savurat plăcerea prelungită pe care mi-o oferea.

Era ca şi cum m-aş fi topit toată pe saltea - nu-mi mai simţeam şi nu-mi mai puteam mişca membrele. Pluteam, total satisfăcută. Eram aer saturat.

— Uau! am respirat, vrând să-mi trec degetele prin părul lui, dar nu eram capabilă să-mi amintesc cum trebuia să mă mişc.

Cam a încuviinţat lipit de mine.

După puţin timp s-a retras, sprijinindu-se pe braţele puse de o parte şi de cealaltă a capului meu. Trăsăturile îi erau complet relaxate, ochii blânzi şi languroşi.

— La naiba, niciodată n-am mai avut un astfel de orgasm puternic, s-a confesat el calm.

Am fost învăluită de o satisfacţie dulce, ceea ce mi-a dat energia să-mi ridic braţul. L-am mângâiat pe Cam pe spate şi apoi, ridicând braţul, mi-am trecut cu blândeţe mâna prin părul lui.

— Nici eu. De fapt, până acum am crezut că orgasmul multiplu nu e decât un mit.

El a râs, urmărind afectuos cu degetul mare conturul pometelui meu.

— Rămâi la mine în seara asta?

— Dacă vrei tu.

Expresia chipului i s-a schimbat, devenind mai serios - ba chiar gânditor.

— Nu există niciun lucru pe care să mi-l doresc mai mult.

Surâzând, mi-am dat seama că îl credeam.

Nu eram convinsă că îl credeam în totalitate, nu încă, dar cel puţin ştiam sigur că în acel moment îl credeam, l-am tras capul spre mine, lipindu-mi gura de a lui pentru un sărut îndulcit nu numai de satisfacţia grozavei partide de sex, dar, în egală măsură, şi de emoţie. Când i-am dat drumul pentru a putea să respir, i-am zâmbit din toată inima, simţindu-mă asemenea unui copil care aflase că Moş Crăciun există cu adevărat.

— Va trebui să-mi spui dacă sforăi.

S-a încruntat.

— Nu ţi-a mai spus nimeni până acum?

— O singură dată am dormit la cineva şi n-am mai stat dimineaţă să întreb.

— Vrei să spui că ai dormit o singură noapte cu un tip?

Mi-am dat seama după duritatea care i se citea în ochi că trăsese concluzia corectă cu privire la motivul pentru care aşa stăteau lucrurile.

Am ridicat din umeri, întorcându-mi capul în altă parte, stânjenită că adusesem acea chestiune în discuţie şi îngrijorată de ceea ce ar fi putut el să creadă.

— Da.

— Jo?

M-a atins pe bărbie, întorcându-mi capul în aşa fel încât să mă poată privi în ochi.

— Au fost nişte ticăloşi. Cu toţii.

— Hai să nu vorbim despre ei.

— Ba o să vorbim, dar nu acum.

Şi lansând această avertizare prevestitoare de rău, s-a desprins de mine şi s-a dus să se descotorosească de prezervativ. Când s-a întors de la baie, câteva secunde mai târziu, a tras pilota de sub mine în aşa fel încât să mă pot strecura sub cearşafuri, apoi a urcat şi el în pat, alături de mine, învelindu-ne pe amândoi. M-am întors pe o parte, punând capul pe perna lui, nările mele inhalând mirosul lui de colonie, inima bătându-mi nebuneşte atunci când mi-am dat seama că nu ştiam ce să fac.

Curând, a devenit evident că nu avem motive întemeiate să fiu agitată.

Cam m-a cuprins cu braţele pe după talie, în timp ce se lipea de spatele meu, fundul meu gol presându-se în vintrele lui, picioarele lui încâlcite cu ale mele.

— Noapte bună, iubito!

Vocea lui a sunat ca un mormăit în urechea mea şi mi-am simţit stomacul strângându-se la senzaţia de posesivitate din acele două cuvinte.

Mângâindu-l pe braţele care mă ţineau strâns, m-am cuibărit, lipindu-mă de el şi îngăduindu-mi să mă topesc.

— Noapte bună.

Efectiv, m-au trezit fluturii din stomac. Am clipit şi m-am trezit că stăteam cu obrazul lipit de pieptul lui gol, cu braţul aruncat peste abdomenul lui, iar el cu mâna lipită pe curbura taliei mele, aşa cum stăteam culcată, lipită de el. Fâlfâitul din

stomacul meu n-a făcut decât să se intensifice.

Cam trebuie să-mi fi pătruns în subconştient, toate grijile şi exaltarea trezindu-mă. Exista bucuria mea de a fi cu el şi, totuşi, neliniştea produsă de faptul că dădusem cu piciorul unei relaţii sigure cu Malcolm pentru pasionata, dar cumva nesigura, relaţie pe care o dezvoltam cu Cam. Spre deosebire de orice bărbat pe care îl cunoscusem vreodată, el putea să mă enerveze, să mă scoată din sărite, să se certe cu mine până ce ne învineţeam... toate strigând „dezastru pe cale să se producă”.

Şi totuşi, trebuia să pun asta în balanţă cu incredibila chimie dintre noi, cu sexul copleşitor, cu grija şi consideraţia lui, acum că încetase să mai fie un nesimţit, cu răbdarea lui şi cu cât de tare era cu picioarele pe pământ. Iubeam faptul că putea să recunoască atunci când greşea, că văzuse lucruri în mine pe care nu le văzuse nimeni altcineva şi că îşi făcuse timp să ajungă să-l cunoască pe Cole. Îmi plăcea Cam. Chiar îmi plăcea şi, aşa cum stăteam culcată acolo, ştiam că mi-aş fi pierdut bruma de respect de sine care îmi mai rămăsese dacă aş fi renunţat la sentimentele acelea, dacă aş fi renunţat la ele din pricina averii unui bărbat şi a ceea ce aceasta ne-ar fi putut aduce mie şi lui Cole.

Cole.

M-am încordat puţin, neliniştită la gândul legat de fratele meu. Nici pe departe nu economisisem destul pentru viitorul lui. Eram nevoită să caut din nou slujbe, să văd dacă n-aş fi putut găsi ceva mai bine plătit ca la Meikle Young’s.

— Indiferent de lucrul la care te gândeşti, nu sunt convins că o să-mi placă, a murmurat Cam adormit.

Mi-am înclinat capul surprinsă, privindu-l în ochii adormiţi.

— Ce este?

M-a strâns de talie.

— Erai caldă şi relaxată şi apoi am simţit cum te încordezi toată. Ce s-a întâmplat?

— Îmi fac griji pentru locul meu de muncă. Mă îngrijorează faptul că ar trebui să încerc să caut ceva mai bine plătit decât la Meikle’s.

— Nu te mai gândi la ceva mai bine plătit. Ce-ar fi să te gândeşti mai bine la cineva care să te trateze mai bine?

Am scos un pufnit prin care îi spuneam că eram de acord.

— Deci asta este ceea ce faci mai întâi dimineaţa? Îţi faci

griji?

Zâmbindu-i, am dat afirmativ din cap.

— Dacă ai de gând să stai prin preajmă, vei fi nevoit să te obişnuieşti.

Şi-a înteţit strânsoarea.

— Dacă rămân prin preajmă, voi face tot ce este posibil să mă asigur că nu vei mai fi nevoită să-ţi faci griji din nou.

Mi s-a tăiat brusc răsuflarea. La naiba, speram că n-avea să devină o obişnuinţă ca el să spună tot soiul de rahaturi romantice care să mă lase mereu fară replică.

— Linguşitorule, i-am răspuns puţin răguşită, iar el, amuzat, a schiţat un zâmbet, de parcă ticălosul arogant ştia că vorbele lui mă lichefiau pe dinăuntru.

— Cât e ceasul?

— Nu ştiu. L-am dat înapoi lui Malcolm ceasul Omega.

— A fost un gest frumos din partea ta.

— A fost gestul corect pe care trebuia să-l fac.

Am tresărit, simţind cum mă învăluia o undă de remuşcare. Cumva, aveam senzaţia că nu era corect să gust din plin căldura lui Cam şi fericirea pe care o revărsase asupra mea, în timp ce Malcolm era acasă rănit de trădarea mea.

— Te simţi vinovat? am murmurat cu buzele lipite de pielea lui caldă, degetele mele mângâind absente liniile abdomenului său.

— Iubito, e greu să simt altceva decât o erecţie atunci când tu mă atingi, mi-a răspuns Cam cu glas aspru.

Am chicotit fără să vreau.

— Eşti nesăţios?

— Aparent, în preajma ta.

— Şi mai multă linguşeală. Mi se cere cumva să te răsplătesc în vreun fel?

— Acum, de ce ai presupune că trebuie să mă răsplăteşti?

Am rânjit pentru a-l tachina.

— Păi, nu eşti recunoscut cum c-ai fi dulce cu mine.

Am simţit cum pieptul i se ridica şi a scos un pufăit de enervare.

— Cât timp va trebui să plătesc pentru c-am fost un ticălos cu tine?

— A, nu ştiu. Cred că s-ar putea dovedi a fi util pe viitor drept chestie cu care să te am la mână.

Mârâitul lui jucăuş a umplut încăperea în timp ce m-a

rostogolit pe spate. Din cauza mişcării bruşte, am chicotit văzându-i ochii vioi acum, dându-i voie să mă ţintuiască pe saltea. Mi-a desfăcut picioarele, împingându-mi-le. Chipul îi era încă relaxat datorită somnului, buza superioară fiind curbată într-un mod sexy şi cerşind după atenţie.

— Vrei să ştii de ce-am fost aşa de ticălos?

— Mi-ai spus deja - ah!

Am încheiat cu un geamăt, simţindu-i mădularul excitat, împingându-mă insistent între picioare. Instinctiv, picioarele mi s-au depărtat, în timp ce el se mişca lent, lipit de mine, necăjindu-mă.

— Adevărul?

Şi-a aplecat capul, sărutându-mă de-a lungul maxilarului până ce mi-a găsit urechea. M-am cutremurat datorită felului în care mi-a muşcat uşor lobul urechii, la felul în care mi-a lins locul muşcăturii.

Pieptul mi se umfla, iar sânii mi se frecau chinuitor de pieptul său. Pieptul mi se ridica şi cobora cu mişcări iuţi, superficiale.

La apăsarea trupurilor noastre, Cam a încremenit pentru o secundă, de pe buze ieşindu-i un mormăit gutural care a aterizat în răstimpul unei respiraţii pe gâtul meu.

Mi-am ridicat genunchii, invitându-l să ia ceea ce amândoi voiam cu disperare. A întins mâna spre scrin, scotocind prin sertar, apoi a scos un prezervativ.

În timp ce Cam îşi punea protecţia, ochii lui de obicei de culoarea cobaltului erau acum aproape negri.

— Adevărul?

— Adevărul, am şoptit, dând din cap afirmativ.

— Te voiam şi nu te puteam avea.

Buzele mele s-au întredeschis la auzul confesiunii lui.

— De asta ai fost un ticălos cu mine?

— Nu voiam să te doresc cu disperare, aşa că, atunci când mi s-a părut că erai o fată pe care n-aş fi putut s-o respect sau s-o doresc, m-am agăţat de asta. M-am lăsat purtat de asta. Dar tu ai continuat să-mi faci toate părerile preconcepute ţăndări şi, ca urmare, am continuat să te doresc tot mai mult.

În timp ce Cameron mă privea adânc în ochi, am simţit o greutate peste noi, asemenea unui cocon care ne învăluia, protejând legătura care se dezvolta atât de profund şi de iute între noi.

— Cred că asta înseamnă că zilele în care erai ticălos au apus, i-am răspuns, cuvintele mele abia putând fi auzite sub gravitatea emoţiei.

A ridicat din sprâncene.

— Adică?

— Acum că mă ai, poţi să încetezi să mă doreşti.

În timp ce-mi zâmbea, în ochi îi jucau luminiţe zburdalnice.

— Nu cred că asta e posibil. Adică să încetez să te mai doresc.

Fără avertisment, înainte să-i pot răspunde la asta, s-a împins în mine şi eu am ţipat, înfigându-mi mâinile în muşchii spatelui său, în timp ce trupul meu făcea din nou cunoştinţă cu grosimea lui. Respiraţia lui şoptea pe buzele mele, chiar înainte să mă sărute, limba lui tachinând-o pe a mea pe măsură ce se retrăgea câţiva centimetri din mine, înainte de a aluneca iar înăuntru.

Sărutările lui erau fierbinţi şi dulci atunci când făcea dragoste cu mine, lent, împingându-ne pe amândoi spre o eliberare cutremurătoare.

Tocmai ieşisem de sub duşul lui - unde găsisem, în cele din urmă, posibilitatea de a-i studia cu limba tatuajele de pe braţe - şi eram în bucătărie, făcând ceai şi pâine prăjită când mi-a sunat mobilul. L-am găsit în buzunarul hainei mele din imitaţie de blană, care încă zăcea pe hol, rămasă din noaptea precedentă când mă dezbrăcase Cam de ea.

O imagine a lui Joss zâmbindu-i cuiva nevăzut a apărut pe ecranul telefonului meu, în timp ce suna. I-o făcusem la bar, cu câteva luni în urmă, fără să-mi dau seama că Craig executa un dans absurd, „sexy”, în spatele meu în timp ce-i făceam poza lui Joss. Am zâmbit.

— Alo?

— Hei, bună, mi-a răspuns ea degajată. Ce mai faci?

— Sunt bine.

Mai mult decât bine! Tocmai am avut parte de sexul care îţi schimbă viaţa cu Tipul Tatuat. Am rânjit, încercând să-mi reţin râsul, în timp ce mă întorceam în bucătărie, unde Cam stătea în picioare, lână ceainic, fără cămaşă şi al meu în întregime.

— Tu?

— Bine. Ai o voce ciudată.

— Ciudată?

— Da. Ciudată.

— Nu ştiu ce vrei să spui.

Cam mi-a aruncat o privire şi mi-a surâs, pielea de lângă ochii lui încreţindu-i-se într-un mod sexy. Din nou, am zâmbit.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Hmm.

Clar, Joss nu era convinsă.

— Tu şi Cole veniţi azi la prânz?

Am ezitat. Aveam o mulţime de lucruri de făcut în acea zi. Trebuia să-i spun lui Cole despre mine şi Cam şi era timpul să pun pe ebay hainele pe care mi le cumpărase Malcolm. Numai gândul la asta a făcut să mi se strângă stomacul din pricina vinovăţiei pentru modul în care se terminaseră lucrurile între noi.

— Unt sau gem pe pâinea ta prăjită? m-a întrebat Cam cu voce tare.

Am inspirat cu putere aerul.

— Ăla a fost Cam? m-a întrebat Joss calmă, din tonul ei răzbătând mai mult decât o curiozitate indolentă.

— Da.

— La nouă şi jumătate dimineaţa? întrebându-te despre pâinea ta prăjită?

— Îhî.

— O, Dumnezeule, i-ai tras-o.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Păi, spune lucrurile pe faţă, Joss.

— Înţeleg că i-ai dat papucii lui Malcolm înainte să te culci cu Tipul Tatuat. Bietul Malcolm. O, bine.

Un val de căldură neaşteptată mi-a inundat pieptul la rezumatul situaţiei făcut de Joss. Ea nu mă întrebase dacă îl înşelasem pe Malcolm. Ea pur şi simplu presupusese că fusesem destul de bună pentru a fi cinstită cu el. Era plăcut să ştiu că ea avea păreri atât de bune despre mine.

— Ne-am despărţit aseară.

Brusc, am fost conştientă de privirea iscoditoare pe care Cam mi-o arunca.

— Uite ce e, vorbim mai târziu despre asta.

— Adu-l şi pe Cam la prânz.

Bine, poftim?

— Poftim?

Am încercat să risipesc urma de isterie din acea întrebare.

— Dacă te vezi cu el acum, ar trebui să-l aduci la prânz. Elodie n-o să se supere.

— Nu mi-ai cerut niciodată să-l aduc pe Malcolm la prânz.

Cam mi-a aruncat altă privire întrebătoare.

— Păi dac-aş fi ştiut că prânzul avea să fie la fel de interesant cum va fi acesta, cu siguranţă aş fi făcut-o.

— Nu venim la prânz doar ca să te distrăm pe tine.

Brusc, telefonul mi-a fost luat de la ureche şi eu am privit cu ochii mari cum Cameron l-a dus la propria-i ureche.

— Joss, bună, sunt Cam. Vom veni. La ce oră?

Încuviinţa, dând din cap, la orice îi spunea ea.

— Grozav. Ne vedem atunci.

I-am luat telefonul şi am făcut un gest cu mâna între noi.

— Nu ştiu ce tocmai s-a petrecut aici, dar vom vorbi.

L-am dus la ureche.

— Joss.

— Drăguţă voce are la telefon, nu-i aşa? a spus ea chicotind.

— Amuzant. Se pare că ne vom vedea la prânz.

— Ne vedem atunci. A, şi Jo?

— Da?

— A fost bun?

Hohotele de râs mi-au scăpat de pe buze înainte să le pot opri, amintindu-mi cum am pisat-o la cap pe Joss în legătură cu Braden după ce am aflat că se culcaseră unul cu celălalt. Răzbunarea este dulce.

— Ce spuneai tu? Poţi să-l ai atunci când o termin cu el.

Geamătul ei m-a făcut să zâmbesc cu gura până la urechi.

— Ce scorpie sunt. Să nu-i spui niciodată lui Braden c-am zis aşa ceva. Te rog!

— Îţi promit.

— Bine. Dacă îţi încâlci promisiunea, găsesc eu o modalitate să te încui într-o cameră cu Ellie şi cu colecţia ei de drame romantice.

— Vezi tu, unii dintre noi nu consideră asta perspectivă înfiorătoare.

— Bine. O să mă apuc de fumat numai să-ţi fac poftă.

— Ai o latură foarte sadică. Oricum, n-am pofte.

— Nici atunci când simţi mirosul fumului de ţigară? m-a întrebat plină de ea.

La naiba. Era adevărat. Ori de câte ori simţeam o boare de fum de ţigară, închideam chinuită ochii şi trebuia să vânez cea mai apropiată lamelă de gumă pentru a-mi potoli nevoia de nicotină.

— Argumentul tău este pur ipotetic, având în vedere că nu intenţionez să-i spun.

— Ipotetic? Elocvent. Cu certitudine, creierul îţi funcţionează bine pentru o conversaţie de duminică dimineaţă. Probabil că el ţi-a pus bine în funcţiune motoarele alea, ha?

— La revedere, Joss. A, şi să nu spui nimănui despre mine şi Cam înainte să am eu ocazia s-o fac, altminteri îi spun şi eu lui Braden.

Am închis cu un zâmbet. Cam mă privea lung, în timp ce-mi întindea o cană de cafea.

— Ce-a fost asta?

— Deţin nişte informaţii pe care ea şi-ar dori să le ţin secrete. M-a ameninţat că mă va tortura cu fumul de ţigară dacă le voi dezvălui vreodată.

S-a încruntat, împingând spre mine o farfurie cu pâine prăjită. Erau felii unse cu unt şi altele cu gem. Am luat nişte bunătăţi zaharoase.

— Ai fumat?

— M-am lăsat acum şase luni.

— Slavă Domnului, a murmurat el.

Cuvintele lui mi-au pricinuit un junghi de durere la gândul că ceva aşa de nesemnificativ ca fumatul l-ar fi făcut să fie mai puţin atras de mine. Oare avea să fie uşor să nu mai fie atras de mine în viitor? Mi-am mascat gândurile nesigure cu un chicotit forţat.

— Poftim? Ai fi tras linie la asta?

A schiţat un zâmbet.

— Nu. Te-aş fi convins cumva să te laşi. Doar mă bucur că am ratat perioada de sevraj. Trebuie să fi fost amuzant pentru Cole.

Auzindu-i răspunsul, m-am relaxat, şi când am râs, de data aceasta a fost real.

— N-a fost chiar atât de rău.

— Mda, mda, o să obţin povestea adevărată de la Cole.

— Că veni vorba…

Am murmurat şi am căutat în agenda telefonului până am dat de numărul lui. Telefonul lui Cole a sunat de trei ori înainte

ca el să-i aud vocea.

— Care-i treaba?

— Eşti în drum spre casă?

— La cinci minute distanţă.

— În regulă. Avem ceva de vorbit.

I-am zâmbit lui Cam, însă pe dinăuntru eram uşor agitată gândindu-mă la reacţia lui Cole faţă de faptul că eu şi Cam eram împreună.

— Asta nu sună bine.

— Mai vedem.

Un alt mormăit şi apoi a închis. Am oftat.

— Cineva ar fi trebui să fi scris până acum o carte de interpretare a limbajului adolescenţilor. Eu n-am fost niciodată atât de monosilabică.

Cam a zâmbit în cana de cafea.

— Pun pariu.

L-am plesnit în joacă.

— Ştii tu ce vreau să spun.

A ridicat din umeri.

— E adolescent. Având în vedere cum sunt băieţii în adolescenţă, aş zice că voi comunicaţi chiar foarte bine.

Bănuind că probabil avea dreptate, am dat aprobator din cap şi am întins mâna să iau încă o felie de pâine prăjită.

— Păi să vedem cum funcţionează abilităţile mele de comunicare atunci când vom încerca să-i explicăm asta.

În timp ce Cam îşi punea cana în chiuvetă, mi-a aruncat un zâmbet hain.

— O, aş spune după ţipetele pe care le-ai scos noaptea trecută şi azi dimineaţă că acele abilităţi de comunicare sunt foarte bune.

— Ce ticălos înfumurat eşti!

— Atunci, nu mai ţipa. Nu face decât să-mi mărească egoul. Printre alte lucruri.

— Bine. De acum înainte o să tac chitic.

Râzând, Cam a întins mâna spre mine, lipindu-mă de pieptul lui în timp ce luam o ultimă înghiţitură de pâine. M-a sărutat, umplându-se de furnituri de pâine şi gem pe buze.

— Te provoc să încerci să fii tăcută. Continuă. Va face lucrurile şi mai interesante.

Punându-mi mâinile pe pieptul lui, m-am sprijinit de el, simţind cum intra în erecţie prin materialul jeanşilor lui.

— Accept provocarea.

Ochii mei licăreau înspre ai lui, râzând.

— Oricum ar fi, ieşim în câştig.

M-a strâns mai tare în braţe.

— Vrei să mă pui la muncă pentru asta, ha?

— Munca îţi va face plăcere.

Zâmbetul i s-a lăţit şi a clătinat din cap.

— Nu-mi vine să cred că am aşteptat atâta timp.

Continuând să zâmbească, a dat aprobator din cap.

— Cu certitudine, până acum a fost plăcut.

Deşi Cam încă îmi zâmbea, în timp ce-mi susţinea privirea, ceva grav i s-a strecurat în expresie.

— Da, iubito. Până acum a fost în mod clar amuzant.

Capitolul 16

În timp ce mi se părea ireal, Cam şi-a împletit degetele cu ale mele şi le-a dus la buze. Atingerea uşoară de pe pielea mea a fost ca un salut şi mi s-a făcut pielea de găină drept răspuns la salutul lui. M-a condus pe scări spre apartamentul meu şi în tot acest timp l-am privit uluită, simţind treptele de beton de sub tălpile mele ca pe nişte nori de bezea. Cum de se putea ca sexul să nu fi avut un asemenea efect „siropos” asupra mea, dar acest act arbitrar de a ne ţine de mână îl avea? Pentru moment, frumuseţea momentului mă făcu să uit unde mă conducea el de fapt.

La mama.

Fiona stătea aşezată pe canapea, uitându-se la televizor, când eu şi Cam am intrat în apartament. De îndată ce am auzit vocile înăbuşite din camera de zi filtrându-se în hol, tot trupul mi s-a încordat dându-mi seama că el era pe punctul de a da ochii cu ea, de vreme ce el îl ajutase pe Cole în noaptea în care rămăsesem acasă la Malcolm.

Ura!

Părând să-mi citească limbajul trupului, Cam şi-a pus o mână liniştitoare pe partea de jos a spatelui meu, conducându-mă în cameră.

Stătea tolănită pe fotoliu, îmbrăcată în halatul ei ponosit, iar părul ce i se rărea era ud. Spre surprinderea mea, am realizat că, în mod evident, făcuse duş fară să fi fost silită de mine. Ţinea în mână o cană fierbinte şi o clătina ducând-o la buze, în acelaşi timp privindu-ne intrând în cameră.

— Mamă.

Am dat uşor din cap spre ea, iar Cam şi-a petrecut mâinile pe talia mea, braţele lui puternice lipindu-mă de el.

Ochii uşor măriţi ai mamei mi-au spus că nu-i scăpase mişcarea deliberată.

— Ai mai fost aici până acum? l-a întrebat ea pe un ton calm, cu o curiozitate moderată, dar fără nicio acuzaţie, după cum mă aşteptasem.

Clar că uitase de Cam şi de prezenţa lui din acea noapte cumplită.

— Cameron Maccabe, i-a răspuns el posac, strângându-mă uşor.

Ea a scos un sunet ca un mormăit, ochii ei injectaţi ţâşnind înapoi spre mine.

— N-a fost nimeni aici în dimineaţa asta.

Strângându-mă şi mai tare în Cam, apucându-i pe la spate, asemenea unei fetiţe, tivul cămăşii, am dat iar din cap.

— Cole a rămas acasă la Jamie.

— Am căzut, a spus ea, făcându-şi gura pungă. Am căzut. Mă omoară spatele. N-a fost nimeni aici să mă ajute. Dacă tu ai de gând să umbli aiurea, măcar nemernicul ăla mic să stea pe-aici să mă ajute.

Insulta adusă fratelui meu a fost ca un ac din oţel înfipt în şira spinării. M-am îndreptat brusc de spate, îndepărtându-mă cu un pas de Cam. Am mijit ochii în direcţia ei şi am încercat să nimicesc durerea din piept - durerea pe care o resimţeam de fiecare dată când ea făcea sau spunea ceva atât de egoist şi de nepăsător, atât de lipsit de grijă părintească.

— Dar ginul nu te-a ajutat, mamă? Ciudat, pare să te ajute cu toate celelalte.

Obrajii ei colţuroşi erau presăraţi cu vene sparte şi puţina culoare pe care o aveau a pierit la auzul comentariului meu.

— Să n-o faci pe deşteapta cu mine numai fiindcă el e aici!

Inspirând adânc, conştientă fiindcă, dacă aveam să continuăm în ritmul ăsta, am fi sfârşit prin a ne certa în faţa lui Cam, mi-am înmuiat tonul.

— Cole şi cu mine avem vieţile noastre, mamă. Acum trebuie să ai mai multă grijă de tine, bine?

Aşteptând o reacţie, am păşit înapoi în aşa fel încât să pot cel puţin să simt căldura lui Cam în spatele meu. Eram recunoscătoare că el tăcea şi că mă lăsa să mă descurc de una singură cu mama, aşa, în felul meu. S-a ridicat în picioare tremurând, lăsându-şi cana pe masă.

— Am avut nevoie de puţin ajutor, mi-a răspuns ea moale, cuvintele ei izbindu-mă în piept.

Vinovăţia a început să mă roadă pe dinăuntru în pofida faptului că mă împotriveam. Am oftat din rărunchi.

— Dacă e o situaţie disperată, data viitoare să mă suni.

Îmi venea să-mi trag pumni pentru că cedasem.

— Aşa o să fac, dragă.

A trecut de noi, târşâindu-şi picioarele.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Cameron.

Era lucrul cel mai drăguţ pe care îl spusese de când o

luasem la rost pentru că îl lovise pe Cole. Amintindu-mi cât de puţină încredere aveam în ea, am simţit un regret profund pentru că fusesem chiar şi foarte puţin politicoasă cu ea. N-ar fi trebuit să cedez, am gândit cu amărăciune.

Cam a mormăit ca răspuns la adresa ei, imitându-l destul de bine pe Cole.

Am aşteptat până ce a dispărut din încăpere, până ce am auzit uşa de la dormitorul ei închizându-se, apoi privirea mi-a alunecat spre Cam.

— Ei bine?

Trăsăturile i s-au înăsprit.

— E o vacă care te manipulează şi ştie cum să te joace pe degete.

Zicând acestea, s-a răsucit pe călcâie şi a dispărut în hol, îndreptându-se spre bucătărie.

M-am dus după el, inima bubuindu-mi în piept.

— Ţi-am spus cum e.

— Mda, un minut e o afurisită de vrăjitoare, în următorul e complet normală şi drăguţă. Când e o scorpie, tu o înfrunţi. Când e drăguţă, tu cedezi şi ea ştie asta. Te joacă pe degete.

Ştiind că el avea dreptate şi nevoind să stric ceea ce începuse ca cea mai bună dimineaţă din viaţa mea, am început să-l ajut să facă ceai şi cafea. Ne-am întors în camera de zi, ajungând la o înţelegere nescrisă de a lăsa deoparte orice gând la mama, şi ne-am aşezat amândoi pe canapea. De îndată ce am făcut-o, Cam m-a tras în braţele lui astfel încât, picioarele mele se aflau de o parte şi de cealaltă a şoldurilor sale.

— Ce faci? l-am întrebat, nemaiputând să-mi stăpânesc râsul.

— Mă fac comod.

A întins mâna pe la spatele meu şi a luat cănile, dându-mi-o pe a mea.

Am luat-o, de-a dreptul uluită de apropierea noastră. Eram atât de aproape încât îi vedeam striaţiile arămii din irisurile lui de culoarea cobaltului.

— Stai confortabil aşa?

L-am privit cum lua nonşalant o gură de cafea, ţinându-şi celălalt braţ pe după şoldul meu, cu palma pe curbura feselor mele.

— Extrem de confortabil, a murmurat el.

Ridicând din umeri, m-am relaxat, sprijinindu-mă de el, luând o înghiţitură din ceaiul meu.

Şi ăsta a fost tot momentul meu de relaxare. Sunetul uşii de la intrare deschizându-se m-a băgat pe loc în priză. Am încercat să sar din braţele lui Cam.

M-a oprit, fără efort, cu un singur braţ.

— Ce faci? am şuierat eu printre dinţi, mijindu-mi ochii spre el, cu inima bătându-mi să-mi spargă pieptul la gândul că ar fi putut intra Cole şi să ne găsească îmbrăţişaţi fară să-i fi explicat mai întâi.

— Ăăă, ce se petrece aici?

Prea târziu.

Am închis pentru puţin timp ochii, aruncându-i apoi lui Cam o privire ucigătoare atunci când i-am deschis şi m-am uitat atentă dincolo de capul lui pentru a-i zâmbi a scuze fratelui meu, care ocupa o bună parte din cadrul uşii cu înălţimea şi silueta lui în creştere. Îşi mijea ochii lui verzi la ceafa lui Cam. Apoi şi-a mutat privirea asupra mea.

— Asta e chestia despre care voiai să vorbim?

Am încuviinţat şi am încercat din nou, fară succes, să cobor din braţele lui Cam pe măsură ce Cole păşea în cameră. A trecut de canapea, ducându-se spre fotoliu, iar Cam i-a zâmbit înainte de a sorbi din cafea, complet relaxat, cu excepţia braţului care mă strângea din nou.

Cole a oftat şi s-a lăsat să cadă în fotoliu.

— Deci voi doi sunteţi împreună?

Am răspuns la unison.

Din nefericire, nu cu acelaşi răspuns.

— Da.

— Rămâne de văzut.

În timp ce Cole ridica din sprâncene, cu ochii strălucind de încântare, Cam a întors brusc capul pentru a se uita urât la mine.

— Rămâne de văzut?

La naiba. Acum crede că nu voiam asta. O voiam. Nu voiam ca el să se simtă presat în caz că asta îl speria.

— Nu vreau să ne pripim.

— Prostii. Nu vrei ca eu să mă simt pripit. Credeam că am vorbit despre asta.

Am rămas cu gura căscată la el. Cam nu era renumit pentru intuiţia sa atunci când venea vorba de mine, dar,

aparent, cu cât ajungea să mă cunoască mai bine, cu atât mai mult înţelegea. Oare deveneam previzibilă?

Nu ştiam ce să cred despre asta.

— Dacă vreţi aprobarea mea, o aveţi, a murmurat Cole în timp ce se ridica din nou.

În trecere, i-a aruncat un zâmbet rapid lui Cam.

— Se pare că ştii ce faci.

— O, amuzant.

M-a iritat comentariul spiritual al fratelui meu, dând ochii peste cap la chicotitul său în timp ce dispărea pe hol spre camera lui. Mi-am schimbat direcţia privirii, revenind la faţa lui Cam numai pentru a descoperi că rânjea la mine.

— Nici măcar să nu-ţi treacă prin minte c-o să faceţi echipă împotriva mea.

A râs, ochii făcându-i încreţituri la colţuri, în felul în care mă topea pe dinăuntru.

— Nici nu visez la asta.

Şi-a pus cana jos, apoi a pus-o pe a mea, înainte să-l cuprind în braţe. Mi-am petrecut mâinile în jurul gâtului său, aşezându-mă mai aproape de el.

— A decurs bine.

— A decurs aşa cum decurg toate conversaţiile cu Cole în ultima vreme.

— Cum anume?

— Rapid.

Am simţit cum i se scuturau umerii sub mine.

— E băiat. Ne place să trecem direct la subiect.

Bucurându-mă de amestecul de satisfacţie şi excitare pe care îl simţeam în braţele lui, m-am apăsat şi mai tare în el, simţind cum erecţia i se mărea sub fesele mele. L-am sărutat uşor pe buze, bucurându-mă de oprirea bruscă a respiraţiei sale.

— Ţi-a trebuit ceva timp să treci la subiect azi-dimineaţă.

Strălucirea din ochii lui reprezenta singurul avertisment înainte să mă trezesc aruncată pe spate, pe canapea. Cam m-a apucat de coapse, desfăcându-mi picioarele în aşa fel încât să se poată aşeza între ele. Mi-am înfăşurat picioarele lungi în jurul lui şi el m-a sărutat, lent şi profund. O vreme, ne-am giugiulit ca nişte adolescenţi. A fost minunat!

În timp ce mâna lui aluneca în sus pe coapsa mea, i-am inspirat mirosul familiar şi mi-aş fi dorit să nu trebuiască să

mergem la masa de prânz. Citindu-mi gândurile, într-un târziu s-a tras înapoi, iar eu nu m-am putut abţine să nu-i trasez conturul buzelor. El avea în mod clar cea mai înnebunitoare gură dintre toţi bărbaţii pe care îi cunoscusem.

Continuându-ne conversaţia de parcă n-am fi avut parte de cinci minute de buze încleştate, am şoptit:

— N-am vrut ca asta să sune ca un lucru rău. Am vrut să spun că e o chestie foarte, foarte bună.

— În cazul ăsta, o să mă asigur că n-o să mă grăbesc să trec la subiect pe viitor.

— Am spus că e OK pentru mine, nu c-aş vrea s-o văd, a mormăit Cole deasupra noastră.

Amândoi am ridicat brusc capetele şi l-am văzut pe Cole stând lângă canapea, uitându-se urât la noi, cu o farfurie cu sendvişuri într-o mână şi cu un pahar de Cola în cealaltă.

— O, ce faci? am pufnit eu spre fratele meu, împingându-l pe Cam de pe mine. Mergem la masa de prânz. Ai să-ţi strici pofta de mâncare.

— Uau, a spus Cam voios, în timp ce se ridica. Tocmai am întrezărit viitorul.

— Poftim?

A râs, scuturând din cap în timp ce se întorcea spre Cole. A gesticulat spre sendvişuri.

— O să iau unul din astea.

Cole i-a întins farfuria şi Cam a luat un sendviş la nimereală.

I-am privit lung pe amândoi, mestecându-şi sendvişurile, stricându-şi apetitul.

— Dumnezeule! Acum sunt doi.

Asta i-a făcut pe Cam şi Cole să schimbe zâmbete secrete „de băieţi”.

O senzaţie de căldură - minunată, relaxantă, o căldură cât se poate de mulţumită - îmi radia din piept, învăluindu-mi pieptul într-un soi de fericire pe care n-o mai simţisem vreodată.

Sentimentul pur şi simplu m-a speriat de moarte.

Drumul cu autobuzul spre Stockbridge l-am parcurs vorbind. Nu cred că m-am oprit să respir măcar o dată. Cole a stat în spatele nostru, cu căştile pe urechi, ascultând o carte audio, astfel că nu-şi dădea seama că eu bătusem recordul la sporovăit neîntrerupt cu Cam, în timp ce-i înşiram beneficiile

de a păstra secretă relaţia noastră. Sincer, nu ştiam de ce voiam s-o ţin secretă. M-am gândit că poate avea ceva de-a face cu a mă asigura că, în caz că o luam razna, ar fi fost puţini martori la durerea mea sufletească, însă n-aveam de gând să-i spun asta lui Cam. În schimb, am tot bătut câmpii.

Probabil că deja i se făcuse greaţă de vocea mea cam pe când am coborât din autobuz, dar cel puţin îmi demonstrasem ideea. Aveam să ne păstrăm secretă relaţia.

— Jo şi cu mine suntem împreună acum.

Zece minute trecuseră de când coborâserăm din autobuz şi stăteam în camera de zi a lui Elodie Nichols cu toţi membrii familiei Nichols, plus Adam, Braden şi Joss, care se zgâia la noi. Cam făcuse micul anunţ ca răspuns la întrebarea lui Ellie:

— Aşadar, ce mai faceţi?

Cum ar fi spus Joss, m-am simţit de parcă aş fi luat un pumn în plex. L-am aruncat lui Cam o privire neîncrezătoare.

— Tu ai auzit măcar un cuvânt din ce ţi-am spus în autobuz?

Mi-a oferit acel zâmbet larg, împăciuitor, care făcea lucruri obraznice prin măruntaiele mele.

— Iubito, auzul meu este selectiv.

M-a apucat strâns de şold, încercând să mă tragă şi mai aproape.

— Ăsta e un lucru bun, altminteri creierul mi s-ar fi topit şi scurs pe urechi. Nu ştiam că era posibil ca o fiinţă omenească să poată rosti atât de multe cuvinte pe minut.

M-am uitat la prietenii mei, care ne priveau lung, cu zâmbete mucalite pe chipuri.

— Cam şi cu mine tocmai ne-am despărţit.

Cam a râs, îmbrăţişându-mă şi mai strâns. Am pufnit, încercând să scap, unduindu-mă.

— Ce crezi că faci?

— Mă împac cu tine.

Sunetul hohotelor de râs de-abia înăbuşite m-a tăcut să mă înroşesc la faţă. O, Dumnezeule, eram „drăgălaşi” în public. Privirea mi-a alunecat spre Joss. Evident, avea un zâmbet superior pe chip. Nu era chip să câştig această rundă, însă aş fi putut să reduc din drăgălăşenie.

— Bine, am murmurat îmbufnată, relaxându-mă din nou, lipită de el.

Elodie şi Clark, cărora le fusese prezentat Cam cu numai trei minute în urmă, au început să-l bombardeze cu întrebări referitoare la munca lui de grafician, despre faptul că el crescuse în Longniddry şi despre părinţii lui, până ce, într-un sfârşit, l-am lăsat stând jos alături de Cole şi i-am cerut ajutorul lui Hannah în vederea evadării. De vreme ce nu simţeam căldura privirii fixe a lui Joss, am dedus că era pur şi simplu fericită că eram împreună cu Cam şi n-avea nevoie să cunoască detaliile.

Altfel stăteau lucrurile cu Ellie. Ea ar fi vrut să ştie absolut totul. Mă ţintuia cu privirea şi aproape că puteam să-i aud ordinele telepatice de a mă uita la ea. Acesta a fost momentul când am început să-i arunc lui Hannah privirea de „Salvează-mă”.

Mica mea salvatoare a sărit în picioare.

— Trebuie să-i arăt ceva lui Jo. Singură, a spus subliniind, aruncându-i surorii ei o privire ce nu lăsa loc de argumente.

— Dar...

Ieşiserăm deja din cameră înainte ca Ellie să poată să mai rostească şi al doilea cuvânt.

Încercând să ne înăbuşim hohotele de râs, ne-am năpustit în camera lui Hannah.

— Eşti cea mai bună persoană din lume, i-am spus zâmbind.

În loc de răspuns, Hannah mi-a zâmbit şi s-a trântit pe pat.

— Ştii că în curând va trebui să faci faţă inchiziţiei, da?

— Ştiu. Prefer să se întâmple mai târziu, decât mai devreme.

Brusc, Hannah s-a îmbujorat la faţă.

— Tipul e tare sexy.

Râzând, m-am aşezat lângă ea pe pat, simţind cum îmi ardeau şi mie obrajii amintindu-mi de acea dimineaţă şi de noaptea precedentă.

— Aşa e.

— N-am să te întreb despre Malcolm sau ceva de genul ăsta, dar... Am auzit-o pe Ellie vorbind cu Joss şi ele spuneau de Cam că nu prea e genul tău obişnuit. Bănuiesc că asta nu contează dacă eşti fericită cu adevărat.

O iubeam pe copila aia. Profund şi adevărat.

— Azi sunt fericită. Speriată. Însă fericită. Cam m-a convins să fac ceva doar pentru mine, mai curând decât să fac

pentru mine şi Cole.

Mi-am amintit cum toată siguranţa dispăruse odată cu Malcolm noaptea trecută şi am simţit o împunsătură de teamă şi de anxietate, într-un efort de a o ignora, am înghiontit-o pe Hannah cu umărul.

— Marco ce mai face?

Lăsând să-i scape un oftat prelung, Hannah a căzut pe spate pe saltea şi s-a uitat lung la tavan, evitând să mă privească în ochi.

— Vorbeşte din nou cu mine.

— Şi de ce nu te bucuri mai mult de chestia asta?

— Deoarece prostul se poartă de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. De parcă am fi numai prieteni. Ca să nu-ţi mai spun că este o fată cu un an mai mare decât mine, care se laudă peste tot că weekendul trecut s-a cuplat cu el la o petrecere. E tare drăguţă.

— Păi, luând în considerare faptul că tu eşti frumoasă, cred că ai un avantaj faţă de ea.

Hannah a scos un sunet de neîncredere şi eu am bătut- o cu palma pe genunchi.

— Într-o bună zi ai să te uiţi în oglindă şi-ai să vezi şi tu ce văd - o tocilară care are nevoie să-şi schimbe atitudinea?

Am făcut o grimasă.

— Cum?

— Am intrat în belea săptămâna asta. Mama şi tata nu sunt fericiţi.

Îndurerata, timida mea Hannah intrase în bucluc?

— Cum? am repetat întrebarea, nevenindu-mi să cred.

— Proful de educaţie fizică s-a luat de mine fiindcă am refuzat să intru într-o echipă numai de fete împotriva unei echipe numai din băieţi la un meci de baschet. I-am spus că e dovedit ştiinţific că băieţii sunt mai puternici şi mai rapizi decât fetele şi că a pune fetele să joace împotriva băieţilor însemna să condamni din start echipa de fete la eşec. El a spus că eram nedreaptă cu propriul meu sex. I-am spus că eram realistă şi că părerea mea era că el favoriza în mod deliberat băieţii faţă de fete. M-a raportat şi, deşi directorul i-a spus că toate echipele de baschet în timpul orelor ar trebui să fie de acum încolo mixte, directorul a sunat-o pe mama şi i-a spus că trebuie să-mi schimb atitudinea.

Reprimându-mi amuzamentul, am clătinat din cap,

văzându-i sclipirea răutăcioasă din ochi.

— Ce s-a întâmplat cu sfiala paralizantă?

Cumva, a reuşit să ridice din umeri, chiar şi culcată fiind.

— Pur şi simplu am simţit că a fi timidă e un obstacol în calea mea.

— Asta e din pricina lui Marco?

— Nu, nu numai din cauza asta. Deşi am impresia că nu sunt destul de „mişto” pentru el...

— Atunci e un idiot.

— E mai mult din cauza a ceea ce am pierdut atunci când nu m-am alăturat echipei de dezbateri, deoarece eram prea timidă să vorbesc. Şi acum îmi dau seama că aş fi destul de bună la dezbateri.

— Cred că ştim cu toţii asta.

A aruncat cu o pernuţă în mine şi a continuat de parcă eu n-aş fi vorbit.

— Şi am ratat petrecerea de Crăciun de anul acesta, deoarece prietenele mele şi cu mine ne-am simţit prea stinghere să mergem singure. Şi am scris o poezie care chiar înseamnă mult pentru mine şi am vrut să intru într- o competiţie regională, dar n-am făcut-o, căci...

— Ai fost prea timidă.

Am bătut-o iar peste genunchi.

— Aşa că? Te-ai trezit, pur şi simplu, într-o zi şi ai decis să nu mai fii?

Hannah s-a ridicat în capul oaselor, cu ochii plini de o înţelepciune care îi depăşea vârsta.

— Nu. Am sărutat un băiat pe care îl plăceam cu adevărat şi el m-a respins. Dacă pot să mă descurc cu asta, sunt destul de sigură că pot să mă descurc să deschid gura în faţa oamenilor cu care merg la şcoală de ani de zile şi să spun ceea ce vreau eu să spun.

Am încuviinţat şi apoi i-am zâmbit liniştitor.

— Poţi să crezi sau nu, eşti cea mai mişto persoană pe care o cunosc.

— Chiar mai mişto decât Cam?

Cam era tipul ăla isteţ, un excentric sexy care mărşăluia în ritmul propriei lui tobe. Mda. Era atât de mişto încât muream după el, dar n-aveam de gând să recunosc asta în faţa unei adolescente amorezate. Am pufnit, ridicându-mă din pat.

— Ah, te rog, numai el crede că e mişto.

— El e cu adevărat mişto, nu?

Hannah a zâmbit spre mine, privind peste umărul ei în timp ce deschidea uşa dormitorului.

Am urmat-o, toată superioritatea falsă dispărând.

— Mda. Numai să nu-i spui că am spus asta.

— Cui să-i spună?

Ellie a apărut brusc în faţa mea de parcă s-ar fi materializat din neant. În câteva secunde, Hannah şi cu mine am fost mânate înapoi în dormitorul ei de către Ellie şi Joss.

Joss mi-a oferit un zâmbet compătimitor.

— Am încercat s-o opresc.

Am inspirat zgomotos, aşteptând.

Apoi Ellie a început să mă bombardeze cu întrebările ei cu tir rapid.

De fapt, prânzul nu s-ar fi putut desfăşura mai bine. Cam a fost manierat, bine-crescut, graţios, inteligent, interesant - tot ceea ce ştiam eu că este şi că ar putea fi, dar m-am bucurat să văd că familia Nichols şi Joss şi Braden puteau să vadă şi ei asta. De asemenea, îmi plăcea şi că remarcaseră deja cât de apropiat era de Cole. Au stat împreună la masă şi, ori de câte ori conversaţia nu era dirijată înspre ei, stăteau cu capetele plecate unul spre altul, vorbind în şoaptă despre cartea pe care o asculta Cole. Se părea că îi fusese recomandată de Cam.

De vreme ce Cam împărtăşea simţul umorului sec al lui Braden şi al lui Adam, nu aveam niciun motiv de îngrijorare cum că cei trei nu s-ar fi înţeles. Braden continua să-mi arunce zâmbetele acelea de tachinare, care se traduceau prin: „Mă bucur pentru tine”. Asta era plăcut. Chiar era. Dar amplifica unda de nelinişte care plutea în jurul meu, stârnind temeri legate de ce s-ar întâmpla dacă „relaţia” cu Cam s-ar nărui.

Nu avusesem parte niciodată de acea îngrozitoare milă şi compasiune de care aveau parte toţi ceilalţi atunci când se despărţeau de cineva, deoarece nimeni nu luase vreodată în serios sentimentele mele pentru iubiţii mei - fie că sentimentele mele erau reale sau nu -, şi totuşi, dacă m-ar fi părăsit Cam, eram conştientă că în această situaţie aş fi avut parte de o compasiune chinuitoare, şi nu eram sigură că aş fi putut să-i fac faţă.

Iată-mă, imaginându-mi deja sfârşitul relaţiei noastre.

Aveam nevoie să-mi fac un control la cap.

Cu mâna puternică, uşor bătătorită, a lui Cam în mâna mea, cu trupul lui aproape de al meu, cu glasul lui plin de căldură şi afecţiune în timp ce mergeam pe jos pe London Road împreună cu Cole, am fost sigură că trebuia să-mi fac un control la cap. Asta era bine. De- abia începuserăm şi era bine. N-aveam de gând să las neîncrederea să-mi otrăvească relaţia. Nu.

Când am intrat în clădirea noastră, l-am strâns de mână pe Cam, vocea lui profundă reverberând pe casa scării în timp ce-mi povestea despre câteva oferte de slujbe pe care le văzuse în ziar.

— Trebuie neapărat să aplici, i-am răspuns, încruntându-mă la Cole, care urca înaintea noastră, şiretul de la papucii lui târându-se pe beton.

Avea să-şi rupă gâtul.

— Cole, leagă-ţi şiretul!

— Aproape c-am ajuns la apartamentul nostru, a replicat el.

— Leagă-ţi şiretul!

Ne-am oprit cu toţii şi am aşteptat ca el să urmeze instrucţiunile.

— Fericită? a mârâit el, continuând să urce.

— Când îmi vorbeşti în felul ăsta, băieţel mic, cum să nu fiu?

L-am auzit pe Cam înecându-se de râs pe la spatele meu, astfel încât atunci când am ajuns pe palierul lui, mă uitam lung la el. De aceea m-am izbit în Cole.

— Ce ...

Vocea mi s-a curmat atunci când m-am întors să văd care era problema. Problema era Becca, stând în faţa uşii lui Cam cu o geantă în mână.

— Îmi vreau lucrurile înapoi.

I-a aruncat geanta lui Cam, care păşise în faţa noastră să se apropie de ea.

— Iată-ţi rahaturile tale. Ai avut mereu grijă să nu-mi laşi prea multe, aşa că nu e decât o carte şi un MP3-player.

Au! Vocea ei înciudată răsuna în tot holul.

Imediat am fost asaltată de vină şi m-am lipit de Cole, care se sprijinise de mine, într-o postură aproape protectoare. O mai întâlnise numai o singură dată pe Becca, dar ştia cine era şi ce însemna situaţia.

Cam a luat cu calm geanta de la ea.

— Ce lucruri ţi-ai lăsat?

I-a surâs dispreţuitor.

— Nici măcar nu-ţi pasă. Ai rupt-o cu mine şi apoi te-ai dus acasă cu ea.

A arătat spre mine de parcă aş fi fost un gunoi.

— Mda, Malcolm m-a pus la curent.

Ochii îi străluceau, acum că era cu faţa spre mine.

— Nu-ţi face griji, târâtură. Malcolm şi cu mine ne-am consolat reciproc noaptea trecută. Sper ca asta să-ţi uşureze vinovăţia.

— Ajunge, i-a trântit-o Cam, păşind în apropierea ei.

Se zburlise de furie, iar Becca era suficient de deşteaptă încât să-şi ţină gura închisă.

— Să nu-i mai vorbeşti niciodată în felul ăsta! Ai înţeles?

Ea a mijit ochii.

— Adu-mi lucrurile!

— Am să mă uit prin apartament, şi dacă o să găsesc ceva, ţi le voi trimite.

— Dar...

— Ţi le trimit, Becca. Am terminat aici.

Era urât din partea lui, dar îi înţelegeam reacţia. Mi-am închipuit că nu voia o scenă pe casa scărilor, unde ar fi putut să audă vecinii, şi, mai rău chiar, unde ar fi putut să audă Cole. M-am dat din calea ei, ca s-o las să treacă, însă imediat s-a oprit.

— Ai de gând să ţi-o tragi cu fiecare bărbat cu care mi-o trag eu?

Am tresărit de durere.

— Ai grijă cum vorbeşti!

Becca s-a uitat la mine de parcă aş fi fost o gânganie.

— Eşti o idioată pentru că îl abandonezi pe Malcolm Hendry pentru el. Toată lumea ştie că Maccabe şi-o trage cu o fată numai vreo două săptămâni înainte să plece mai departe. Ai alunecat foarte jos. Dar e numai vina ta.

I-a aruncat lui Cam un zâmbet dispreţuitor, care de-abia îi masca durerea. Mereu fusese limpede că Becca se ţinuse după el, nu invers.

— Cred că eu o să urc câteva trepte.

Zâmbetul ei obraznic îmi era destinat şi mi-am dat seama de asta atunci când s-a aplecat să-mi şoptească:

— Am auzit că Malcolm e liber din nou.

Toţi trei am privit-o plecând în tăcere şi, în cele din urmă, tremurând uşor, l-am lăsat pe Cole să ne conducă sus. Mi-a aruncat o privire plină de îngrijorare înainte să dispară în dormitorul lui, iar eu l-am simţit pe Cam urmându-mă în bucătărie, în timp ce întindeam mâna spre ceainic.

Căldura lui m-a învăluit când s-a lipit de mine pe la spate, oprindu-mi mâna înainte să-şi petreacă braţele în jurul taliei mele. Mi-am strecurat mâinile peste mâna lui şi m-am aplecat spre el.

— Eşti bine? m-a întrebat el blând, din voce răzbătându-i îngrijorarea sinceră.

Am ridicat din umeri, nefiind prea sigură de ceea ce simţeam.

— Aşa cred. Mă simt prost.

— Dacă te face să te simţi mai bine, nu i-am făcut niciodată vreo promisiune Beccăi. Am fost o relaţie relaxată.

— Între mine şi Malcolm n-a fost.

Strânsoarea braţelor lui Cam s-a înteţit.

— Te-a supărat? Ce-a spus despre ea şi Malcolm noaptea trecută?

Nu ştiam. Credeam că ştiu. Dar nu eram chiar foarte sigură dacă era din cauză că încă mai simţeam ceva pentru el sau fiindcă orgoliul îmi era rănit.

— N-a făcut decât să confirme adevărul. Între noi n-a fost nimic real.

Atingerea buzelor calde ale lui Cam pe maxilarul meu mi-a trimis un fior delicios de-a lungul şirei spinării şi, pe moment, am uitat totul.

— Unde dorm la noapte?

Pielea mi s-a încălzit la gândul nopţii.

— Patul meu e prea mic ca să-l împărţim, dar nici nu-l pot lăsa singur pe Cole. N-ar fi mai bine să vin jos să te văd? Să ştii însă că nu voi putea să rămân.

— Iubito, e bine şi-aşa. Sună bine. Ascultă, i-am zis lui Nate că ne întâlnim să bem ceva.

S-a tras înapoi şi m-a răsucit în braţele lui.

— Ne vedem la mine în apartament diseară?

— Mda. În jur de unsprezece şi jumătate?

— Voi fi acolo.

Şi-a aplecat capul pentru a mă săruta uşor pe buze, dar eu

am ridicat mâna ca să-i prind în căuşul palmei maxilarul, trăgându-i gura înspre a mea. L-am sărutat cu limba, tachinându-l, degetele mele scărpinându-i uşor barba nerasă de-a lungul conturului maxilarului până când au ajuns să se încleşteze în părul de la ceafa. L-am sărutat până ce a trebuit să se dea un pas înapoi pentru a respira.

Cu ochii măriţi şi lipsiţi de concentrare, Cam a dat aprobator din cap şi mi-a dat drumul, cam fără chef.

— Hai să zicem zece şi jumătate.

Capitolul 17

— Mă gândeam să ne facem amândoi analizele, astfel încât să nu mai folosim prezervative. Tu iei pilule, nu?

Când m-am întors spre Cam, care stătea culcat lângă mine, pielea strălucindu-i de la broboanele fine de sudoare, părul mi s-a răsfirat pe pernă. Încă mai gâfâiam în urma eforturilor noastre şi mi-a trebuit un minut să procesez întrebarea lui.

— Da. Mă duc săptămâna asta la control.

— Şi eu la fel. Ar trebui să fie bine. Mi-am făcut analizele înainte de Becca şi noi doi am folosit mereu prezervative.

— Un mic sfat prietenesc.

Am oftat, uitându-mă în tavan.

— Nu vorbi despre sexcapadele tale cu o altă femeie la numai câteva secunde după ce ai făcut sex cu actuala iubită.

— Nu-i nevoie să fii geloasă, iubito. Tu eşti de nota zece - ea a fost de cinci. Poate de şase într-o zi bună.

Mi-am dat ochii peste cap, pretinzând că nu eram satisfăcută de faptul că el credea că eram mai bună decât Becca.

— Şi, în mod cert, nu le pune note.

Cam a izbucnit în râs, rostogolindu-se pe o parte astfel încât să mă poată trage lângă el. A încercat să mă sărute, dar eram uşor iritată că o pomenise pe Becca, aşa că mi-am acoperit gura cu palma. El mi-a sărutat-o şi a spus ceva, dar a ieşit ceva înăbuşit, având în vedere că avea buzele lipite de pielea mea.

Mi-am retras mâna.

— Ce-ai spus?

Ochii lui mi-au privit cercetători faţa, un zâmbet jucându-i pe buze.

— Am spus că-mi pare rău.

— Bine.

Lăsându-şi capul în jos, cu ochii serioşi, Cam a vorbit, buzele lui zdrelindu-le pe ale mele.

— Dacă mai încerci vreodată să ţii gura asta la distanţă de mine, voi găsi forme deosebit de creative de a o pedepsi.

M-am cutremurat. Această latură a lui atunci când eram în pat era cu adevărat excitantă.

— E gura mea. De mine depinde cine ajunge în preajma ei.

— Adevărat, a încuviinţat, în timp ce mâna lui aluneca pe şoldul meu pentru a coti brusc între picioarele mele.

Am tresărit involuntar la apăsarea degetului său mare pe clitorisul meu.

— Dar azi-noapte ai fost de acord că suntem împreună şi a fi împreună înseamnă că gura ta îmi aparţine. Nu-mi place să mi se ascundă lucrurile.

A încheiat declaraţia cu un zâmbet ştrengăresc. Degetul lui îmi trasa cercuri pe clitoris şi eu am gemut, apucându-l de încheietura mâinii, îndemnându-l să continue.

Voiam să-i plătesc cu aceeaşi monedă, dar nu puteam să vorbesc. Nu puteam să gândesc. Corpul meu deja cutremurat de un orgasm imens şi era acum în pragul altuia.

L-am avut repede, l-am avut puternic şi l-am avut cu un strigăt pe care Cam mi l-a astupat cu gura lui. Sărutul lui era umed şi obscen, iar scopul era să-mi înghită extazul şi să mă marcheze ca fiind a lui.

Ticălosul era norocos, deoarece eu mă simţeam la fel de posesivă.

Prinzându-l de cap cu putere, l-am sărutat înapoi la fel de vorace şi, când s-a mişcat pentru a-şi trage sufletul, i- am muşcat buza. Tare.

A şuierat cu ochii măriţi, scoţând limba ca să-şi lângă rana.

— Dacă ce-i al meu e al tău, ce-i al tău e şi al meu.

I-a plăcut asta. Îmi dădeam seama după felul în care pielea i se încreţea la coada ochilor.

— S-a făcut.

Şi mie mi-a plăcut asta. Mi-a plăcut că mă simţeam destul de în largul meu pentru a fi eu însămi cu el. Degetul meu mare i-a atins muşcătura într-un gest de afecţiune şi cumva de scuză.

— Trebuie să plec.

M-am tras deoparte pentru a mă rostogoli de lângă el, numai pentru a fi trasă înapoi de braţul lui pus pe talia mea.

— Rămâi. Încă puţin.

Grija a făcut ca imediat tot corpul să mi se crispeze, anulând toate gândurile mele fericite despre noi doi. Asta mă făcea să am senzaţia de dejă vu - eu grăbindu-mă acasă la Cole, lăsând în urmă un bărbat iritat. Înainte contase la un anumit nivel ca eu să nu tulbur relaţia pe care o aveam. Cu el conta la toate nivelurile. Am ridicat din sprâncene încurcată şi

neliniştită. Presupusesem că lucrurile aveau să fie diferite cu Cam. Că el înţelegea. Cu numai câteva secunde în urmă eram „Miss în Largul Meu”, iar acum mă întorceam la a fi cea de care brusc îmi era greaţă şi mă plictisisem să fiu.

— Ce e?

M-a tras de talie, încercând să mă tragă mai aproape.

— Ce anume îţi provoacă starea asta?

Degetele lui urmăreau liniile cutelor de fruntea mea.

— Nimic.

— Nu-i adevărat.

Cu un efort, m-a forţat să mă întorc complet înapoi la el.

— Muşchii îţi sunt încordaţi. De ce?

Pe de o parte, voiam ca noi să fim în regulă. Să fim deschişi. Să fim sinceri. Pe de altă parte, nu voiam ca deja să mă îndoiesc de el. Nu voiam să plec din patul lui, supărată pe el şi viceversa.

Mi-am muşcat buza, reflectând mult prea mult timp.

— Iisuse, Johanna.

S-a tras înapoi înainte să am şansa să spun ceva, având sprâncenele coborâte a furie.

— Eu nu sunt unul dintre afurisiţii ăia.

A aruncat cearşafurile de pe noi în timp ce se mişca, vrând să coboare din pat.

Fir-ar să fie!

— Sunt doar îngrijorată, am pufnit, simţindu-mi obrajii înroşindu-se din pricina mărturisirii ce urma.

Cam n-a mai mişcat, răsucindu-şi capul pentru a mă privi peste umăr.

— Continuă.

Am făcut o grimasă din cauza modului său dominator şi m-am ridicat în capul oaselor, trăgându-mi genunchii la piept, într-o necesitate inconştientă de a mă apăra.

— Sunt îngrijorată de faptul că te vei plictisi fiindcă... nu-ţi pot face pe plac. Deoarece îl am pe Cole şi - mi-am făcut singură curaj, întrebându-mă cum avea să reacţioneze la următoarea mea lovitură de sinceritate brută - el va fi mereu pe primul loc.

În câteva secunde eram pe spate, Cam uitându-se la mine de sus, cu ochii din nou blânzi şi, mai mult chiar, plini de înţelegere.

— Niciodată nu trebuie să-ţi faci griji despre asta. Pricep,

înţeleg. Cole e pe primul loc. Sigur că este. E un puşti minunat care are nevoie de tine. N-am să mă plictisesc şi nici n-am să-mi ies din sărite. Şi, la drept vorbind, dacă aş face-o, ar trebui să-mi dai un şut în dos.

Ceva s-a schimbat în pieptul meu, ceva imens şi copleşitor şi înspăimântător. Acel ceva erau sentimentele mele pentru Cam. Acum prinseseră rădăcini, fixate de o ancoră de neclintit.

— Vorbeşti serios? l-am întrebat, cu un zâmbet timid, încercând să maschez emoţia pe care o simţeam.

Cam mi-a zâmbit şi el în timp ce mă săruta blând pe buze.

— Cum nu se poate mai serios, iubito. Însă dacă ai nevoie de dovezi...

Şi-a apăsat genunchii între picioarele mele, forţându-le să se despartă, privirea pişicheră spunându-mi că n-aveam să plec nicăieri. Încă.

După toate lucrurile prin care trecuserăm eu şi Cole, era aproape dificil să-mi îngădui să mă simt atât de fericită. Eram ca drogată de Cameron Maccabe şi, cu toate că cea mai mare parte din fiinţa mea iubea asta, o părticică, partea care nu voia să dea drumul trecutului, era îngrozită de ea. Din fericire pentru amândoi, o văzusem pe Joss aproape distrugându-şi relaţia cu Braden din exact acelaşi motiv şi n-aveam nicio dorinţă să-i calc pe urme. Trecuseră doar două zile şi începeam să bănuiesc că era nevoie de o mică minune pentru a mă face să plec de lângă Tipul Tatuat.

De ce ar fi fost nevoie pentru ca el să pună capăt relaţiei era o cu totul altă poveste, dar eram hotărâtă să reprim acel tip de gândire negativă înainte să strice totul în ceea ce mă privea. De asemenea, eram decisă să nu tulbur lucrurile, aşa că, atunci când luni dimineaţă, când mă aflam la serviciu, am primit un mesaj de la Malcolm, nu i-am spus lui Cam.

După cum, desigur, nu i-am spus nici că i-am răspuns lui Malcolm la mesaj.

Malcolm se dovedise a fi un tip de treabă. Un gentleman. Un prieten. Nu conta că îşi găsise consolarea în braţele Beccăi. Tot ce conta era că el fusese bun cu mine în perioada cât fuseserăm împreună. Nu eram sigură că eram pregătită să pierd asta, astfel că atunci când m-a întrebat dacă eram bine, i-am spus că eram. M-am scuzat din nou şi l-am întrebat cum se simţea el.

Voi fi bine, scumpo. Mi-e dor de tine. Mă bucur că încă mai putem vorbi.X

Sentimentul de vinovăţie care m-a cuprins la vederea acelui mesaj nu putea fi măsurat.

Prieteni?

Desigur. Să-mi spui dacă ai nevoie de ceva. Sper că eşti fericită, Jo. X

M-a atins unde mă durea.

Da. Sper că şi tu eşti. X

Cam s-ar fi putut să fie sau nu de acord cu ideea ca Malcolm să-mi trimită mesaje scrise, dar m-am gândit că era prea devreme pentru a pune în discuţie chestiunea, în special după noaptea precedentă şi mica mea confesiune şi toate emoţiile.

L-am văzut mai târziu înainte să trebuiască să plece la serviciu şi nu i-am suflat niciun cuvinţel.

Marţi seară a fost prima noastră noapte în care lucram împreună ca un cuplu. Am căzut de acord de la început că nu aveam să renunţăm la flirturile cu clienţii, deoarece, astfel, ne creşteau bacşişurile. Nu le aşteptam cu nerăbdare, însă ni s-a părut logic amândurora. Marţi a fost una dintre cele mai liniştite nopţi de care avuseserăm parte vreodată. Fără flirturi, fără incidente.

Joi noaptea a fost puţin altfel.

A început cu Phil, cel de la intrare.

Exact aşa cum făcuse şi marţi seara, Cam m-a ţinut de mână tot drumul spre serviciu şi nu mi-a dat drumul nici când am ajuns la Club. Am coborât scările spre intrare, mâna lui caldă strângând-o pe a mea, şi primul lucru pe care l-am auzit a fost:

— Acum eşti cu idiotul ăsta, ha? Am mai mulţi bani decât el.

În timp ce Phil considera că era amuzant, am încercat cu disperare să ignor jignirea.

Mi-am tras uşor mâna dintr-a lui Cam şi, cu un zâmbet abia schiţat adresat lui Brian, am intrat în club, vocea aspră a lui Cam reverberând de-a lungul culoarului în timp ce mârâia la Phil.

— Tu! Ai grijă!

N-am aşteptat răspunsul lui Phil. Destul de enervată, am trecut în viteză pe lângă Joss, ignorându-i salutul.

— Ce s-a întâmplat? a strigat ea după mine, urmându-mă cu paşi uşori până în camera personalului.

Dezbrăcându-mă de haină, am încercat să reduc nivelul agitaţiei la unul rezonabil.

— Jo?

— Poţi să dai vina pe Cam, i-am răspuns tăios.

— Dar ce-am făcut? a întrebat Cam intrând cu paşi mari şi apăsaţi în camera personalului şi îndreptându-se spre vestiarul lui.

Întorcându-se spre mine, am văzut că expresia de pe chipul lui era la fel de posomorâtă ca a mea, cu Joss lângă el, cu sprâncenele îmbinate din pricina confuziei.

Le-am aruncat amândurora o căutătură urâtă.

— Ai avut dreptate.

Mi-am adresat cuvintele către Joss.

— Le-am permis oamenilor să creadă ce e mai rău despre mine. Şi m-am descurcat. Dar Tipul Tatuat a venit şi mi-a spus să cer mai mult de la mine şi, deodată, comentariile dispreţuitoare ale oamenilor care am crezut că mă plac - mă dor. Aşadar, Cam, mulţumesc. Acum sunt toată o rană vie, la naiba.

Existau un număr de răspunsuri adecvate la tirada mea. Joss zâmbindu-i lui Cam şi apoi pocnindu-l cu zel pe spate nu era unul dintre ele.

— Eşti noul meu favorit.

I-am acordat puncte lui Cam pentru că se uita la ea de parcă ar fi fost nebună. I-am mai dat câteva pentru că m- a tras într-o îmbrăţişare. Mi-am înfăşurat braţele în jurul lui, simţind senzaţia de alinare dată de trupul lui dur, solid, sigur. I-am inhalat mirosul şi m-am cuibărit şi mai bine în braţele lui, care s-au strâns mai tare în jurul meu.

— Ce-i cu mutrele astea lungi? Astea sunt veşti bune, a insistat Joss, cât se poate de serioasă.

Mişcându-mi bărbia în aşa fel încât să mi-o rezem de umărul lui Cam şi să mă uit urât la ea, am avertizat-o:

— Uite-aşa de aproape mă aflu de momentul în care am să pun capăt prieteniei noastre.

Nici pe departe intimidată de ameninţările mele, expresia chipului lui Joss a devenit una de încăpăţânare.

— Îmi pare rău că cineva te-a jignit. Arată-mi-i mie şi eu îi bat de le merg fulgii. Dar asta e de bine, Jo. Cam a făcut ceea

ce eu încerc să fac de-un an. Te-a trezit.

Cam s-a tras înapoi, zâmbindu-i afectat.

— Faza asta e cam siropoasă, Joss.

A fost de parcă i-ar fi spus că tocmai călcase în rahat de câine. A strâmbat din nas şi s-a înfiorat, frumoasele trăsături fiindu-i schimonosite de înfăţişarea de dezgust total.

— Trebuie s-o opresc pe Ellie din a mai alege filmele la care să ne uităm seara. Mă obligă să mă adaptez la emoţiile simţite din toată inima.

S-a răsucit pe călcâie, murmurând ceva în barbă despre Jason Bourne.

— Bine lucrat, am murmurat spre Cam, impresionată de felul atât de simplu în care se descotorosise de Joss.

Drept răspuns, m-a sărutat pe obraz, iar eu m-am întors să-l privesc în ochi.

— Eşti sigur că vrei să fii văzut cu o fată despre care toată lumea crede că e doar cu o treaptă mai sus de o escortă plătită?

Clar am spus ceva ce nu trebuia să spun, lucru dovedit de încordarea maxilarului său atunci când şi-a încleştat dinţii. M-a apucat de bărbie în aşa fel încât să nu-mi pot lua privirea de la el.

— Nu face asta. Nici măcar prin gând să nu-ţi treacă să te referi la tine folosind aceşti termeni. Şi nu-mi mai pune întrebări stupide. Dacă vreodată îţi va spune cineva ceva asemănător... să-mi spui mie. N-o vor mai spune mult timp.

Cam devenise foarte protector cu mine, însă eu nu reuşeam nici măcar să procesez asta. Deşi juca rolul iubitului supra protector, nu puteam să uit că doar cu câteva săptămâni în urmă mă acuzase de exact acelaşi lucru de care mă acuzase şi Phil. Voiam să uit. Crezusem cu tărie că o făcusem. Dar se părea că acuzaţia încă era acolo, măcinându-mă de sub toate acele straturi de negare.In timp ce furia i se stingea din ochi, cu gura deschisă a exasperare, Cam a oftat în timp ce-mi dădea drumul.

— Despre mine e vorba? Despre mai demult?

Am ridicat din umeri, nevrând să-l mint în faţă.

— Ai de gând să mă ierţi vreodată pentru ce ţi-am spus când ne-am cunoscut?

Am ridicat iar din umeri. Cole ar fi fost tare mândru.

— Te-am iertat.

Dar, vădit, n-am uitat.

— Dar n-ai uitat.

Ghicitor de gânduri.

Lăsând să-i scape încă un oftat, Cam m-a prins de şolduri şi m-a tras lângă el, aplecându-şi uşor capul să mă sărute. Şi-a vârât mâna dreaptă sub maioul meu şi atingerea rece ca gheaţa mi-a trimis fiori pretutindeni. Când mi-a luat sânul în căuşul palmei, am simţit cum mi se întăresc sfârcurile, iar apoi, cu degetul mare, a descris conturul umflăturii pe care o pipăia. Am simţit că mi se înmuiau genunchii şi l-am apucat strâns pe Cameron de talie.

— N-ai uitat, a repetat el răguşit. Dar o vei face.

Mi-a strivit gura cu a sa, sărutul lui fiind aproape dureros în dorinţa sa. Nu-mi păsa. Pot spune că în acel moment eram complet dependentă de gustul şi senzaţia pricinuite de el.

— Clienţi! a strigat Joss de după bar.

Am sărit cât colo amândoi, Cam retrăgându-şi cu părere de rău mâna de sub maioul meu şi netezindu-mi-l la loc.

— Du-te tu prima.

Am aruncat o privire furişă la protuberanţa din jeanşii lui şi am rânjit.

— Nu te grăbi!

A mârâit jucăuş la mine drept răspuns, când am trecut pe lângă el, imprimându-le şoldurilor mele o mişcare de legănare ironică.

După primele două zâmbete de vino-ncoa’ pe care Cam le-a aruncat clientelor, nu m-am uitat la el. Eram conştientă de el, aşa cum fusesem mereu, dar hotărâtă să ignor dovezile concrete de flirt.

M-am gândit că ar fi funcţionat poate dacă aş fi flirtat şi eu, însă, de fiecare dată când încercam să o fac, simţeam privirea sfredelitoare a lui Cam arzându-mi pielea şi mă stânjenea.

Iritarea mea crescândă a ajuns în cele din urmă la un punct critic atunci când activitatea din bar a cunoscut un moment de acalmie. Am aruncat cu un prosop în Cam.

— Borcanul nostru pentru bacşişuri suferă din cauza ta, amice.

Cam prinsese prosopul înainte să-l atingă şi acum râdea în timp ce ştergea resturile de lichide vărsate pe tejgheaua barului.

— Dar ce-am făcut?

— Te simt cum mă priveşti. Nu pot să flirtez atunci când mă urmăreşti.

Chicotitul lui profund mi-a gâdilat toate locurile mele ruşinoase şi uram faptul că rânjetul obraznic pe care i l-a aruncat lui Joss mi s-a părut atât de al naibii de sexy.

— Făceam eu ceva?

Joss a ridicat din umeri.

— Habar n-am ce făceai, dar ţine-o tot aşa. Hlizeala prefăcută - a gesticulat leneş spre mine - a dispărut, aşa că sunt fericită.

O altă echipă? Mi-am încrucişat braţele la piept, sperând că limbajul trupului constituia un avertisment de a nu se mai ţine de capul meu.

— Hlizeala mea prefăcută nu e atât de rea.

Prietena mea a protestat, nefiind de acord.

— Sună de parcă Miss Piggy ar avea o mitralieră rămasă în gât.

Hohotind de râs, Cam nici măcar n-a simţit arsura căutăturii mele fioroase. Dar privindu-l cum râdea la descrierea nimerită pe care mi-o făcuse joss, am fost nevoită să-mi înăbuş propriul amuzament. Nu puteam să-i încurajez sau, în caz contrar, i-aş fi avut acasă pe Cole şi pe Cam aliaţi împotriva mea, iar la serviciu pe Joss şi pe Cam.

Protestând vehement faţă de amândoi, m-am întors să- l salut pe următorul nostru client. Era de sex masculin. Înalt. Destul de drăguţ. În timp ce-i turnam o bere, l-am întrebat despre seara lui, râzând şi flirtând cu el preţ de vreo cinci minute înainte ca prietenii lui să-l strige înapoi la masa lor. Voi consemna că am făcut toate astea, minus hlizeala prefăcută.

De vreme ce Cam făcuse deja dovada că era un tip destul de posesiv, intenţia mea era să-l enervez şi să-l pun la locul lui.

M-am răsucit pe călcâie, aşteptându-mă să dau nas în nas cu enervarea lui. În loc de asta, el stătea rezemat de bar, zâmbind.

— Bună încercare.

Fir-ar să fie. Mă întâlneam cu Domnul Imprevizibil. Afurisitul nu reacţiona în nicio situaţie aşa cum mă aşteptam eu s-o facă. Cum, Doamne iartă-mă, să navighez în acele ape dacă nu ştiam cât de adânci erau? La naiba!

Asta avea cu adevărat să fie o relaţie cu totul diferită de

toate celelalte relaţii pe care le avusesem.

Următoarele cuvinte ale lui Cam au întărit realizarea cu pricina.

— Hai să mergem la ai mei în weekend!

Am clipit rapid, luată complet prin surprindere de sugestia lui, ignorând-o pe Joss, care trăgea cu urechea la conversaţia noastră, pretinzând că aranja suportul de şerveţele.

— Poftim?

— De azi în trei săptămâni va fi sâmbăta mea liberă. Mergem atunci. Rămânem peste noapte. Tu, eu şi Cole.

— Draga mea, vrea ca tu să-i cunoşti părinţii, a spus Joss în barbă. Gândeşte-te bine înainte să-i dai un răspuns. Părinţii. Deja.

Gândul a făcut-o să se înfioare.

— Jo?

I-am aruncat o privire pe furiş lui Cam, care aştepta un răspuns.

— Nu pot s-o las pe mama.

— Pot să mă duc eu să văd ce face, s-a oferit Joss cu voce tare.

Am rămas cu gura căscată, privind-o perplexă. I-am şoptit:

— Credeam că tocmai mi-ai spus să mă gândesc bine la întâlnirea cu părinţii lui.

— Aşa am făcut. N-ai spus că nu vrei. Tu ai venit cu o problemă, eu ţi-am oferit o rezolvare.

Când s-a întors, am surprins-o schiţând un zâmbet pişicher.

— Eşti perversă, i-am şuierat printre dinţi.

Cam a aruncat cu prosopul în mine, făcându-mă să-mi îndrept din nou atenţia asupra lui.

— Ei?

I-am zâmbit tremurând.

— Sigur. De ce nu?

La naiba.

La patru săptămâni după ce descoperisem că mama îl lovise pe Cole, nu mă puteam apropia de ea, de-abia puteam să vorbesc cu ea şi pluteam într-o băltoacă de resentimente amare şi de vină. Însă faptul că-mi petreceam nopţile cu Cam, ori de câte ori puteam, indiferent dacă asta implica cel mai bun sex din viaţa mea, sau timpul liniştit când citeam o carte în timp ce el şi Cole lucrau împreună la romanul lor grafic, m-a

schimbat, înlăturându-mi amărăciunea.

Greutatea pe care o cărasem mereu pe umeri nu dispăruse complet, dar era mai uşoară. Mergând pe stradă, paşii îmi erau mai uşori, respiram mai liber. Nu mă mai simţeam bătrână şi obosită.

Mă simţeam tânără. Bucuroasă. Aproape... mulţumită.

De asemenea, mă hotărâsem să încerc să mă liniştesc puţin în legătură cu situaţia noastră financiară. Oricât de greu ne era, cedasem şi acceptasem să plătesc pentru cursurile de judo la care Cole mergea împreună cu Cam. Asta însemna, de fapt, ca băieţii să fie plecaţi sâmbăta dimineaţa, una dintre puţinele ocazii în care eu şi Cam puteam să ne petrecem împreună timpul liber, dar nu-mi păsa. Suna cam siropos, dar să-l văd pe Cole intrând pe uşa aceea, zâmbindu-i lui Cam, fiind fericit şi având un tip cu care să vorbească... Îmi dădea un soi de pace pe care nu crezusem că o voi avea vreodată.

Cameron Maccabe. Tu, seducătorule. Îmi schimbi viaţa.

Mi-am lăsat palma pe pachetul pe care tocmai îl terminasem de împachetat, zâmbind în timp ce-mi aminteam de noaptea care trecuse. Mă rog, practic vorbind, îmi aminteam de dimineaţă. Eu şi Cam ne întorseserăm de la muncă, simţindu-ne mai mult ameţiţi decât obosiţi şi, în sfârşit, el făcuse sex cu mine pe biroul lui, aşa cum promisese. A fost o partidă de sex lentă, senzuală, incitantă, de-a dreptul fantastică. Jur că treceam peste zile purtată de un val de endorfine. Cred că asta făcea să fie mai uşor să-mi iau rămas-bun de la unele lucruri cu adevărat drăguţe. Am netezit hârtia cafenie de ambalaj. Înăuntru era rochia mea preferată Donna Karan - una pe care mi-o cumpărase Malcolm. Obţinusem un preţ pe ebay şi era timpul s-o trimit către noul ei cămin.

Pufăind plictisită, am studiat mormanul de haine pentru ebay. Vândusem câteva lucruri, dar încă mai aveam câteva articole pe care trebuia să le fotografiez şi să le postez pe site. Banii obţinuţi acopereau plata cursurilor de judo pe care le urma Cole, aşa că trebuia să o fac. Eram nevoită să merg înainte. Următorul articol, o pereche de sandale Jimmy Choo. Uitându-mă la ele, mi-am dat seama că aş fi avut nevoie de unul dintre băieţi să mă ajute. Aceste superbe încălţări cu tocuri de cincisprezece centimetri erau făcute dintr-o serie de barete subţiri. Descălţate, nu arătau cine ştie ce. Pe picior, arătau cum nu se poate mai sexy. Era mai bine să mă încalţ cu

ele pentru a le fotografia, ceea ce însemna că trebuia ca cineva să facă pozele.

Luându-le la subraţ, am ieşit din camera lui Cole şi m-am oprit la uşa dormitorului mamei. Sforăitul puternic m-a asigurat că totul era în regulă cu ea, aşa că am pornit spre apartamentul lui Cam. Cam şi Cole îmi trimiseseră un mesaj să mă anunţe că după judo se duceau la Cam să lucreze la romanul lor grafic.

După sunetele de mitralieră care ieşeau din apartamentul lui Cam, mi-am dat seama că mă prostiseră. Jucau *Call of duty*.

Am intrat fără să bat la uşă şi m-am furişat fără zgomot în camera de zi. Cam, Cole şi Nate erau aşezaţi pe canapea, Nate şi Cole ţinând comenzile. Peetie era aşezat în fotoliu, cu faţa la mine. Îi mai întâlnisem pe Nate şi pe Peetie de câteva ori de când se mutase Cam, dar încă nu petrecusem prea mult timp cu ei, în cea mai mare parte deoarece, de câte ori veneau în vizită, jucau jocuri video, interacţionând cu mine numai când îmi îngăduiam răgazul să le dau gustări.

Peetie m-a văzut primul şi a fluturat din mână, atrăgându-i atenţia lui Cam. El s-a întors şi mi-a aruncat un zâmbet de bun venit care m-a lovit în plin, trezind fluturaşii enervanţi care scuturau din aripi înlăuntrul meu.

— Bună, iubito.

Am ridicat o sprânceană spre plasma lui.

— Aşa lucraţi voi la romanul grafic?

— Nate şi Peetie au trecut pe la noi după curs.

De parcă asta explica totul.

— Bună, Jo! a strigat Nate, acoperind sunetul de mitralieră, ochii lui privindu-mă doar o clipă. Din întâmplare, ai adus sendvişuri?

Asta eram eu. Doamna cu sandvişurile.

— Nu.

Am ridicat sandalele spre Cam, care mă privea curios.

— Vreau să-mi faci o poză încălţată cu astea.

Cameron le-a examinat din priviri, apoi a ridicat întrebător din sprâncene.

— Stai! A ridicat mâinile, gesticulând spre prietenii lui. Nu în faţa băieţilor.

Am mijit ochii spre el.

— Nu genul acela de poză, pervers obsedat sexual ce eşti.

— Ăăă, înainte ca cineva să mai spună şi altceva, a

intervenit Cole cu voce tare, nu uitaţi că e prezent şi fratele ei mai mic.

Cam a zâmbit şi s-a ridicat.

— E pentru ebay?

Întinzându-i aparatul de fotografiat, am dat aprobator din cap, apoi m-am descălţat de pantofi şi m-am încălţat cu sandalele Jimmy Choo. După ce am încheiat baretele, am ridicat piciorul să le examinez, întorcându-mi glezna într-o parte, resimţind deja pierderea lor.

— Iubito, dacă îţi plac atât de tare, păstrează-le.

M-am bosumflat.

— Nu pot. Costă bani buni. Ar fi o prostie să le păstrez.

— La naiba, frate, a rostit în barbă Nate, îndreptându-şi brusc atenţia la sandalele şi la picioarele mele. N-o lăsa să le vândă.

Privirea lui fierbinte mă devora.

— Sunt al naibii de sexy.

— Zău că-ţi trag una, l-a avertizat Cam pe un ton mohorât.

Nate a ridicat din umeri, mi-a aruncat un zâmbet obraznic, apoi s-a întors spre ecranul televizorului.

— Nu e vina mea că iubita ta e al naibii de bună de futut.

Cole l-a izbit cu umărul pe Nate înainte să poată Cam să recurgă la represalii.

— Frate, asta-i soră-mea!

— Şi, frate, ai grijă cum vorbeşti.

Am încercat să nu roşesc. Ignorând zâmbetul neruşinat al lui Nate, mi-am întors picioarele astfel încât Cam să poată face o fotografie bună. Privirile mi-au căzut pe chipul lui Peetie, care scria cuiva un mesaj. Din câte îmi spusese Cam, mi-am imaginat că era vorba, probabil, de logodnica lui, Lyn. După câte se părea, îl avea pe Peetie la degetul ei mic. El părea să fie un tip de treabă. Opusul băiatului rău, imprevizibil, nesimţit pe care îl întruchipa Nate. Nate era superb - nu genul sexy şi brut precum Cam sau sexy şi neşlefuit ca Braden. Era genul star de cinema, cu păr negru şi des şi ochii şi mai negri, iar el o ştia prea bine.

Mi-am mutat privirea la Cole, care începuse să semene tot mai mult cu tatăl nostru. Tata o fi fost o brută şi un ticălos, însă fusese tare arătos. Odată ce Cole avea să-şi dea seama că era un puşti arătos, influenţele din viaţa lui aveau să decidă cum avea să reacţioneze la asta şi faţă de fete.

Nu voiam să devină un Nate.

— Sper că voi trei nu-mi corupeţi fratele.

Nate a pufnit.

— Glumeşti? Dacă cineva corupe pe alţii, acela e chiar el.

Cole a rânjit şi eu am simţit un amestec de fericire şi de îngrijorare. În ultimele câteva săptămâni remarcasem ceva diferit la el. Încă mormăia şi ridica mult din umeri şi era cu certitudine menit a fi genul visător, dar de fapt începuse să stea de vorbă şi cu alţi oameni în afară de Cam şi de mine, iar eu am luat asta ca pe un semn bun.

Însă stând în preajma lui Nate, ar fi putut să devină arogant. Dar, de fapt, şi stând în preajma lui Cam ar fi putut să devină arogant.

— Gata.

Cam mi-a întins aparatul foto odată cu un sărut rapid pe buze.

— Mulţumesc.

Tocmai mă aplecasem să-mi desfac bareta de pe glezină, când am simţit gura lui Cam sărutându-mă pe ureche.

— Să fii diseară aici, purtând numai sandalele astea.

M-am îmbujorat gândindu-mă la asta şi am aruncat o privire fugară spre Cole şi spre băieţi să mă asigur că nu auziseră. Ne ignorau cu totul. Privirea mea a întâlnit-o pe cea întunecată a lui Cam şi am încuviinţat, fiind de acord.

A sunat un mobil şi am întrerupt, cam fară tragere de inimă, contactul vizual.

Cole a dus telefonul la ureche.

— Eu sunt. Trebuie să plec. Mă aşteaptă băieţii la cinema.

— Dar n-am terminat, s-a plâns Nate.

Peetie a chicotit.

— Nate, prietene, dacă încerci să convingi un adolescent să-şi petreacă timpul cu tine jucând jocuri video, e timpul să-ţi reevaluezi viaţa.

Am râs cu toţii, şi ne-am ales cu un semn obscen din partea lui.

— Mă întorc în câteva ceasuri, m-a informat Cole zâmbindu-mi, înainte de a ieşi din apartament.

Acel zâmbet m-a încălzit mai mult decât ar fi făcut-o o cană de ciocolată fierbinte.

— De fapt, şi voi, băieţi, ar trebui să plecaţi.

Cam s-a dus înspre ei, făcând un gest de a-i goni. Cu un

zâmbet cunoscător, Peetie s-a ridicat.

— Sigur, nicio problemă. Oricum Lyn vrea să mă întâlnesc cu ea pe Princes Street.

Bombănind, Nate a oprit consola şi telecomanda.

— Amândoi sunteţi ţinuţi sub papuc.

— Ai văzut sandalele? l-a întrebat Cam plin de el, făcându-mă să roşesc.

Dacă n-aş fi ştiut că îşi făcuse planuri să mi-o tragă imediat, acum ştiam. Şi la fel şi prietenii lui.

Nate a mai mormăit ceva, făcându-mă să mă înroşesc şi mai tare.

— Ticălos norocos!

— Jo, pe curând!

Peetie a dat din cap spre mine, în timp ce trecea pe lângă noi. Dându-i un pumn în braţ lui Cam, Nate l-a sfătuit:

— Ai grijă cu tocurile alea la spate. Drăciile alea te pot răni.

Am gemut stânjenită, în timp ce Cam râdea.

— Folosiţi protecţie.

Nate mi-a făcut cu ochiul.

— Şi distraţi-vă, copii!

De îndată ce uşa s-a închis în urma lor, m-am uitat urât la Cam.

— N-o să facem sex.

A rămas cu gura căscată.

— De ce nu? I-am dat afară. Avem vreo două ore de sex neîntrerupt.

— Mda, dar ei ştiu ce facem.

— Şi ce importanţă are?

— Nu ştiu. Dar are importanţă.

Cam şi-a lăsat capul pe o parte.

— Logică feminină. Necesită propria ei cheie de descifrare a codului.

— Ar trebui să-i invităm pe Peetie şi pe Lyn la noi la cină.

— În regulă, poate că e doar logică a la Jo, a chicotit Cam când şi-a dat seama că schimbam subiectul.

Am ridicat din umeri, ducându-mă spre şemineu pentru a lua o ramă pe care o avea Cam pe poliţă. Aceasta încadra o fotografie a lui cu Nate şi Peetie costumaţi în supereroi pentru Halloween. Cam era Batman. Normal.

— M-am gândit doar că ar fi drăguţ să ajung să-ţi cunosc

mai bine prietenii. Ei îţi sunt ca nişte fraţi.

— În regulă, sună bine. O să vorbesc cu el despre asta.

— Aş zice c-ar trebui să-l invităm şi pe Nate, dar să aducă o fată la cina cu prietenii lui ar putea fi genul de semnal pe care el doreşte să-l evite să-l transmită uneia dintre... tovarăşele sale.

Cam a mormăit.

— Şi ai avea dreptate.

Studiind fotografia lui Nate îmbrăcat în Iron Man, m-am încruntat. Arăta incredibil de bine. Şi era ceva la el. În spatele fanfaronadei mai era ceva. Era ceva în ochii lui. Erau blânzi.

— El e împotriva relaţiilor? E păcat să fie aşa.

M-am întors să-i zâmbesc blând lui Cam.

— Pare a fi un tip de treabă.

— Chiar e.

Cam a dat aprobator din cap, părând brusc foarte serios.

— Dar... a pierdut pe cineva.

O durere mi-a străbătut pieptul, înţelegând ceea ce rămăsese nerostit.

— O fată?

Ridicându-mi privirea, mi-am dat seama că orice s-ar fi întâmplat îl afectase şi pe Cam.

— S-a întâmplat cu ceva timp în urmă, însă asta l-a schimbat.

Uluită, am scuturat din cap, uitându-mă din nou la Nate cel care zâmbea în fotografie.

— Niciodată nu ştii ce-i doare pe cei cu care trăieşti, nu-i aşa? Cu toţii ne pricepem tare bine să ascundem.

— Tu eşti experta.

Da, nu intenţionam să-l contrazic.

Pierdută în gânduri pe moment, privind lung fotografia, simţind un profund sentiment de compasiune pentru Nate şi pentru iubirea ce îi fusese luată, nu l-am auzit pe Cam mişcându-se până ce n-a ajuns să stea drept în spatele meu. Căldura lui, mirosul său m-au scos din gândurile mele melancolice şi mi-am luat degetele de pe rama fotografiei, trupul meu înfierbântându-se în aşteptarea lui.

Şi-a pus mâinile pe şoldurile mele pentru o clipă şi asta a fost tot ce a trebuit pentru a simţi un freamăt de excitare în partea inferioară a abdomenului. Degete puternice au apucat marginea de jos a puloverului meu şi au început să-l tragă uşor

în sus. Mişcarea impunea ca eu să-mi ridic braţele deasupra capului şi aşa am şi făcut, în cameră lăsându-se tăcerea, cu excepţia respiraţiilor noastre şi a foşnetului de haine. Preţ de o secundă, am fost învăluită de întuneric, în timp ce el îmi trăgea puloverul peste cap, aerul rece şoptindu-mi pe piele, sărutarea sa făcându-mi pielea de găină.

Am tremurat, lăsându-mi braţele în jos în timp ce puloverul cădea la pământ.

Mâna caldă a lui Cam m-a mângâiat blând pe spate, dându-mi părul pe umeri. Degetele lui mi-au atins cu tandreţe pielea, dându-mi în jos breteaua de la sutien şi trecând peste partea superioară a spatelui.

Am simţit o uşoară smucitură şi sutienul s-a desprins, căzând pe podea după ce Cam i-a dat un bobârnac. Un alt fior m-a străbătut şi sfârcurile mi s-au întărit din pricina excitării. Mi-am schimbat poziţia, lenjeria intimă frecându-se de mine, umedă de la aţâţare.

Mă tortura cu atingerea sa, degetele lui abile atingându-mi în treacăt talia, coastele, curbura sânilor. Am gemut, dând capul pe spate, arcuind spinarea, sânii mei implorând să fie atinşi. Pledoaria mea fără cuvinte a fost ignorată, căci blânda explorare a lui Cam a continuat în jos pe abdomen, mâinile lui oprindu-se pe betelia fustei.

Apropiindu-se cu încă un pas, astfel încât să se lipească de mine, Cam şi-a vârât degetele pe sub materialul fustei şi al chiloţilor şi le-a împins în jos. În loc să le lase să cadă, le-a ţinut cu palma lipită de ele, capturându-le pe trupul meu, în timp ce degetele lui trasau conturul pielii mele goale. A urmat mişcarea, lăsându-se încet pe vine, mângâierile lui chinuitoare glisând pe exteriorul coapselor mele, în jos pe genunchi, pe gambe, până ce degetele lui mari mi au atins gleznele.

Luptându-mă să-mi controlez respiraţia, am ieşit din haine tremurând toată. Când s-a ridicat, căldura lui a năvălit din nou asupra trupului meu.

M-a mângâiat pe fese şi m-aş fi prăbuşit peste poliţa şemineului dacă nu m-ar fi ţinut cu un braţ pe după talie, trăgându-mă înapoi spre el. Ceva tare m-a împins în fese şi n-a trebuit să-i aud respiraţia poticnită ca să-mi dau seama că era erecţia lui.

Buzele lui calde mi-au sărutat delicat umărul şi apoi braţul i-a dispărut, dar nu şi căldura lui.

Sunetul unui fermoar în spatele meu m-a făcut să mă umezesc de nerăbdare, respiraţia-mi crescând în intensitate în liniştea din cameră. Hainele foşneau şi am văzut, cu coada ochiului, tricoul căzându-i la pământ, apoi materialul jeanşilor dispărând undeva în spatele meu, căldura penisului său gol şi erect înghiontindu-mă în spaţiul dintre fese.

Şi apoi şi asta a dispărut.

Încurcată, am întors capul şi am privit peste umăr, privirea căzându-mi pe covorul din faţa şemineului gol. Gol, în erecţie, Cam se uita în sus la mine cu ochi mistuitori. Stătea întins acolo, cu genunchii îndoiţi, cu braţele la spate, cu palmele pe podea.

A ridicat o mână, fară să rostească un singur cuvânt, şi eu m-am întors să-l examinez. Poziţionându-mă deasupra lui, m-am înroşit, tremurând aşa cum stăteam acolo cu picioarele de o parte şi de cealaltă a şoldurilor lui, atât de vulnerabilă şi de deschisă pentru el.

Cam m-a tras de mână şi am urmat mişcarea, lăsându-mă în genunchi, covorul fiind ca o pernă moale pentru ei. Luându-şi penisul erect în mână, Cam l-a ghidat spre intrarea în vaginul meu şi, în timp ce mă lăsam şi mai în jos, m-a pătruns, alunecând în canalul umed cu o satisfacţie care ne-a făcut pe amândoi să icnim. L-am apucat de umeri şi m-am lăsat uşor pe spate, atingerea delicioasă producând un vârtej de tensiune în pântecul meu. Am întredeschis buzele de încântare, ochi în ochi cu Cam, în timp ce-mi unduiam şoldurile, odată cu ale lui, în acelaşi ritm perfect.

Era ceva intens să privesc plăcerea care creştea în ochii lui în timp ce el o urmărea pe a mea. A început să mă frigă pielea şi am încercat să mă mişc mai repede, căutând să ajung la orgasm, dar Cam m-a încetinit, apucându-mă de şolduri pentru a-mi reduce mişcarea. Ochii lui îmi cercetau faţa, absorbind fiecare mic detaliu, făcându-mă să mă simt şi mai goală decât mă simţisem vreodată.

Am scuturat din cap, cerându-i în tăcere să se oprească. Şi-a intensificat strânsoarea pe şoldurile mele. N-am putut să-mi desprind privirea. Aş fi vrut să mă uit în altă parte. Era prea mult. Prea mult. Simţind cum mă usturau ochii de la lacrimi, m-am aplecat în faţă, strivindu-mi sânii de el, prinzându-l cu braţele pe după gât, cu buzele în părul lui în timp ce îl călăream cu mişcări chinuitor de lente.

Simţind cum mă trăgea uşor de păr, l-am lăsat să mă ridice, spinarea arcuindu-mi-se sub prinsoarea lui. Când mi-a prins în gură sânul drept, o fierbinţeală umedă mi-a cuprins sfârcul, cealaltă mână strângându-mi-l şi dezmierdându-mi-l pe cel stâng, ciupind sfârcul între degetul mare şi cel arătător. De pe buze mi-a ţâşnit un ţipăt în timp ce un val de plăcere s-a iscat între picioarele mele şi l-am prins cu putere de ceafă, mişcându-mă mai repede, indiferent dacă el voia sau nu s-o fac.

Gura lui s-a mutat, lipind sărutări umede peste tot pieptul meu, iar eu m-am trântit peste el, având nevoie de mai mult, având nevoie de tot. A gemut, cu gura lipită de pielea mea, înfigându-şi degetele în muşchii spatelui meu.

— Cameron, am murmurat pe măsură ce tensiunea se acumula într-una, şoldurile mele, lipite de ale lui mişcându-se mai repede. Sunt pe aproape. Atât de aproape…

Dorindu-i gura atunci când am ajuns la orgasm, l-am tras uşor de păr, apropiindu-i faţa de a mea, lipindu-mi buzele de ale sale şi strecurându-mi limba în profunzimea gurii lui pentru un sărut plin de erotism, de dorinţă pură.

Tensiunea a explodat înlăuntrul meu. Orgasmul a venit însoţit de un ţipăt în interiorul gurii lui şi muşchii mi s-au încordat în jurul lui în timp ce vaginul meu s-a încleştat în jurul penisului său, val după val de plăcere pulsândă venind în cascadă peste mine. M-am prăbuşit de tot peste el, cu fruntea pe umărul lui în timp ce el a mai pompat în mine de câteva ori înainte ca fierbinţeala umedă a ejaculării lui să explodeze înlăuntrul meu, geamătul lui puternic la urechea mea făcând ca muşchii mei să mai pulseze în jurul lui încă de câteva ori.

Am rămas aşa o vreme, ţinându-ne în braţe.

Fără să rostim vreun cuvânt.

Fără să fie nevoie.

— Trebuie să plec într-o oră, a gemut Cam.

Zăceam culcaţi pe covor, înveliţi cu pătura din imitaţie de blană de pe canapea, pe care Becca i-o cumpărase de casă nouă. Îmi culcasem capul pe pieptul lui, picioarele îmi erau împletite cu ale sale, iar el îşi trecea degetele prin părul meu.

— La naiba cu serviciul! am spus, bosumflându-mă, urmărind liniile tatauajului de pe braţul lui drept.

— Ştiu. Aş putea sta aici o veşnicie.

Am zâmbit, din cale afară de încântată, cu gura lipită de

pielea lui.

— Ştii, singurul lucru care ar face ca scena asta să fie mai mult decât perfectă ar fi un foc adevărat în şemineu.

L-a pufnit râsul.

— Data viitoare o să aprind nişte lumânări.

— Foarte drăguţ. Ţi-a spus cineva până acum că eşti un romantic?

— Nu. În mod cert e prima dată când mi se spune aşa. Surprinsă, am dat capul pe spate pentru a mă uita în ochii lui.

— Serios?

— Serios.

Şi-a ţuguiat buzele.

— Crezi că sunt romantic? Iubito, asta nu spune lucruri bune despre ticăloşii cu care te-ai întâlnit până acum.

I-am zâmbit şi eu drept răspuns.

— De fapt, ai momente când eşti.

Cu ochi blânzi, m-a strâns de umăr.

— Mi-e uşor să fiu cu tine.

— Vezi? am strigat, ochii mei strălucind de o mulţumire extrem de vizibilă. Asta a fost romantic.

— A fost?

— Da. Cu siguranţă ai fost romantic şi cu fostele tale iubite?

De ce, o, de ce a trebuit să-l întreb aşa ceva? Oare chiar voiam să aud de fostele lui iubite?

Din fericire, Cam a evitat întrebarea. Din nefericire, a evitat-o punându-mi mie o întrebare.

— Aşadar, Malcolm a fost romantic? Dar tipul ăla, Callum?

Întrebarea nu era complet nevinovată, aşa că am fost precaută. Dar sinceră.

— Callum putea fi foarte romantic. Tot numai inimioare şi floricele şi rahaturi dintr-alea.

Cam a mârâit.

— Rahaturi dintr-alea?

Am ridicat din umeri, simţindu-mă în largul meu vorbind despre asta, acum că eram în braţele cuiva real.

— Privind înapoi, totul pare fals. Am fost împreună timp de doi ani. S-a întâlnit cu Cole de câteva ori. N-a cunoscut-o niciodată pe mama. Ne vedeam la fiecare două weekenduri atunci când puteam, îmi trimitea flori, îmi cumpăra lucruri drăguţe, se dădea peste cap de Ziua îndrăgostiţilor. I-am

cunoscut pe părinţii lui, dar ştiam foarte puţine lucruri despre ei. Ieşeam împreună cu câţiva dintre prietenii lui şi ştiam şi mai puţine despre ei. Nu ştiu nici dacă pe Callum îl cunoşteam cu adevărat. Ştiu sigur că el nu mă cunoştea. Aşa că, da... rahaturi dintr-alea. Aş face oricând sex pe birou cu un tip care ştie exact în ce se bagă - iertat să-mi fie jocul de cuvinte -, decât cu unul care îmi aduce zilnic flori şi bomboane de ciocolată.

Mi-am încercat norocul şi i-am aruncat o privire lui Cam şi l-am văzut zâmbindu-mi cu gura până la urechi.

— Cred că am o influenţă benefică asupra ta, Johanna Walker.

I-am zâmbit şi eu.

— Aşa cred şi eu.

Şi-a frecat gamba de a mea şi m-a tras şi mai aproape de el.

— Şi Malcolm?

— Avea şi el momentele lui. Din nou, nu ştiam prea multe despre el şi el părea mulţumit de asta. Ştiam că fusese căsătorit o dată, că mama lui murise, dar că tatăl lui trăieşte. Are un frate de care este foarte apropiat, dar nu destul de apropiat încât să mă prezinte pe mine. Nu m-a cunoscut câtuşi de puţin după cum crede că mă cunoaşte... însă e un adevărat gentleman.

L-am simţit pe Cam încordându-se sub mine timp de o secundă, înainte să răsufle apăsat.

— Ai ţinut la el.

După ce i-am lipit un sărut pe piept, am dat din cap.

Acea linişte ne-a învăluit din nou, acea linişte care părea atât de plină de cuvinte nerostite, atât de plină de emoţii, încărcând cu electricitate aerul dintre noi.

Înţelegând ce însemna, mi-am simţit pieptul apăsat de emoţie. Pentru a mă opri să rostesc cuvintele prea devreme, l-am întrebat prosteşte ceea ce nu voiam să ştiu.

— Ai fost vreodată îndrăgostit?

Atunci când a lăsat să-i scape un oftat din toată inima, am încercat să nu reacţionez fizic, iar când mi-a răspuns liniştit „Da”, am încercat să nu mi se facă rău.

Era o prostie, desigur, să simt o durere în piept, să-mi simt stomacul strângându-mi-se şi creierul urlând „Nuu!!!”, însă nu mi-am putut reprima reacţia. Cameron fusese îndrăgostit.

Îngăduindu-mi un moment pentru a mă asigura că vocea nu-mi tremura, am inspirat din nou şi apoi l-am întrebat:

— Când? De cine?

— Chiar vrei să ştii asta?

Tonul îi era grav.

— Dacă vrei să-mi spui, vreau să ştiu.

— În regulă, mi-a răspuns blând, trecându-şi palma în josul braţului meu într-o mângâiere. A fost cu mult timp în urmă. Am cunoscut-o acum zece ani pe când aveam optsprezece ani. Se numea Blair şi ne-am cunoscut în primul semestru la universitate.

Blair.

Şi el o iubise.

Deja mi-o închipuiam înaltă, o frumuseţe brunetă cu ochi inteligenţi şi stăpână pe sine, aşa, ca Joss. Am dat acele imagini deoparte.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Am fost împreună timp de trei ani şi jumătate. Crezusem că ne vom logodi, că ne vom cumpăra o casă, că ne vom căsători, că vom pune de nişte copii. Am crezut că ea era aleasa.

Oare ceea ce simţeam era un cuţit pe care el mi-l răsucea între coaste? Am stat nemişcată, încercând să reprim gelozia intensă şi durerea stârnite de mărturisirea lui.

— Însă lui Blair i s-a oferit un stagiu de formare profesională la o universitate din Franţa pentru a-şi termina studiile postuniversitare de literatură franceză. Aşa că am rupt relaţia cu ea. Am rupt-o cu ea înainte ca ea s-o poată rupe cu mine deoarece ştiam că avea să aleagă Franţa şi ştia că eu niciodată n-aveam să părăsesc Scoţia. Nu-i puteam părăsi pe părinţii mei sau pe Nate şi pe Peetie. Ea avea de gând s-o termine, astfel încât am făcut să-i fie mai uşor.

Era atât de mult în acea confesiune, încât am simţit un nod în gât. N-am scos niciun cuvânt, ci doar mi-am împletit degetele cu ale lui şi am aşteptat ca durerea să se estompeze.

Nu s-a estompat.

Puţin mai târziu, am făcut duş împreună şi apoi Cam a plecat la bar. M-am dus sus, într-o stare de absolută deznădejde. Încercasem să ies din starea de deprimare, zâmbindu-i şi sărutându-l, spunându-mi că el nu-mi dăduse niciodată motive să cred că nu era implicat în această relaţie,

că nu simţea ce simţeam eu atunci când eram împreună.

Aproape că mă convinsesem când am intrat în apartament, dar când am închis uşa am dat nas în nas cu mama. Se clătina pe picioarele desculţe, cămaşa de noapte îi atârna ca un sac pe trupul ei numai piele şi os. Privirea ei înceţoşată şi mersul clătinat mi-au spus că n-o luase încetişor cu băutura de dimineaţă. Azi dorise să se îmbete criţă.

— Un’fuseşi?

Neavând chef să stau de vorbă cu ea, i-am răspuns scurt:

— Cu Cam.

Am dat să trec de ea şi să mă duc în camera mea.

— Un’s-a dus?

Presupunând că întreba unde plecase el, am privit peste umăr.

— L.A serviciu.

— L.A bar, a rostit ea dispreţuitor. Cam ratat, hî?

De vreme ce şi eu lucram la bar, am încercat să n-o iau personal.

— Mamă, el este de fapt grafician.

— Pff, un ticălos cu fumuri, hî?

A râs şi a luat-o spre bucătărie.

— Ce naiba să facă cu tine?

Am înlemnit.

— S-o plictisi de tine, fetiţo. Nu eşti destul de deşteaptă pentru el.

Luând-o în partea opusă a holului, am intrat grăbită în baie şi m-am încuiat înăuntru, ascultând cum toate incertitudinile mă rodeau. Îmi evocau izbitor vocea mamei când era beată.

Însă avea dreptate, nu-i aşa?

Cam fusese îndrăgostit de o fată inteligentă şi interesantă, care plecase în Europa pentru a-şi face studiile postuniversitare de literatură franceză.

Fusese îndrăgostit de cineva care era, evident, opusul meu.

Mai rău, nu se terminase fiindcă el încetase s-o iubească.

Se terminase din pricina complexelor lui tâmpite legate de abandon.

M-am holbat în oglindă, căutând ceva, ceva interesant, ceva unic, ceva care să mă facă cineva cu care Cam avea nevoie să fie.

N-am putut să găsesc nimic.

Un suspin mi-a scăpat de pe buze şi am lăsat lacrimile să curgă în voie.

În acea zi mă îndrăgostisem de Cameron Maccabe. Dar cum m-aş fi putut aştepta vreodată să mă iubească şi el când eu nu găseam la mine nimic demn de iubit?

Capitolul 19

— Am clătite, a anunţat Helena Maccabe cu vioiciune, întinzându-se după farfuria soţului ei.

Imediat mi-am pus farfuria curată deasupra celei a lui Cole şi am înşfăcat-o şi pe cea a lui Cam.

— Vă ajut eu, i-am spus, zâmbind politicoasă.

Helena şi Anderson Maccabe nu ne arătaseră decât prietenie şi fuseseră deschişi cu mine şi cu Cole încă de când sosiserăm ieri în casa lor, însă eu nu reuşeam să scap de starea de nervozitate.

Nu era numai din pricina faptului că erau părinţii iubitului meu şi că voiam ca ei să mă placă. Era deoarece ei erau părinţii lui Cam - părinţi pe care el îi adora - şi voiam ca ei să creadă că eram destul de bună pentru fiul lor.

Săptămâna trecută fusese ciudată. La începutul săptămânii încă mă simţisem nesigură şi cumva straniu din cauza anunţului lui Cam că fusese îndrăgostit de acea persoană exotică, Blair, dar de vreme ce-şi petrecea tot timpul liber cu mine şi fusese afectuos chiar şi la bar - părând incapabil să-şi ţină mâinile la distanţă de mine timp de mai mult de cinci secunde -, acele incertitudini au început să pălească până ce, într-un sfârşit, de-abia dacă le mai simţeam.

Pe măsură ce sâmbăta se apropia şi eu şi Cole ne pregăteam să petrecem o noapte în Longniddry, am devenit din ce în ce mai neliniştită cât priveşte întâlnirea cu părinţii lui Cam. L-am mărturisit asta, iar el a socotit că era adorabil. Părea să fie cât se poate de încrezător că ei aveau să mă placă.

Şi la fel era şi Malcolm.

Încă ne mai trimiteam mesaje şi miercuri mă sunase să vorbim pentru prima dată după ce ne despărţiserăm. La început fusese stânjenitor, dar tensiunea dintre noi s-a risipit atunci când mi-a spus că se întâlnea cu cineva. Persoana era mai în vârstă decât mine şi avea un copil, iar Malcolm se simţea puţin nelalocul lui cu ea. I-am spus s-o răsfeţe pe mama care lucra şi avea şi un copil şi avea s-o cucerească pe loc. El mi-a spus să fiu pur şi simplu eu însămi şi aveam să-i cuceresc pe părinţii lui Cam imediat. Închisesem telefonul întrebându-mă la care „eu însămi” se referise el, de vreme ce nu credeam că i-o prezentasem vreodată pe cea adevărată.

Sâmbătă dimineaţă, Cam a închiriat o maşină pentru a ieşi din oraş şi, înainte să-mi dau seama, străbăteam strada principală din Longniddry, depăşind căsuţe de modă veche cu cărămizile lor de culoarea nisipului şi cu acoperişuri roşii din ţiglă, apoi cârciuma, care părea aglomerată, dar n-am putut să mă bucur de frumuseţea sa idilică. Era o zi de primăvară răcoroasă şi soarele ieşise, iar sătucul era animat. Dar eu? Eu eram prea ocupată să-mi muşc buza. În pofida asigurărilor atât ale lui Cam, cât şi ale lui Malcolm, versiuni în miniatură ale mele începuseră să o ia razna în stomacul meu. Le simţeam dând din picioare şi ţipând acolo.

La un sens giratoriu am luat-o la stânga, ştiam asta, iar Cam îmi indicase poarta impunătoare, ca de castel, din piatră roşie, prin care se intra pe domeniul Gosford, bodogănind ceva despre ce îi spusese tatăl lui despre asta. Cole îi răspunsese, aşa că am înţeles că el îl asculta de fapt. Eu, pe de altă parte, încercam pur şi simplu să nu vomit.

Când am tras pe o proprietate bine îngrijită şi am parcat în faţa unei case de mărime medie, văruită în alb, cu acoperiş roşu, mi s-a tăiat respiraţia. Cam a râs de reacţia mea, dându-mi un sărut rapid, apăsat, înainte de a ne conduce de la maşină în casa părinţilor lui.

Până acum fuseseră minunaţi. Helena, sau Lena, după cum prefera să i se spună, era caldă, amabilă şi înzestrată cu un umor sec, iar Anderson - Andy - era tăcut, prietenos şi sincer interesat de mine şi de Cole. Câinele lor, Bryn, era o căţeluşă energică, Cavalier King Charles, în vârstă de paisprezece luni, care se îndrăgostise imediat de Cole şi viceversa.

Merseserăm să luăm prânzul împreună la hanul local, unde sporovăiserăm despre serviciu, serviciul meu, serviciul lui Cam, serviciul lor şi talentul lui Cole la desen şi la scris. Am dedus că ştiau câteva ceva despre mama, întrucât evitau cu mare grijă subiectul. În mod surprinzător, nu mă deranja că ştiau. Cam era, evident, apropiat de ei şi le împărtăşea o mulţime de lucruri despre viaţa lui. Dacă asta mă includea şi pe mine şi viaţa mea, nu puteam decât s-o iau ca pe un semn bun pentru relaţia noastră.

În acea seară ne uitam la televizor împreună cu ei, iar Cole fusese atras de un program de istorie pe care îl urmărea Andy, găsind absolut fascinante cunoştinţele lui Andy despre evenimentele istorice. Făcea mai multe lucruri odată, îl asculta

pe Andy în timp ce o chinuia pe Bryn, care părea să savureze fiecare minut de atenţie.

Eu stăteam în bucătărie cu Cam şi mama lui în timp ce ea scotea fotografiile lui de bebeluş la vederea cărora am chicotit. Cam fusese un puştan nostim. Era atât de drăgălaş!

Totul era cum nu se poate mai firesc.

Atât de perfect de obişnuit.

Era minunat.

La ora de culcare, Cole a ales canapeaua, iar eu şi Cam ne-am culcat în fostul lui dormitor. Dormitorul lui fusese păstrat ca în anii lui de adolescenţă: postere ale unor formaţii care arătau cu zece ani mai tinere erau lipite pe pereţi, poze decupate din revistele de cinema, precum şi propriile-i desene. Ca şi schiţele lui de acum, constau în figuri de desen animat cu aspecte paradoxale. Avea tendinţa de a desena personaje de desene animate aflate într-o acţiune care era în totală contradicţie cu înfăţişarea lor fizică. Îi furasem unul dintre desenele lui recente, schiţat pe un şerveţel la serviciu. Era un mercenar - mare, cu muşchi protuberanţi, cu vestă din piele, cizme de motociclist, lanţuri, cartuşiere, bandană, pistoale în tocuri şi un cuţit vârât în cizme. În mâini ţinea o cutie mare de bomboane de ciocolată, în formă de inimă, şi mânca din bomboane în timp ce arbora un zâmbet de visător bleg. Era acum semnul meu de carte.

Fosta cameră a lui Cam îi oglindea personalitatea lui de adolescent, iar mie îmi plăcea la nebunie asta. M-am simţit eu însămi ca o adolescentă atunci când ne-am giugiulit pe patul lui. M-am oprit înainte ca atmosfera să devină prea fierbinte şi încărcată, refuzând să fac sex sub acoperişul părinţilor lui. Nu fusese încântat de idee, dar ţinând cont de faptul că avea salteaua cea mai scârţâitoare din lume, nu m-am mişcat din poziţia în care mă aflam.

Să mă cuibăresc cu el doar pentru a dormi a fost oricum plăcut. Dulce. Puţin sentimental. Sigur.

Mă trezisem mulţumită, simţind mirosul micului dejun.

După ce ne-a îndopat cu un mic dejun imens, care a inclus şi haggis prăjit în aluat, Lena era acum hotărâtă să ne omoare. Sau să mă omoare. Băieţii arătau foarte fericiţi la ideea de a hăpăi clătite.

— Cred că o să spun pas, i-am zis Lenei, zâmbindu-i strâmb. Nu mai pot.

— Prostii, mi-a zâmbit şi ea, în timp ce răsturna farfuriile în chiuvetă. Dacă poţi mânca tot ce vrei şi îţi poţi păstra silueta minunată, atunci ar trebui s-o faci.

M-am îmbujorat datorită complimentului pe care mi la făcut, am clătit iute farfuriile şi apoi le-am pus în maşina de spălat vase.

Până să mă întorc, Lena deja clădise două mormane de clătite pe două farfurii.

— Ia siropurile.

A arătat cu o mişcare a capului în direcţia sticlelor cu sirop auriu şi ciocolatiu.

Am urmat-o în sufragerie şi ne-am aşezat, privind cum toată lumea bobina, ignorând-o pe Bryn, care se plimba de la un scaun la altul, cerşind cu frumoşii ei ochii căprui ca cineva să scape o bucată de clătită. Am luat o clătită pentru a fi politicoasă, am rupt o bucată din ea şi am legănat-o, pe ascuns, sub masă. Un bot blând de câine a hăpăit-o, lingându-mi în plus şi degetele. Imediat am întins mâna spre centrul mesei pentru a lua un şerveţel, ignorând zâmbetul atotcunoscător al lui Cam.

— Cam a spus că a aplicat pentru un post de grafician în oraş, i-a zis Andy Lenei în timp ce ea se aşeza la locul ei.

— O, asta-i bine, fiule. Pentru ce firmă?

— E o companie de site-uri web, a răspuns Cam, după ce a înghiţit un dumicat. Nu sunt mai mulţi bani ca la bar, dar aş face ceea ce-mi place.

— Şi e mai bine decât să fii nevoit să faci naveta la Glasgow sau să te muţi în sud, am adăugat, simţind cum mi se strânge pieptul la gândul plecării lui Cam.

— Adevărat, a fost Lena de acord.

— N-o să mă mut, ne-a asigurat Cam - sau mai curând m-a asigurat pe mine, zâmbindu-mi cu acea căldură în ochi care era incredibil de stânjenitoare în faţa părinţilor lui. Îmi plac prea tare vecinii.

M-am înroşit şi i-am zâmbit.

— Frate, a murmurat Cole, clătinând din cap.

— Ce vrei să spui, frate? l-a întrebat Cam, ofensat de insinuarea lui Cole conform căreia el n-ar fi fost un vecin mişto. Amice, am fost cum nu se poate mai subtil.

— Da, a dat Andy din cap, tăindu-şi o bucată sănătoasă din clătita înecată în sirop în timp ce-i făcea cu ochiul soţiei. A

învăţat de la maestru.

Înainte să plecăm am decis să o ducem pe Bryn pe plajă. Nu era o plajă perfectă. Era specifică zonei, acoperită de pietriş, de midii, de alge dezgustătoare şi de pescăruşi. Bryn a luat-o imediat la goană după pescăruşi, scufundându-se în apa rece fară să-i pese, cu limba atârnându-i din gură într-o încântare absolută. Era haios că se gândea că pescăruşii se jucau cu ea când ei de-abia conştientizau prezenţa ei, asta până când a lătrat la ei pentru a-i saluta, şi i-a speriat făcându-i să plece. Probabil că impresia asta şi-o făcuse şi Braden când m-a văzut prima oară. M-am extaziat în prezenţa lui ca o idioată, atât de hotărâtă să pun mâna pe bărbatul perfect, astfel încât fusesem oarbă la pasiunea lui nebună pentru Joss.

În timp ce mă plimbam cu Andy alături, Lena, Cole şi Cam în faţa noastră, jucându-se cu Bryn, m-am întrebat cine fusese acea persoană care se purtase ca o proastă în prezenţa unui tip. N-o recunoşteam. N-o cunoşteam şi nici nu mai voiam s-o mai întâlnesc vreodată.

Mulţumită lui Cam, nu credeam că există nici măcar cea mai îndepărtată posibilitate să se mai întâmple.

— E fericit, a spus deodată Andy, cu o voce joasă, astfel încât vorbele să nu-i fie purtate de vântul care îmi biciuia părul şi mi-l lipea de obraji.

Mi l-am dat pe după urechi, aruncându-i o privire întrebătoare.

— Cameron?

Andy a dat afirmativ din cap, oferindu-mi un zâmbet care îi juca şi în ochi, unul plin de un val neaşteptat de afecţiune.

— Mi-am dat seama după felul în care a vorbit despre tine la telefon că eşti diferită. Iar cunoscându-te, văzându-vă împreună, îmi dau seama.

Încurcată, am încetinit pasul, în timp ce inima începuse să-mi bată mai repede.

— Vă daţi seama?

— Fiul meu a fost întotdeauna o persoană retrasă. Are familia şi pe Nathaniel şi pe Gregor şi asta i-a fost mereu suficient. Au existat şi prietenele, evident, unele de care a fost mai apropiat, dar mereu a ţinut cercul ăsta închis, excluzându-le fără ca măcar să-şi dea seama.

Andy a zâmbit din nou, cu ochii pe Cam, care mergea ţinându-şi mama cu braţul petrecut pe după umerii ei,

zâmbindu-i.

— Cu toate astea, nu şi pe tine. Tu ai pătruns înăuntru. Iar Cameron este... ei bine, nu cred că l-am văzut vreodată atât de fericit.

Mi-a sărit inima din piept, rămânând fără suflu în timp ce-l priveam concentrată pe Cam, iubind felul în care se mişca, puternic, în largul lui, încrezător. Ca să nu mai pomenesc de afecţiunea lui pentru oameni, de abilitatea lui de a arăta ce simte pentru cineva fără să-i pese de ce cred ceilalţi.

— Aşa credeţi?

— Da.

Şi m-a înghiontit cu umărul, o mişcare pe care o preluase în mod inconştient şi Cameron, urmărindu-şi tatăl.

— Mă bucur că te-am cunoscut, Johanna.

Toată tensiunea acumulată în umerii mei s-a topit şi m-am relaxat.

Şi eu la fel, am şoptit, incapabilă să-mi maschez sentimentele.înainte ca Andy să-mi poată pune vreo întrebare, mi-a sunat mobilul. I-am cerut scuze şi l-am scos din buzunarul hainei. Era Joss.

Mi-a stat inima în loc.

Mantra?

— Alo? i-am răspuns cu respiraţia tăiată.

— Bună.

Vocea lui Joss era moale, şovăielnică.

Mi s-a făcut rău.

— E totul în regulă? Mama e bine?

— Doamne, da, s-a grăbit ea să mă liniştească. Te sun de fapt ca să-ţi spun ceva.

Asta nu suna bine.

— Ceva?

— Păi... Braden m-a cerut ieri de soţie.

POFTIM?

— O, Dumnezeule!

— Am spus da.

— Cum? am râs fericită, auzindu-i chicotitul gutural şi extrem de încântat la capătul celălalt al firului. Mă bucur tare mult pentru tine! Felicitări, scumpo, şi spune - i lui Braden c-am zis că „era şi timpul”!

Râsul ei mi-a încălzit obrajii îngheţaţi.

— Îi spun. Uite, Ellie deja plănuieşte o îngrozitoare

petrecere de logodnă, aşa că, ăăă, vorbim când te întorci. Sper că „weekendul-în-care-îi-cunoşti-părinţii” a decurs bine.

— Foarte bine. Evident, nu la fel de bine ca weekendul tău.

— Mda. Ei bine, a plătit un şofer de taxi şi m-a cerut de nevastă în Bruntsfield, în taxi, exact acolo unde ne-am cunoscut. A scos un inel, mi-a spus că mă iubeşte şi că va încerca să n-o dea în bară şi să încerc să n-o dau nici eu în bară, prin urmare, cum aş fi putut să spun nu?

Am pufnit.

— N-ai fi putut. Propunerea asta a fost perfectă pentru tine. Cel puţin, aşa pare.

Vocea i s-a înmuiat.

— Da, a cam fost.

— Sunt aşa de fericită pentru tine!

— Mulţumesc, Jo. Ne vedem în curând?

— În curând.

Am închis şi Andy s-a uitat la mine cu o privire întrebătoare.

— Veşti bune?

Am încuviinţat.

— Cea mai bună prietenă a mea tocmai s-a logodit. Nu are familie, aşa că e minunat pentru ea.

Brusc, mă usturau ochii din cauza lacrimilor, gândindu-mă la tot ce câştiga Joss şi am râs printre lacrimi, simţindu-mă ca o proastă.

— Ce se întâmplă?

Cam s-a apropiat, cu sprâncenele îmbinate, uitându-se urât.

— De ce eşti supărată?

— Nu sunt supărată.

Am fluturat din mână, cu un zâmbet bleg şi am ridicat telefonul.

— Era Joss. Ea şi Braden tocmai s-au logodit.

Cam a zâmbit, apoi m-a prins cu braţul pe după gât şi m-a tras lângă el.

— Vino încoace, prostuţo. Vântul aspru de coastă îţi va usca lacrimile astea.

M-am făcut mică, lipindu-mă de el.

— Nu crezi că e o veste grozavă?

A dat din cap, cu ochii la mine.

— Cred că e o veste genială. E o fată bună, merită să fie

fericită.

Doamne, uneori era un scump.

— Iar Braden e un bărbat minunat. Trebuie să-i fac cinste cu o halbă de bere când ne întoarcem.

L-am auzit pe Andy mormăind lângă noi.

— O halbă pentru un soldat care se duce la război.

Lui Cam i se scuturau umerii.

— Exact.

— Pentru un general care îşi supraveghează câmpul de bătălie şi foloseşte logica împotriva unui inamic ilogic.

— Da.

— Pentru un războinic pe punctul de a intra în gura peşterii dragonului.

— Cu siguranţă.

— Pentru...

— Bine, bine, glumeţilor, i-am întrerupt eu pufnind. Cui îi trebuie vântul de coastă să-i usuce ochii atunci când mă aflu în prezenţa umorului Maccabe?

Andy mi-a aruncat un zâmbet şmecheresc şi apoi i-a zâmbit din toată inima lui Cam în timp ce ne apropiam de Cole, Lena şi Bryn.

— Fiule, n-o lăsa să-ţi scape.

Capitolul 20

— Bună, frumoaso.

O voce profundă, familiară m-a făcut să ridic capul din scrisoarea pe care o băgăm într-un plic.

Întâmpinată de apariţia lui Malcolm în pragul anticamerei domnului Meikle, am zâmbit. Inima mi-a bătut mai repede când şi el mi-a zâmbit cu afecţiune, tot elegant şi ferchezuit în costumul lui de firmă.

— Malcolm, i-am răspuns cu căldură.

Ochii lui negri i-au strălucit în timp ce păşea nonşalant în încăpere, venind spre mine.

— Mă bucur să te văd.

Am rămas ţintuită locului stângace pentru o clipă, în timp ce decideam ce ar fi trebuit să fac, cum să-l salut. Malcolm aştepta de cealaltă parte a biroului meu, cu sprâncenele ridicate întrebător.

După ce îi văzusem numele pe fişa de întâlniri din acea zi, simţisem cum mi se strânsese stomacul. Ne trimiseserăm mesaje, dar aceasta avea să fie prima dată când ne întâlneam în persoană de când ne despărţiserăm. Acum că era în faţa mea, nu ştiam cum să reacţionez.

Râzând puţin de propria-mi nervozitate, m-am ridicat de la birou şi l-am ocolit cu braţele deschise. El m-a tras imediat într-o îmbrăţişare strânsă pe care i-am întors-o, surprinsă de cât eram de bucuroasă că-l vedeam. A trebuit să mă desprind atunci când mâinile au început să-i alunece în jos, pe spatele meu. M-am îmbujorat, simţindu-mă vinovată pentru că-l lăsasem pe Malcolm să se apropie suficient cât să mă atingă în orice fel, fie chiar şi pe departe mai mult decât prietenesc.

Trecuseră două săptămâni de la sâmbăta petrecută cu părinţii lui Cam şi eu mă întâlneam cu Cam de puţin peste şase săptămâni. Şase săptămâni nu păreau a fi o perioadă prea îndelungată, însă mie mi se părea a fi trecut o veşnicie. Destul de mult timp pentru ca eu să ştiu că acesta era genul de interacţiune uşuratică cu un alt tip care l-ar fi scos din sărite pe iubitul meu.

— Arăţi bine.

I-am oferit un alt zâmbet scurt pentru a masca desprinderea mea bruscă din îmbrăţişare.

— Şi tu la fel. Să înţeleg că eşti bine?

Am dat afirmativ din cap şi m-am aşezat la loc pe scaunul meu, uitându-mă în sus la el cu un interes neprefăcut.

— Dar tu?

— Da. Sunt bine. Doar mă ştii.

— Şi ce face mama care îşi creşte singură copilul?

A râs sec.

— A, s-a terminat. Nu ne-am prea potrivit.

— O, îmi pare rău s-aud asta.

— Şi Cameron?

Din nou mi s-au înroşit obrajii şi a trebuit să mă forţez să-i susţin privirea.

— E bine.

Malcolm s-a încruntat.

— Are în continuare grijă de tine?

— Are.

— Bine.

A expirat zgomotos, apoi a aruncat o privire în jur, cred că în dorinţa de a părea nonşalant.

— Presupun că i-a cunoscut pe Cole şi pe mama ta?

La naiba. Şi mai multă vinovăţie m-a cuprins şi m-am trezit că-mi rămân cuvintele în gât. Brusc, m-am simţit panicată că, dacă îi spuneam adevărul, şi anume că el ştia mai multe despre viaţa mea decât îl lăsasem pe Malcolm să ştie vreodată, aveam să-l rănesc pe bărbatul ăsta chiar mai mult decât o făcusem deja.

Tăcerea mea păru să-i ofere răspunsul. Privindu-mă, ochii i s-au înnegurat.

— Înţeleg că răspunsul e da.

— Malcolm! a trâmbiţat domnul Meikle, deschizând larg uşa de la biroul lui. Joanne nu mi-a spus că ai sosit. Intră, intră.

Era pentru prima dată când i-am fost recunoscătoare şefului meu sever. Mă salvase de la a trebui să răspund acelei expresii rănite de pe chipul lui Malcolm.

Tot timpul cât Malcolm a fost în biroul lui Meikle, am pândit uşa aidoma unui şoim, muşcându-mi buza, genunchiul legănându-mi-se în sus şi în jos din pricina neliniştii în timp ce-l aşteptam să apară din nou. Am petrecut douăzeci de minute pregătindu-mă pentru reacţia lui şi, la sfârşit, el a ieşit pe uşă, mi-a aruncat un zâmbet obişnuit şi mi-a spus că aveam să mai

vorbim.

Apoi a plecat.

M-am topit în scaunul meu, încordarea scurgându-mi- se din corp.

— Johanna!

M-am întors brusc, surprinsă nu doar de faptul că domnul Meikle îmi nimerise numele corect, dar şi pentru că îl rostise pe un ton care era usturător chiar şi pentru el. Stătea în prag, cu ochii mijiţi în direcţia mea, cu o expresie aproape uluită.

— Domnule?

— Ai rupt relaţia cu Malcolm Hendry?

Mi-am înfipt unghiile în podul palmelor la auzul întrebării indiscrete în timp ce în gând îl trimiteam pe Malcolm la dracu'.

— Domnule!

— Fată proastă!

A clătinat din cap, aproape de parcă i-ar fi părut rău pentru mine. Inima a început să-mi bată puternic în aşteptarea insultei care ştiam că urma, sângele clocotindu-mi deja de furie.

— O fată cu talentele tale limitate ar trebui să se gândească mai bine pe viitor înainte de a da cu piciorul oportunităţii de a avea o relaţie cu un bărbat influent ca Malcolm Hendry.

Atacul lui răutăcios m-a aruncat înapoi în trecut.

— Dă-te din calea mea! zbiera tata, lovindu-mă cu picioarele, nimerindu-mi fesele cu cizmele lui de lucru în timp ce treceam.

M-am împiedicat, umilinţa şi durerea făcându-mă să mă răsucesc în jur şi să-i arunc o căutătură urâtă. S-a întunecat la faţă şi a făcut un pas ameninţător spre mine.

— Să nu îndrăzneşti să te uiţi la mine în felul ăsta! Să nu îndrăzneşti! Eşti un nimic. Nu eşti bună de nimic.

Amintirea, evocată de condescendenţa domnului Meikle, m-a ţintuit locului. Mă ardea pielea de la umilinţa reînnoită. E greu de crezut că eşti altceva decât un ştift când un părinte îşi petrece cea mai mare parte din anii tăi de formare spunându-ţi că nu eşti bună de nimic. Ştiam că purtasem asta cu mine. Nu era nevoie de vreun geniu pentru a înţelege de ce aveam o părere aşa de proastă despre mine sau de ce aveam atât de puţină încredere în mine.

Sau de ce probabil că nu voi avea niciodată.

Oricum, crescusem atât de obişnuită să gândesc în felul acesta despre mine, încât atunci când şi alţii credeau asta, nu mi se părea că greşesc. Cu toate că Joss îşi petrecuse ultimele luni încercând să mă facă să înţeleg că greşeam, nu percutasem niciodată pe deplin.

Până la Cameron.

El voia ca eu să am pretenţii mai mari de la mine. Se supăra când n-o făceam şi se înfuria când alţi oameni mă denigrau. Îmi spunea în fiecare zi, în diferite feluri, că el considera că sunt specială. Îmi înlătura incertitudinile legate de inteligenţa mea, de personalitatea mea şi, cu toate că nu dispăruseră, fuseseră înecate de sprijinul lui. În fiecare zi erau îngropate tot mai adânc în cavernele îngrijorărilor mele.

Cam spunea că eram mai mult.

Cum îndrăznea cineva care nu mă cunoştea deloc să încerce să-mi spună că eram mai puţin?

Mi-am împins scaunul, care s-a izbit de rafturile de metal din spatele meu.

— Demisionez!

Domnul Meikle a clipit rapid, culoarea din obraji intensificându-se până la un roşu-trandafiriu.

— Pardon?

Uitându-mă urât la el, mi-am luat geanta de pe podea şi mi-am smuls haina de pe cuierul din apropierea biroului. Stând în pragul uşii de la recepţie, l-am privit sfidătoare în timp ce mă îmbrăcam cu haina.

— Am spus că demisionez. Găseşte-ţi pe altcineva la care să sâsâi cu limba ta veninoasă, meliţă pitică ce eşti!

M-am răsucit pe călcâie, deşi îmi tremurau picioarele, şi l-am lăsat bolborosind în urma mea în timp ce ieşeam vijelios pe uşă, coborând apoi scările şi ieşind pe uşa principală. Adrenalina îmi pompa prin vene în timp ce mergeam pe stradă, aţâţată de mânie şi de o indignare îndreptăţită.

Vântul, care îmi sufla rece prin păr şi peste obraji, a reuşit să-mi domolească focul şi am început să tremur.

Tocmai renunţasem la slujba mea.

Slujba de care aveam nevoie eu şi Cole.

Respiram şuierat şi m-am dus împleticindu-mă spre un gard din fier forjat, luptându-mă să trag aer în plămâni. Ce urma să ne facem?

Nu puteam supravieţui numai cu salariul de la bar, iar

slujbele nu creşteau în copaci. Aveam ceva bani puşi deoparte, însă banii erau pentru Cole, nu să-i toc eu în timp ce încercam să-mi găsesc o slujbă nouă.

— O, la naiba! am murmurat, ochii usturându-mă din pricina lacrimilor.

M-am desprins de gard şi am privit înapoi, spre drumul pe care venisem. Simţeam privirile trecătorilor aţintite asupra chipului meu, de parcă mi-ar fi simţit suferinţa şi se întrebau, probabil, dacă aveam nevoie de ajutor.

— Trebuie să mă întorc.

Am făcut doi paşi înapoi spre birou, apoi m-am oprit, strângându-mi pumnii pe lângă corp.

Mândria m-a împiedicat.

Eu? Împiedicată de mândrie?

Am avut un acces de râs isteric şi m-am prins cu mâinile de burtă, luptând cu impulsul de a voma.

Nu mă puteam întoarce. Meikle nu m-ar fi primit înapoi după ceea ce tocmai îi spusesem.

— O, Doamne!

Mi-am trecut mâna tremurândă prin păr, înghiţind cu lăcomie cât de mult aer puteam.

Apoi m-a trăsnit.

Era vina lui Cam.

Atracţia mea pentru el mă făcuse să-i dau papucii unui tip bogat, amabil, chipeş care ştia că ţin la el. Şi acum îmi părăsisem şi slujba! Şi pentru ce? Deoarece Cameron era îndeajuns de fermecător să mă facă să mă simt specială, să mă facă să mă simt mai bine faţă de propria-mi persoană? Dar cum rămânea cu ceva concret? Cum ar fi fost să-mi spună că mă iubea, ha?

Trecuseră numai şase săptămâni, dar ştiam că-l iubesc. N-ar fi trebuit ca şi el să ştie că mă iubea? Nu era ca şi cum n-ar fi fost capabil de asta. Dar o iubise pe Blair, la naiba!

Pe gene îmi tremurau şi mai multe lacrimi. Îmi stricam viaţa din cauza lui. Luând decizii prosteşti, sub imperiul primului impuls, decizii care aveau să-mi spulbere orice speranţă de a-i asigura, din punct de vedere financiar, viitorul lui Cole.

O, Dumnezeule... Cole.

Îl lăsasem să se apropie şi de Cole.

Cine a făcut asta?

Cine a jucat la ruleta rusească nu numai cu propriile-i sentimente, ba chiar şi cu ale propriului copil?

Trebuia să fac ceva. Repede. Aveam nevoie de spaţiu, de timp, pentru a reevalua înainte de a fi prea târziu.

Trebuia să-l văd pe Cam.

Deşi mergeam foarte repede, distanţa obişnuită de patruzeci de minute pe care o acopeream în douăzeci şi cinci de minute părea să nu se mai termine şi am fost nevoită să fac un efort şi să nu o apuc pe Dublin Street, spre apartamentul lui Joss, atunci când am trecut prin dreptul străzii. Poate că, dacă aş fi vorbit cu o prietenă m-ar fi ajutat, mi-ar fi limpezit toate confuziile, însă mă temeam că Joss, care era în Echipa Cameron, avea să mă convingă că eram isterică.

Şi poate că eram.

De fapt, undeva în sinea mea, ştiam sigur că eram, însă furia şi panica triumfau pe moment asupra logicii.

Logică pe care Joss ar fi folosit-o pentru a mă convinge. Dar, deocamdată, Joss se ascundea de Ellie, întrucât Els întrecuse orice măsură cu planurile pentru petrecerea de logodnă care urma să aibă loc peste două săptămâni. Cu creierul gata să-i explodeze din pricina felului în care se comporta Ellie, Joss îmi spusese în seara precedentă că se hotărâse să nu mai răspundă la uşă în timpul zilei. Cinci săptămâni de planuri pentru o petrecere? Dacă aş fi fost în locul lui Joss, şi eu m-aş fi ascuns.

Neavând pe nimeni cu care să vorbesc, cuprinsă de sentimente contradictorii, am intrat ca vijelia în bloc şi am urcat scările, rămânând fără suflu atunci când am ajuns la uşa lui Cam. Probabil că am bătut la uşă mult mai tare decât ar fi fost necesar.

— Iisuse Cri...

Deschizându-mi uşa şi văzându-mă în prag, răvăşită şi fără suflu, Cam şi-a întrerupt şirul cuvintelor.

— Jo? Ce fa... De ce nu eşti la serviciu?

L-am măsurat din priviri. Era cam elegant îmbrăcat pentru stilul Cam. Tricoul Diesel cu care era îmbrăcat părea nou şi stătea mai fix pe el decât tricourile lui obişnuite, subliniindu-i conturul muşchilor trupului său puternic. Şi ăia erau nişte jeanşi noi? Ochii mi-au căzut pe perechea de Levi’s negri şi aproape că m-am simţit uşurată să văd că era încălţat cu ghetele lui de motociclist. De ce era îmbrăcat semi-elegant?

Arăta sexy.

Era de-a dreptul excitant atunci când mă privea cu ochii lui de un albastru cald, chiar şi atunci când erau plini de îngrijorare aşa cum erau acum.

— Jo?

A păşit dincolo de pragul apartamentului său, întinzand mâna spre mine.

Voiam să mă sprijin de el, să-l las să mă lipească de el, să inspir mirosul lui, să-i simt buzele pe pielea mea. Voiam asta la nesfârşit.

Fir-ar să fie! M-am tras înapoi, luându-l prin surprindere. Aveam nevoie de spaţiu. Mă ameţea de fiecare dată când mă aflam lângă el.

S-a încruntat, lăsându-şi braţul în jos.

— Ce s-a întâmplat?

Brusc, am fost cuprinsă de o copleşitoare dorinţă de a plânge. Mi-am ţinut firea şi m-am uitat oriunde, numai în ochii lui nu.

— Mi-am dat demisia.

Între noi s-a lăsat tăcerea pentru moment, apoi el mi-a spus:

— Asta-i bine.

Căutătura mea fioroasă l-a străpuns, ţintuindu-l de peretele din spatele lui.

— Ba nu. Nu-i bine. La naiba, nu-i bine, Cam!

— În regulă, iubito, calmează-te. Evident, s-a întâmplat ceva.

A oftat din rărunchi şi şi-a trecut o mână prin păr.

— Şi eu sunt pe punctul de-a face să fie mai bine sau mai rău. Vreau să-ţi spun ceva.

Clătinând din cap, am făcut un pas spre treptele care duceau înspre apartamentul meu.

— Cam, nu vreau să ştiu. Cam - am tras aer în piept, căutând în adâncul fiinţei mele puterea de a o spune -, am nevoie de spaţiu să mă gândesc.

El părea uluit, aproape de parcă l-aş fi lovit.

— Spaţiu?

Am încuviinţat, muşcându-mi până la sânge buza.

Apoi, privirea lui Cam s-a întunecat, întreaga lui expresie devenind din ce în ce mai încordată, odată cu furia pe cale să se dezlănţuiască.

— Spaţiu departe de mine?

Am dat afirmativ din cap.

— Dă-o în mă-sa de treabă! a mârâit el, întinzând mâinile spre mine, înainte de a şi le retrage, stăpânindu- se. Ce naiba s-a întâmplat azi?

— Tu, i-am răspuns, cât de calmă am putut.

Ochii i-au scăpărat şi mai albastru. În aparenţă, calmul meu nu făcea decât să-i exacerbeze furia.

— Eu?

— Tot iau decizii pripite şi sunt absolut egoistă şi asta nu-i corect faţă de Cole.

Cam s-a schimonosit la faţă.

— Decizii pripite? Eu sunt o afurisită de decizie pripită? Asta vrei să spui?

— Nu! am strigat, înspăimântată de durerea din ochii lui. Nu. Nu ştiu.

Am ridicat mâinile a capitulare, atât de confuză, încât voiam să se deschidă pământul şi să mă înghită.

— Eşti? Suntem noi? Adică, ce facem noi aici? Tot aştept...

— Aştepţi ce?

— Ca tu să te trezeşti într-o bună zi şi să-ţi dai seama că eşti plictisit de moarte şi să-i pui capăt.

O tăcere tensionată s-a lăsat iar între noi, şi am privit agitată cum Cam încerca să-şi ţină în frâu frustrarea. În cele din urmă, privirile ni s-au intersectat şi, calm, m-a întrebat:

— Ţi-am lăsat vreodată această impresie? Că doar pierd vremea? Te-am dus să-i cunoşti pe părinţii mei, pentru numele lui Dumnezeu, ca să nu mai spun de ceea ce tocmai am făcut azi. Prostiile acestea sunt numai în mintea ta şi nu le-am pus eu acolo, aşa că, ce se întâmplă?

Am ridicat din nou mâinile, ochii mei înotând în lacrimi.

— Nu ştiu. Mi-am dat demisia şi să fiu supărată pe mine nu m-a ajutat prea mult, ca atare trebuia să fiu supărată pe tine! Sunt la ciclu, aşa că s-ar putea să fiu puţin iraţională, am spus, înghiţindu-mi lacrimile.

A schiţat un zâmbet, furia dispărându-i din expresie.

— Nu e amuzant!

Am bătut din picior ca un copil bosumflat.

Cu un mormăit, Cam a răspuns luându-mă în braţe. Automat, l-am luat cu braţele de după gât şi mi-am îngropat faţa în curbura gâtului său.

— Gata cu vorbitul despre nevoia de spaţiu? m-a întrebat el răguşit, şoptind cald în urechea mea.

Am dat din cap şi m-a strâns şi mai tare în braţe.

— De ce ţi-ai dat demisia?

M-am dat puţin înapoi şi el m-a lăsat jos, deşi nu mi-a dat drumul de tot. Acum că eram atât de aproape de el, nici eu nu voiam să-i dau drumul.

Iisuse, eram aşa o belea!

— A aflat că l-am părăsit pe Malcolm şi mi-a spus nişte chestii oribile.

Cam s-a întunecat la faţă.

— Ce lucruri oribile?

Am ridicat din umeri.

— În principiu a spus că am fost o proastă că i-am dat papucii unui bărbat bogat când asta însemna tot ce puteam căpăta mai bun în viaţă.

— Îl omor. Mai întâi ai să-i faci raport pentru comportament incorect şi apoi am să-l omor.

— Nu vreau să mai am deloc de-a face cu el.

— Jo, a depăşit limitele.

— Da, aşa e. Dar nu-mi permit luxul de a-mi pierde timpul trecând printr-un set complicat de proceduri doar pentru a-l vedea primind o pedeapsă neînsemnată. Trebuie să-mi caut o slujbă.

— Braden.

— Nu.

Mi-am ţuguiat buzele.

Cam a scuturat din cap.

— Eşti o încăpăţânată fără pereche.

Şi apoi mi-a sărutat buzele, mai întâi cu buze moi, apoi apăsând mai tare, atrăgându-mă în pofta lui pentru mai mult.

Când într-un sfârşit mi-a dat drumul pentru a putea respira, expresia de pe chipul lui era aproape una de durere.

— Să nu-mi mai faci niciodată una ca asta, bine?

Simţindu-mă ruşinată de comportamentul meu şi jurând în sinea mea că mai întâi aveam să fiu absolut convinsă în legătură cu o decizie înainte de a-i arunca în faţă o chestiune atât de importantă cum ar fi o despărţire, l-am mai sărutat o dată pe buze, luându-i obrajii nebărbieriţi în mâinile mele făcute căuş, sperând că înţelesese mai multe din acel sărut decât eram dispusă să-i spun.

— Iartă-mă, i-am şoptit.

— Eşti iertată, a spus, strângându-mă de talie.

Netezindu-i tricoul cel nou cu palmele, am ridicat întrebătoare din sprâncene.

— De ce eşti gătit? Şi ce vrei să spui cu „ca să nu mai spun de ceea ce tocmai am făcut azi”?

— A! Cam m-a împins puţin mai în spate. A venit cineva să te vadă.

Capitolul 21

Te-ai fi aşteptat ca, după ce Cam asistase la această explozie emoţională, să fie mai plin de tact şi să mă pregătească pentru cine mă aştepta la el în apartament.

Dar nu.

Voia să fie o surpriză.

Simţindu-mă puţin agitată în legătură cu orice lucru necunoscut mă aştepta, l-am urmat în camera de zi.

Privirea mi-a fost imediat atrasă de o tânără care s-a ridicat de pe canapeaua lui Cam. Mai scundă decât mine, dar mai înaltă decât Joss, stătea acolo, toată numai rotunjimi şi fund şi păr uluitor. Nu ştiu de ce, primul meu gând a fost că era Blair. Am privit lung în ochii ei excepţionali, căprui deschis, o nuanţă atât de vie încât păreau aurii, şi am simţit cum mi se contracta gâtul. Unii ar fi putut spune că femeia era uşor plinuţă, însă tot ceea ce am văzut eu erau sânii mari şi fundul bombat care o prindeau. Părul ei negru-tăciune îi cădea în valuri pe spate într-o revărsare de bucle moi. Gândindu-mă că femeia era Blair şi urând-o la prima vedere, un timp nu mi-am dat seama că restul trăsăturilor ei erau destul de comune. Părul, ochii şi silueta dădeau impresia de extraordinar.

Apoi mi-a zâmbit.

Avea un zâmbet de ţi se înmuiau genunchii.

— Jo?

Şi un accent american.

Ăăă... poftim?

— Johanna?

Vocea aspră m-a făcut să-mi întorc privirea spre stânga şi am făcut ochii mari la vederea bărbatului masiv care stătea lângă şemineul lui Cam. Ochii aceia căprui-deschis fixaţi asupra mea m-au făcut să mă clatin, gata să cad, în stare de şoc. Eram atât de roasă de gelozie, gândindu-mă că femeia era Blair, încât nici măcar nu observasem cât de familiari îmi erau acei ochi exotici.

— Unchiule Mick? am întrebat şocată, măsurându-l din cap până în picioare.

Arăta mai bătrân acum, având fire argintii presărate în părul şi barba neagră, dar era el. Un munte de bărbat, înalt de peste un metru optzeci, lat în umeri, la fel de zdravăn şi de

sănătos aşa cum era când aveam eu unsprezece ani. Toată lumea spunea că era o namilă de om. Încă era.

Ce căuta aici?

— Jo! A clătinat din cap, cu un zâmbet care a făcut să-mi fie dor de casă. Am fost convins că ai să ajungi o frumuseţe, fetiţo, dar uită-te la tine!

Accentul lui m-a zăpăcit o clipă, acutele şi abruptele inflexiuni scoţiene fiind înmuiate uşor în anumite cuvinte de o pronunţie tărăgănată americană. Accentul lui era opusul accentului lui Joss.

Încă năucită, n-am putut decât să-i repet numele.

— Unchiule Mick?

I-am aruncat o privire lui Cam, cu gura căscată de uimire, cu inima în gât.

— Ce se întâmplă?

Cam a făcut un pas în faţă şi m-a luat de mână pentru a mă linişti.

— Mi-ai spus numele de familie al lui Mick şi că se mutase în Arizona şi mi-ai arătat fotografii vechi. Mick are un cont de Facebook şi l-am găsit acolo.

Facebook? M-am uitat din nou la Mick, nevenindu-mi încă să cred că era aici. Tot ceea ce fusese bun în copilăria mea stătea acum în faţa mea şi nu ştiam dacă voiam să fug în braţele lui sau să mă răsucesc pe călcâie şi să fug.

— Cam şi cu mine am ajuns să vorbim, iar el mi-a spus cât de greu ţi-a fost, draga mea. Îmi pare rău.

Vocea lui Mick era joasă, de parcă i-ar fi vorbit unui animal speriat.

— Îmi pare rău că n-am fost aici.

Mi s-a pus un nod în gât şi pentru a suta oară în acea zi am încercat cu disperare să nu plâng.

— De ce-aţi venit aici?

— Ne-am întors acum câţiva ani în Paisley într-o scurtă vizită, dar nimeni nu ştia unde plecaseră ţi. L-am văzut pe tatăl tău.

Am tresărit gândindu-mă la tata.

— Deci e încă e acolo?

Mick a dat din cap, făcând un pas spre mine.

— Mă bucur că Fiona v-a dus departe de el. Mă bucur că habar n-are unde aţi plecat şi e prea prost să vă găsească.

Am simţit că mă ustura nasul din pricina lacrimilor pe care

nu mi le mai puteam reţine.

— Aşa că ai venit tocmai până aici să mă vezi?

A zâmbit.

— Meriţi preţul unui bilet de avion, fetiţă mică.

Fetiţă mică. Mereu îmi spusese aşa şi mie îmi plăcuse.

De aceea îi spuneam lui Cole „băieţel mic”. Suspinul mi-a scăpat de pe buze înainte să pot să-l opresc şi, părând că-şi pierduse răbdarea, unchiul Mick a scos un zgomot aspru şi a traversat încăperea pentru a mă trage într-o îmbrăţişare ca de urs. L-am îmbrăţişat şi eu, inspirând aerul din preajma lui. Mick nu fusese niciodată genul care să folosească aftershave. Mirosea mereu a săpun şi a pământ. Durerea din piept mi s-a intensificat de parcă m-aş fi transformat în braţele lui în copila de zece ani.

Am stat aşa o bună bucată de timp, până ce plânsul mi s-a oprit, iar atunci Mick mi-a dat drumul din îmbrăţişare, privindu-mă cu ochii lui de culoare deschisă - ochi pe care îi iubeam mai mult decât oricare alţi ochi pe lume, până ce a a părut Cam -, luminaţi de emoţie.

— Mi-a fost dor de tine.

Am râs încercând să curm un nou acces de plâns.

— Şi mie mi-a fost dor de tine.

Dregându-şi vocea şi foindu-se stânjenit de valul de emoţie dintre noi, Mick s-a întors să privească la tânăra femeie. Deşi a prezentat-o, nu mai era nevoie să-mi spună cine era. Ochii o dădeau de gol.

— Jo, ea este Olivia, fiica mea.

Când a făcut un pas spre mine, ochii Oliviei străluceau de lacrimi.

— Mă bucur să te cunosc, Jo. Tata vorbeşte de ani întregi despre tine, aşa că am impresia că te cunosc. Dumnezeule, faza asta a fost aşa lipsită de originalitate cum a sunat?

Am zâmbit vag, nefiind sigură ce simţeam pentru ea. Văzând felul plin de adoraţie în care unchiul Mick o privea pe fiica sa, eram fericită pentru el. Fericită că-şi găsise familia. Însă fata de treisprezece ani din mine nu o plăcea pe Olivia - nu o plăcea căci era cea care i-l luase pe Mick, de fapt şi de drept.

Am încercat să-mi reprim acel sentiment, ştiind că era inutil, copilăresc şi meschin, dar exista, oricât de mult mi-aş fi dorit să nu existe.

— După ce am venit în Paisley şi nu te-am găsit, am încercat şi pe Facebook, dar nu aveai cont. Am crezut că l-am găsit pe Cole, dar nu puteam fi siguri, iar tata îşi făcea griji că nu mai voiai să auzi de el.

M-am uitat la Mick, ţinându-mi palma pe braţul lui.

— Îmi pare rău că am pierdut legătura. A fost o copilărie.

— Fetiţă mică, erai doar un copil.

— Cam era foarte sigur că voiai să-l vezi pe tata.

Olivia zâmbea recunoscătoare din spatele meu şi m-am întors cu faţa spre Cameron.

— Nu pot să cred c-ai făcut asta, i-am şoptit blând, ştiind şi nepăsându-mi pe moment că tot ceea ce simţeam pentru el mi se citea în ochi.

Cam m-a mângâiat cu încheieturile degetelor pe obraz.

— Fericită?

Am încuviinţat dând din cap, simţind un nod în gât. Eram fericită. Simplul fapt că-l aveam pe Mick în aceeaşi cameră cu mine... mă făcea să mă simt în siguranţă.

Ne-am aşezat în jurul măsuţei pentru cafea a lui Cam, în timp ce el ne pregătea răcoritoare. M-am aşezat între Mick şi Olivia, surprinsă de prietenia şi entuziasmul Oliviei. Crezusem că era supărată pe mine pentru că-l avusesem pe tatăl ei pentru primii treisprezece ani ai vieţii noastre, dar ea părea orice, numai supărată nu. Părea fericită pentru tatăl ei acum că mă găsiseră.

— Cât timp rămâneţi? l-am întrebat pe Mick în timp ce el se relaxa lăsându-se pe perne, trecându-şi braţul lung peste spătarul canapelei pe la spatele meu.

Şi-a mutat privirea la Olivia, în timp ce-mi răspundea:

— Încă nu ştim.

Când Cam ni s-a alăturat, tirul întrebărilor abia începuse.

M-au întristat unele răspunsuri, iar resentimentele mele pentru Olivia începuseră să se diminueze. Nu eram singura care avusese o viaţă grea.

Mick se mutase în Phoenix pentru a ajunge să-şi cunoască fiica, iar acolo, povestea cu Yvonne, mama ei, se reînnodase. Mick a lucrat acolo pentru câţiva antreprenori, el şi Yvonne s-au căsătorit şi au fost o familie fericită. Până ce Yvonne a fost diagnosticată cu cancer la sân în stadiul IV. Murise cu trei ani în urmă, lăsându-i pe Olivia şi pe Mick singuri pe lume. Mama şi sora lui Yvonne locuiau în New Mexico, dar nu erau atât de

apropiaţi de ele.

— Am considerat că e-mail-urile lui Cameron au fost un semn, mi-a spus liniştită Olivia. Poate că aveam nevoie să ieşim un pic din Arizona...

A ridicat din umeri.

— Să venim aici şi să te vedem şi să ne tragem sufletul a părut alegerea cea mai bună.

M-am încruntat.

— Dar cum rămâne cu vieţile voastre acolo? Afacerea unchiului Mick? Slujba ta?

— De mult timp lucrurile n-au mai fost la fel pentru noi în Phoenix, a răspuns calm Mick. Amândoi am considerat că o pauză ne-ar prinde bine.

Am intuit din tristeţea imprimată în ochii lui că vorbise serios atunci când spusese că lucrurile nu mai fuseseră la fel după moartea lui Yvonne. Mick mi-a zâmbit blând.

— Ai avea chef să mergi cu mine într-o plimbare, Jo? Să vorbim?

A fost cea mai bizară zi. Am mers alături de statura uriaşă a lui Mick şi, pentru prima dată în viaţa mea de adult, m-am simţit mică din punct de vedere fizic. Se ţinea aproape de mine, dar vedeam cum ochii lui absorbeau totul cu nesaţ în timp ce ne plimbam spre Leith Walk şi am continuat pe Princes Street. Când am trecut prin dreptul lui, unchiul Mick s-a zgâit la hotelul Balmoral de pe partea opusă a străzii.

— Mi-a fost dor de locul ăsta. Edinburgh nici nu fost oraşul meu, dar mi-a fost dor de el. Mi-a fost dor de tot ce e aici.

— Nu-mi pot imagina ceva mai diferit de Scoţia decât Arizona.

— Da. Nu-i aşa?

— Totuşi, ai fost fericit?

Am simţit cum şi-a întors privirea la mine în timp ce ne strecuram prin mulţimea de pietoni. De îndată ce am ajuns din nou unul lângă celălalt, a continuat.

— Când le-am avut pe Yvonne şi pe Olivia, da, am fost fericit. Dar n-a trecut nicio zi în care să nu mă gândesc la tine, la Cole şi la Fiona. Am doar două regrete în viaţă, Jo. Unul este faptul că am lipsit în primii treisprezece ani din viaţa Oliviei, iar al doilea este că n-am fost aici pentru tine atunci când ai avut nevoie de mine. Mai ales acum că ştiu prin ce ai trecut.

— Să înţeleg că ţi-a spus Cam totul?

— Mi-a spus de Fiona. Cât de mult a trebuit să lucrezi. Mi-a spus că l-ai crescut pe Cole şi că e un copil bun. Ţi-a fost greu, dar mă bucur că ai găsit pe cineva care ţine la tine, fetiţă mică.

Amintindu-mi de ieşirea mea de mai devreme la adresa lui Cam, am simţit cum mă năpădea un nou val de vinovăţie. Trebuia să mă revanşez faţă de el.

— Mi-ar plăcea s-o văd pe Fiona.

— Nu ştiu dacă e o idee bună.

— Trebuie să văd cu ochii mei. Ea n-a fost niciodată o persoană cu care lucrurile să meargă uşor, dar mi-a fost prietenă.

Am oftat, întrebându-mă ce fel de dramă avea să işte apariţia lui Mick în micul meu apartament. Dar bărbatul zburase mii de kilometri să ne vadă. Nu puteam să spun nu.

— În regulă.

— Bine.

— Nu ştiu cât vom sta aici, dar mi-ar plăcea să-mi petrec cât mai mult timp cu putinţă împreună cu tine.

I-am aruncat un zâmbet ambiguu, dar plin de îngrijorare.

— Asta n-ar trebui să fie o problemă, de vreme ce tocmai mi-am dat azi demisia.

Ghemuită în braţele lui Cam pe canapeaua lui, mă uitam în linişte la televizor.

Unchiul Mick şi Olivia plecaseră de îndată ce noi ne întorseserăm acasă la Cam şi, la scurt timp după aceea, Cole venise acasă şi a trebuit să-i explic totul.

Cam insistase să luăm cina cu el şi, când ne-am ridicat să plecăm, astfel încât Cole să poată face duş şi să-şi facă temele, Cam insistase şi mai abitir să rămânem. De vreme ce încă nu eram împăcată să-l las pe Cole singur în apartament cu mama, indiferent pentru cât timp, fusesem de acord să rămân cât timp Cole făcea duş la Cam acasă.

— De-abia ai scos un cuvânt, a spus Cam deodată, degetele lui trasând dâre leneşe, mângâietoare, pe braţul meu. Mai devreme ai spus că erai fericită că i-am contactat. Eşti în continuare fericită?

— Da, l-am asigurat eu. Simt un soi de pace ştiind că el e bine. Şi Olivia pare drăguţă.

Mi-am răsucit gâtul pentru a-l privi în ochi.

— Îţi mulţumesc.

A ridicat din umeri şi s-a întors la televizor.

— Pur şi simplu vreau să te fac fericită.

Stomacul mi s-a strâns din nou.

— Mă faci.

— Chiar? Faza de mai devreme a fost categoric doar o chestie… femeiască… emoţională?

Îmi venea să râd, însă, la urma urnelor, faza pe care i-o făcusem în casa scării era de râs.

— Îmi pare rău c-am făcut asta. A fost urât din partea mea. Am fost scoasă din sărite de Meikle şi de mine şi am răstălmăcit totul în mintea mea, astfel încât să pot să dau vina pe altcineva. O ţintă mai bună pentru furia mea.

Cam a mormăit.

— Aşa că, în mod firesc, acea ţintă sunt eu?

L-am mângâiat cu afecţiune pe piept.

— Iartă-mă.

S-a uitat la mine grijuliu.

— Ar fi un moment nepotrivit să-ţi spun că am o slujbă?

Luată prin surprindere, l-am împins.

— În design grafic?

— Mda.

Încântarea pentru el m-a străbătut şi m-am trezit rânjind ca o idioată.

— Unde?

— Aici. Mi-am primit înapoi vechea slujbă. Restructurarea lor nu s-a finalizat cu bine şi ei şi-au dat seama că au rămas fără un om. Nu se pot descurca cu cantitatea de muncă prestată fără un alt designer. Şeful meu a pus o vorbă bună pentru mine. A ridicat din umeri. E cam riscant să mă întorc la ei, dar se plăteşte bine şi voi face ceea ce-mi place să fac.

M-am lipit de el, sărutându-l pe buze.

— Cam, sunt atât de încântată pentru tine! Când reîncepi?

— Luni.

M-a strâns şi mai tare în braţe.

— Su este nemulţumită că nu i-am acordat preavizul de două săptămâni, dar nu pot risca să pierd această ofertă.

— Su se va descurca. Probabil că voi face eu mai multe ture.

Colţurile gurii mi s-au lăsat în jos, gândindu-mă că aveam să lucrez mai multe ture de noapte.

— Uite, dacă ai accepta oferta lui Braden, n-ar mai fi nicio problemă.

— Am spus nu. O să găsesc eu ceva. Nu-ţi face griji.

S-a foit sub mine, încordându-se.

— Eşti al naibii de încăpăţânată. Eşti mereu preocupată de Cole şi de a-i asigura lui toate cele necesare şi de a te asigura că e bine. Pariez că jumătate din ce s-a întâmplat în casa scării azi după-amiază a fost din cauza lui şi pentru că ai senzaţia că l-ai dezamăgit. Dacă eşti aşa de îngrijorată în legătură cu el, atunci acceptă naibii o slujbă atunci când ţi se oferă.

M-am desprins din îmbrăţişarea lui, cu obrajii arzându-mi deoarece mi se vorbise în felul acesta. M- am întins în partea cealaltă a canapelei şi am luat telecomanda televizorului, dând la maximum volumul programului SF pe care îl urmăream. Nu numai că eram enervată de tonul lui, dar eram enervată că avea perfectă dreptate.

Oftatul lui exasperat a răsunat în toată încăperea.

— Bine, am mormăit. Am să-l sun mâine pe Braden.

Nu mi-a răspuns, aşa că i-am aruncat o privire în treacăt înainte să mă concentrez din nou asupra televizorului. Ticălosul arogant încerca să nu zâmbească.

— Bun. Mă bucur s-aud asta.

— Încerci dinadins să fii un ticălos arogant?

A pufnit.

— Cum de-am trecut de la a fi tipul care ţi-a adus familia înapoi, la a fi un ticălos arogant? Cum de-am trecut de la a te ţine în braţele mele, ghemuită pe canapea, la a sta cât mai departe posibil unul de celălalt?

M-a prins de gambă.

— Vino înapoi!

I-am tras un picior.

— Opreşte-te!

— Bine, mă întorc la tine.

Am scâncit atunci când el s-a aruncat asupra mea, ţintuindu-mă pe sofa.

— Dă-te jos!

Am râs când el şi-a îngropat nasul în curbura gâtului meu, degetele lui gâdilându-mă pe talie.

— Ai să fii cuminte? a murmurat el cu gura lipită de pielea mea.

M-am bosumflat.

— Mereu sunt cuminte.

Cam şi-a ridicat capul şi m-a sărutat pe gura bosumflată şi ceea ce a început ca o joacă s-a înfierbântat. L-am tras spre mine, pieptul lui apăsându- mi sânii sensibili în timp ce sărutările noastre se transformau în săruturi franţuzeşti.

Când a început să-şi împingă şoldurile în mine, erecţia lui înghiontindu-mă între picioare, mi-am desprins gura de a lui, simţind că tot trupul avea să-mi izbucnească în flăcări.

— Nu, i-am şoptit, apucându-l de şolduri pentru a-i potoli mişcările erotice. Nu putem face nimic şi sunt excitată ca dracu'. Nu mă tortura.

— Da?

Zâmbetul lui Cam a devenit nărăvaş în timp ce mâna lui urca pentru a-mi prinde sânul în căuşul palmei. Mi l-a strâns, iscând un amestec ciudat de tandreţe dureroasă şi un puseu de dorinţă în sexul meu.

— Am orbit! a ţipat Cole.

Cam şi cu mine am sărit cât colo şi am întors capul văzându-l pe fratele meu stând în prag îmbrăcat în pijamale, părul căzându-i în bucle umede pe frunte. Îşi acoperise ochii cu braţul.

— Băga-mi-aş, am orbit! a mârâit el şi s-a răsucit pe călcâie, lovindu-se de perete înainte de a-şi aminti să lase braţul în jos.

A ieşit cu paşi apăsaţi, uşa trântindu-se după el.

Îngrozită, m-am uitat în ochii lui Cam, cu ochii larg deschişi.

— Cred c-am să-l las să scape nepedepsit pentru c-a vorbit urât cu această ocazie.

Cam a pufnit, hohotele de râs ţâşnind în timp ce-şi lăsa capul pe pieptul meu, întregul lui corp scuturându-se de amuzament.

Am simţit cum un chicotit imposibil de stăpânit îmi scăpa în ciuda ruşinii faţă de mine însămi şi faţă de Cole.

— Nu e amuzant. L-am traumatizat. Mai bine mă duc să văd ce face.

Cam a scuturat din cap, cu ochii luminoşi de voioşie.

— Eşti ultima persoană pe care ar vrea s-o vadă chiar acum.

— Dar e sus cu mama.

— Sunt convins că e baricadat în camera lui şi că face

orice să-şi şteargă din minte imaginea cu mine frecând-o pe uscat cu sora lui.

— De ce trebuie să ai mereu dreptate în legătură cu orice? E extraordinar de enervant.

El s-a mărginit să zâmbească.

— Ba nu, vorbesc serios. O să trebuiască să încetezi, altminteri te vei găsi în mod constant la capătul greşit al canapelei.

— Bine.

A schiţat, din nou, zâmbetul acela fierbinte.

— Îmi place partea cu împăcarea.

L-am sărutat brusc, apăsat, bucurându-mă de răspuns şi fiind prea învăluită în ceaţa amorului pentru a-mi păsa că acum ştia cât de mult putea să mă excite aroganţa lui. Când într-un final i-am dat drumul pentru a putea respira, mi-am trecut degetul mare peste gura lui, sperând că aveam să păstrez acea curbură sexy a gurii lui, la nesfârşit.

— Îşi sunt recunoscătoare pentru azi. Pentru tot. Pentru că ai fost răbdător cu mine şi pentru că te-ai străduit să mi-l aduci pe unchiul Mick.

Ochii i s-au luminat de afecţiune şi de delicată tandreţe în timp ce-mi scruta faţa încetişor, părând să memoreze fiecare trăsătură în parte.

— Oricând, iubito.

M-am ghemuit strângându-mă în el şi am stat liniştiţi preţ de câteva momente. Trecându-mi degetele prin părul lui, l-am întrebat într-o doară:

— Cam?

— Da?

— Ştiu că ai spus că ai renunţat la ideea de a-i căuta pe părinţii tăi biologici, dar după ce am văzut ce s-a întâmplat azi cu Mick... eşti sigur?

— Asta a fost altceva.

Îi simţeam respiraţia peste claviculă.

— Tu şi cu Mick aveaţi o relaţie. Nu-i ştiu pe oamenii care m-au abandonat. Sincer, nu mai simt nevoia să-i cunosc. Am tot ce mi-aş fi putut dori vreodată în Anderson şi în Helena Maccabe. Nu am nevoie de motive sau de scuze deoarece, ei bine, oricât de întemeiate ar fi, asta nu va schimba niciodată faptul că sunt pe locul doi după scuzele acelea. M-au abandonat. Nu contează dacă motivele lor sunt logice,

practice... Nu vor schimba niciodată felul în care m-am simţit când am aflat adevărul. Deci, ce rost are?

Mi-am trecut mâna peste spatele lui într-o mângâiere, vrând îl trag în mine, unde era mai iubit decât ar fi ştiut vreodată.

— E pierderea lor, iubitule. Au pierdut la greu.

Capitolul 22

Cole fusese deja pus la curent cu toate lucrurile referitoare la unchiul Mick. Avusese numai trei anişori când plecase unchiul Mick, aşa că nu şi-l putea aminti, dar părea dispus să-l întâlnească, aflând destule de la mine în decursul anilor, să ştie că eu crezusem cândva că tipul făcea minuni.

Să-i spun mamei a fost o cu totul altă poveste. De fapt, ezitasem să-i spun, fiindu-mi teamă că veştile ar fi putut s-o facă să dea colţul. Spre surprinderea mea, a primit vestea cu calm şi a fost de acord să iasă şi să vorbească cu Mick atunci când avea să vină.

Până să vină Cole acasă de la şcoală, deja îmi transpirau palmele. Mama fusese impasibilă mai devreme, dar asta, s-ar fi putut să se schimbe când avea să dea ochii de Mick. Ciocănitul de la uşă mi-a făcut să-mi stea inima în loc. Nu ştiu de ce oamenii descriu asta în romanele de dragoste ca fiind un lucru bun. Când îţi stă inima în loc, te lasă fără respiraţie - îţi este uşor greaţă şi categoric nu eşti în apele tale.

— Aţi ajuns.

Un zâmbet slab mi-a destins buzele în timp ce le deschideam uşa unchiului Mick şi Oliviei.

Olivia a chicotit.

— Suntem chiar atât de răi?

— Nu, nu, nu, m-am grăbit să-i asigur, făcând un pas într-o parte pentru a-i lăsa să intre.

— Nu din cauza noastră e îngrijorată, a murmurat Mick spre ea şi eu i-am aruncat un zâmbet cunoscător, dar îngrijorat peste umăr în timp ce-i conduceam în camera de zi.

— Scoateţi-vă hainele. Simţiţi-vă ca acasă. Pot să vă aduc cafea sau ceai? Apă, suc?

— Cafea, au răspuns la unison.

Am dat din cap a încuviinţare, toată numai energie nervoasă.

— Nicio problemă.

Însă apariţia lui Cole în pragul uşii m-a oprit din drum. L-am luat cu braţul pe după umeri şi l-am condus spre Mick şi Olivia.

— Cole, el e Mick şi ea e fiica lui, Olivia.

Mick i-a zâmbit şi i-a întins mâna. Cole a luat-o timid.

— Mă bucur să vă cunosc, a murmurat, lăsându-şi părul să-i atârne în ochi pentru a nu fi nevoit să se uite direct la ei.

— Şi noi la fel. Iisuse, eşti leit tatăl tău pe când era de vârsta ta.

— Ba nu seamănă deloc cu tata, am spus eu scurt şi la obiect.

Olivia şi-a ridicat sprâncenele şi i-a aruncat tatălui ei o privire înainte să-i spună, admonestându-l:

— Bună treabă, tată!

Arătând stânjenit, Mick a oftat.

— N-am vrut să sune în felul ăsta.

Bună treabă, Jo.

— Ştiu.

Am făcut un gest cu mâna de concesie, părându-mi rău pentru reacţia mea de nerăbdare şi de iritare.

— Sunt cam sensibilă când vine vorba despre acest subiect.

— Înţeleg.

— Cole, eu sunt Olivia.

I-a întins mâna, iar pomeţii lui Cole s-au îmbujorat în timp ce-şi strângeau mâinile.

— Mă bucur să te cunosc.

A aruncat o privire în jur, în ochii ei citindu-se aprobarea.

— Aveţi un apartament tare drăguţ.

— Jo face toate decoraţiunile.

Cole m-a surprins, căci părea aproape entuziast.

— Tapetul, vopsitoria, şlefuitul... toate.

— Sunt impresionată.

Am simţit ochii unchiului Mick aţintiţi asupra mea.

— Deci, n-ai uitat tot ce te-am învăţat, este?

Stânjenită, am ridicat din umeri.

— Îmi place să redecorez.

— Da, ştim.

Vocea mamei m-a făcut să inspir adânc şi ne am întors cu toţii s-o privim intrând cu paşi târşâiţi în încăpere.

— O faci destul de des.

Cole şi cu mine ne-am uitat unul la altul, complet luaţi prin surprindere de înfăţişarea ei. Nu numai că făcuse duş, se şi îmbrăcase. Părul ei era uscat şi întins, era uşor machiată şi se îmbrăcase cu o pereche de jeanşi mulaţi, care erau largi pe trupul ei firav, şi cu o bluză neagră din mătase pe care i-o

cumpărasem de Crăciun, cu toate că n-am crezut că o va purta vreodată. Pentru noi arăta mai bine decât arătase de secole, dar când i-am aruncat unchiului Mick o privire, am văzut şocul din ochii lui la vederea ei.

A trecut pe lângă noi şi s-a oprit lângă mama, pe care o domina în înălţime. Ea i-a zâmbit.

— Fiona! Mă bucur să te văd.

Ea a încuviinţat dând din cap, gura tremurându-i uşor.

— A trecut mult timp, Michael.

— Da.

— Arăţi aproape neschimbat.

— Tu nu, draga mea, i-a răspuns el blând, cu o undă de durere în glas.

Mama a ridicat din umeri într-un gest de resemnare.

— Am făcut ce-am putut.

Unchiul Mick n-a zis nimic, dar am putut să-mi dau seama după cât de încordat îi era maxilarul că nu considera că ea făcuse destul. Am fi fost într-un acord deplin în această privinţă.

— Tată!

Olivia a venit lângă el, luând-l de mână cu un gest menit să confere încredere, şi eu am simţit că-mi dispăruse şi ultima fărâmă de resentiment faţă de ea. Cum puteam să-i port pică unei persoane care îl adora pe Mick atât de vizibil?

Unchiul Mick a strâns-o mai tare de mână pe fiica lui.

Şi, uite aşa, totul s-a dus de râpă.

Mama şi-a ţuguiat buzele în timp ce o privea pe Olivia.

— Da, seamănă cu bucăţica aia, americana cu care te-ai dat tu în bărci.

Am închis ochii strâns la o asemenea ofensă şi i-am auzit geamătul grav al lui Cole, aflat alături de mine.

— Fiona! a certat-o Mick.

— Tată, nu contează.

— Pff!

Mama a privit dincolo de ea, spre mine.

— Mi-ai spus că n-o să fie decât el. Mă duc înapoi în pat. Mai târziu să-mi laşi ceva pentru cină.

Am dat din cap, încordată toată, în timp ce o aşteptam să plece. Când s-a trântit uşa de la dormitorul ei, am oftat.

— Îmi pare rău, unchiule Mick. Asta e ea în toane bune. Îmi pare rău...

— Las-o baltă! Olivia a făcut un gest cu mâna. Nu-i nicio problemă.

— Nu-mi vine să cred că e aceeaşi femeie.

Mick a clătinat din cap în timp ce traversa camera cu paşi mari, părând să fie copleşit de şoc.

— Pur şi simplu nu pot să cred.

M-am gândit că mama se purtase destul de bine, de fapt.

— Ba să crezi.

Precum o broască ţestoasă care şi-a scos capul din carapace pentru a se bucura de puţin soare, numai pentru a descoperi că plouă, mama s-a retras în cochilia ei şi era mai rău decât fusese până atunci. Ieşea rar din cameră, i se livra în apartament câte un bax de alcool şi ştiam că mai trăieşte doar pentru că mâncarea, pe care i-o lăsam, dispărea. Ori de câte ori ciocăneam la uşa ei s-o verific, mârâia la mine să dispar.

Aş fi vrut să fi fost totul alb sau negru. Aş fi vrut s-o urăsc pentru că-l lovise pe Cole şi să nu-mi pese nici cât negru sub unghie dacă trăia sau murea, dar am descoperit că n-o puteam abandona cu totul.

Cam zicea că vine o vreme când suntem nevoiţi să-i lăsăm pe unii oameni să se ducă. Nu aveai cum să-i ajuţi, iar dacă încercai, asta nu făcea decât să te tragă şi pe tine în mlaştină.

Era mai uşor de spus decât de făcut. În pofida tuturor confruntărilor noastre, era mama mea şi mai exista o parte din mine care voia ca ei să-i pese mai mult de noi decât îi păsa de ea însăşi. Ştiam că trebuia să mă desprind de ea. O ştiam prea bine. Pentru Cole şi, de asemenea, şi pentru mine. Când venea timpul s-o părăsesc, aveam s-o fac. Dar aveam să port şi sentimentul de vinovăţie cu mine.

Unchiul Mick spusese că voia să-şi petreacă mult timp cu mine şi nu minţise. În sâmbăta aceea, Cole, Cam, Olivia, Mick şi cu mine ne-am întâlnit în Grassmarket pentru a lua prânzul într-un local. Am aflat că Olivia fusese bibliotecară în State, dar, asemenea lui Cam, fusese disponibilizată din cauza problemelor bugetare. Olivia era caldă şi amuzantă şi era aproape imposibil să n-o placi şi mi-am dat seama că avea să se înţeleagă bine atât cu Joss, cât şi cu Ellie.

Prânzul a fost plăcut şi mi-am dat seama că Mick era de acord cu prietenia apropiată dintre Cam şi Cole, căci îmi tot arunca priviri din care se putea citi asta. Am mers într-o

plimbare pe străzile aglomerate şi primăvăratice ale oraşului, parcurgând Victoria Street până la podul George IV, ducând-o apoi pe Olivia pe Royal Mile[5]. Le-am făcut fotografii ei şi lui Mick stând pe Mile şi alte câteva în timp ce călătoream înapoi spre New Town. Ne-am plimbat prin Princes Street Gardens şi le-am făcut nişte poze grozave împreună lângă fântâna Ross, cu castelul Edinburgh înălţându-se deasupra lor în fundal. A fost o zi bună. O zi relaxantă şi, pentru un timp, am uitat de toate problemele.

Duminică, Elodie s-a simţit în elementul ei. Auzind de la Ellie de unchiul Mick şi de Olivia, i-a invitat la prânz. Când am sosit, am descoperit că Elodie mai găsise încă o masă undeva şi o pusese în prelungirea celei care era deja acolo. Apartamentul lor era plin de conversaţii şi de râsete, căci toată lumea sporovăia, vrând să-i cunoască. Am urmărit-o pe Olivia şi am simţit un nod imens în gât atunci când i-am văzut încântarea de pe chip, bujorii din obraji şi scânteierile din ochi. Ellie se năpustise asupra ei imediat şi mi-am dat seama că deja se legase o prietenie strânsă între ele. Ellie avea un stil de a face asta cu oamenii.

Eram aşezată la masă lângă Joss, care m-a înghiontit şi s-a aplecat să-mi şoptească:

— Te-ai gândit vreodată că vei fi parte din aşa ceva?

Am aruncat o privire în jur, la toate chipurile, ochii mei oprindu-se asupra lui Cam, care râdea de ceva ce-i spusese Braden. M-am întors spre ea, clătinând din cap.

— Nici într-o mie de ani.

Ea a zâmbit şi eu am fost luată prin surprindere de emoţia din ochii ei în timp ce se uita la inelul de logodnă simplu, cu diamant, de pe degetul ei.

— Nici eu.

— Eşti bine?

Joss a dat din cap aprobator.

— Mai mult de atât.

I-am surâs şi eram pe punctul de a spune o glumă pentru a mai destinde atmosfera, când Braden a strigat:

— Jo, ai nevoie de-o slujbă?

Mi-am dat ochii peste cap şi i-am aruncat o privire exasperată lui Cam.

---

[5] Succesiune de străzi care alcătuiesc artera principală din oraşul vechi (Old Town), unind Edimburgh Castle şi Holyrood Palace. (n. Red.)

— Aveam de gând să-l rog.

— Ei bine, nu te grăbeai de loc în legătură cu asta.

Oftând, am dat din cap în direcţia lui Braden, obrajii înroşindu-mi-se din pricina faptului că urma să-l rog.

— Dacă ai un post disponibil cu jumătate de normă, ţi-aş fi recunoscătoare.

Ochii lui albaştri i-au căutat pe ai mei şi m-am simţit vulnerabilă sub privirea lui pătrunzătoare. Braden avea un fel de a dezbrăca oamenii, de parcă ar fi putut vedea până în adâncurile fiinţei lor. Nu ştiam cum de Joss îi rezistase atât de mult timp până ce, în cele din urmă, şi- a recunoscut propriile-i sentimente pentru el. El, cu certitudine, a ştiut-o de la bun început.

— Jo, te rog, vino la noi oricând vrei.

Mi s-a pus un nod în gât, dar am încuviinţat.

— O să aranjez ceva mâine, să văd dacă poţi să începi de marţi.

— Mulţumesc, i-am şoptit recunoscătoare.

Când conversaţia s-a reluat, Joss a râs pe înfundate.

— E înspăimântător, nu?

— Braden?

— Da. Vede mult mai multe decât cei mai mulţi dintre oameni.

M-a cercetat cu atenţie.

— Se întâmplă ceva cu tine despre care noi nu ştim? Tu şi Cam sunteţi bine?

M-am gândit la toate incertitudinile mele şi la lupta pe care o purtam împotriva lor zi de zi.

— Doar ne obişnuim unul cu altul.

— Sigur. Pai, eu consider că e un tip grozav. Vreau să spun, înainte să-l cunoşti, n-ai fi acceptat o slujbă de la Braden.

— Mda, nu pune sare pe rană.

— Iisuse, femeie, nu credeam că mai e cineva la fel de orgolios sau la fel de încăpăţânat ca mine!

— Ei bine, te-ai înşelat, i-am răspuns sec.

Joss a izbucnit în râs.

— Da, şi acum ai şi tu propriul tău Om al Cavernelor... te scutură de o parte din încăpăţânarea ta.

Mi-am simţit obrajii calzi, gândindu-mă la cum avea Cameron să mă sculture în seară aceea de încăpăţânare. Se anunţau vremuri bune.

Joss a pufnit.
— Însă păstrează gândul ăla numai pentru tine.

Capitolul 23

Există momente în viaţă când se întâmplă atâtea, încât se poate să ai impresia că n-ai nici măcar timp să respiri. Te trezeşti, te speli şi te îmbraci, ziua e un vârtej înceţoşat de evenimente, muncă, activităţi, treburi casnice şi, înainte să-ţi dai seama, trupul tău epuizat se prăbuşeşte pe saltea şi pe pernă. Apoi, după aparent două secunde, ochii ţi se deschid involuntar la auzul sunetului ceasului deşteptător. Aşa a fost viaţa mea pentru următoarele câteva săptămâni.

Deoarece se întâmplau atât de multe lucruri, am renunţat la obsesia mea pentru o noapte şi am rămas în patul lui Cam până dimineaţă. S-a întâmplat în miercurea de după weekendul petrecut cu Mick şi cu Olivia. De îndată ce s-a oprit alarma, am gemut, am dat păturile la o parte şi am sărit din pat.

Aparent, Cameron găsea foarte amuzant felul în care coboram din pat.

Am privit cum i se scuturau umerii goi în timp ce-şi apăsa faţa în pernă.

Pleoapele mele grele şi anticiparea nervoasă a celei de a doua zile de lucru la Douglas Carmichael Co. Nu mă făceau prea nerăbdătoare.

— Nu-i chiar aşa de amuzant.

Cam şi-a ridicat faţa adormită şi zâmbitoare din pernă.

— Iubito, eşti hilară, a spus el cu vocea lui sexy, încleiată de somn.

Aş fi vrut să mă bag înapoi sub pături cu el, dar trebuia să mă pregătesc pentru serviciu.

— Dacă nu sar imediat din pat, o să adorm la loc. Eu... nu pot să fac... ce faci tu.

S-a ridicat în coate pentru a mă privi, ţintuindu-mă locului cu tandreţea din ochii lui.

— Eşti al naibii de adorabilă. Ştii asta, nu?

Abilitatea lui de a mă face să roşesc era ridicolă.

Nimeni nu mă înnebunea aşa cum o făcea el sau nu mă făcea să mă simt mai puţin ca mine însămi şi, totodată, mai mult ca mine însămi. Am privit în altă parte în timp ce ieşeam din cameră pentru a mă duce la baie.

— O să fiu adorabilă şi în întârziere.

Cam la asta s-a redus conversaţia între patru ochi dintre noi în următoarele două săptămâni. În acea primă săptămână amândoi începuserăm noile servicii (ei bine, Cam începuse din nou vechea sa slujbă), Mick şi Olivia ne-au invitat la cină, au venit acasă la Cam la cină, ne-au scos pe toţi trei la cinema, au petrecut ceva timp singuri cu mine şi cu Cole în timp ce Cam se distra cu Peetie şi cu Nate şi, în general, au petrecut cu noi cât de mult timp s-a putut. Petrecusem cu plăcere tot acel timp cu ei, neştiind sigur când aveau să se întoarcă în State.

Nu-mi puteam închipui la cât se ridica nota lor de plată la hotelul Caledonian. Mick spusese că Yvonne moştenise bani de la bunica ei - o parte a disputei dintre Yvonne şi familia ei - şi că le lăsase acei bani lui Mick şi Oliviei când murise. Nu erau bani care să dureze o veşnicie şi călătoria în Scoţia le cam făcea o gaură în buget. Îl cunoşteam prea bine pe Mick să ştiu că nu dorea să continue să-şi risipească banii pe note de plată la hotel.

Oricât de plăcut mi s-ar fi părut a fi în preajma Oliviei, compania lui Mick era cea după care tânjeam. Asemenea unui tată adevărat, refuza să mă lase pe mine să plătesc pentru orice, îmi dădea sfaturi părinteşti şi mă tachina fără milă, exact aşa cum făcea când eram mică. Să fiu în preajma lui mi-a redat acel sentiment de siguranţă, de securitate şi de a fi acceptată drept ceea ce eram. De asemenea, studiase tot ce făcusem în apartament şi a reafirmat ideea lui Cam cum că aveam talent la asta. Nimeni nu-mi mai spusese că aveam vreun talent la ceva şi acum doi dintre cei mai importanţi bărbaţi din viaţa mea insistau că aveam.

Era chiar foarte mişto.

În timpul celei de a doua săptămâni i-am văzut mai puţin pe Mick şi pe Olivia. Se hotărâse că voia ca ea să vadă o bucăţică din moştenirea ei, aşa că se cazaseră la un han din Loch Lomond şi dispăruseră pentru vreo câteva zile. Asta îmi permisese să mă concentrez pe acomodarea cu noua mea slujbă. Nu era prea dificil. Braden mă angajase pe un post administrativ şi ajutam şi la recepţie. Era un loc mult mai animat, cu agenţii imobiliari într-un birou şi administratorii în altul. Toată lumea venea şi pleca mereu şi erau mai mulţi tipi tineri şi arătoşi care lucrau ca agenţi imobiliari şi cărora le plăcea să flirteze cu personalul administrativ.

Reacţia lor la sosirea mea fusese aproape comică. O nouă

jucărie cu care să te joci! Atâta doar că de când îl cunoscusem pe Cameron cocheta din mine îşi pierduse o bună parte din fler. Da, puteam zâmbi şi puteam face haz cu cei mai buni dintre ei, dar sex-appealul din privirea mea şi promisiunile din zâmbetul meu tachinant dispăruseră. Nu mai eram într-o constantă căutare a unui plan de rezervă. Nu mai voiam un plan de rezervă.

Tot ce voiam aveam într-un bărbat, uşor arogant, amabil, amuzant, răbdător şi tatuat, enervant prin faptul că avea mereu dreptate.

Cu un nou program de lucru, lunea, miercurea şi joia la agenţia imobiliară şi turele mele obişnuite din serile de marţi, joi şi vineri de la bar, îl vedeam pe Cam foarte puţin, căci începuse un nou proiect care îi consuma tot timpul liber. Îşi reluase cursurile de seară de judo şi îl vedeam când apărea la apartament să-l ia pe Cole. Mă dusesem la el miercuri seara, dar, când am ajuns eu, adormise cu capul pe planşeta de desen. A trebuit să-l trezesc şi să mă asigur că ajunge cu bine în pat. Îşi înfăşurase un braţ surprinzător de puternic în jurul taliei mele şi mă trăsese în pat cu el. L-am lăsat s-o facă, bucurându-mă să fiu alături de el chiar şi dacă era inconştient. Când braţul i s-a relaxat, am reuşit să mă strecor din pat fără să-l trezesc.

Pe sâmbătă deja îmi era dor de el. Nu voiam să fiu genul de fată care îşi sufocă partenerul şi nu credeam că aş fi. Dar îmi lipsea faptul că nu-l mai vedeam atât de des şi eram obişnuită să ne petrecem timpul împreună vorbind şi râzând, cufundaţi într-o tăcere relaxată sau făcând cel mai incredibil sex.

Trecuse numai o săptămână.

Cristoase, eram dependentă.

În acea sâmbătă seara avea loc petrecerea de logodnă a lui Joss cu Braden şi, de vreme ce-mi golisem garderoba, vânzând cele mai drăguţe rochii pe ebay, mă duceam să-mi cumpăr una, pentru noul meu buget mai restrâns.

Spre surprinderea mea, Cameron s-a oferit să mă însoţească.

Destul de curând a devenit evident că îi displăcea mersul la cumpărături.

— De ce ai venit? l-am întrebat, râzând atunci când l-am găsit deprimat în colţ la Topshop.

Imediat m-a luat de mână şi m-a condus afară din magazin.

— Deoarece îmi lipseşti, mi-a spus, mândru tare datorită mărturisirii. Dacă trebuie să suport asta pentru a petrece timp cu tine, atunci, aşa să fie.

Decizând că bravura lui merita un sărut, i-am aplicat unul fierbinte drept în mijlocul străzii Princes Street. Când m-a cuprins în braţe, trăgându-mă cât de aproape de el a putut, m-am gândit că s-ar fi putea să fi fost o idee proastă. Când ne-am desprins din îmbrăţişare, ignorând fluierăturile imature ale unui grup de puştani care strigau: „Luaţi-vă o cameră!”, pielea noastră era în flăcări. Nu făcuserăm sex de o săptămână. Era un adevărat record pentru noi. O perioadă de secetă căreia, aparent, doream amândoi să-i punem capăt, şi asta cât mai curând.

Acum nu era momentul.

— Diseară, i-am şoptit pe buze, fără să am chef să-i dau drumul din braţe.

Am încercat să nu-l supun la tortura de a merge la cumpărături prea mult timp. Ne-am dus la unul dintre magazinele mele preferate de pe Castle Street, Cam plângându-se cu voce tare de muzica pop care se revărsa din difuzoare, deoarece era atât de asurzitoare încât era aproape imposibil să ne auzim unul pe altul, în timp ce eu înşfăcasem un morman de rochii să le probez. Doamna de la intrarea în cabina de probă a încercat să mă împiedice să-l iau pe Cam cu mine înăuntru, dar am vrăjit-o, explicându-i că aveam nevoie de sfatul iubitului meu, de vreme ce era o seară foarte specială, făcându-i cu ochiul. Ea putea să interpreteze acest gest oricum voia şi aşa a şi făcut, zâmbind şi lăsându-ne să trecem. Spre încântarea mea, am găsit cabina cea mai mare goală şi am răsturnat înăuntru toate rochiile. I-am arătat taburetul aflat dincolo de draperie.

— Poţi să te aşezi acolo.

Cam a oftat şi şi-a pliat trupul înalt pe taburet. Când i-am zâmbit, buzele i s-au arcuit în sus.

— Asta e prima dată când te-am auzit, de fapt, spunându-mi iubit.

M-am strâmbat în semn de protest.

— Îhî.

— Mmm-hmm.

— Zău?

A rânjit.

— Zău.

Mi-am adunat tot curajul să-l întreb:

— Cum ţi s-a părut?

Zâmbetul i s-a îndulcit şi a încuviinţat.

— Foarte drăguţ.

Am avut un moment de intimitate şi m-am trezit că încep să radiez pe dinăuntru.

— Bine, am oftat, încercând să nu par o adolescentă îndrăgostită nebuneşte. O să încerc să mă grăbesc.

După ce am tras draperia, m-am grăbit să mă dezbrac şi să-mi pun prima rochie. Mi s-a părut prea scurtă. Cam a fost de acord.

— Asta e uşor.

I-am zâmbit şi m-am năpustit după draperie. Au urmat o succesiune de verdicte „nu” şi „poate” până ce, într-un sfârşit, am probat o rochie mulată din dantelă, de culoare albastru închis, cu stil şi elegantă, dar care scotea formele în evidenţă, încât era şi foarte sexy.

— Ce părere ai?

Ieşind de după draperie, am făcut o piruetă.

M-a cercetat din cap până în picioare, încingându-se tot mai tare pe măsură ce o făcea. Apoi de-abia a mai reuşit să dea din cap aprobator.

Întrebătoare, am ridicat o sprânceană.

— Merge?

Când a dat din nou din cap, am ridicat din umeri şi am intrat pe după draperie. Mi-am privit reflexia pentru o clipă. Ei bine, îmi place.

Tocmai mă pregăteam să duc mâna la fermoar, când draperia a foşnit în spatele meu şi Cam s-a strecurat înăuntru, lipindu-mă de el. Am simţit cum inima mi-o lua la trap, deja îmbujorată de emoţie. Nu era nevoie să-l întreb ce făcea. Îi cunoşteam prea bine acea privire.

Brusc, n-a mai contat că eram într-o cabină de probă, într-un magazin, în public.

Cam şi-a trecut mâna de-a lungul maxilarului meu, pe ceafă, trăgându-mă în el pentru un sărut care literalmente a făcut să-mi explodeze fiecare nerv. Tremuram, lipită de el, de parcă ar fi fost primul nostru sărut, savurând căldura umedă a gurii lui, gustându-l pe el şi guma mentolată pe care o

mestecase ceva mai devreme. Mi-am înfipt unghiile în el şi ne-am împiedicat de grămada de rochii, lovindu-mă cu spatele de peretele de oglinzi. Cam s-a tras înapoi, cu pleoapele lăsate şi cu buzele umflate.

— Întoarce-te! mi-a cerut el cu o voce răguşită la ureche, în aşa fel încât să-l pot auzi în ciuda muzicii.

Asprimea fierbinte a tonului său a făcut ca trupul meu să reacţioneze de parcă şi-ar fi vârât două degete în mine. Pieptul mi se ridica şi cobora odată cu respiraţiile excitate. M-am răsucit. Mi-a deschis fermoarul până jos şi a început să mă dezbrace de rochie. L-am privit în oglindă cum o arunca peste mormanul în care se găseau şi hainele mele.

— Cumpăr-o! m-a sfătuit el în timp ce eu mă înfioram la senzaţia pe care mi-o dădea respiraţia lui pe pielea mea, în timp ce mâinile lui calde glisau până ce au ajuns să-mi frământe sânii goi.

Muşcându-mi buza pentru a-mi înăbuşi geamătul căruia doream cu disperare să-i dau drumul, m-am arcuit sub atingerea lui, mâinile mele fiind peste ale lui, în timp ce mă ciupea de sfârcuri. Îi simţeam pieptul lipit de spatele meu, neputând să-mi controlez respiraţia în timp ce-mi dădea chiloţii în jos. Mi-au căzut în jos pe coapse şi m-am grăbit să-i trag şi mai jos, ieşind din ei şi trimiţându-i cu un şut de pe glezne la auzul sunetului produs de fermoarul lui Cam deschizându-se.

În foşnet de haine, lăsându-şi pantalonii negri să cadă la nivelul gleznelor, Cam şi-a vârât două degete în vaginul meu şi eu m-am sprijinit de oglindă, neluându-mi ochii de la el. El îşi privea degetele intrând şi ieşind, fascinat şi excitat, iar asta m-a făcut să mă umezesc şi mai tare.

— Cam, am mormăit moale, şi, ca şi cum m-ar fi auzit, şi-a ridicat capul, privirile întâlnindu-ni-se în oglindă.

Ochii îi străluceau la vederea expresiei de pe chipul meu.

M-a ţintuit de oglindă, cu o mână peste a mea şi cu cealaltă legănându-mi şoldurile.

A alunecat în mine cu un geamăt înăbuşit, iar eu mi-am reprimat icnetul. Când a început să se mişte, m-am împins în tempoul penetrărilor lui, iar privirile ne-au rămas aţintite în oglindă, în timp ce el mi-o trăgea.

Când tensiunea a început să crească în mine, Cam m-a apucat de şolduri, mădularul lui fiind atât de adânc în mine,

încât era aproape dureros. Brusc, s-a lăsat pe vine, trăgându-mă şi pe mine odată cu el. Ţinută în echilibru în poala lui, continuând să mă sprijin cu mâna lipită de oglindă, palmele lui mângâindu-mi sânii, am început să mă mişc în ritmul mişcărilor sale. I-am simţit obrazul lipit de spatele meu, în timp ce aşteptam punctul culminant, orgasmul meu fiind stimulat de zgomotele joase, guturale, pline de dorinţă, pe care le scotea el.

Simţind că eram pe punctul de a avea orgasm, Cam s-a încordat, mutându-şi mâna de pe sânul meu pentru a-mi acoperi gura. Căldura fermă care mi-a învăluit pielea şi muşchii a cauzat arderea şi am explodat în jurul lui, strigătul meu de eliberare fiind înăbuşit de palma lui.

Cam m-a urmat câteva secunde mai târziu, ochii mei urmărindu-l în oglindă cum s-a crispat, cu muşchii gâtului încordaţi. Atunci când a terminat, a deschis gura într-un geamăt tăcut în timp ce şoldurile sale zvâcneau lipite de fundul meu, căldura ejaculării sale inundându-mă.

— Fir-ar să fie, a şoptit el, lipindu-şi fruntea de părul meu.

— Ăăă, e totul în regulă acolo? a întrebat vânzătoarea cu voce tare.

Întreruperea ei neaşteptată, filtrată prin draperie, a fost atât de aproape, încât ne-am încordat amândoi.

O, Sfinte Sisoie! Uitaserăm unde ne aflam.

— Da, am răspuns, vocea frângându-mi-se din cauza epuizării postcoitale şi a stânjenelii, căci eram atât de cufundată în acest bărbat, încât uitasem că ne-o trăgeam pe podeaua unei cabine de probă.

— Aveţi nevoie să vă aduc o altă mărime sau rochia e bună?

Pleacă! Ochii mei larg deschişi l-au privit pe Cam în oglindă şi el nu mi-a dat nicio indicaţie referitoare la ce ar fi trebuit să fac. Încă era în mine, pentru numele lui Dumnezeu! Aproape că îmi venea să râd şi am aruncat o privire înapoi, la draperie.

— Totul e grozav. De fapt... s-a potrivit de minune.

La auzul aluziei, Cameron s-a prăbuşit pe spatele meu, râsul lui înăbuşit în părul meu, umerii lui tresăltând de amuzament. Asta l-a făcut să se scuture în mine, trimiţând mici unde post-şoc de voluptate.

— Bine...

Vocea ei s-a pierdut pe măsură ce se îndepărta de draperie.

— Crezi că ne-au auzit?

A izbucnit într-un hohot exploziv de râs, pe un ton grav.

— Puţin îmi pasă.

Şi vorbea serios.

Cu o blândeţe plină de tandreţe, a ieşit din mine şi m-a ajutat să mă ridic în picioare. Prinzându-mi obrajii în căuşul palmelor, m-a tras spre el pentru un sărut languros, senzual, care a făcut ca pieptul să mă doară de emoţie.

Te iubesc.

Mi-am şters gândul din ochi în timp ce Cam m-a tras înapoi să mă privească cercetător.

— Ce noroc că am ales o rochie într-un final, căci în niciun caz nu aş mai putea proba nimic înainte să fac un duş.

Privirea i s-a încălzit de la ceva sexual, misterios şi am ştiut că se gândea că era sexy că trebuia să merg spre casă acoperită de transpiraţia lui şi cu sămânţa lui în mine.

— Joss are dreptate. Cu toţii sunteţi *Oameni ai Cavernelor*.

Cam nu s-a simţit ofensat. În schimb, fără să se grăbească, m-a ajutat să mă îmbrac, încheieturile degetelor lui mângâindu-mi toate zonele sensibile până ce am fost nevoită să-i dau una peste mână ca să mă pot îmbrăca fără să vreau să mă dau iar la el.

Am simţit că-mi ard obrajii în clipa în care i-am întins rochiile vânzătoarei suspicioase. La Cam nu mă puteam uita, deoarece, de fiecare dată când o făceam, îmi arunca un rânjet neastâmpărat care mă făcea să vreau să mă hlizesc, simţind deopotrivă umilinţă şi exaltare. De îndată ce am ieşit împleticindu-ne din magazin cu noua mea rochie, m-am lipit de Cam, râzând zgomotos în timp ce el îşi petrecea braţele în jurul meu.

— Nu-mi vine să cred c-am făcut-o, am rostit dintr-o suflare.

— Da, nu se poate spune că am mai făcut aşa ceva.

— Ai face mai bine să nu le spui lui Nate şi lui Peetie.

Avertismentul meu n-a avut cine ştie ce impact, de vreme ce el rânjea ca un prost.

— De ce nu? E o poveste sexuală al naibii de bună.

Mi s-au încins din nou obrajii şi Cam a râs, strângându-mă la pieptul lui, căci eu chicoteam. Eram atât de cufundată cu el

în lumea noastră fericită, încât ce s-a întâmplat în următoarele câteva momente a fost o trezire la realitate şi mai brutală.

Cam s-a oprit brusc şi l-am prins pentru a mă echilibra, lăsându-mi capul pe spate pentru a-i putea studia chipul. Îi pierise culoarea din obraji şi avea ochii măriţi din pricina şocului.

— Cam? am şoptit, simţind o greutate în stomac.

I-am urmărit privirea spre fata care stătea în faţa noastră, ochii ei frumoşi fiind la fel de măriţi ca ai lui Cam.

— Cameron? a murmurat ea, făcând un pas spre noi, părând că nici măcar nu mă vedea.

— Blair! i-a răspuns el răguşit.

Am simţit că ameţesc la auzul numelui ei, ochii mei examinând-o imediat, procesând fiecare trăsătură. Spre surprinderea mea, nu era deloc aşa cum mă aşteptasem eu să fie. Mi-o imaginasem ca fiind înaltă, o frumuseţe exotică cu un aer misterios. În loc de asta era mai scundă decât Joss, o minioană cu un trup subţire. Era îmbrăcată cu un tricou cu imaginea unei formaţii imprimate pe el, tras peste o bluză albă, cu mâneci lungi, jeanşi jerpeliţi care îi veneau bine şi ghete asemănătoare cu cele ale lui Cam. Avea păr scurt, negru, care îi încadra feţişoara drăguţă. Ochii ei mari şi căprui, terminaţi cu gene lungi şi negre, reprezentau cea mai frumoasă trăsătură a ei. Şocul şi dorul păreau să bântuie acei ochi frumoşi şi am simţit cum strângeam în pumn materialului jachetei lui Cam.

— Mă bucur să te văd, a spus, zâmbindu-i dulce lui Cam.

Cam a dat din cap, dregându-şi vocea şi scuturându-se de expresia de căprioară-prinsă-în-lumina-farurilor pe care o citeai în ochii lui.

— Aăă, şi eu mă bucur. De când te-ai întors în Edinburgh?

— De câteva luni. M-am gândit să te caut, dar n-am fost sigură...

Vocea i s-a curmat când, în sfârşit, a remarcat că eram lipită de Cam. M-a studiat cu o expresie demoralizată pe chip, lăsând să i se citească dezamăgirea. Dezamăgită de Cam? Pentru că alesese pe cineva ca mine?

M-am făcut ca un arici gândindu-mă la asta, iar Cam m-a strâns mai tare lângă el.

— Ba nu, ar fi trebuit să mă cauţi, m-a surprins Cam.

Blair s-a luminat la faţă.

— Zău?

— Mda.

Cam şi-a lăsat braţul în jos pentru a-şi scoate mobilul din buzunar.

— Poftim, dă-mi numărul tău şi vom aranja în aşa fel încât să recuperăm.

Poftim?

L-am urmărit din priviri cum au făcut schimb de numere, capul lui Cam fiind aplecat peste al ei şi creierul meu a început să zbiere. Ce naiba se petrecea? Aranja să reia contactul cu fosta iubire a vieţii lui! Ce realitate de rahat mai era şi asta?

Ca să fie tacâmul complet, nici măcar nu mă prezentase.

Stăteam acolo, încercând să par calmă şi degajată.

El a râs uşor la ceva spus de ea, iar ea şi-a ridicat privirea şi s-a uitat la el de parcă ar fi fost ceva miraculos. El era un miracol. Era miracolul meu şi, dacă nu mă prezenta aveam de gând să...

— Blair, ea e iubita mea, Jo, a spus Cam, vârându-şi telefonul la loc.

Mi-a surâs liniştitor, dar eu nu i-am răspuns.

— Mă bucur să te cunosc.

Am reuşit să schiţez un zâmbet în timp ce în sinea mea o înjuram de toţi sfinţii.

Ea nu mi-a zâmbit.

— Şi eu.

Când privirile ni s-au întâlnit, noi două am purtat o conversaţie tăcută. Nu te pot suferi, a zis ea. Cred că te urăsc, i-am dat eu replica. El a fost al meu mai întâi, a răspuns ea. Acum e al meu, am mârâit eu.

Între noi trei s-a lăsat o tensiune densă, până ce Cam a rupt tăcerea cu câteva întrebări politicoase.

După ce au stabilit că se vor auzi curând, ne-am despărţit de Blair şi am pornit spre casă via Princes Street. Spre panica mea crescândă, Cam nu a mai întins mâna să mă prindă. Am mers spre casă, unul lângă celălalt, fără să ne atingem şi fără să ne vorbim. Părea că se cufundase undeva în interiorul lui şi îmi era teamă de locul acela mai mult decât mă temeam de orice altceva.

Capitolul 24

Cole şi-a dat seama că ceva nu era în regulă de îndată ce ne-am întors la apartament. Am tot insistat că nu era nimic, ceea ce îl enerva. Ştiam asta, căci îmi spusese în faţă că îl apucau dracii. Mi-am luat revanşa cu o predică despre înjurături, iar el m-a informat că asta îi făcea şi mai mulţi draci, aşa că, până să mă îmbrac pentru petrecere, eram supărată pe Cam pentru că era un cretin egoist, îngrozită că asistam la sfârşitul relaţiei noastre şi deranjată că frăţiorul meu plecase să rămână la Jamie peste noapte, fară să-mi fi spus la revedere.

Cu alte cuvinte, eram într-o dispoziţie foarte sărbătorească.

Gândurile mele depresive n-au fost cu nimic uşurate când am coborât la apartamentul lui Cam pentru a-l lua, iar el de-abia mi-a remarcat rochia. Rochia pe care o găsise atât de sexy înainte de întâlnirea cu Blair încât mă posedase sălbatic în cabina de probă.

Am simţit cum mi se strânge inima de teamă, căci el a rămas tăcut cât a durat drumul cu taxiul pe care l-am împărţit cu Olivia şi unchiul Mick. Până şi Olivia a comentat, întrebându-l dacă se simţea bine.

Desigur că el insistase că se simţea bine, cu toate că noi ştiam cu toţii (noi, adică eu) că fusese dat peste cap de sosirea fostei iubite, alias singura femeie pe care o iubise vreodată.

Am ajuns la apartamentul lui Joss şi Braden de pe Dublin Street pentru a nimeri în toiul petrecerii. Hannah şi Declan stăteau la prietenii lor, aşa că Elodie şi Clark erau liberi să rămână cât de mult timp doreau. Elodie era deja complet abţiguită - iar Elodie abţiguită era doar o versiune accentuată a lui Elodie trează. Se tot învârtea în jurul oaspeţilor, întrebându-i dacă nu voiau să li se reumple paharele, iar când aceştia spuneau da, ea le turna în pahar până dădea pe afară, repetând întruna „Hopa!”

Cam, Olivia şi cu mine ne-am instalat într-un colţ, cu Adam şi cu Ellie. Am încercat să ţin ritmul conversaţiei şi să mă prefac că era totul în regulă, râzând odată cu ceilalţi, în timp ce Adam ne arăta încordarea crescândă de pe chipul lui Joss, care era obligată să se plimbe printre musafiri. La un moment

dat, am urmărit-o pe Joss încercând să-şi tragă mâna din strânsoarea uneia dintre soţiile cunoştinţelor de la serviciu ale lui Braden, care se uita la inelul de logodnă. Joss şi-a tras politicos mâna de câteva ori, dar când doamna nu părea să se simtă, i-a împins mâna femeii şi apoi i-a zâmbit frumuşel, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, lăsându-l pe Braden să se înece de râs, în timp ce ea se scuza.

Râdeam cu toţii şi eu m-am întors spre Cam să împart un zâmbet cu el, doar pentru a-l descoperi aplecat asupra mobilului său.

— Eşti bine? l-am întrebat, privind în jos la mesajul pe care îl tasta şi simţind din nou acea apăsare neplăcută în piept.

El şi-a ridicat privirea şi mi-a zâmbit vag.

— Mda, tu?

— Bine. Cui îi scrii mesaje?

— Doar lui Blair. Voia adresa mea.

— Hmm, am încuviinţat dând din cap, sperând că furia din ochii mei era evidentă.

M-am întors cu spatele la el, înjurându-l până la Dumnezeu şi o treaptă mai sus.

Vii la o petrecere pentru logodna prietenei mele în calitate de partener al meu şi stai aici fără să dai atenţie la nimic din ce se spune, tastând la afurisitul tău de mobil, vorbind cu o fostă iubită pe care ai menţionat cu nonşalanţă că o iubeai, şi te aştepţi să nu fiu al naibii de scoasă din răbdări, porc afurisit...

— Aşadar, Jo, cum îţi place noua slujbă? m-a întrebat Adam, întrerupându-mi diatriba împotriva iubitului meu.

— A, îmi place.

Adam a aşteptat să spun mai mult, dar nu-mi puteam face creierul să lucreze mai mult. În timp ce-mi clocotea sângele în vene de furie, pieptul mă durea. Gândurile mele melancolice îmi năpădiseră mintea. Dându-mi seama că n-avea să mai scoată altceva de la mine, Adam a angajat-o pe Olivia în conversaţie, iar eu am ignorat privirile pline de îngrijorare pe care mi le tot arunca Ellie.

Am privit în jurul meu, dorindu-mi să pot, pur şi simplu, să fug, să mă încui în baie şi să plâng. Însă asta părea să fie îngrozitor de melodramatic, dacă luam în considerare faptul că iubitul meu nu făcuse, de fapt, nimic. Oare incertitudinile mele erau cele care mă făceau să mă simt în felul ăsta?

I-am surprins privirea unchiului Mick aflat în cealaltă parte a încăperii. Mi-a zâmbit, apoi s-a întors din nou spre Clark. Cei doi bărbaţi erau cum nu se poate mai diferiţi, unul savant, celălalt muncitor şi, cu toate astea, păreau să se înţeleagă incredibil de bine. Eram bucuroasă. Fusese drăguţ din partea lui Joss şi Braden să-i invite pe Mick şi Olivia la petrecerea lor de logodnă, însă fusesem îngrijorată că s-ar fi putut ca ei să nu se simtă în largul lor.

S-a dovedit că singura care nu se simţea în largul ei eram eu.

Am ascultat cu o jumătate de ureche cum a reuşit Ellie să-l atragă pe Cam într-o discuţie. Deşi el sporovăia cu ea despre noul proiect pentru care crea grafica unui magazin independent de ciocolată care se deschidea în Edinburgh, din glas îi răzbătea lipsa de entuziasm.

Îl cunoşteam prea bine. Ştiam că era cu mintea în altă parte în acea seară.

Oare erau cu adevărat incertitudinile mele cele care îmi spuneau că era cu gândul la Blair? Sau erau instinctele?

Aveam nevoie de părerea unui cuplu sincer, direct şi fără menajamente.

Scrutând cu privirea prin camera aglomerată, nu i-am zărit nicăieri pe Joss şi pe Braden. M-am scuzat şi m-am îndreptat spre holul pustiu, apoi am purces la a verifica în bucătărie, unde se adunase un grup mare de oameni. Nu erau nici acolo. Am verificat dormitoarele. Ambele goale.

Întrebându-mă dacă nu cumva ieşiseră să ia puţin aer, m-am dus pe holul care ducea spre uşa de la intrare şi atunci am auzit râsul răsunător de bas.

M-am oprit, cu sprâncenele ridicate la maxim, şi m-am întors spre uşa băii.

Nu.

N-ar îndrăzni.

Sau ar îndrăzni?

— Ah, aşteaptă, cred că am un cârcel în picior.

Joss a pufnit şi apoi a chicotit. Chiar chicotise. Nu ştiam că putea s-o facă.

— Cum de ţi s-a pus un cârcel? a murmurat Braden.

— Păi, nu ştiu dacă tu ştii asta despre mine, iubitule, dar trupul meu nu e un covrig.

Am rămas cu gura căscată, apoi am fost nevoită să-mi

înăbuş în palme un hohot de râs. În ce poziţie ajunseseră?

— Vrei să ţi-l masez?

A urmat un moment de tăcere, şi apoi...

— O, da, chiar acolo, a gemut ea.

— Mama mă-sii, a pufnit Braden. Mă stârneşti iar.

— Serios? a întrebat ea surprinsă. Am gemut numai.

— Doar de atât e nevoie, iubito.

Joss a chicotit din nou. Am hotărât că era un sunet plăcut.

Apoi mi-am dat seama că trăgeam cu urechea într-un mod înfiorător la sexul-lor-în-baie-în-timpul-afurisitei- lor-de-petreceri-de-logodnă. Am ciocănit la uşă.

— Ăăă, o clipă! a ţipat Joss.

— Eu sunt, am răspuns eu cam tare prin uşa închisă. V-aţi îmbrăcat?

— Ăăă, încă nu.

Am auzit foşnet de haine şi apoi un „uf" înăbuşit înainte ca ceva să ţăcăne pe podea.

— Vrei să mă omori?

Braden a izbucnit în râs.

— Tu ai fost cea care ai vrut să ne-o tragem în baie.

— Şşş! a sâsâit Joss. Jo e la uşă.

— Cred că ştie ce facem noi aici.

— Ştie, am recunoscut eu.

Braden a hohotit.

Uşa s-a deschis larg. Braden aştepta să spun ceva, cu părul lui răvăşit şi cu cămaşa vârâtă neglijent înapoi în pantaloni. În spatele lui, Joss ţopăia într-un picior, încercând să-şi înalţe pantoful pe celălalt. Era roşie la faţă, iar cocul ei franţuzesc era răvăşit complet.

— Pe bune? i-am întrebat, aruncând o privire în jur pentru a mă asigura că eram în continuare singuri. În baie în timpul petrecerii de logodnă?

Joss şi-a dat ochii peste cap.

— Ce, vrei să spui că n-ai făcut niciodată ceva deocheat?

În obraji mi-au înflorit două pete roşii amintindu-mi cât de deocheat fusese cu Cam taman în acea dimineaţă. Dumnezeule, părea deja să se fi întâmplat cu o viaţă în urmă. Afurisita de Blair.

Braden m-a privit cu atenţie şi a dat din cap spre Joss.

— În mod cert a făcut ceva deocheat.

Joss a rânjit, în final reuşind să se încalţe şi oprindu-se.

— Cred că ai dreptate, domnule Carmichael. Uită-te la acei minunaţi obraji îmbujoraţi.

Am oftat, nerăbdătoare, încercând să-mi maschez stânjeneala.

— Nu m-am ţinut după coada voastră pentru a vorbi despre sexul deocheat.

M-am şters de Braden şi i-am făcut un semn să închidă uşa. A ridicat o sprânceană, dar s-a conformat.

— E totul în regulă?

Încercând să-mi ţin emoţiile sub oboroc, i-am pus la curent. Povestea lui Cam şi Blair, iar acum brusca ei apariţie în viaţa lui şi reacţia îngrijorătoare a lui Cam la asta.

— Ar trebui să-mi fac griji?

Mi-am muşcat buza, uitându-mă de la unul la altul. Joss s-a uitat la Braden.

— Ce crezi?

Braden i-a făcut cu ochiul.

— Cred că acum fac figură bună.

Joss l-a pocnit peste braţ în numele ei şi al meu.

— Nu ne ajuţi cu nimic, idiot înfumurat.

El a protestat, continuând să zâmbească arogant, un zâmbet ce i-a dispărut atunci când s-a întors spre mine şi a văzut că, pentru moment, n-aveam chef de umorul lui. A oftat, ochii domolindu-i-se.

— Jo, nu ai de ce să te-ngrijorezi.

Era exact asigurarea verbală pe care o căutasem, dar aveam nevoie de mai mult.

— Zău?

— Uite cum stă treaba, Cam a dat peste o fată cu care a avut o poveste. O să-l afecteze. Nu înseamnă că încă mai are sentimente pentru ea. Dacă eu şi Joss am fi ieşit să ne plimbăm şi am fi dat peste fosta mea, probabil că şi eu m-aş simţi un pic prost în restul zilei, dar nu fiindcă aş mai iubi-o pe scorpie.

Mi-am ridicat sprâncenele, întrebându-mă ce poveste exista acolo. I-am aruncat lui Joss o privire.

— Clar.

Joss i-a mângâiat braţul pentru a-l alina.

— E o scorpie.

De data asta am oftat.

— Aşadar, credeţi că mă îngrijorez fără motiv.

— Da, au răspuns ei la unison.

— Totuşi, trebuie să spun - Joss şi-a scuturat capul de parcă n-ar fi fost de acord -, dă dovadă de o serioasă lipsă de intuiţie atunci când e vorba de femei, fiindcă nu-şi dă seama că întâlnirea lui cu o fostă prietenă te-ar supăra.

Braden a pufnit auzind de lipsa de subtilitate a lui Cam.

— De acord.

M-am bosumflat puţin.

— De acord, am spus, făcând o grimasă. Scuze că v-am bătut la cap cu asta chiar la petrecerea voastră de logodnă. Am fost cu adevărat egoistă. Dumnezeule!

Mi-am ridicat mâinile în aer.

— Relaţia asta mă transformă într-o schizofrenică!

Joss mi-a zâmbit compătimitor.

— Bun venit în lumea mea!

Când m-am întors la petrecere, am descoperit că, surprinzător de repede, Cam se îmbătase de-a binelea.

El nu bea niciodată cât să se îmbete şi, de-a lungul serii, puţinul pe care-l făcuse Braden ca să mă calmeze fusese spulberat de starea în care sfârşise Cam. Mick a trebuit să mă ajute să-l sui într-un taxi şi apoi să-l urc în apartament. Le-am spus noapte bună lui Mick şi Oliviei, l-am dezbrăcat pe Cam, i-am lăsat apă şi o aspirină pe noptieră şi m-am strecurat în pat lângă el ca să mă asigur că avea să fie în regulă.

N-am dormit.

Mă simţeam de parcă mă aflam pe cea mai înaltă clădire din lume, privind spre tot ceea ce avea de oferit lumea, aşteptând ca o rafală de vânt să vină şi să mă doboare, rupându-mă de cea mai frumoasă priveliişte pe care o văzusem vreodată.

Când mi-am întors capul pe pernă ca să-l studiez pe Cam dormind, o parte din mine a crezut că l-aş putea urî puţin. Îl uram fiindcă mă făcea să-l iubesc atât de mult şi fiindcă mă făcea să mă simt îngrozitor de nesigură. Îmi petrecusem întreaga viaţă depinzând de bărbaţi pentru a avea o stabilitate financiară, iar acum schimbasem totul pentru Cam. Crezusem că o făceam pentru că aşa era firesc, dar mi se părea că schimbasem stabilitatea financiară pe stabilitatea sentimentală, şi ieşisem în pierdere.

Gândindu-mă că idiotul ăsta beat avea să fie în regulă, m-am ridicat din pat şi mi-am pus cizmele.

Poate că pentru o vreme ar trebui să încerc să mă bazez pe

forţele proprii.

Capitolul 25

Unde eşti? x

Am citit mesajul lui Cam, am oftat, iar apoi i-am scris repede un răspuns.

L-am scos pe Cole la masă, împreună cu Mick şi Olivia. Eşti mahmur? x

— Ştiu că nu e treaba mea, dar pari puţin abătută, a remarcat Olivia pe un ton blând, în timp ce mergea lângă mine.

Unchiul Mick şi Cole mergeau înaintea noastră şi l-am văzut pe Mick discutând destul de vesel cu Cole. Merseserăm să luăm prânzul la Buffalo Grill, un local Tex-Mex, minunat, din spatele universităţii. Acum ne plimbam cu burgerii noştri pe Meadows. Nu eram singurii care se bucurau de imensul parc din spatele universităţii. Era plin de grupuri de prieteni şi de familii, jucând fotbal sau tenis, alergând căţei jucăuşi şi, în general, distrându-se şi bucurându-se de vremea bună de primăvară cât avea să mai ţină. În dimineaţa aceea hotărâsem că nu aveam starea necesară pentru a-i face faţă lui Cam sau problemelor noastre. În schimb, de îndată ce Cole a ajuns acasă, l-am apucat de-o aripă şi apoi l-am sunat pe unchiul Mick, sugerându-i să luăm prânzul împreună. Când eu şi Cole am ieşit din clădire, mi-am dat seama că respiram mai uşor şi că mă simţeam mai bine, până ce Cam mi-a întrerupt firul gândurilor cu mesajul său.

Telefonul a zbârnâit înainte să-i pot răspunde Oliviei.

Răspunsul lui Cam:

Doar puţin. Eşti bine? x

— O secundă, Olivia, am murmurat pe un ton jenat, înainte să-i răspund că eram bine şi că ne vom vedea când mă voi întoarce.

— E Cam? a întrebat ea, dând din cap spre telefonul meu.

— Da.

Sadică, sperasem că urma să aibă parte de cea mai nasoală mahmureală posibilă. Dar nici măcar consolarea asta nu mi-o oferise.

— Nu l-am mai văzut niciodată atât de beat.

— E bine?

Am studiat-o preţ de o clipă. Nu ne cunoşteam prea bine,

aşa că nu ştiam dacă puteam să am încredere în ea. Mersesem la Joss şi la Braden ca să le cer ajutorul, întrucât aveam încredere că erau sinceri, dar sfatul binevenit pe care mi-l oferiseră fusese făcut fărâmiţe atunci când Cam şi-a înecat necazurile în alcool seara trecută. Chiar simţeam nevoia să vorbesc şi cu altcineva despre asta, dar cu Olivia? Pur şi simplu nu o cunoşteam atât de bine.

De parcă mi-ar fi citit gândurile, mi-a zâmbit înţelegătoare.

— Pricep. Nu eşti sigură că poţi vorbi cu mine. E OK - dar ar trebui să ştii că sunt destul de bună la oferit sfaturi şi la ţinut secrete. Dacă n-aş fi devenit bibliotecară, în mod sigur aş fi lucrat ziua ca editor la secţiunea de sfaturi şi noaptea ca spion.

Am chicotit.

— Bine de ştiut. Ca să fiu sinceră, nici măcar nu ştiu ce să spun. Nu ştiu dacă toate astea se petrec doar în mintea mea sau dacă există într-adevăr o problemă.

Olivia şi-a dres vocea.

— În mod evident, ceva te tulbură şi... ei bine... În trecut am învăţat o lecţie dură despre ignorarea anumitor lucruri doar fiindcă eu credeam că se petreceau numai în mintea mea.

Fiind puţin distrasă, am întrebat-o pe un ton şovăitor:

— Ce s-a-ntâmplat?

Ochii ei neobişnuiţi s-au îngustat şi am observat că, fară să vrea, şi-a făcut mâinile pumn.

— Mama. Până să-i aflăm diagnosticul, o vreme s-a purtat foarte ciudat. Era tăioasă, irascibilă, nervoasă. Vorbim de o femeie care era probabil cea mai calmă persoană pe care o cunoscusem vreodată. Instinctele mi-au spus că era ceva în neregulă, dar nu am insistat să-mi spună. Şi-ar fi trebuit. Dacă aş fi făcut-o, poate că aş fi reuşit s-o duc la doctor să vadă ce era în neregulă cu umflătură de la sân. În schimb, a fost atât de paralizată de teamă încât, atunci când şi-a găsit în cele din urmă curajul să facă ceva în această privinţă, a fost prea târziu.

— Dumnezeule, Olivia, îmi pare atât de rău!

A ridicat din umeri.

— Trăiesc în fiecare zi cu această vină pe umerii mei, aşa că orice ţi-ar spune instinctele, nu le ignora.

Am fost atât de absorbită de umbrele întunecate din ochii ei, încât aproape că uitasem complet de sfatul Oliviei.

— Unchiul Mick ştie cum te simţi în legătură cu moartea mamei tale?

— Da, a spus ea, încuviinţând din cap. Se îngrijorează constant. Dar sunt bine.

— Dacă vei dori vreodată să stăm de vorbă...

Olivia mi-a zâmbit tristă.

— Mersi, Jo! Vorbesc serios. Ai fost foarte OK cu privire la prezenţa mea aici şi ştiu că nu e un lucru uşor. Îmi dau seama după cum îl priveşti pe tata că ţii mult la el şi, după ce am văzut cum e mama ta, mă cam urăsc că l-am luat de lângă tine când e evident că aveai atât de multă nevoie de el.

— Să nu mai spui niciodată asta. Eşti fiica lui. Şi el avea nevoie de tine. Înţeleg asta. Adolescenta din mine n-a putut s-o facă, dar adulta din mine da. Iar adulta din mine a acceptat într-un sfârşit asta.

L-am văzut pe Mick râzând la ceva ce i-a spus Cole.

— Dar mă bucur că a venit înapoi pentru o vreme.

— Cameron ţine mult la tine dacă a făcut atât de multe ca să ne găsească, nu?

În întrebarea ei se mai afla o întrebare şi ştiam că Olivia îşi dăduse seama că ceea ce nu-mi dădea pace avea legătură cu Cam. Simţeam cum creşte în mine nevoia de a mă încrede în ea. Petrecusem multă vreme închizându-mă în mine, astfel încât bănuiesc că obosisem să port în tăcere fiecare problemă peste care dădeam.

— Eu şi Cam ne-am întâlnit ieri cu fosta lui iubită.

Olivia a oftat din rărunchi.

— A!

— El mi-a spus acum ceva timp că fusese îndrăgostit de fata asta, Blair. S-au despărţit din cauză că ea a plecat să studieze la o universitate din Franţa, nu din cauză că nu se mai iubeau. Acum, ea s-a întors şi ei deja fac schimb de mesaje. Ar fi trebuit să vezi cât de ciudat şi de copleşit era ieri Cam după această întâmplare şi apoi ai văzut cât de tare s-a îmbătat - iar el nu se îmbată niciodată. Aşa că acum nu mă gândesc decât la ce-i mai rău. Blair s-a întors şi mintea lui Cam e vraişte din cauză că el încă e îndrăgostit de ea.

— Ooo, stai aşa, suficient.

Olivia şi-a tras umerii în spate şi a început să numere pe degete.

— Unu: nu ştii sigur dacă el încă o mai iubeşte. Doi: când

dai peste un fost sau o fostă de care te leagă ceva amintiri, fii sigură că oricine va avea mintea vraişte. Trei: nu o să înceapă o prietenie cu femeia asta fără ca înainte să discute cu tine, ceea ce mă duce la patru: trebuie să vorbeşti cu el despre asta. Altminteri, nesiguranţa o să se infiltreze ca un virus în relaţia voastră şi asta o să-ţi creeze multe probleme.

Am încuviinţat.

— Ai dreptate. Chiar te pricepi la astfel de lucruri.

— Ştiu. Deci, o să-mi urmezi sfatul?

— Am ceva probleme de nesiguranţă, aşa că s-ar putea să mai dureze puţin să-mi adun curajul pentru a discuta cu el.

— Cu alte cuvinte, ţi-e teamă că îţi va spune că încă e îndrăgostit de această Blair.

M-am încruntat.

— Ai putea să-ţi treci în CV şi că eşti medium.

— Da, cred că deja am stabilit că sunt minunată, a spus ea cu un zâmbet pişicher.

I-am zâmbit la rându-mi.

— De acord.

Pe cât de repede i-a apărut zâmbetul, tot atât de repede a devenit serioasă.

— Găseşte-ţi curajul pentru a-i vorbi, Jo, sau lucrurile ar putea lua o altă turnură.

— Curajul? am spus încruntându-mă. Crezi că-l pot descărca de pe internet?

— Nu m-ar surprinde. Dar s-ar putea să vină la pachet cu obligaţii şi o întreagă reţea de ramificaţii neplăcute.

— Deci asta înseamnă c-o să trebuiască să-l fur de la altcineva?

— Cum adică să furi curajul? Johanna Walker, eşti una dintre cele mai curajoase şi mai puternice persoane pe care le-am cunoscut vreodată, iar asta înseamnă ceva - eu vin din Arizona, unde aproximativ şase milioane de oameni locuiesc de bunăvoie într-o căldură dogoritoare ce ţine din mai până în septembrie.

— Şi Cam crede că sunt puternică, am murmurat, sceptică.

— Vorbeşte cu el, măi fată. Nu pot să cred că e cu putinţă ca un bărbat care te priveşte într-un fel care chiar mă face să cred că a fi într-o relaţie ar putea fi plăcut să fie îndrăgostit de altcineva.

Am inspirat adânc.

— Bine. Am să vorbesc cu el.

Olivia mi-a dat o palmă pe spate, făcându-mă să tresar.

— Aşa te vreau!

Câteva ore mai târziu, mi-am luat la revedere de la unchiul Mick şi de la Olivia pe Princes Street, plănuind să ne vedem într-una din zile să luăm cina, iar apoi l-am dus pe Cole la Omni Center, unde avea întâlnire cu prietenii săi. Înainte să plec, m-a apucat de mână.

— Jo, eşti bine? m-a întrebat cu o privire grijulie.

Nu-mi venea să cred că fratele meu era atât de aproape de mine. Îmi doream să nu fi fost atât de înalt pentru vârsta lui; cel puţin aş fi putut să mă prefac că nu creştea şi avea să rămână un băieţel. Oricum, înalt sau nu, nu exista nimic care să-i fi putut diminua intuiţia. Era parte din el; era parte din relaţia noastră - mă cunoştea prea bine. Am ridicat din umeri.

— Sunt bine.

Cole şi-a băgat mâinile în buzunarele jeanşilor, aplecându-se spre mine, ochii săi cercetându-i pe-ai mei.

— E ceva ce-ar trebui să ştiu?

— Pur şi simplu sunt puţin indispusă. E o chestie de-a fetelor, l-am asigurat eu cu un zâmbet blând. Acum, du-te! Distrează-te cu prietenii tăi şi fii imatur. Responsabil, am adăugat degrabă, dar imatur.

A făcut o grimasă.

— Astea două merg mână-n mână?

— Dacă imaturitatea ta poate duce la lucruri rele, atunci e iresponsabilitate.

Cole a mormăit.

— Ar trebui să scrii rahatu… lucrurile astea.

— Am auzit „rahaturile” din propoziţia ta, băiete, şi, drept pedeapsă, am să-ţi fur ultima Pop-Tart.

— Eşti rea, Jo! a clătinat din cap, îndepărtându-se zâmbind. Rea.

Mi-am dat ochii peste cap şi i-am făcut cu mâna înainte să-l las acolo, sperând să profit de drumul spre casă spre a-mi face curaj.

Când am ajuns la uşa lui Cam, eram destul de sigură că eram pregătită să mă iau de el. Având în vedere că îi trimisesem deja un mesaj să-l anunţ că sunt pe drum, nu am mai bătut la uşă.

— Eu sunt, am strigat, păşind înăuntru şi închizând uşa.

— Aici!

M-am dus în camera de zi şi am rămas surprinsă să văd că Nate era cu el. Însă şi mai surprinzător de-atât, televizorul nu era pornit. Privind spre ceştile de cafea şi spre sendvişurile de la localul din apropiere pe jumătate mâncate, era clar că Nate trecuse pe-aici ca să stea de vorbă cu el.

Inima mi-a stat în loc.

Ă-ău. Asta nu putea fi bine, nu-i aşa?

— Salut, Nate! am zis zâmbind.

— Jo! Frumoasă ca-ntotdeauna, dulceaţă!

Mi-a zâmbit larg, ştergându-şi firimiturile de pe degete.

Nu ştiam cum să-l salut pe Cam. După întâlnirea noastră cu Blair, nu mă mai atinsese. Cam, care nu părea să poată să respire fără să mă atingă, nu mai pusese nici măcar un deget pe mine. Nu tu ţinut de mână, nu tu apucat de talie, nu tu frecuş cu nasul de gâtul meu. Nu ştiu dacă de când ne cunoscuserăm existase vreun moment în care să mă fi aflat în compania lui şi să nu-şi fi dorit să-şi frece nasul de gâtul meu.

Neavând chef să fiu respinsă din cauza aversiunii sale subtile la a mă atinge, nu m-am dus să-l sărut, aşa cum aş fi procedat în mod normal. Am rămas acolo stingheră, privindu-l lung. Afurisitul ăsta norocos nu părea a fi deloc mahmur.

— Cum te simţi?

Cameron nu mi-a răspuns imediat. De fapt, după ceea ce mi s-a părut o pauză interminabilă, a rămas aşezat, ţinând în mâna ceaşca de cafea în timp ce ochii săi îmi parcurgeau chipul, absorbind fiecare trăsătură. încet, un zâmbet i s-a strecurat pe buze, blândeţea din privirea sa provocând o durere în pieptul meu.

— Mult mai bine, iubito. Mult mai bine.

Se părea că în cuvintele sale exista ceva mai mult decât o simplă informare legată de starea lui fizică. Numai că nu-mi puteam da seama ce anume era.

— Ei bine, eu mi-am cam terminat treaba.

Nate şi-a lipit mâinile de genunchi şi s-a ridicat. I-am urmărit mişcările, total năucită.

— Ce treabă?

— Oh!

A clătinat din cap, zâmbind de parcă ar fi avut un secret.

— Să-l hrănesc pe beţivanul aici de faţă.

Încă zâmbind, Nate s-a apropiat de mine şi m-a sărutat pe

obraz, ochii săi negri sclipind veseli când s-a dat înapoi.

— Întotdeauna o plăcere să te văd, Jo. Ne-auzim!

— Pa, i-am răspuns încet, uimită de afecţiunea lui, încurcată de comportamentul misterios al lui şi al lui Cam şi întrebându-mă ce naiba se întâmplase.

— Ne mai vedem, amice! i-a strigat Cam, iar Nate i-a făcut cu mâna, lăsându-ne apoi singuri în apartamentul pustiu şi tăcut.

Am strâmbat din nas amuzată, apoi m-am întors către Cam.

— Ce-a fost asta?

Cam a clătinat din cap, punându-şi ceaşca de cafea pe măsuţă.

— Pur şi simplu a venit să stăm de vorbă.

A schiţat un zâmbet.

— Tu de ce eşti încă acolo, când eu sunt aici?

A îndoit un deget, făcându-mi semn spre el cu o siguranţă sexy care imediat a dat verde zonelor mele erogene. Turarea motoarelor mele sexuale mi-a tors în urechi, steguleţele verzi fluturând, gata să cadă...

M-am scuturat, încercând să-mi amintesc că am venit aici să vorbesc cu el, nu să mă arunc pe el cu prima ocazie. Doar fiindcă el era deodată amabil şi afectuos nu însemna că trebuia să cedez. Voiam nişte răspunsuri cu privire la comportamentul său de aseară.

Nu-i aşa?

— Jo?

Cam a ridicat dintr-o sprânceană.

— Iubito, vino aici.

— Nu.

Mi-am ridicat bărbia, mijindu-mi ochii spre el. Ce fel de joc avea în minte?

— Dacă mă vrei, vino să mă iei.

Un mârâit adânc a fost ultimul lucru pe care l-am auzit înainte ca el să se fi mişcat cu o viteză surprinzătoare pentru o persoană mahmură, într-o clipă se afla în fotoliu; în următoarea se afla de cealaltă parte a încăperii, trupul său lipindu-mă de birou. Tratându-mă puţin cam brutal, m-a apucat de coapse, punându-mi picioarele pe după talia sa, astfel încât să-şi poată împinge erecţia în mine. M-am agăţat de el, prinzându-l de talie, dându-mi capul pe spate de plăcere, în

timp ce el îşi freca nasul de gâtul meu.

— Cam, am mormăit eu, încercând să-mi amintesc care fusese scopul vizitei mele în timp ce el îşi împingea şoldurile, materialul din denim din jurul penisului său erect, frecându-se de cusătura dintre picioare a propriilor mei jeanşi. Gâfâiam, udă şi plină de dorinţă. Ce se întâmpla... ce făceam... ce?

I-am simţit limba în gâtul meu şi m-am afundat mai tare în mişcările lui.

Buzele lui împărţeau sărutări de pe gâtul meu până pe ureche.

— Azi-dimineaţă mi-ai lipsit mult, mi-a şoptit el răguşit.

— Chiar aşa? Am crezut că vei fi prea mahmur ca să- ţi dai seama de asta.

Mi-am ridicat mâinile pentru a-i cuprinde gâtul, degetele mele împletindu-se în părul lui în timp ce-i mişcăm capul pentru a-l putea privi în ochi să văd dacă puteam discerne adevărul din ei. Am inspirat adânc, îngrozită la gândul că ceea ce urma să spun putea conduce la smulgerea mârşavă a lui Cam din braţele mele.

— Aseară ai luat-o razna. După... Blair...

Cam a încuviinţat cu grijă, trecându-şi mâinile de sus în jos pe coapsele mele în ceea ce părea a fi un gest menit să mă liniştească.

— Am fost surprins s-o văd. Am fost pierdut în gânduri pentru o vreme.

— Te-ai îmbătat, am spus, zâmbind vag. Eşti sigur că totul e bine? Că, noi suntem bine?

Cu o privire blândă, Cam mi-a luat bărbia în mâna lui.

— Iubito, suntem mai mult decât bine.

M-a sărutat, trăgându-mă mai aproape, mai adânc, apoi m-am relaxat cu un geamăt. Dumnezeule, voiam să-l cred mai mult decât crezusem vreodată pe cineva în viaţa mea.

Limba lui îmi provoca buza de jos în timp ce-i simţeam degetele pe nasturii jeanşilor. M-am dat înapoi, nerăbdarea şi excitarea spulberând toate întrebările pe care le mai aveam. Mă asigurase că eram bine. Asta era suficient. Mi-am lins buza unde cu câteva clipe înainte se aflase limba lui şi i-am susţinut privirea în timp ce-mi desfăcea nasturii. După ce a descheiat şi ultimul nasture, Cam mi-a mângâiat şoldurile şi, cu blândeţe, m-a tras mai în faţă, astfel încât fundul meu atârna în mod precar deasupra biroului său. Şi-a strecurat degetele sale

calde în interiorul beteliei mele, iar eu m-am apucat de birou, ridicându-mi şoldurile pentru a-i oferi un mai bun acces în timp ce el îmi trăgea jeanşii de pe picioare. Au ieşit de tot, împreună cu pantofii roşii pe care îi purtam.

Provocându-mă, Cam mi-a tras încet lenjeria intimă şi, când a scos-o de tot, şi-a vârât chiloţii în buzunarul de la spate al jeanşilor săi.

— Eşti pervers.

A râs încet, privindu-mă în timp ce-i descheiam jeanşii, pe care i-a dat jos, împreună cu boxerii, până la glezne, ochii săi nepărăsindu-mi chipul îmbujorat, în timp ce-şi mângâia uşor mădularul.

M-am vânzolit, picioarele mele desfăcându-se fără să vrea.

Cam a înaintat, jeanşii foşnind în jurul gleznelor sale, şi tocmai când credeam că se va împinge în mine, s-a lăsat în genunchi şi mi-a îndepărtat coapsele, băgându-şi faţa între picioare.

— O, Doamne, am gemut, dându-mi capul pe spate la atingerea electrică a limbii lui pe clitorisul meu.

L-am apucat de păr, ţinându-l în mine, mişcându-mă uşor pe gura lui în timp ce mă lingea şi mă îmboldea să ajung la orgasm.

Şi apoi mi-a supt clitorisul. Tare.

Am strigat, dându-mi drumul pe gura lui într-o explozie de lumină şi căldură. Muşchii tocmai mi se relaxau când el s-a ridicat, m-a apucat de şolduri, le-a ridicat în sus şi şi-a vârât mădularul în mine atât de adânc, că aproape m-a durut. Am icnit, apucându-l în timp ce muşchii pelvieni se contractau în jurul lui în unde de şoc.

Strânsoarea lui pe pielea mea mă durea, mişcările sale erau brutale, dure şi frenetice, dar nu-mi păsa. Tensiunea începuse deja să se transforme în plăcere în stomacul meu, iar respiraţiile mele bolborosite şi gemetele pentru mai mult s-au amestecat cu mârâiturile şi gemetele sale animalice.

Eram înfierbântată.

Prea înfierbântată.

Voiam să rup tricourile noastre, dar asta ar fi însemnat să ne oprim, şi nimic nu mă putea face să mă opresc acum.

O mână a părăsit şoldul pentru a mă apuca de ceafa, iar apoi el şi-a lipit din nou gura de a mea, gemete şi icnete, buze şi limbi... fără fineţuri, ci doar o nevoie sălbatică de a mima cu

gurile ceea ce mădularul său făcea în mine. Mi-a ridicat din nou şoldurile, desprinzându-mi gura de a lui în timp ce mă ţineam bine. Ochii săi erau plini de posesivitate în timp ce se afunda în mine.

Aveam senzaţia că tot trupul meu strălucea, străbătut de fisuri incandescente, pe măsură ce fiecare împingere mă aducea tot mai aproape de final.

Şi, într-un sfârşit.

Am explodat.

Orgasmul a venit val după val, iar eu eram atât de cuprinsă de acel moment extraordinar, că de-abia l-am auzit pe Cam mormăind „La naiba!” când a ajuns la final, convulsionându-se lipit de mine în timp ce ejacula puternic.

Mâna mi-a alunecat pe birou în timp ce muşchii mi se lichefiau, iar Cam m-a cuprins cu braţele pe după talie, ţinându-mă în timp ce continua să geamă în umărul meu.

A fost cea mai dură partidă de sex pe care o avusesem vreodată, un fel de experienţă plăcere-durere. Nu ştiam dacă răspunsul violent al trupului meu fusese o reacţie la partida dură de sex sau la nevoia posesivă, aproape nepământească, de care păruse a fi mânat Cam, o nevoie de a mă avea, de a mă revendica. Aproape întotdeauna era aşa pe durata partidelor, dar de data asta fusese… diferit.

Aproape disperat.

— Te-am rănit? m-a întrebat în şoaptă, părând să aibă remuşcări.

Am clătinat din cap pe umărul său, materialul tricoului, îmbibat de transpiraţie, frecându-se de obrazul meu. Mirosurile after shave-ului său, detergentul cu briza mării pe care îl folosea şi sudoarea proaspătă erau reconfortante.

— Nu.

— Eşti sigură?

— Da, am spus râzând uşor. Cu toate că acum aş putea dormi o lună întreagă.

A pufnit.

— Şi eu.

S-a dat înapoi, zâmbind blând, cu tandreţe, în timp ce mă mângâia cu încheieturile degetelor.

— Nu e nimic mai bun decât să mă aflu în tine.

Şi a ajuns acolo, dând la o parte toate incertitudinile mele.

— Nu e nimic mai bun decât să te am în mine.

Sărutul lui a fost cald şi dulce, atât de blând în comparaţie cu partida de sex pe care tocmai o avusesem... ca şi când orice s-ar fi întâmplat între noi îl liniştise şi înlăturase orice urmă de îndoială.

Mi-am adus aminte de Andy, care îmi spusese că nu-l mai văzuse pe Cam niciodată atât de fericit cum era în prezenţa mea şi, brusc, m-am simţit ca o proastă fiindcă mă îndoisem de noi. Fiindcă mă îndoisem de el. La tel ca o pisicuţă fericită, m-am sprijinit pe coate şi l-am privit pe Cam trăgându-şi jeanşii înapoi. Mi-a spus să rămân acolo. A dispărut din cameră şi s-a întors câteva minute mai târziu cu o cârpă. Până atunci mă tot simţisem ruşinată ori de câte ori Cam mă ajută să mă curăţ după sex, dar ceva tocmai se schimbase între noi şi mă simţeam din nou sigură. Dacă era posibil, mă simţeam mai bine ca înainte. Nu mă mai simţeam sfioasă. Mă simţeam puternică.

Mi-am desfăcut picioarele purtând un zâmbet cu vino-ncoa', iar ochii săi albaştri au scânteiat, aprinşi de perversitatea mea.

— Al naibii de sexy, a murmurat el, apăsând cârpa între picioarele mele.

Genele mele s-au închis, simţind răceala ei, şi m-am ridicat puţin, ca să-l ajut. Buzele lui calde s-au închis peste ale mele, limba lui făcându-şi loc în gura mea. Cârpa a dispărut, iar eu am gemut în gura lui când două degete groase au alunecat în cotlonul meu umflat.

Nu mai puteam.

Am clătinat din cap, gemând când m-am îndepărtat de el.

— Nu pot.

Cam n-a fost de acord. Îşi băga degetele şi le scotea, privindu-mă atent. Mă gândisem că după acel orgasm măreţ ar fi durat ceva timp ca să ajung la altul, dar trupul meu încă era încordat, iar penetrarea lui, împreună cu torturanta frecare a degetului său mare de clitorisul meu m-a trimis imediat într-un alt orgasm.

A tost unul mai uşor, dar pielea mea aproape că ardea de la prea multă folosire.

— Încerci să mă omori.

Cam m-a sărutat din nou şi am simţit cârpa din nou între picioarele mele.

Încă tremuram când m-a ajutat să cobor de pe birou şi m-a

ajutat să-mi trag înapoi blugii. Nici măcar nu m-am mai deranjat să-i cer lenjeria intimă. Ştiam care ar fi fost răspunsul.

După puţin timp, ne-am aşezat pe canapeaua lui. Am stat între picioarele lui, cu capul lipit de pieptul lui în timp ce ne-am uitat la un film. Mă simţeam relaxată pentru ceea ce părea să fie prima dată de zile întregi.

Încă nu-mi venea să cred că nu trecuse decât o zi de când dăduserăm peste Blair. Mă simţeam de parcă acest lucru mă bântuia de săptămâni întregi.

Cam a râs zgomotos la film, iar eu mi-am întors capul ca să-i zâmbesc.

— În mod clar azi te afli într-o dispoziţie mai bună.

Braţul i s-a încordat în jurul meu.

— Lucrurile sunt bune azi. Sex incredibil, companie minunată şi prieteni buni. Ceea ce-mi aminteşte, ţi-am spus că săptămâna viitoare o să dau o petrecere?

Am zâmbit şi am clătinat din cap.

— Da, le-am spus lui Nate şi lui Blair despre asta. Îi invit pe toţi la apartament weekendul viitor. Invit-o şi pe Olivia.

Tot ce-am auzit a fost „... şi lui Blair despre asta”.

— Blair?

Cam a încuviinţat, privind înapoi la televizor, atenţia lui către mine dispărând.

— Am vorbit cu ea azi-dimineaţă, chiar înainte să vină Nate. Am zis c-ar fi frumos pentru ea să mai vorbească una, alta cu Nate şi Peetie.

— N-ai spus aseară c-a fost un şoc să o revezi?

Încercam să ignor bubuitul inimii mele şi chiar speram ca el să nu simtă asta.

— Aşa a fost. Dar a fost un şoc bun. Întâlnirea cu Blair a fost fix lucrul de care aveam eu nevoie...

Cam a pufnit spre ecran.

— Ce naiba are de gând să facă cu aia?

Atenţia acordată filmului l-a făcut să se oprească în mijlocul frazei. Ce voise oare să spună cu „întâlnirea cu Blair a fost fix lucrul de care aveam nevoie”?

Şi, uite-aşa, ajunsesem de unde plecasem.

Acum era timpul să-l întreb direct cum se simţea - într-o engleză simplă - s-o aibă înapoi în viaţa lui pe Blair. Ce însemna asta pentru noi? Ce sentimente avea pentru Blair?

Era încă îndrăgostit de ea?

O, Doamne! Partida de sex dură şi fericită fusese pentru asta?

Simţeam un nod în gât şi nu puteam respira.

Oare starea lui de spirit se datora conversaţiei cu Blair? Oare îşi transfera gândurile posesive, de iubire pură pentru ea, spre mine deoarece eu eram aici şi îi ofeream ce voia?

Sau temerile mele enorme, ilogice şi psihotice îşi croiau din nou drum în mintea mea, răsturnând totul?

— Eşti bine? m-a întrebat Cam, mângâindu-mă pe mână.

Spune-i! Întreabă-l!

Dar mi-era groază. Dacă îl întrebam şi el încă o iubea pe Blair, Cam s-ar simţi nevoit să-mi spună adevărul, iar eu ar trebui să mă ridic din braţele lui şi să nu mă mai întorc niciodată în ele.

Cât de patetic era să rămân cu el, de bunăvoie, într-o minciună, doar pentru a-i simţi respiraţia în urechea mea?

— Sunt bine, i-am şoptit blând, frecându-mi nasul de pieptul lui.

Mi-am închis ochii.

— Sunt doar obosită.

M-a mângâiat pe păr, iar eu am înlăturat toate incertitudinile. Sexul de mai devreme, clipele de tandreţe de acum - astea n-ar putea fi pentru altcineva în afară de mine.

Lui Cam îi pasă.

Îi pasă cu adevărat.

— Jo? Ştiu când te macină ceva. Te încordezi toată.

La naiba!

Am oftat şi m-am dat înapoi, punându-mi mâinile pe pieptul lui în timp ce priveam acel chip cunoscut şi minunat. În stomacul meu au început să roiască brusc o mulţime de fluturi.

— Pur şi simplu mă întrebam dacă ar trebui să fiu îngrijorată că iubirea vieţii tale s-a întors brusc în ea?

Sprâncenele lui Cam s-au unit brusc. Părea complet bulversat de întrebarea mea.

— N-am spus niciodată c-a fost iubirea vieţii mele. Am spus că ne-am iubit cândva. Cândva. Acum suntem două persoane complet diferite. Ei bine, cel puţin eu.

Mi-a trasat conturul buzei cu degetul mare, ochii săi urmărind mişcarea înainte să-şi croiască drum spre ai mei.

— N-ai de ce să te-ngrijorezi. Ţi-am spus asta. Mă crezi,

da?

Mâna i-a alunecat către curbura gâtului, strânsoarea lui puternică aduncându-mi faţa şi mai aproape de el.

— Mă crezi?

Când Cam mă privea aşa, cu o asemenea intensitate şi sinceritate, era greu să-i răspunzi altceva în afară de o afirmaţie şoptită:

— Te cred.

Capitolul 26

Ca şi când Cam simţise că aveam nevoie de o asigurare verbală cât de mică, în următoarele câteva zile mi-a trimis mai des mesaje scrise, cu toate că era foarte ocupat. Amândoi eram ocupaţi. Spre încântarea mea şi a lui Cole, unchiul Mick şi Olivia se hotărâseră să rămână în Edinburgh pe termen nelimitat. Mi-am petrecut timpul căutându-le apartamente online şi trimiţându-le linkuri către cele decente în perioadele mele mai liniştite de la serviciu, de vreme ce unchiul Mick era ocupat cu punerea bazelor unei afaceri cu zugrăveli şi decoraţiuni în Edinburgh. Îl pusesem în legătură cu Braden ca pentru început să-şi construiască un profil şi să stabilească contacte, însă Mick avea oricum o mulţime de aspecte financiare de pus la punct, iar eu şi Olivia eram încântate să-l lăsăm în pace în timp ce căutam apartamente. Am fost puţin surprinsă atunci când Olivia m-a informat că trebuia să căutăm două apartamente, dar a insistat că se bazase pe unchiul Mick prea mult în ultima vreme şi ca sosise timpul să-şi recapete controlul asupra vieţii ei - începând cu închirierea propriei sale case.

Pe deasupra, m-am trezit făcând-o pe arbitrul cu privire la planurile de nuntă ale lui Joss. Ellie încă nu renunţase la speranţele ei de a o transforma pe Joss într- o romantică şi Joss, într-un efort de a o convinge să renunţe la gândurile ei criminale, avea nevoie să i se reamintească din când în când că o iubea pe Ellie şi că s-ar fi supărat foarte tare pe ea însăşi în caz că i-ar fi făcut „accidental” felul domnişoarei ei de onoare.

Aşa că, uşor depăşită de săptămâna aceea şi neputând să-l văd pe Cam pe cât de mult cât mi-aş fi dorit, m-am gândit că era drăguţ din partea lui să păstreze legătura cu mine des în timpul zilei şi chiar şi mai drăguţ din partea lui că joi a trecut pe la mine să mă ia la masa de prânz.

Stăteam după tejgheaua de la recepţie aşteptându-l, când a trecut prin biroul agenţilor imobiliari, purtând jeanşii lui uzaţi, ghetele şi tricoul zdrenţuit cu Def Leppard, arătând sexy şi mişto şi simţindu-se cum nu se putea mai bine în pielea lui. Mi-am urmărit colega, pe Anna, cea care lucra la administrativ cu mine, oprindu-se în toiul conversaţiei cu Ollie, unul dintre agenţii noştri, salivând în urma lui Cam, care a trecut pe lângă

ea.

Faţa mi s-a destins într-un zâmbet imens şi am ieşit grăbită de după birou să-l salut. Ar fi trebuit să mă simt jenată de sărutul lung şi zgomotos pe care mi l-a aplicat, dar chiar nu m-am simţit. Eram doar foarte încântată să- l văd.

— Bună, am murmurat, dându-mă înapoi pentru a-l mângâia afectuos pe obrajii neraşi.

Şi-a abătut privirea asupra trupului meu şi când a revenit la faţa mea, ochii îi erau plini de ceva mai mult decât o oarecare apreciere.

— Arăţi bine, iubito.

Eram îmbrăcată cu o fustă neagră, mulată, cu talie înaltă, lungă până la jumătatea gambei, şi cu o bluză din mătase albă, fără mâneci, vârâtă în fustă. Pantofii alb cu negru aveau tocuri de cincisprezece centimetri, aşa că îl depăşeam cu vreo şapte centimetri în înălţime. Evident că nu-i păsa.

— O secretară foarte sexy.

— O, Dumnezeule, ăsta e iubitul tău? a întrebat Ryan, unul dintre cei mai tineri agenţi imobiliari, din spatele lui Cam, pe un ton menit să tachineze.

Cam s-a întors cu o sprânceană ridicată, examinându-l pe tipul arătos care purta un costum bine croit. Ryan era exact genul de tip cu care m-aş fi întâlnit înainte să-l cunosc pe Cameron şi cred că el ştia asta. L-am simţit pe Cam încordându-se instantaneu.

M-am lipit şi mai tare de Cam, înţelegând după accesul meu recent de gelozie şi incertitudine (niciuna nedispârând complet) cât de mult ajuta să fii liniştit de către partenerul tău. Pentru a face să fie clar că eram cu Cam şi numai cu Cam, mi-am petrecut un braţ pe după talia lui.

— Da, el e Cameron.

Cam a dat din cap a salut în direcţia lui Ryan, continuând să-l măsoare din priviri. Drept răspuns, Ryan i-a zâmbit.

— Am crezut cu toţii că eşti o fantomă, amice.

Şi-a aruncat privirea spre mine peste umărul lui Cam şi, în mod cert, o scânteie de flirt i-a licărit în ochi.

— Am crezut că Jo minţea că are un iubit numai pentru a ne ţine pe toţi la distanţă.

O, Doamne!

— Pardon? a murmurat Cam şi mâna i-a alunecat de pe talie pe şoldul meu, pe care mi l-a prins în căuşul palmei,

trăgându-mă şi mai aproape de el.

Ryan a izbucnit în râs, ridicând mâinile.

— A, nu-ţi face griji. Ştim că e luată. Eşti un flăcău plin de noroc.

Am auzit-o pe Anna râzând nervos atunci când chipul lui Cam a rămas intimidant de impasibil. Am decis că era în mod cert timpul să luăm masa.

— Păi, noi plecăm, am anunţat voioasă, întinzându-mă peste birou să-mi iau poşeta. Ne vedem curând.

Continuând să mă ţină pe după talie, Cam m-a condus afară din birou şi apoi am mers fară să vorbim până dincolo de Queen Street Gardens. Când am ajuns în sfârşit la restaurant, acel local delicios de pe Thistle Street, primisem trei mormăieli drept răspuns la cele trei întrebări pe care i le pusesem în legătură cu munca lui.

Când ne-am aranjat la masă, a luat loc pe scaunul lui şi s-a uitat la mine preţ de un moment, după care a spus liniştit:

— Am numărat cel puţin vreo cinci tipi acolo, toţi de vârsta noastră.

Încercând să nu-mi ies din fire din cauza lui, de vreme ce în weekend mă purtasem ca o scorpie geloasă (cel puţin în sinea mea), am dat afirmativ din cap.

— Şi înţeleg că toţi flirtează cu tine aşa cum a făcut-o jigodia aia mică.

Am ridicat din umeri.

— Cam, ai mai văzut tipi flirtând cu mine. La bar flirtau mereu.

— Asta-i altceva. Acolo tachinările amicale îţi aduc bacşişuri.

— N-am spus că flirtam şi eu cu tipii ăia. De aceea Ryan a glumit că te-aş fi inventat. Nu te-au văzut niciodată, dar eu vorbesc mereu despre tine.

M-am aplecat în faţă.

— Mi-ai cerut să am încredere în tine. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă şi tu ai avea încredere în mine.

După o clipă, Cam s-a relaxat şi s-a sprijinit într-un cot pe masă, trecându-şi frustrat mâna prin păr.

— Sunt obosit. Iartă-mă. Nu prea sunt în apele mele.

M-am întins peste masă şi l-am luat de mâna cealaltă.

— E în regulă. Îţi este permis să fii cât de prost dispus vrei.

— Nu azi. Nu ne-am mai văzut de luni. N-am de gând să

petrec timpul alocat prânzului împreună bătându-te la cap fiindcă eşti al naibii de frumoasă, prea frumoasă pentru binele tău.

Am râs încântată şi atmosfera s-a relaxat. Până să sosească mâncarea, ne-am pus reciproc la curent cu toate cele întâmplate în acea săptămână.

— Cred că lui Cole i-a lipsit judoul.

Cam fusese prea ocupat pentru a mai participa la cursuri, aşa că şi Cole lipsise. Ca urmare, păruse neliniştit şi plictisit toată săptămâna. Când Cam nu mi-a răspuns, mi-am desprins privirea de la somonul meu doar ca să-l găsesc tastând un mesaj.

— S-a întâmplat ceva?

A scuturat din cap.

— Nu, e vorba de Blair.

Şi, uite aşa, un nor negru s-a rostogolit peste masa noastră şi s-a spart, inundându-mă cu o nefericire rece şi umedă. Am aşteptat două secunde, dar el a continuat să tasteze. Mi-a pierit răbdarea.

— N-ai putea să-i scrii mesaje mai târziu? Se presupune că acum ne petrecem ceva timp împreună.

— Scuze.

Mi-a aruncat o privire îngrijorată înainte de a apăsa TRIMITE şi de a-şi vârî telefonul înapoi în buzunar.

— Şi-a lăsat Kindle-ul la mine în apartament azi- noapte.

M-am simţit ca şi cum tocmai mă lovise în plex. Anunţul lui nonşalant m-a lăsat fără răsuflare şi mi-a trebuit un moment să mă adun.

— A fost azi-noapte la tine în apartament?

Sesizând acuzaţia din tonul meu, Cam a ridicat sprâncenele uimit.

— E vreo problemă?

Sângele a prins a-mi clocoti şi am avut o viziune subită în care îi aruncam somonul şi cartofii în faţă şi ţipam:

— Da, e o afurisită de problemă!

În loc de asta, mi-am împins farfuria înapoi şi i-am aruncat o privire care sugera că era un nătărău fără pereche.

— Hai să vedem... Ai fost azi-noapte singur în apartament cu fosta ta iubită. De ce naiba m-ar deranja asta pe mine?

— Am depăşit faza asta. Suntem doar prieteni.

— Şi dacă eu am o problemă cu asta?

— Ai spus că ai încredere în mine.

M-am aplecat peste masă, păstrându-mi vocea scăzută, încercând să nu fac o scenă.

— Acum zece minute te-ai purtat ca un ticălos posesiv la locul meu de muncă din cauza unor tipi care flirtau cu mine. Cum de nu înţelegi că a o invita pe fosta ta iubită în apartament şi a nu-i spune actualei tale iubite de asta constituie o ditamai problema, la naiba?

Am ridicat tonul rostind ultimele patru cuvinte şi lumea s-a întors să se uite la noi. Cu obrajii învăpăiaţi, m-am ridicat de la masă.

— Mă întorc la muncă.

— Johanna!

Cam s-a ridicat să mă oprească, dar deja îmi înşfăcasem poşeta şi pornisem spre uşă, lăsându-l cu ochii în soare, ştiind că n-ar fi putut să plece fără să plătească pentru consumaţia noastră.

Eram atât de supărată, încât nu m-am întors imediat la serviciu. Am intrat în grădină, m-am aşezat pe o bancă ascunsă în spatele unui copac şi am bocit de una singură.

Relaţia cu Cam mă transformase într-o epavă emoţională.

Mi-a sunat telefonul. Era Cam. L-am ignorat.

Apoi am primit un mesaj.

Iubito, îmi pare rău. Ai dreptate. Şi eu aş fi fost scos din sărite. Vino pe la mine după ce termini serviciul să putem vorbi. Urăsc să mă cert cu tine. X

Mi-am şters lacrimile înainte să iau mobilul şi să-i răspund: *În regulă, x*

Asta era tot ceea ce primea. La urma urmelor, încă mă durea şi eram serios enervată din pricina nesimţirii lui.

Deşi nu sunt una dintre acele persoane care molipsesc pe toată lumea cu proasta lor dispoziţie, am fost atât de căzută pe gânduri pentru restul zilei, încât colegii mei m-au evitat, simţindu-mi nefericirea. Nu ştiam ce aveam să-i spun lui Cam atunci când aveam să ne vedem. Oare aveam să trec peste toată povestea cu Blair? Nu prea îmi venea să cred că da. Oare aveam să-l fac să aleagă între noi două? Aş fi vrut, dar asta m-ar fi făcut să fiu cea mai josnică persoană din toate timpurile. Nu-i puteam dicta lui Cam cu cine să fie prieten şi cu cine nu.

Când am ajuns să-i bat la uşă, simţeam că-mi era rău de la atâta nesiguranţă.

Mi-a deschis uşa, părând uşurat că mă vedea. Nu i-am oferit nimic, ştergându-mă efectiv de el. Am păşit în livingul său şi primul lucru pe care l-am văzut pe măsuţa de cafea a fost nenorocitul ei de Kindle. Mi-am trântit poşeta şi mi-am aruncat mobilul alături de ea.

— Nu şi l-a luat, deci?

— Jo...

La auzul tonului său jalnic, m-am răsucit pe călcâie şi am ridicat o sprânceană spre el.

— Ştii, eram dispusă să cred că e doar imaginaţia mea. Doar eu şi incertitudinile mele stupide. Dar faptul că ai primit-o aici fără să-mi spui a fost într-adevăr o mare prostie din partea ta, Cam.

Trecuse mult timp de când îl văzusem pe Cam să arate vinovat. De fapt, ultima dată fusese atunci când şi-a dat seama că se înşelase asupra mea, atunci când stătusem în această cameră şi îi încredinţasem povestea vieţii mele. Avea aceeaşi privire şi acum.

— Îmi pare rău că nu ţi-am spus. Dar a fost complet nevinovat.

Mi-am muşcat limba, simţind cum mi se făcea stomacul ghem de emoţie.

— Am o problemă cu ea, i-am mărturisit.

— Dar n-a făcut nimic greşit, Jo. Blair şi cu mine am fost prieteni înainte să fim un cuplu şi acum recuperez timpul pierdut cu o veche prietenă. Asta-i tot. Trebuie să te maturizezi în privinţa asta.

Îl uram. Îl uram cu adevărat.

— Să nu-mi vorbeşti aşa, ticălos arogant ce eşti!

— Jo...

— De ce nu mi-ai spus că a fost aici azi-noapte?

— Nu ţi-am ascuns asta. Ţi-am spus la prânz. Dacă s-ar fi petrecut ceva, la naiba, nu ţi-aş fi spus, nu?

Vocea lui începea să o imite pe a mea, crescând în frustrare.

— Ai zis c-o iubeşti.

— Am iubit-o. Timpul trecut.

Ignorându-i nerăbdarea crescândă, mi-am încrucişat braţele la piept şi am încercat să insist până aveam să obţin rezultatul dorit.

— Cameron, tu n-ai rupt relaţia cu ea fiindcă ai încetat s-o

iubeşti. Ai rupt-o fiindcă erai speriat că urma să te părăsească. Te temeai că n-avea să te aleagă pe tine, aşa că ai plecat tu primul.

În ochi îi scăpăra mânia şi a făcut câţiva paşi spre mine, furios de-a binelea.

— Ştii pe dracu’.

Pentru prima dată, nu eram speriată. Eram prea nervoasă.

— Ba ştiu că am dreptate.

Cameron a blestemat în barbă şi s-a uitat la masa pe care era Kindle-ul.

— Discuţia asta e absurdă.

Înainte să pot reacţiona la faptul că nu-mi răspunsese, mi-a sunat telefonul. Eram gata să mă întorc şi să-l închid, când, văzându-i expresia de pe chip, am înlemnit. Mijise ochii la mobilul meu, părând că-l studia. Dându-mă cu blândeţe la o parte, s-a întins să-l ia. În timp ce se zgâia la ecranul acestuia, strângând din falci, muşchii obrazului i-au zvâcnit atunci când şi-a ridicat ochii plini de furie spre chipul meu.

Deodată, a început să-mi bată inima cu putere în piept. Cam a întors telefonul spre mine. Pe ecran scria MALCOLM VĂ APELEAZĂ.

— El de ce te sună? De ce? Ai dat fuga la el la primul semn de necaz?

Am tresărit la auzul acuzaţiei.

— Ba nu. Uneori vorbim.

Răspuns greşit.

— Ai ţinut legătura cu el şi nu mi-ai spus?

Ă-ău. Am ridicat din umeri.

Cam a pufnit ca şi cum nu-i venea să creadă.

— Mă freci aici în legătură cu Blair, şi tu îmi ascunzi lucruri despre Malcolm? De ce? De ce mi-ai ascunde asta?

Am ridicat mâinile, întrebându-mă cum naiba discuţia se întorsese asupra mea.

— Deoarece nu contează. El e doar un prieten.

Expresia de pe chipul lui a devenit glacială, în ochi citindu-i-se gelozia, furia şi dezgustul.

Şi următoarele lui cuvinte mi-au frânt inima.

— Ba nu. Blair e doar o prietenă. Malcolm este un afurisit de bogătan care are încă o pasiune pentru tine şi care îţi flutură ceva tentant pe sub nas. Ai o problemă fiindcă ies cu Blair? Crezi că o ţin prin preajmă în caz că relaţia noastră nu

merge? Ei bine, vrei să spui că nu ţi-ai desface picioarele pentru Malcolm dacă relaţia noastră eşuează?

Bănuiesc că ăsta e necazul atunci când ajungi să cunoşti pe cineva cu adevărat. Îi învăţăm toate mecanismele de reacţie şi butoanele emoţionale şi, din păcate, în vreme de război le apăsam. Butonul pe care Cam l-a apăsat avea acces direct la canalele mele lacrimale, iar lacrimile mi s-au revărsat pe obraji într-o tăcere îndurerată. M-am depărtat cu un pas de el, fiindu-mi greaţă. I-am ignorat expresia de remuşcare, concentrându-mă numai asupra acelor cuvinte urâte şi a ceea ce însemnau.

Însemnau că el nu încetase deloc să mă considere o profitoare superficială. Nu crezuse niciodată că aş putea fi mai mult de atât. Nu cu adevărat. Oare asta însemna că el nu vorbise serios atunci când îmi spusese toate lucrurile acelea?

Durerea nu putea rămâne mult timp mută, aşa că mi-a scăpat un hohot de plâns.

— Mama mă-sii, Jo! a înjurat el răguşit, încercând să mă prindă de mână. N-am...

— Să nu mă atingi!

I-am smuls telefonul din mână şi mi-am luat poşeta.

— Jo, n-am vrut!

M-a apucat de braţ.

— Eram doar...

— Dă-mi drumul! am urlat în faţa lui, smucindu-mă violent pentru a mă îndepărta de el de teamă că, dacă l-aş fi lăsat să mă atingă, i-aş fi cedat aşa cum o făceam mereu.

Dând înapoi, m-am încovoiat sub greutatea durerii.

— N-am vrut.

Ochii îi erau năpădiţi de o panică pe care n-am înţeles-o prea bine.

— Ce facem aici? Am clătinat din cap. Merită? Merită felul în care m-am simţit în săptămânile astea care au trecut? Simt durere tot timpul, de parcă inima mi-ar fi fost pusă pe butucul măcelarului şi tu o loveşti într-una cu ciocanul. Am crezut că eu sunt de vină. Nu mă simt isteaţă sau destul de interesantă pentru tine. M-am tot gândit: „În orice clipă se va trezi şi se va întreba ce dracu’ caută el cu mine”.

Cam a inspirat adânc.

— Nu.

— Am crezut că eu eram de vină, i-am repetat. Că incertitudinile mele erau problema. Nu tu şi Blair. Dar apoi, tu

ţi-ai petrecut noaptea trecută cu ea, fară să-mi spui despre asta, aşteptându-te ca totul să fie OK pentru mine? Şi poate faptul că nu ţi-am spus despre Malcolm n-a fost corect. Dar nimic din toate astea nu contează în comparaţie cu chestia asta.

Mi-am trecut dosul palmei peste faţă, încercând să-mi şterg lacrimile. Însă când am vorbit din nou, şi mai multe lacrimi au pornit să curgă.

— Mi-ai spus că voiai ca eu să înţeleg că eram mult mai mult decât mi-aş fi putut da seama vreodată. Nimeni nu mi-a mai spus niciodată că eram isteaţă sau talentată sau curajoasă sau că meritam mai mult decât ceream. Până la tine. Şi se dovedeşte că tu n-ai crezut niciodată cu adevărat asta. Întotdeauna ai considerat că în adâncul fiinţei mele eu nu eram decât fata aia superficială care îşi croia drum prin sex spre o viaţă îmbelşugată.

— Ba nu, a argumentat el, prinzându-mă de braţe şi scuturându-mă. Eram doar enervat din cale-afară. M-am exprimat greşit. N-am vrut.

A încercat să mă tragă într-o îmbrăţişare, dar m-am zbătut.

— Iubito, opreşte-te, te rog, opreşte-te! Nu pot...

L-am împins şi l-am îmbrâncit până ce mi-a dat drumul şi m-am uitat urât la el, cu ultimele rămăşiţe din respectul de sine zdrenţuit.

— Ai spus-o. Asta înseamnă că pe undeva o crezi.

Şi apoi am izbucnit:

— Şi am văzut şi cum ai reacţionat faţă de Ryan.

În timp ce-şi trecea o mână prin păr, expresia lui Cam s-a schimbat din remuşcare în agitaţie.

— Păi, el e genul de puţoi prost care te-ar atrage.

Am scuturat din cap, nevenindu-mi să cred.

— Tu chiar crezi că, după tot ce-a fost între noi, el e genul de individ care m-ar atrage?

— Tu chiar crezi că te-aş înşela cu Blair?

— Ai înşelat-o pe Becca cu mine.

Am tresărit imediat ce cuvintele mi-au ţâşnit de pe buze. Asta era o lovitură sub centură.

Cam a pufnit, privindu-mă cu sceptic.

— Şi tu l-ai înşelat pe Malcolm cu mine.

— Aşa crezi? i-am folosit şi eu cuvintele.

Simţeam cum îmi tremurau pe gene şi mai multe lacrimi şi

detestam faptul că el putea să mă aducă în halul ăsta.

— Crezi că mă ţineam de Malcolm în caz că relaţia noastră s-ar fi terminat?

A ridicat din umeri, cu o expresie neîndurătoare.

— Tu chiar crezi că am aşteptat să apară una mai bună? Că te folosesc?

Mi-am şters nasul cu dosul mâinii şi am privit în altă parte, incapabilă să-l privesc fix în ochi, în timp ce i-am răspuns cu glas răguşit:

— Cred că niciodată n-ai încetat să mă vezi ca fiind acea fată. Cea pentru care n-aveai prea mult respect.

— Atunci poate că, la urma urmelor, nu eşti chiar aşa de isteaţă.

Tonul lui era tăios, oribil.

N-am crezut vreodată că cineva ar fi putut să mă rănească atât de adânc, aşa cum o făcuse el prin cuvinte. Şi uram faptul că el avea o asemenea putere asupra mea.

A oftat şi, în cele din urmă, m-am uitat la el, urmărindu-l cum îşi freca faţa cu palma şi şi-a întors chipul de la mine. Cu o voce slabă, mi-a sugerat:

— Poate că ar fi mai bine să pleci înainte să mai rostim şi alte rahaturi urâte pe care nu le credem cu adevărat.

Nu i-am răspuns în cuvinte.

Ci doar am plecat.

Capitolul 27

N-am reuşit să adorm prea curând în acea noapte.

Într-un final, am căzut într-o stare de inconştienţă la ore mici din noapte şi am fost trezită la zece treizeci de telefonul meu, care mă anunţa că primisem un mesaj.

Era de la unchiul Mick, care îmi amintea că fusesem de acord să merg cu el în căutare de apartamente. Asta era grozav. Probabil îmi era mai bine să-mi ţin mintea ocupată cu altceva ca să nu-mi amintesc de cearta cu Cam.

Mă gândisem la asta toată noaptea. O parte din mine avea senzaţia că cearta noastră era ridicolă, că era absurd să simţi atâta durere din pricina unor neînţelegeri. Mă întrebam dacă toate erau neînţelegeri inventate de mine. De trei ori aproape că luasem telefonul să-l sun pe Cam, să-l conving, să încerc să pricep sensul întregii drame. Privisem rahaturi de astea la televizor, citisem despre ele în cărţi şi, cu toate că savurasem frământările personajelor, dădusem ochii peste cap şi crezusem că în viaţa reală nu se întâmpla aşa. Oamenii nu erau atât de proşti.

Ei bine, erau.

Eu eram.

Până la urmă, nu l-am sunat. Am decis că rănile mele erau prea proaspete pentru a vorbi cu el. De la şaisprezece ani avusesem mereu câte un iubit, iar în lunile în care mă aflam între două relaţii, eram la vânătoare de iubiţi. Petrecusem atât de mult timp crezându-i pe mama şi pe tata, crezând că eram un nimic, că, în loc să-mi canalizez eforturile să lupt împotriva rahaturilor pe care mă făcuseră ei să le cred toată viaţa, le înghiţisem pe nemestecate şi astfel mă agăţasem de bărbaţi care credeam că aveau toate atributele care îmi lipseau mie.

Cam fusese diferit de la bun început, dar eu tot mă lansasem într-o relaţie cu el. Începusem să mă bazez pe el. Mai mult chiar, începusem să mă bazez pe părerea lui despre mine ca persoană, pentru a mă face să mă simt mai bine în legătură cu cine eram eu. Eram rănită profund de ideea de a pierde acea bună părere - sau, şi mai rău, de faptul că el nu avusese o părere bună din capul locului.

Am scuturat din cap gândindu-mă la asta. Cu toate că gândurile mele erau toate împrăştiate din pricina lui, nu mă

puteam convinge că el nu văzuse niciodată mai mult în mine. Tot ceea ce făcuse pentru mine, toate privirile pe care mi la aruncase, afecţiunea, tandreţea, nu puteau fi false. Ştiam că nu puteau fi false.

Poate că dacă am fi stat o zi departe unul de celălalt pentru a ne calma ar fi fost cel mai bine. Puteam vorbi a doua zi.

Cu o durere în piept, am încuviinţat dând din cap. Părea a fi un plan bun.

M-am ridicat din pat pentru a-l conduce pe Cole la şcoală. S-a uitat o dată la mine şi a înţeles.

— Tu şi Cam v-aţi certat?

— Al naibii clarvăzător, am murmurat iritată în barbă în timp ce treceam pe lângă el pentru a face nişte ceai.

— Iau asta drept un răspuns afirmativ.

Am mârâit.

— E grav?

Deodată, vocea lui părea îngrijorată şi foarte asemănătoare cu cea a unui băieţaş.

L-am privit peste umăr. Cole încerca să reacţioneze degajat, de parcă o ceartă între mine şi Cam n-ar fi fost mare scofală, dar ştiam că era neliniştit în legătură cu ce ar fi însemnat asta pentru prietenia lui cu Cam. Am clătinat din cap în direcţia lui.

— Va fi bine. Nu e nimic ce nu poate fi îndreptat.

În ochi i-a strălucit o undă de uşurare şi mi-a zâmbit compătimitor. Compătimire din partea lui Cole. Probabil că într-adevăr arătam ca naiba.

Am închis ochii. Doamne, speram ca eu şi Cam să putem îndrepta lucrurile.

Îl iubeam.

Oftând din rărunchi, am deschis ochii şi am ţipat ascuţit.

Păianjen.

Pe cana mea.

— Cole! am ţipat, încremenind locului.

— Păianjen? a întrebat el nonşalant, apropiindu-se de mine.

Îmi cunoştea prea bine ţipătul ascuţit.

— Cana.

Nu mi s-a clintit niciun muşchi în timp ce Cole a aplecat cu calm cana peste pervazul ferestrei de la bucătărie, depozitând

păianjenul acolo, aşa cum făcuse şi Cam cu păianjenul imens care fusese în bucătăria lui. Am simţit un fior de dor la amintirea acelei zile şi am încercat să mi-l reprim la fel de iute pe cât se ivise.

Cole a gesticulat cu mâna spre cana mea, iar eu am făcut o mutră.

— Dă-o la gunoi!

A dat ochii peste cap.

— Spal-o pur şi simplu cu apă clocotită.

— Dacă tu crezi că am să mai duc vreodată cana aia la gură fără să-mi amintesc acele picioare fusiforme, păroase - îâââh - m-am cutremurat -, ai probleme cu capul.

Dându-şi iar ochii peste cap, a aruncat cana în găleata de gunoi şi eu mi-am relaxat umerii de uşurare.

La naiba cu toţi păianjenii din lume. Constituiau un obstacol serios pe drumul meu spre independenţă. Când Cole s-a întors şi m-a sărutat pe păr înainte de a pleca la şcoală, am ştiut că progresasem de la a arăta ca naiba la a arăta doar jalnic. Totuşi, afecţiunea pe care mi-a oferit-o mi-a dat fiori calzi şi, pentru moment, am uitat de grijile pe care mi le făceam pentru Cam.

M-am grăbit să fac duş şi m-am îmbrăcat în ceva confortabil pentru a porni în căutare de apartamente cu unchiul Mick. Trecând pe lângă dormitorul mamei, am oftat exasperată. Mama nu-şi mai scosese capul din dormitor de zile întregi şi singurul indiciu pe baza căruia ştiam că e vie era faptul că o auzeam sforăind. Stând în apartamentul nostru tăcut, mi-a trecut prin cap că nu-i mai adresasem un cuvânt toată săptămâna. Niciunul măcar. Poate că e un lucru bun, m-am gândit cu o surprinzătoare doză de tristeţe. Poate că n-aveam nicicând să mă gândesc şi la mine dacă eu continuam să o las pe mama să se apropie într-atât încât să-mi otrăvească încercările. Şi poate că, dacă m-aş fi gândit mai mult la mine, n-aş fi avut trăiri atât de iraţionale cu privire la prietenia lui Cam cu Blair.

Şi totuşi, poate că nu erau decât dorinţe deşarte.

Unchiul Mick şi cu mine stăteam întinşi pe podeaua tare a apartamentului cu două camere de pe Heriot Row. O stradă care era la câteva minute distanţă de Dublin Street, înconjurând Queen Street Gardens. Mai mult, chiar la colţul străzii Jamaica Lane, unde Olivia tocmai semnase un contract

de închiriere pentru un apartament cu un dormitor deasupra unui magazin de cafea. Pentru ea, toate se aranjau de minune. Dovedindu-se încă o dată că era important pe cine cunoşteai, Clark reuşise să o programeze pe Olivia pentru un interviu la biblioteca universităţii. Fuseseră impresionaţi de studiile ei postuniversitare în biblioteconomie pe care le absolvise în State, precum şi de cei şase ani de experienţă. O acceptaseră să lucreze temporar, urmând ca în şase luni să-i fie revizuit contractul de muncă în vederea angajării pe termen nelimitat.

Ea părea fericită. Agitată, dar fericită.

Mick era îngrijorat.

De vreme ce Olivia îşi începuse serviciul în acea zi, mă oferisem să-l însoţesc pe Mick să vizionăm apartamentul nemobilat care se afla atât de aproape de noul cămin al fiicei sale. Nu era ideal că era nemobilat, însă locaţia era. Închirierea se desfăşură prin intermediul firmei Carmichael, astfel că Ryan era cel care viziona apartamentul împreună cu noi. Când ne-am întins pe neaşteptate pe podea, Ryan s-a uitat lung la noi şi apoi a spus:

— Aăă, o să aştept afară.

Unchiul Mick şi cu mine obişnuiam să stăm întinşi în felul acesta atunci când mă lua cu el la treabă. În timpul pauzei de prânz ne întindeam pe podea peste foliile de protecţie puse pentru a proteja de praf şi vorbeam tot soiul de prostii. Azi nu aveam chef de prostii. Aveam chef de răspunsuri.

— Ai de gând să-mi spui de ce te învârţi în jurul fiicei tale adulte de parcă ar avea de gând să dispară sau să se spargă într-un milion de bucăţi în orice clipă?

Mick a lăsat să-i scape un oftat, întorcându-şi capul într-o parte pentru a mă privi. Ochii lui aurii erau blânzi datorită afecţiunii pentru mine, dar încă se zărea sclipirea de tristeţe din spatele lor.

— Sunt tată. Îmi fac griji, fetiţă mică.

— Asta din cauză că ea poartă toată această vină în legătură cu Yvonne?

— Ţi-a spus ea asta?

— Da.

— Fata mea e tare, aşa ca tine, şi va fi bine. Sunt sigur de asta. Dar sunt tatăl ei şi ea s-a mutat într-o ţară străină, şi-a lăsat prietenii în urmă şi o ia de la capăt. Vreau să fiu sigur că e în regulă şi mi-aş face griji dacă n-aş fi aproape de ea. Aşa că

ce contează dacă trebuie să mă confrunt cu pereţii prost zugrăviţi pentru a face asta?

A gesticulat cu mâna spre peretele principal, unde zugrăveala se uscase în dâre neregulate.

— Dacă se întâmplă ceva, dacă are nevoie de mine, mă cheamă, iar eu sunt literalmente la câteva secunde de ea.

— Deci să înţeleg că accepţi apartamentul ăsta?

— Da.

S-a ridicat, trăgându-mă şi pe mine cu el.

— Ţi-ar surâde un drum până la IKEA?

Am zâmbit.

— Ce noroc pe mine că azi a fost zi de salariu.

Mick părea că nu pricepe.

— Când fac târguieli la IKEA, se întâmplă să mă ia valul în materie de accesorii.

— Aha.

A chicotit şi m-a ajutat să mă ridic în picioare.

În timp ce-mi scuturam praful de pe fundul pantalonilor, am devenit conştientă de căldura examinării atente, subite şi intense a lui Mick.

Am privit în sus spre el şi, văzându-i expresia gravă, am ridicat o sprânceană.

— Ce este?

— Sunt îngrijorat şi pentru tine.

Mi-a dat părul de pe faţă, mângâindu-mi obrazul cu degetul lui mare, bătătorit.

— Arăţi obosită.

Scuturând din cap, i-am aruncat lui Mick un zâmbet posac.

— M-am certat cu Cam.

S-a încruntat.

— În legătură cu ce?

Aşa că mi-am descărcat sufletul, spunându-i despre Blair şi despre incertitudinea mea legată de prietenia lor şi despre faptul că el n-avea să mă respecte aşa cum respecta pe cineva ca Blair.

— Îţi trec toate astea prin cap? m-a întrebat Mick, nevenindu-i să creadă.

Confuză, am dat încetişor din cap a încuviinţare.

— Iisuse Cristoase, femeie! Mă îndoiesc foarte tare că ar fi putut Cam să gândească oricare dintre rahaturile pe care i le-ai aruncat în faţă ieri seară. Probabil a avut senzaţia că s-au

iscat din senin, din iarbă verde. Vezi tu, bărbaţii nu gândesc la fel ca femeile.

— Păi...

Am făcut o mutră.

— Asta e din cauză că aveţi capacitatea emoţională a unei statui de piatră.

Mick a pufnit amuzat şi am ieşit, întâlnindu-ne cu Ryan afară.

— Fiule, îl iau.

— Grozav.

Ryan radia.

— Haideţi să mergem la birou să putem semna toate formularele.

L-am urmat pe Ryan ieşind pe stradă, în timp ce acesta vorbea la mobil. Totul la el era atât de dichisit, atât de studiat. De fapt nu-mi venea să cred că numai cu patru luni în urmă aş fi fost atrasă de pămpălăul ăla.

Pămpălău?

O, Doamne, petreceam prea mult timp cu Cole în ultima vreme.

— Revenind la problema de adineauri, a spus deodată unchiul Mick, distrăgându-mi atenţia de la sacoul bine croit al lui Ryan. Cred că te gândeşti prea mult la toată chestiunea. Sunt de părere că ai să descoperi că băiatul ţine mult la tine şi că ar fi dispus să facă compromisuri. Şi pot să-ţi mai spun că ştiu precis că aseară n-a vrut să spună ceea ce a spus. Ştii că noi toţi spunem tot soiul de rahaturi pe care de fapt nu vrem să le spunem atunci când suntem supăraţi.

— Crezi că ţine mult la mine?

Dând ochii peste cap (şi altcineva petrecea prea mult timp în compania lui Cole), Mick a oftat.

— Sigur că da. Doamne-Dumnezeule, fato! Scoate-ţi prostiile din cap!

Plănuisem să-mi fac apariţia acasă la Cam înainte de a pleca la bar în seara aceea, dar când am încercat la uşă, n-am primit niciun răspuns. De vreme ce nu-mi trimisese niciun mesaj şi nici nu mă sunase, am crezut că poate era oricum un lucru bun. Poate că avea nevoie să stea departe de mine, un timp, pentru a se linişti.

Am primit un mesaj de la Joss înainte să mă îndrept către

serviciu, în care îmi explica că nu venea în seara aceea, deoarece luase un virus pe care îl adusese Declan de la şcoală şi nu putea să stea în picioare.

Minunat.

Spunea că îi făcea tura Sadie.

Brian m-a salutat voios la uşa barului şi m-a prezentat noului portar, Vic. Era genul acela de polonez imens cu care n-aş fi vrut să am de-a face. I-am zâmbit drept salut lui Vic şi am primit drept răspuns o mişcare din cap.

— Ce s-a întâmplat cu Phil? Nu că mi-ar fi lipsit.

— Ne-a lăsat şi s-a dus spre zări mai prietenoase, a răspuns Brian cu o ridicare din umeri.

Imitându-i ridicarea din umeri, am intrat şi i-am găsit pe Alistair şi pe Sadie lucrând împreună în spatele barului. Su încă nu găsise un înlocuitor pentru Cam, aşa că Alistair se întorsese la a asigura toate turele pe care le putea acoperi. Sadie era o masterandă de douăzeci şi unu de ani care lucra de obicei în serile de luni. Părea o fată de treabă. Era sociabilă şi amuzantă şi foarte isteaţă. Lucraserăm împreună numai de câteva ori, aşa că n-o cunoşteam prea bine, iar în seara aceea avea să fie aglomerat şi, ca atare, nu-mi imaginam că avea să se schimbe ceva.

Trei ore mai târziu, locul era ticsit. Toţi trei munceam de nu ne vedeam picioarele şi în timpul pauzei m-am ascuns în biroul lui Su, de vreme ce nivelul zgomotului era mai scăzut acolo. De asemenea îmi cercetam obsesiv telefonul, dar Cam încă nu mă căutase. Muşcându-mi buza, m-am întrebat dacă era îngrijorat, dar atunci mi-a trecut prin minte că nici eu nu-l contactasem şi poate că stătea şi se uita la telefonul lui, întrebându-se de ce eu nu-i trimisesem lui niciun mesaj.

Doamne, aşa speram.

Când m-am întors în bar, era atât de aglomerat încât, din fericire, n-am avut timp să meditez asupra relaţiei mele. De fapt, eram atât de absorbită de treabă, încât atunci când primul tip şi-a făcut drum să ajungă în faţa barului şi s-a aplecat peste tejghea, nu l-am recunoscut. I-am aruncat o privire scurtă, neavând prea multă răbdare cu oricine se băga în faţă peste rând, dar m-am grăbit să-i aduc o bere, fară să realizez cine era. Abia când m-am întins înapoi venind de la frigider şi mi-am dat seama că se împinsese până la capătul barului pentru a fi alături de mine mi-am îngăduit răgazul de a

mă uita la el.

De pe un chip ridat de om mai în vârstă se zgâiau la mine nişte ochi albaştri-cenuşii. Era tuns foarte scurt, însă printre şuviţele de culoare închisă se zăreau presărate fire argintii. În jurul ochilor avea linii atrăgătoare şi faţa nu i se îmblânzise odată cu trecerea anilor. Era la fel de dură şi colţuroasă. Pieptul şi umerii puternici sugerau că era la fel de zdravăn cum fusese mereu.

Acei ochi duri scânteiau spre mine şi am simţit cum lumea mea se întorcea cu susul în jos.

— Tată? am rostit mişcând doar buzele, nevenindu-mi să cred că stătea în picioare la bar, în faţa mea.

Aş fi vrut să o iau la goană. Aş fi vrut să mă ascund. Ba nu. Aş fi vrut să fug acasă, să-l iau pe Cole şi apoi să ne ascundem.

— Jo! Murray Walker s-a aplecat peste bar. Mă bucur să te văd, fetiţo.

M-am trezit că mă duc împleticindu-mă spre el, zgomotul bubuitor al sporovăielilor şi al muzicii scăzând până a ajuns un murmur liniştit. I-am pus berea pe bar cu o mână tremurândă.

Murray mi-a privit degetele tremurânde şi a rânjit, întorcându-şi privirea spre chipul meu.

— A trecut ceva timp. Eşti adultă acum. Eşti chiar mai drăguţă decât era mama ta.

— Hei, mă puteţi servi şi pe mine? a întrebat o fată iritată de lângă Murray.

Iritarea s-a transformat în frică atunci când Murray şi- a întors brusc capul pentru a-i arunca o căutătură urâtă.

— Ce cauţi aici? l-am întrebat destul de tare pentru a fi auzită peste muzică, detestându-mă pentru tremurul din glas.

— Am tot încercat să dau de voi de un car de ani, la naiba, încă de când am ieşit.

A mârâit, cu faţa contorsionându-i-se în acea familiară expresie de ură.

— Căţeaua şi-a luat zborul şi nu mi-a spus unde aţi plecat. Apoi, săptămâna trecută, am dat o căutare Google despre tine şi ghici unde-ai apărut, într-o poză cu un multimilionar din Edinburgh. În articol scria că lucrezi aici. Era un articol vechi, dar mi-am zis să-mi încerc norocul.

Mi-a aruncat un rânjet care nu i-a încălzit şi privirea.

Acum tremuram din tot corpul. Sângele îmi bubuia în urechi, pulsul îmi zvâcnea în punctele în care se simte, iar

stomacul mi s-a strâns ghem. Mi-am împreunat palmele la spate, încercând să-mi domolesc tremurul.

— C... ce vrei?

Murray m-a privit printre pleoapele pe jumătate închise şi s-a aplecat peste bar. Instinctiv, m-am tras înapoi.

— Vreau să-mi văd fiul, Jo.

Era cea mai îngrozitoare temere a mea care prindea viaţă.

Mă temeam mai mult de asta decât mă temeam de Murray Walker.

— Nu!

Şi-a ţuguiat buzele.

— Cum?

Am scuturat din cap, cu ochi arzători.

— Niciodată. Nu te las să te apropii de el.

A pufnit, părând uluit de îndrăzneala mea. A izbit cu palma în bar şi mi-a aruncat un zâmbet strâmb.

— Te las să te mai gândeşti foarte bine la asta, fetiţo. Ne vedem curând.

Şi, la fel de iute precum apăruse, s-a topit în mulţime.

Zgomotul, muzica au năvălit inundându-mă şi m-am dus clătinându-mă spre bar într-un şoc absolut.

— Jo, eşti bine?

Clipind repede, în faţa ochilor jucându-mi pete negre, m-am întors pe picioarele care-mi tremurau pentru a-l descoperi pe Alistair care, plin de îngrijorare, îmi scruta faţa.

— Mă simt...

— Stai aşa!

S-a întins spre mine în timp ce eu mă clătinam în direcţia lui.

— În regulă, ia o pauză.

— E prea aglomerat, am murmurat eu.

Ceva rece mi-a fost împins în mână în timp ce Alistair mă conducea spre încăperea pentru personal. Am aruncat o privire la sticla cu apă.

— Sadie şi cu mine ne descurcăm, aşa că odihneşte-te un minut sau două. Probabil eşti deshidratată. E cald în seara asta. Hai, bea, a insistat el, şi apoi când a fost sigur că îi ascultam ordinele, s-a grăbit înapoi la bar s-o ajute pe Sadie cu clienţii.

Inima continua să-mi bată nebuneşte. M-am uitat la perete, încercând să procesez ceea ce tocmai mi se întâmplase.

Murray Walker se întorsese.

Era acelaşi ticălos rău.

Iar... Cole. Voia să-l vadă pe Cole. Am scuturat din cap, aplecându-mă, în timp ce-mi scăpa un geamăt şi ochii mi se umpleau de lacrimi.

Nu. Niciodată.

La naiba.

Ce aveam să mă fac?

În acea noapte am luat un taxi spre casă, îngrozită că Murray ar fi putut să mă aştepte la ieşirea din bar. Nu mă aştepta. Nu încă.

Am zăcut în pat, privind lung la tavan.

Asta putea să mă termine. Aş fi putut să mă ghemuiesc şi să plâng şi să redevin fetiţa pe care o bătea. Aş fi putut să alerg la Cam.

Dar Cole era al meu şi trebuia să-l protejez. Mereu fusese al meu. Şi, oricum, Murray se juca cu mine. N-avusese niciun interes să vrea să-l vadă pe Cole atunci când făcea parte din viaţa lui, iar acum venise la mine. Nu la mama. La mine.

Apoi, săptămâna trecută, am dat o căutare Google despre tine şi ghici unde-ai apărut, într-o poză cu un multimilionar din Edinburgh.

Ticălosul nu-l voia pe Cole. Voia bani.

Intenţiona să mă şantajeze pentru bani.

Ticălos prost. Nu mai aveam bani!

Am clătinat din cap şi m-am întors pe o parte, trăgând păturile bine în jurul meu. Pur şi simplu aveam să-i spun că Malcolm şi cu mine nu mai eram împreună şi că nu mai aveam oricum acces la banii lui. Eram destul de convinsă că avea să se târască înapoi în gaura lui din Glasgow.

Asta era stabilit deja. Nu era nevoie să-i mai spun nimănui nimic despre asta. Murray avea să dispară înainte să-mi dau seama.

Somnul m-a ocolit pentru încă o noapte.

Capitolul 28

Din fericire, Cole a pus comportamentul meu abătut de a doua zi dimineaţă pe seama tăcerii ce domnea între mine şi Cam.

— Ar trebui să vorbeşti cu el, m-a sfătuit frăţiorul meu, de parcă ar fi fost cea mai evidentă soluţie din lume.

Eu m-am mulţumit doar să dau din cap a încuviinţare şi să-i promit că aveam să dau o fugă să-l văd pe Cam înainte să plec la serviciu în seara aceea.

Cam încă nu-mi trimisese niciun mesaj. Ce-i drept, nici eu nu-i trimisesem niciun mesaj.

Ca un zombi din pricina lipsei de somn, n-am făcut mare lucru în ziua aceea. Când am dat o fugă să cumpăr câteva articole de băcănie, am avut senzaţia că toţi ochii erau aţintiţi asupra mea, paranoică din pricina gândului la Murray, care mă găsise din nou. M-am grăbit acasă şi am rămas toată ziua în apartament.

Când am fost sigură că se întorsese de la serviciu, mi-am dat cu mult fard corector peste cearcănele negre de sub ochi şi m-am dus spre apartamentul lui Cam, tremurând toată. Nu ştiam ce să-i spun, de unde să încep...

Mă adusesem într-un asemenea hal de nervi încât, atunci când am descoperit că nu era acasă, m-am mai liniştit.

Acela nu fusese finalul la care îmi închipuisem că voi ajunge atunci când mă gândisem cum avea să se desfăşoare discuţia noastră. În mare îmi închipuisem că avea să se încheie cu o mulţime de scuze din partea amândurora: Cam căzând de acord să n-o mai vadă niciodată pe Blair şi apoi trăgându-mi-o sălbatic pe canapeaua lui.

Dacă nu era acasă, niciunul dintre acele lucruri nu aveau să se întâmple.

Puţin intrigată, m-am întors indispusă în apartamentul meu. Cole lua cina acasă la Jamie după ore şi urma să se întoarcă târziu în acea seară. Era, desigur, sub efectul ordinelor mele stricte de a mă informa când ajungea înapoi în apartament. Ordine stricte sau nu, în ultima vreme devenise ceva mai relaxat în a mă informa. Ei bine, dat fiind că eram mereu cu gândul la Murray, băieţelul mic n-avea să scape nepedepsit din pricina tăcerii depline din acea seară. Aveam să

mă ţin scai de el, aşa cum se ţine umbra de om.

Hotărâtă să-l văd măcar la faţă pe Cam (la naiba, îmi era dor de ticălos), am ciocănit la uşa lui în drum spre serviciu. Din nou, niciun răspuns. Mi-am lipit urechea de uşă, dar nu se auzea nicio mişcare, niciun sunet de televizor, nicio muzică.

Unde era?

În timp ce ieşeam din clădire, am aruncat o privire la mobilul meu, întrebându-mă dacă ar fi trebuit să-i trimit un mesaj, să fac eu prima mişcare, când acesta mi-a vibrat în mână. Mi-am simţit inima în gât atunci când plicul mesajului a clipit. Am fost cuprinsă de uşurare atunci când am deblocat ecranul şi am văzut numele lui Cam.

Cred că poate e timpul să stăm de vorbă, iubito. Poţi veni mâine dimineaţă la mine? Te rog. X

Am tras aer în piept, simţind că măcar o greutate mi sa luat de pe umeri. Am dat din cap a încuviinţare, de parcă el s-ar fi aflat în faţa mea, şi i-am trimis repede un mesaj.

Voi fi acolo, x

Tocmai mă urcam în autobuz, când mobilul mi-a vibrat din nou.

Am chicotit şi m-am aşezat pe un scaun. Un chip zâmbitor. Un chip zâmbitor e întotdeauna un semn bun, nu?

Joss tot nu se simţea bine, aşa că lucram din nou cu Sadie şi cu Alistair. Alistair m-a întrebat imediat dacă mă simţeam mai bine şi l-am minţit spunându-i că eram bine. A fost drăguţ din partea lui să mă întrebe. Alistair era un scump. Oricum, eram bucuroasă că în seara precedentă fuseserăm atât de aglomeraţi încât nu observase apariţia lui Murray. Dacă Alistair ar fi văzut interacţiunea dintre noi, şi-ar fi dat seama că ceva nu era în regulă şi m-ar fi bombardat cu întrebări. Era un scump, dar, pe de altă parte, era un ticălos băgăreţ şi, dacă nu i-aş fi dat răspunsuri, ceea ce eu n-aş fi făcut, atunci i le-ar fi cerut lui Joss. Joss ar fi fost implicată şi, ei bine, ea avea un stil de a-mi dezgropa toate secretele.

Era la fel de aglomerat cum fusese şi cu o seară înainte, iar eu eram deosebit de agitată. Am încurcat comenzile pentru băuturi, am scăpat nu numai un pahar, ci două, şi în general l-am făcut pe Alistair să ridice din sprâncene de atâtea ori, încât ar fi putut fi luat drept o păpuşă Muppet.

Când mi-a sosit timpul pentru pauză, n-aş fi putut să mă simt mai uşurată. Am dat pe gât un pahar de apă, stând

departe de orice ar fi conţinut cafeina, de vreme ce n-ar fi făcut decât să-mi biciuiască şi mai mult nervii, apoi mi-am scos mobilul. Cole tot nu-mi trimisese niciun mesaj.

L-am sunat.

— Ăăă, alo?

— Ăăă, alo? i-am tăiat-o eu.

Uneori, îngrijorarea mă transforma într-o persoană ursuză.

— Trebuia să-mi trimiţi un mesaj când ajungeai acasă. Eşti acasă?

L-am auzit oftând din rărunchi şi am fost nevoită să-mi înghit exasperarea pentru a nu urla la el.

— Da, sunt acasă. Şi când ai de gând să începi să vorbeşti iar cu Cam, aşa încât să nu mai fii o...

— Termină propoziţia şi-o să mori.

La celălalt capăt al firului s-a lăsat tăcerea. M-am încruntat.

— Mai eşti acolo?

A mormăit drept răspuns.

— Înţeleg că da.

Am tras de coada de cal, înfaşurându-mi părul pe mână.

— Ai încuiat uşa, da?

— Desigur.

A oftat din nou.

— Jo, mai e şi altceva ce te supără?

— Nu, i-am răspuns iute. Doar că, ştii tu, îmi fac griji, aşa că data viitoare când îţi cer să-mi trimiţi un mesaj, să o faci.

— Bine.

— În regulă. Ne vedem mâine dimineaţă.

Încă un mormăit, după care mi-a închis.

În timp ce răsuflăm uşurată că era acasă teafăr, am observat plicul în colţul din stânga sus al ecranului telefonului. Am dat clic pe mesajul necitit. Era de la Joss.

Domnia vomei s-a isprăvit! Sper că nu-ţi este prea dor de mine.

M-am înecat cu un hohot slab de râs şi i-am scris şi eu un mesaj.

Vrei să-mi spui că te simţi destul de bine pentru a lucra, dar n-o faci? Nţ, nţ doamnă Carmichael, nţ, nţ.X

Două secunde mai târziu, telefonul a bipăit.

Mă simţeam bine până ce mi-ai spus tu aşa: Mai bine obişnuieşte-te cu asta x

La naiba!

Acum râdeam de-a binelea, scuturând din cap. Era mai rău decât un bărbat. Bietul Braden avea ceea ce merita.

Simţindu-mă cumva mai bine, m-am întors la bar, rugându-mă ca noaptea să se termine repede. În următoarele ore nu m-am putut abţine să nu scrutez mulţimea în căutarea chipului lui Murray, dar întrucât noaptea era pe sfârşite şi el nu apăruse, am început să mă simt neliniştită. O parte din mine îşi dorea ca el să apară, astfel încât să închei odată confruntarea cu el. Cu cât mai curând îşi dădea seama că nu mai eram cu Malcolm şi că nu aveam banii după care umbla el, cu atât mai repede pleca ticălosul din Edinburgh.

Noaptea trecută chemasem un taxi să mă ia de la uşa barului, dar în seara asta mă simţeam sfidătoare. Încă eram furioasă pe mine însămi pentru că reacţionasem faţă de Murray de parcă aş fi fost iar de zece ani şi m-aş fi apărat de pumnii lui. Nu voiam să ştie cât îmi era de frică de el. Nu voiam ca el să creadă că avea atâta putere asupra mea. Voiam ca el să creadă că nu-şi lăsase niciodată amprenta asupra mea.

Aşa că (privind retrospectiv, o greşeală prostească) mi-am urmat traseul obişnuit spre casă - mergând pe jos spre Leith Walk, în speranţa de a lua un taxi liber de îndată ce ajungeam acolo.

Am stat pe Leith Walk timp de cinci minute, aşteptând un taxi să întoarcă pe strada lată. Singurul care a făcut-o a fost acaparat de un grup de indivizi. Când taxiul s-a îndepărtat, am mai rămas un minut, ascultând doua beţive de vizavi care se înjurau reciproc.

Începusem să nu mă mai simt în largul meu stând acolo de una singură. De obicei nu mă deranja, deoarece Edinburgh era atât de plin de viaţă la vremea asta în zona respectivă - oamenii încă mişunau de colo până colo, martori care să împiedice orice intenţii dubioase ale vreunui străin ciudat. Însă mi se făcuse pielea de găină şi mi se ridicase părul la ceafă. Mi-am rotit capul în toate direcţiile, scanând drumul în lung şi-n lat, în timp ce mergeam. Nu am văzut pe nimeni care să mă fi urmărit.

Pufnind ostenita, m-am hotărât să pornesc pe jos. Era un drum destul de lung la ora aceea şi nu-mi plăcea în mod deosebit să merg pe jos tot London Road, care era destul de lungă, însă nu voiam să mai pierd vremea.

Eram pe punctul de a o coti pe Blenheim Place, când ceva m-a făcut sa mă uit în urma mea. Spuneţi-i al şaselea simţ, un fior rece pe şira spinării, un avertisment...

Inima mi s-a oprit în gât.

O siluetă întunecată era la câţiva metri în spatele meu. Am recunoscut mersul. Crescând, îl numeam mersul „durului”. Mişcarea mândră, blândă şi în acelaşi timp plină de forţă a umerilor, pieptul umflat, paşii hotărâţi. Era, de regulă, adoptat de către bărbaţi atunci când intrau în vreun soi de „bătălie” Cu toate astea, tata mersese aşa mereu. Ce-i drept, fiecare secundă a fiecărei zile tratase viaţa de parcă ar fi fost o mare bătălie şi pe toată lumea de parcă ar fi fost un duşman.

Murray Walker mă urmărea.

Am privit rapid în faţa mea şi, fară să stau măcar pe gânduri, am ales drumul care ducea pe străzile pietruite spre Royal Terrace în loc s-o iau spre London Road. Se învecina cu London Road în zona mai înaltă, dar ştiam că exista o cărare care avea să mă scoată în Royal Terrace Gardens. Am fugit până la intrare, iar urcuşul mi-a făcut muşchii să mă usture, dar m-am forţat, alegând cărarea largă care cotea abrupt de-a lungul periferiei lui Calton Hill. Cărarea prăpăstioasă cobora la un moment dat şi mă scotea în Waterloo Place şi de acolo o luam spre vest pe Princes Street. Apoi m-aş fi aflat la nord de Dublin Street.

Tot ceea ce conta cu adevărat era să-l îndrum greşit pe Murray.

Nu trebuia să ştie unde locuiam.

Eram atât de panicată la gândul că el ar fi găsit apartamentul, încât n-am gândit limpede şi n-am sesizat greşeala din planul meu.

Eu. Singură. Pe o cărare întunecată, aspră, noroioasă. Noaptea.

Adrenalina îmi pompa prin vene în timp ce urcam cu paşi mari. Am încercat să ascult dacă se auzeau paşi în urma mea, dar inima îmi bătea atât de nebuneşte, încât sângele îmi pulsa în valuri grăbite în urechi. Palmele şi subsuorile îmi erau acoperite de o transpiraţie rece şi nu mai puteam respira cum trebuia, pieptul ridicându-se şi coborând în respiraţii sacadate. Eram înspăimântată de-a binelea.

Când într-un sfârşit am auzit paşii greoi în spatele meu, am aruncat o privire peste umăr şi am văzut chipul tatei scăldat în

lumina lunii. Era furios la culme.

Toată hotărârea pe care o simţisem anterior de a nu ceda şi de a-l înfrunta şi de a-i arăta că nu-mi era frică de el tocmai dispăruse. Nu puteam scăpa de fetiţa aceea care era îngrozită de el.

Şi, asemenea ei, am încercat să fug.

Picioarele mi se izbeau de trepte în timp ce o luasem la goană în sus pe cât de tare şi de repede puteam, dorindu-mi să pot face o minune şi să apară oameni, martori. Dar nu era nicio ţipenie de om pe acolo.

Eram singură.

Cu excepţia bocănitului ghetelor greoaie din spatele meu.

Mâna lui caldă m-a apucat cu duritate de braţ şi am scos un sunet de neputinţă, cu glas tare, care a fost iute înăbuşit de cealaltă palmă a lui, care mi-a astupat gura. Izul de transpiraţie şi de fum de ţigară mi-a invadat nările, în timp ce mă luptam cu el, înfigându-mi unghiile în braţul lui, încercând să-l lovesc cu picioarele în timp ce el mă târa de pe alee. În timp ce mă luptam cu el, mi-am pierdut poşeta în care aveam sprayul paralizant.

Nu eram destul de puternică şi acum mai eram şi dezarmată.

Murray m-a izbit cu spatele de panta stâncoasă şi acoperită cu iarbă a dealului şi o durere m-a săgetat în craniu, înainte să mă străbată până în vârful degetelor de la picioare. Mi-au curs lacrimile din ochi în timp ce el mă ţinea acolo, cu mâna lui mare strângându-mi beregata.

Am mârâit cu gura lipită de palma care încă mă apăsa.

Şi-a înteţit strânsoarea pe gâtlejul meu şi eu nu m-am mai zvârcolit.

În pofida faptului că faţa lui era în cea mai mare parte ascunsă de întuneric, îmi puteam da seama de furia care îi schimonosea trăsăturile.

— Încercai să mă induci în eroare? a şuierat el.

Nu i-am răspuns. Eram prea ocupată să mă întreb morbid ce intenţiona să-mi facă. Am început să tremur din tot corpul şi simţeam că mă sufoc. El a simţit încercările mele de a înghiţi lacom aerul pe sub palma lui şi a zâmbit atotcunoscător.

— Jo, n-o să-ţi fac rău. Vreau numai să-mi văd fiul.

Ştiind că avea să-mi producă dureri fizice, încă mai clătinam din cap în semn de „nu”.

Zâmbetul lui atotcunoscător a devenit unui îngâmfat.

— Presupun că în cazul ăsta mai bine am ajunge la o înţelegere. O să-mi iau mâna de la gura ta şi tu n-o să ţipi. Dacă o faci, n-o să ezit să te rănesc.

Am dat din cap a încuviinţare, dorindu-mi să-şi ia de pe mine măcar una dintre labele lui îngrozitoare. Privindu-l drept în ochi, am văzut, nu pentru prima dată, cum îndărătul lor nu era nimic. Nu cred că mai văzusem pe cineva în viaţa mea atât de egoist şi de lipsit de inimă ca acest bărbat. „Oare chiar era tatăl meu?” Nu exista nicio legătură între noi, alta decât cea dintre victimă şi călău. Pentru mine el fusese motivul pentru care simţeam un nod în stomac la auzul huruitului motorului rablei lui atunci când parca în faţa casei. Afecţiunea pe care o simţeam pentru Mick, nerăbdarea de a-l vedea, calda mulţumire a siguranţei ce mi-o dădea erau exact ceea ce ar fi trebuit să simt pentru acest bărbat oarecare. Dar pentru mine ei nu fusese decât un bărbat. Un bărbat cu ochi răi şi cu pumni şi mai răi. Mult timp mă necăjisem că nu mă iubea cum ar fi trebuit s-o facă un tată. Mă întrebasem dacă era ceva în neregulă cu mine. Privindu-l acum, mă întrebam cum de putusem vreodată să mă îndoiesc de mine. Nu eu eram problema. El era. El era cel odios, nu eu.

Mi-am tras respiraţia când mi-a dat drumul la gură, dar a pus şi mai multă presiune în mâna de pe gâtul meu, ca un avertisment în plus să tac.

— Acum.

S-a aplecat peste mine şi am simţit duhoarea de bere şi de ţigări. Nu fusese la Club 39, dar era evident că fusese într-unul dintre barurile din jur, aşteptându-mă.

— S-ar putea să renunţ la dreptul meu de a-l vedea pe micuţ, dacă iubitul tău ar face să merite asta. Să zicem o sută de miare?

Am ştiut. Şi drept la subiect. Nici măcar nu-i păsa. Era la fel de lipsit de suflet cum fusese mereu. Cum de putea cineva să fie aşa? Oare se născuse fără suflet, negru până în măduva oaselor? Sau viaţa îl făcuse să fie aşa? Cum puteai să le faci rău propriilor tăi copii şi să nu te simţi un monstru? Poate că monştrii erau atât de degeneraţi încât nu-şi dădeau seama ce ajunseseră...

— Nu mai sunt cu Malcolm încă de acum câteva luni. N-ai noroc.

M-a strâns de gât şi m-a cuprins panica. L-am apucat de mână, înfigându-mi unghiile în pielea lui. Nu părea să bage de seamă.

— Sunt convins că-l poţi tu convinge în vreun fel.

Şi-a împins faţa într-a mea, respiraţia duhnindu-i a fum şi a bere stătută.

— Am o copilă frumuşică. Nu face multe parale, dar e frumuşică. E o marfă, Jo. Foloseşte-o sau vin după Cole.

Mi-a dat drumul, aşa că am inspirat din nou, pipăindu-mi gâtul cu degetele să mă asigur că mâna lui nu mai era acolo.

— Dacă aş fi vrut, fetiţo, aş fi putut deveni o pacoste adevărată în vieţile voastre.

Furia că mi-ar fi putut face asta mie, lui Cole, după atâta timp, după ce am crezut că eram liberi, a pus stăpânire pe mine şi teama a iscat o explozie de furie.

— Marfă e un cuvânt prea mare pentru tine, Murray. Se pare că în sfârşit te-a învăţat cineva să citeşti.

Am sperat, în mod rebel, că ochii mei puteau să redea clar condescendenţa mea chiar şi în întuneric.

— Însă cititul nu te face un bărbat deştept. Nu am bani. Va trebui să devii târfa unui vechi amic din închisoare.

Nici n-am apucat să văd pumnul său care s a năpustit înspre chipul meu.

Capul mi-a zburat spre spate, simţind cum muşchii gâtului îmi ard în urma loviturii, iar durerea produsă de pumnul său, care m-a lovit peste gură, s-a răspândit în maxilarul inferior şi în falcă. Lacrimi de durere mi-au ţâşnit din ochi în timp ce îmi ridicam capul pentru a-l privi în faţă, simţindu-mi buza de un milion de ori mai mare decât de obicei. Şuviţa caldă de sânge se prelingea de pe buza inferioară, acolo unde dinţii mei zdreliseră pielea.

Nu i se citea nimic în ochi, atunci când cel de al doilea pumn a pornit şi m-a lovit cu putere în abdomen, îndoindu-mă. Mi-a pierit tot controlul, căci m-am panicat încercând să inspir. Am căzut în genunchi şi el mi-a ars una cu piciorul într-o parte, provocând o durere de neînchipuit în coastele mele în timp ce mă prăbuşeam pe cărarea plină de mâl, pietre dislocate şi noroi simţind cum îmi intră în piele.

Corpul meu nu se putea hotărî dacă se sufoca sau dacă îi era greaţă.

Nişte degete dure m-au apucat de bărbie şi eu am ţipat,

aerul năvălindu-mi în plămâni. Îmi simţeam toţi muşchii, toţi nervii, toate oscioarele de parcă luaseră foc. M-am ţinut de coaste în timp ce Murray îmi ridica bărbia.

— Fetiţo, să-mi faci rost de bani. Închiriez un apartament deasupra la Halfway House de pe Fleshmarket Close pentru câteva zile. Ai două zile să-mi aduci banii acolo. Ai priceput?

Durerea din coaste era incredibilă. De-abia mă puteam concentra la ce spunea.

— Te-am întrebat dacă ai priceput?

Am dat slab din cap, oftând uşurată atunci când el mi-a dat drumul bărbiei.

Şi dus a fost.

Izul apăsător de bere şi de nicotină dispăruse. Zăceam pe pământul rece, buza îmi pulsa, coastele mă dureau şi capul îmi zvâcnea de furie. Împotriva lui. Împotriva mea.

Ar fi trebuit să accept lecţiile de autoapărare pe care voia Cam să mi le predea. Gândul la Cam m-a făcut să plâng, legănându-mi partea dureroasă în timp ce mă încercam să mă ridic, picioarele tremurându-mi fără încetare. Am mers clătinându-mă dincolo de coasta dealului, simţindu-mă ameţită. Trupul a început să-mi tremure incontrolabil.

Cred că aveam să intru în stare de şoc.

Am scuturat din cap, încercând sa mi-l limpezesc. Nu aveam timp să intru în şoc. Aveam două zile să-i aduc banii lui Murray. O izbucnire de energie dureroasă m-a împins înainte.

Malcolm avea să-mi dea banii. Malcolm mi-ar fi aruncat o singură privire la starea în care mă aflam şi mi-ar fi dat banii, fără niciun fel de probleme. Atât era el de bun.

Am pornit împleticindu-mă înapoi pe cărarea pe care alergasem, culegându-mi poşeta care îmi căzuse, disperarea şi adrenalina făcându-mă să înaintez repede în ciuda durerii care mă măcina. L-aş fi putut da un telefon lui Malcolm, să-l conving să vină să mă ia.

Ieşind din grădină, numele lui mi se rotea în creier şi am luat-o înapoi spre Leopold în capătul lui London Road. M-am ţinut pe sub copaci, pe unde puteam, şi apoi pe la umbră în caz ca m-aş fi întâlnit cu cineva în calea mea. Nu voiam să se amestece poliţia. Dacă poliţia intervenea, s-ar fi putut întâmpla să înceapă cercetările în ceea ce îi privea pe toţi membrii familiei mele şi… nu-mi puteam permite să risc.

Dacă Malcolm plătea, asta avea să dispară.

Înainte să-mi dau seama, mă aflam în faţa clădirii cunoscute.

La vederea ei am început să plâng mai tare, respirând şuierător atunci când dinţii îmi atingeau buza rănită.

Malcolm n-avea să plătească.

Malcolm n-avea să plătească deoarece nu voiam ca Malcolm să mă ajute. Nu voiam pe nimeni altcineva decât pe Cameron.

Am intrat în clădirea noastră şi m-am târât pe scări, hotărâtă să ajung la el şi să-mi arunc braţele în jurul lui. Am plâns şi mai tare. Aveam nevoie să mă simt în siguranţă şi numai Cam îmi putea da asta.

Am ciocănit uşor la uşa lui şi mi-am tras respiraţia în timp ce eram cuprinsă de agonie. Să-mi ridic braţul era ca şi cum mi-aş fi smuls o copcă prinsă peste coaste. Trupul meu s-a mişcat în faţă pentru a mă sprijini de tocul uşii şi atunci uşa s-a deschis cu o mişcare smucită. Şi inima mi-a fost smucită odată cu uşa.

Clipind, am încercat să evaluez imaginea din faţa mea. Mi-am scuturat capul pentru a o şterge, dar n-a vrut să dispară.

Blair a icnit la vederea feţei mele pline de sânge şi a ţipat.

— Jo? Ce s-a întâmplat?

Ochii mei au privit-o în sus şi în jos.

Părul ei scurt era ud şi lipit de faţă şi era îmbrăcată în tricoul lui Cam cu QOTSA[6]. Era atât de scundă, încât îi acoperea genunchii. Genunchii ei goi. Picioarele ei goale.

Blair era acasă la Cam, cu părul ud, îmbrăcată numai cu tricoul lui la două şi jumătate dimineaţa?

— O, Dumnezeule.

A întins mâna spre mine şi eu am făcut un pas înapoi, clătinându-mă.

— Cam e în baie. Îl chem... Jo!

Deja alergam, împiedicându-mă, căzând, călcând strâmb pe trepte. În acel moment nu puteam să suport să mă aflu nici măcar în apropierea clădirii aceleia. Nu mă puteam duce acasă la Cole în halul acela.

Am vomat lângă containerele de gunoi.

Ştergându-mă cu mâna la gură, am aruncat o privire pe stradă.

Aveam nevoie de un taxi.

---

[6] Queen of the Stone Age, formaţie americană ie muzică rock (n. Tr.).

Aveam nevoie de prietena mea, întrucât Cam... Mi-am înăbuşit un suspin, dând repede colţul şi luând-o în sus pe London Road... Întrucât Cam nu era. Atunci trebuia să mă duc într-un loc unde să mă simt în siguranţă.

Singurul lucru bun care mi s-a întâmplat în noaptea aceea a venit sub forma unui taxi cu lumina casetei aprinsă, semn că era liber. Am ridicat mâna şi i-am făcut semn şoferului care a tras lângă mine. Încă ţinându-mă de coaste, am urcat tremurând în maşină.

— Dublin Street, i-am spus, vorbind ciudat din pricina buzei mele rupte.

M-a privit îngrijorat.

— Sunteţi bine? Nu vreţi să mergeţi la un spital?

— Dublin Street.

— Dar sunteţi într-o stare puţin cam.

— Ai mei sunt pe Dublin Street, am insistat, ochii usturându-mă de la lacrimi. Or să mă ducă ei.

Momentul de ezitare al şoferului de taxi a fost suficient pentru Cam, care a venit în fuga mare, dând colţul, îmbrăcat în tricou şi în jeanşi, scrutând strada în sus şi în jos cu o privire înnebunită înainte să dea cu ochii de mine în taxi. Palid şi tras la faţă a venit spre mine exact când taxiul pornea, strigătul lui înăbuşit ajungând la urechile mele peste zgomotul motorului maşinii.

Câteva secunde mai târziu mi-a sunat mobilul. I-am răspuns, dar n-am spus nimic.

— Jo? a ţipat el, cuvântul ieşind cu un pufnet care îmi spunea că i se tăiase respiraţia, probabil de la alergatul după mine. Unde te duci? Ce s-a întâmplat? Blair spune că ai fost atacată. Ce se petrece?

Faptul că i-am auzit teama din glas n-a contribuit cu nimic la calmarea bătăilor inimii mele sau la înlăturarea amărăciunii pe care o simţeam pentru el în acel moment.

— Bănuiesc că nu mai e treaba ta, i-am răspuns amorţită şi i-am închis la auzul strigătului său frenetic.

Capitolul 29

— Îl omor, a ameninţat Braden cu o sinceritate atât de calmă, încât am fost străbătută de un fior pe şira spinării.

În ochi îi ardea o sete nestinsă de răzbunare. Un alt fior l-a urmat pe precedentul, în timp ce Joss îmi tampona buza.

Am şuierat la usturimea produsă de antisepticul pus peste tăietura mea şi i-am aruncat lui Joss o privire rănită.

Ea a tresărit, luând tamponul de vată.

— Scuze.

Braden a făcut un pas spre mine, scăpărând tot de o furie masculină şi era intimidant chiar îmbrăcat numai în tricou şi şort.

— Unde este?

Am clătinat din cap.

— Jo, spune-mi!

Refuzând s-o fac, a mai făcut un pas spre mine şi mi-a cerut rece:

— Spune-mi!

— Tu! Dispari! a ţipat Joss la el, propriii ei ochi scăpărând de furie şi agitaţie. Începi s-o sperii pe Jo.

Vocea i s-a mai potolit, însă nu îşi pierduse autoritatea.

— Dar eu sunt de părere că a trecut prin destule pentru o singură noapte, nu crezi?

S-au privit lung preţ de o clipă, şi apoi Braden a murmurat ceva în barbă şi s-a dat înapoi. Am simţit cum în mine se năştea un respect reînnoit pentru femeia aceea. Poate că era mică, dar era extrem de aprigă - genul de prietenă pe care ar avea nevoie să o aibă oricine alături.

Când Joss deschisese uşa după ce bătusem timp de ce-au părut a fi cinci minute, se zgâise la mine preţ de o secundă, stând acolo pe jumătate adormită, îmbrăcată în pijama cu părul încâlcit în jurul umerilor. Când am păşit spre ea, cu o expresie chinuită, cu cruste de sânge uscat pe faţă şi pe cămaşă, a fost pentru prima dată când am avut o dovadă despre cât de mult ţinea ia mine. M-a tras înăuntru şi am simţit-o tremurând de furie în timp ce mă ajuta să ajung în living, strigându-l cu o voce răguşită pe Braden să vină s-o ajute.

M-am prăbuşit pe canapeaua lor, epuizarea storcându-mi

ultima picătură de vlagă, acum că ajunsesem la ei. În timp ce Joss încerca să-mi cureţe tăietura de pe buză, le-am explicat ce se întâmplase Apoi au început ameninţările înfricoşătoare ale lui Braden, Omul Cavernelor.

— E chiar aşa de rău? am întrebat-o blând pe Joss, degetele mele tremurânde atingând de probă zona din jurul buzei mele.

Mă durea şi se umflase.

— Ai noroc că nu ţi-a spart şi-un dinte.

Se uita la jumătatea stângă a corpului meu.

Joss s-a încruntat.

— Va trebui să se uite cineva la coastele tale.

— Nu cred că sunt rupte.

— A, acum eşti şi doctor?

— Joss, i-am spus oftând, dacă mă duci la spital, acolo mi se vor pune întrebări şi va fi chemată şi poliţia şi nu-mi pot permite acum ca serviciile sociale să-şi vâre nasul în treburile noastre. Mama e mai rău ca niciodată. L-ar putea lua pe Cole.

— Jo, mama ta nu e vinovată că e bolnavă şi tu eşti acolo să ai grijă de el, mi-a spus Braden cu o voce liniştitoare.

I-am spus lui Joss din priviri cât era de uimitoare. Îmi păstrase secretul chiar şi faţă de Braden. Apreciam grozav de mult asta, dar obosisem la culme să păstrez secretul acela de fapt. De parcă era ceva de care ar fi trebuit să-mi fie mie ruşine.

— Braden, mama nu suferă de sindromul oboselii cronice. E o beţivă ţintuită la pat.

În afară de ridicatul din sprâncene, Braden nu a reacţionat în niciun fel la auzul veştii. Am stat în tăcere preţ de un moment şi apoi el a făcut un pas în faţă şi s-a lăsat pe vine lângă măsuţa pentru cafea, drept în faţa mea. Pentru moment, m-am pierdut în îngrijorarea din acei ochi albaştri ai lui.

— Mâine dimineaţă te va consulta doctorul nostru de familie. Ştie să fie deosebit de discret. Vei fi de acord să te vadă?

— Da, va fi, a răspuns Joss în locul meu.

Nici măcar nu mă uitam la ea şi îi simţeam privirea sfredelindu-mă, provocându-mă s-o desfid. Am dat aprobator din cap spre el şi am simţit cum se lasă canapeaua atunci când Joss, uşurată, s-a lăsat să cadă alături de mine.

— Înainte să mă vadă un doctor am nevoie de un plan.

Am privit de la Joss la Braden, oscilând între disperare şi hotărâre, care se reflectau pe rând în ochii mei.

— Nu-l pot lăsa să se apropie de Cole.

— Şi vrea bani de la Malcolm?

Joss şi-a ţuguiat buzele dezgustată.

— Da.

— În cazul acesta, de ce nu te-ai dus la Malcolm? m-a întrebat, din vocea ei răzbătând ceva mai mult decât o simplă curiozitate. El ţi i-ar fi dat.

— Mi i-ar fi dat, am fost eu de acord, cu o voce blândă, dar cu o nuanţă tăioasă. Dar el e dintr-o viaţă pe care n-o mai recunosc şi nu vreau să mă întorc acolo. Să dau ochii cu el, să-l asigur de loialitatea mea, ar însemna să devin din nou altcineva. Nu pot să fac una ca asta. Acum sunt doar „Jo”. Şi ştiu că acum nu mai pot face totul de una singură.

I-am zâmbit nesigur.

— Un lucru bun este faptul că mi-am dat seama, într- un sfârşit, că am prieteni buni.

Joss şi-a înăbuşit emoţia şi s-a întins să mă ia de mână, împletindu-şi degetele cu ale mele.

— Aşa este.

Privirea i-a devenit feroce atunci când s-a întors să se uite la Braden.

— Te scăpăm noi de el. Îl vom plăti noi pe ticălos ca să se care.

Când am întors capul, l-am surprins pe Braden dând din cap fară tragere de inimă. Braden nu voia să-l plătească în bani. Voia să-l plătească în sânge.

Durerea din coaste şi orgoliul meu rănit m-au făcut să fiu tentată să cad de acord cu Braden. Oare aveau banii să-l ţină pe Murray la distanţă, sau în cele din urmă avea să se mai întoarcă să mai ceară şi alţi bani? Aşa fusese mereu pe vremea când eram noi mici. Obişnuia să ia toţi banii pe care îi strângea mama, dispărând zile la rând, apoi se întorcea acasă, atunci când rămânea fară bani. Singura dată când a dispărut de tot a fost atunci când unchiul Mick îl bătuse de făcuse pe el şi începuse s-o facă pe paznicul...

— Unchiul Mick! am rostit răspicat cuvintele, realizând subit, cu încântare, o chestie, strângând-o pe Joss de mână atât de tare, încât probabil că o durea.

— Mick?

Sprâncenele lui Braden s-au ridicat, îmbinându-se a confuzie.

Am dat afirmativ din cap.

— Mick. Nu vă las pe voi să-l plătiţi pe Murray. Va vedea asta ca pe un semn de slăbiciune şi se va întoarce să mai ceară. Nu.

M-am uitat la ei, neputând să zâmbesc din cauza tăieturii.

— Există o singură persoană de care i-a fost frică vreodată lui Murray Walker şi el crede că această persoană e în State.

Braden a zâmbit atotcunoscător.

— Mick.

Întorcându-se spre Joss, Braden a indicat cu o mişcare din cap spre uşă.

— Vino, ne îmbrăcăm. O luăm pe Jo la Mick şi apoi eu cu Mick îi vom face o vizită domnului Walker.

— Ba nu, Braden, nu vreau ca tu...

A ridicat o mână să mă facă să tac.

— N-am de gând să mă bat cu el.

Ochii i s-au întunecat.

— Mick şi cu mine vom avea o vorbă cu el.

— N-ar trebui să-l sunăm pe Cam? a întrebat Joss în timp ce Braden s-a ridicat în picioare.

Menţionarea numelui său mi-a dat un fior de durere, de departe mai chinuitoare decât cea fizică stârnită de diferitele răni de pe corp. Am simţit că îmi ard obrajii în timp ce recunoşteam moale:

— M-am dus mai întâi la el. Era puţin ocupat cu Blair.

Pe moment au tăcut amândoi, în timp ce înregistrau cuvintele spuse de mine, apoi Braden a înjurat. S-a şters de Joss, strângând-o de umăr în timp ce-i arunca un zâmbet fioros, care nu i se oglindea în ochi.

— Ar fi cazul să-mi bandajez mâna. Se pare că pumnul meu va pocni mai multe mutre în noaptea asta.

Şi rostind aceste cuvinte a ieşit din cameră, călcând cu paşi mari, probabil ducându-se să se schimbe.

Am privit lung în urma lui, întrebându-mă dacă voise să spună ce credeam eu că intenţionase.

Joss a schiţat un zâmbet.

— Glumeşte. Braden nu se bate. Ei bine... În mod normal...

A ridicat gânditoare o sprânceană.

— Cu toate astea, e puţin cam prea protector. Şi, în mod

cert, nu-i plac bărbaţii care bat femeile şi nu-i plac nici cei care înşală, dar glumeşte.

S-a întors să se uite la uşă.

— Aşa cred.

The Caledonian era un hotel din lanţul hotelier Waldorf Astoria, aşa că era un loc drăguţ. Pentru a se asigura că nu vom fi opriţi să intrăm, Joss şi Braden s-au îmbrăcat elegant, iar eu m-am ascuns în spatele lui Joss pe toată durata parcurgerii zonei liniştite de la recepţie. Era patru şi jumătate dimineaţa. Braden l-a salutat scurt cu o mişcare a capului pe recepţionerul din tura de noapte şi acest lucru, laolaltă cu înfăţişarea lui - era îmbrăcat într-un palton Armani negru peste costumul lui cu cămaşă -, au părut să-l asigure pe recepţioner că aparţineam locului.

Urcând cu liftul la etajul al patrulea, fluturii din stomacul meu erau în plină mişcare. M-am simţit vinovată că îi târâm pe Joss, pe Braden şi pe Mick în mizeria aceea, dar n-o făceam pentru mine. O făceam pentru Cole şi aveam antecedente în a acţiona egoist când venea vorba de a-l proteja pe Cole. Din fericire pentru mine, lui Joss, lui Braden şi lui Mick chiar le păsa şi ştiam că ar fi făcut asta şi dacă nu le-aş fi cerut-o eu.

Când ne-am oprit la uşa camerei lui Mick, Braden a ciocănit tare, iar Joss m-a luat cu braţul pe după umeri şi m-a tras lângă ea. Asta a însemnat puţină apăsare în coastele mele şi am tresărit, imediat fiind recompensată cu o scuză complicată din partea lui Joss. Ar fi fost amuzant să număr de câte ori se făcuse tâmpită, dacă n-aş fi fost nevoită să-mi recapăt suflul.

Uşa camerei de hotel s-a deschis larg şi am fost surprinsă să-l găsesc pe unchiul Mick complet îmbrăcat şi sprinten. A mijit ochii la mine şi am văzut cum muşchii îi jucau de furie sub pielea maxilarului.

— Am încercat să te sun, mi-a spus scurt şi la obiect.

Confuză, am clipit rapid.

— Aăă... mobilul meu este închis.

Îl închisesem când încercase Cam să mă sune iar.

Mick a dat din cap şi apoi a făcut un pas înapoi pentru ca noi să putem intra în cameră. Braden a intrat primul, apoi s-a oprit brusc în prag. Am ştiut de ce, atunci când am ajuns alături de el, împreună cu Joss.

Olivia şi Cam erau şi ei acolo.

Braden s-a uitat la mine, atrăgându-mi privirea.

— Îl pot pocni acum, dacă vrei.

N-am de gând să mint - am meditat serios la propunerea pe care mi-a făcut-o înainte să spun oftând:

— Nu merită.

— Jo? a întrebat Cam răguşit.

L-am privit şi am simţit cum Joss m-a strâns şi mai tare. Ochii albaştri ai lui Cam îmi cercetau faţa exact aşa cum o făcuse şi Mick, expresia lui fiind întunecată, ochii lui scăpărând scântei de furie neîmblânzită.

— Cine naiba a făcut-o? a întrebat printre dinţii încleştaţi.

Nu i-am răspuns la întrebare. Să-l văd acolo era incredibil de dureros. Furia pe care o resimţea părea falsă în lumina faptului că mă înşelase cu Blair.

— Vreau să pleci.

Cam a închis ochii de parcă l-ar fi durut.

— Jo, te rog, ce ai văzut...

— Pleacă, te rog.

— Jo! Olivia a păşit în faţă. Dă-i o şansă să-ţi explice.

— Mai târziu, a intervenit brusc Mick, cu ochii lui aurii aţintiţi asupra gurii mele rănite. Vreau un nume. Acum!

Am înghiţit aerul cu lăcomie, simţind ameninţarea violenţei crescând în intensitate în acea încăpere. Nu numai din partea lui Mick - furia lui îi contaminase şi pe Cam şi Braden.

— Murray.

Nările lui Mick s-au dilatat la auzul numelui.

— Tata a făcut-o, am explicat.

— Poftim? a ţipat el, întrebarea fiind înăbuşită de Cam, care explodase în tot felul de expresii obscene.

Olivia a păşit între ei, încercând să-i calmeze.

— Or să ne dea afară din hotel, i-a avertizat ea. S-a întors spre mine. Explică-ne ce s-a întâmplat.

Pentru a doua oară în acea noapte mi-am relatat întâmplarea şi când am terminat, aerul era plin de testosteron. La sfârşit, Cam n-a mai putut să suporte şi a traversat camera, întinzând mâna care îi tremura pentru a-mi lua bărbia în căuşul palmei. La contactul fizic dintre noi mi-am dat capul pe spate, apoi am făcut o grimasă la junghiul de durere din gât, acolo unde mă strânsese Murray.

— Jo, n-am făcut ce crezi tu c-am făcut, a insistat el.

Nu m-am putut uita la el. Nu-mi puteam imagina decât chipul lui deasupra feţei mele atunci când făceam dragoste, ochii lui care îmi spuneau că ţine la mine şi apoi imaginea s-a destrămat în centru, dezvăluindu-i pe el şi pe Blair contorsionându-se goi pe patul lui. Mi s-a strâns stomacul la acel gând şi durerea din piept a devenit de nedescris. Asta era, deci, ceea ce simţeai când aveai inima frântă?

— De ce ai venit aici?

— Am venit aici deoarece m-am gândit că era locul unde te-ai fi dus dacă te-ai fi aflat la ananghie.

Răspunsul lui m-a făcut să tresar. Ochii m-au trădat şi i-au căutat pe ai lui. El se gândise că aici aveam să vin?

— Nu acasă la Malcolm?

A clătinat din cap, cu o expresie de disperare.

Asta m-a deconcertat. Nu-mi plăcea. Mi-am coborât privirea, gândurile mele încurcate dându-mi o durere de cap. Cam avusese încredere în mine că n-aveam să mă întorc la Malcolm, la urma urmelor. Chiar mă văzuse.

Mă văzuse.

Am râs de speranţa care înflorea înlăuntrul meu.

De asemenea, i-o trăsese şi lui Blair.

Dezumflată, am simţit cum mi se lăsau umerii în jos.

— Unde e? a vrut Mick să ştie. Am de gând să reglez treburile cu ticălosul ăla odată pentru totdeauna.

Nu mă dădeam în vânt după violenţă. Oricine mă cunoştea cu adevărat ştia lucrul acesta. Dar, pe măsură ce-l priveam pe unchiul meu în ochii tulburaţi şi însetaţi de sânge, n-am fost în stare să-l mint. Voiam să cred că a răspunde la violenţă cu violenţă nu putea fi niciodată răspunsul. Voiam să cred că exista o cale mai bună. Şi poate că pentru alţi oameni exista. Din păcate, frica era singurul lucru pe care îl înţelegea Murray Walker. El era ca un bătăuş din curtea şcolii, şi bătăuşii sunt laşi în adâncul sufletelor lor. Murray cu certitudine era... dar numai când era vorba despre Mick.

Într-o zi trebuia să-l întreb pe Mick de ce era aşa.

Dar, cu certitudine, nu în acea noapte.

— Apartamentul de deasupra lui Halfway House de pe Fleshmarket Glose.

Mick şi a luat mobilul de pe noptieră şi l-a băgat în buzunar. S-a întors spre Olivia.

— Du-o pe Jo acasă. Te sun când terminăm.

A făcut un semn cu capul spre Cam şi Braden.

— Voi doi veniţi cu mine.

Din nou, ochii nu m-au ascultat, găsindu-i pe ai lui Cam. Emoţia care îi tulbura ochii albaştri era ca un câmp electric care mă prinsese. Susţinându-mi privirea, a venit spre mine şi mi-a legănat faţa cu blândeţe în mâinile lui, apoi şi-a lipit fruntea de a mea fară o vorbă. Mirosul lui familiar, căldura, senzaţia dată de pielea lui, toate m-au făcut să mă înfior de dor şi durere.

— Tu ştii că nu m-am culcat cu ea, Jo, a şoptit cu gura lipită de a mea şi toţi ceilalţi au părut să dispară.

Voiam cu disperare să-l cred.

Trăgându-se înapoi pentru a mă privi în ochi, a refuzat să-mi dea dea drumul. Purtam o conversaţie tăcută.

Trebuie să mă crezi.

Am văzut-o. În tricoul tău. Ce altceva ar trebui să cred?

Că nu te-aş răni nicicând în felul acesta.

Un noian de imagini a izbucnit în fâlfâiri şi şoapte de culori şi sentimente. Tandreţea din ochii lui, sinceritatea pe care o cunoscusem la el, râsetele noastre, mâinile căutătoare care nu păreau că pot trece peste o zi fară să-mi simtă trupul între ele...

Revenirea lui Blair în viaţa lui Cam era o problemă pentru mine. Dar nu fusese niciodată, pentru că m-aş fi temut că ar fi putut face ceva atât de mârşav ca a mă înşela cu ea. Da, mă temeam că m-ar fi putut părăsi pentru ea, dar niciodată nu m-am gândit că ar fi putut să-mi facă una ca asta. Avusesem încredere în el că nu mi-ar fi făcut niciodată aşa ceva. Oare acea încredere mai exista? I-am examinat chipul în căutarea răspunsului.

Nu. Cam nu mi-ar fi făcut niciodată aşa ceva.

În privirea lui s-a petrecut o schimbare, căci a înţeles că-mi dădusem seama, şi atunci a oftat.

Iat-o.

L-am ţintuit cu o privire care i-a dat de ştire că încă nu scăpase basma curată.

— Tot trebuie să vorbim.

A dat din cap aprobator, privirea scăpărându-i spre gura mea. Şi-a strâns buzele într-o linie subţire, expresia fiindu-i străbătută de ceva tăios la vederea buzei mele rănite şi umflate.

— Mai ştie şi altcineva de cele ce tocmai s-au petrecut aici? a întrebat Mick nerăbdător.

Joss a mormăit ceva.

— Cred că Jo tocmai a spus că îl crede pe Cam că nu s-a culcat cu gagica aia, Blair.

Braden a protestat:

— Dacă ai fi aşa de intuitivă şi despre relaţia noastră...

Joss s-a uitat urât la el.

— Dacă n-aş fi al naibii de îngrijorată că te duci să dai ochii cu cu individul ăla, aş putea să te părăsesc.

Am ridicat o sprânceană, privind peste umăr la logodnicul ei. Braden a mijit ochii, iar eu am urmărit o noua conversaţie nedezvăluită. Orice i-o fi spus el, a facut-o să se simtă stânjenită.

— O, nu! Ajunge cu asta, a bombănit Mick enervat în timp ce a deschis uşa camerei şi a ieşit vijelios, urmat de Braden.

Înainte să dispară după ei, Cam mi-a aruncat încă o privire plină de subînţelesuri.

Mi s-a strâns stomacul gândindu-mă la ce aveau de făcut.

Un alt taxi ne-a dus pe mine, pe Joss şi pe Olivia înapoi la apartament. Cu toate că eram epuizată, mă simţeam destul de trează încât să arunc înspre uşa apartamentului lui Cam o privire feroce şi m-am mirat cum de n-au izbucnit flăcări care să o devoreze, dată fiind văpaia furiei mele.

— Ne-a explicat mie şi tatei totul, a spus brusc Olivia, evident surprinzându-mi privirea. Trebuie să vorbeşti cu el.

— Acum nu trebuie să facă nimic altceva decât să se odihnească, a insistat Joss cu blândeţe, scoţându-mi cheile din poşetă, în timp ce urcam treptele spre apartamentul meu.

— E în regulă, am murmurat eu. Îl cred. A fost un şoc s-o văd pe ea, n-am mai gândit limpede... însă Cam nu mi-ar face una ca asta. Asta nu înseamnă, totuşi, că nu se gândeşte s-o facă.

— Ba nu se gândeşte, m-a asigurat Olivia, dar eram prea obosită s-o mai ascult.

Am încercat să nu facem zgomot atunci când eu şi Olivia ne-am instalat pe canapea, iar Joss s-a dus să facă o cană de ceai, însă am auzit cum s-a deschis uşa de la camera lui Cole. Am închis ochii şi am tras adânc aer în piept.

— Ce se întâmplă? l-am auzit întrebând-o pe Joss.

Ea i-a şoptit ceva şi următorul lucru pe care l-am auzit au

fost paşii lui uşori pe podeaua din lemn.

— Ce dracu?

Am deschis brusc ochii şi l-am văzut pe Cole stând în picioare în faţa mea, îmbrăcat în pijama. Îmi examina faţa cu ochii măriţi şi înfricoşaţi, de parcă ar fi fost din nou un băieţel.

— Sunt bine, am încercat să-l liniştesc, reprimându- mi o tresărire de durere atunci când am întins mâna şi l-am tras spre mine.

Frica din ochii lui a început să se topească, pentru a fi înlocuită de ceva ce era mult prea cunoscut în seara aceea: promisiunea unei răzbunări masculine.

— Cine a făcut-o?

În pofida tuturor rahaturilor care se întâmplaseră în ultimele douăzeci şi patru de ore, începeam să mă simt mai curând iubită, date fiind toată această furie şi această zburlire pe seama mea.

— Iată, i-am răspuns sincer, căci mă hotărâsem deja să nu-i ascund nimic.

I-am povestit totul. Şi nu numai ce se întâmplase în acea seară, îmbărbătându-mă, le-am mărturisit celor trei abuzurile tatei de când eram mică.

Ultimul cuvânt îmi ieşise de pe buze cu minute bune în urmă şi nimeni încă nu zicea nimic. Stăteam în living, cufundaţi într-o tăcere grea. În aşteptarea răspunsului fratelui meu, îmi simţeam stomacul făcut ghem.

Joss a fost prima care a vorbit:

— Păi, acum sper ca unchiul Mick să-l omoare pe porcul ăla.

— Nu cred că vorbeşti serios, am murmurat eu.

— Nu vorbeşte serios? a întrebat Olivia, luându-mă prin surprindere cu mânia ei.

Era atât de relaxată de obicei.

— Oamenii pot fi… ei bine, pot fi minunaţi. Şi, uneori, din nefericire, pot fi monştri de care ne ascundem în casele noastre. Ne facem griji că acei monştri vor pătrunde înăuntru. Nu se presupune că trebuie să ne temem că ei sunt deja înăuntru. Mama şi tata se presupune că te apără de asta. Se presupune că nu ei sunt monştri.

— Are dreptate.

Cole s-a aplecat în faţă, cu coatele sprijinite pe genunchi, zgâindu-se la podea.

— Mick trebuie să-l mai înveţe o lecţie. Una pe care de data asta s-o ţină minte.

Urând faptul că-l vedeam tulburat, mi-am pus mâna pe spatele lui şi am început să descriu cercuri între omoplaţi.

S-a uitat şi el la mine.

— De asta o luai razna când o auzeai pe mama spunând că sunt ca el.

Mi s-a şters orice urmă de zâmbet de pe buze.

— Nu semeni deloc...

— Cu el, a încheiat Cole fraza. Da. Acum pricep.

Preţ de o clipă am tăcut iar, şi apoi frăţiorul meu m-a privit lung în ochi.

— Trebuie să încetezi să mă mai protejezi, Jo. Nu mai sunt un copil. Tu te ocupi de toate şi nu e corect faţă de tine. Aşa că încetează. Suntem o echipă.

Mândria şi recunoştinţa s-au împletit şi mi s-a pus un nod în gât, aşa că am încuviinţat dând din cap, trecându-mi mâna cu afecţiune prin părul lui. A închis ochii sub mângâierea mea şi, spre surprinderea tuturor, s-a îndesat în mine, pe partea care nu mă durea, şi m-a îmbrăţişat. Am stat aşa mult timp, încât am adormit...

Capitolul 30

Voci şoptite, dar agitate, mi-au penetrat conştiinţa, scoţându-mă din fericire dintr-un vis întunecos cu frunze ude, sânge şi paşi bubuitori. Am deschis ochii care mă usturau şi ceaţa de culori s-a estompat repede pentru a lăsa vederii o cameră de zi plină.

Olivia şi Cole erau aşezaţi alături de mine, Joss stătea într-un fotoliu, iar Braden era cocoţat pe braţul acestuia, masându-i ceafa. Cam şi Mick stăteau în picioare lângă şemineu, împreună cu un om mai în vârstă, pe care nu l- am recunoscut, iar mama stătea în celalalt fotoliu.

Cu toţii se uitau lung la mine.

Eu mă uitam lung la Mick.

Aerul din jurul lui pârâia şi, cu toate că îmi dădeam seama că se calmase întrucâtva, avea aura unui bărbat care se întorsese de la luptă. În jurul lui exista multă energie stăpânită.

Mi-am mutat privirea asupra mâinii lui.

Încheieturile degetelor erau învineţite.

Mi-am reprimat emoţia.

— Fetiţă mică, n-o să te mai deranjeze niciodată.

Privirile ni s-au intersectat şi am simţit cum teama mi se dezintegra.

— Nu te aştepta.

Mick a schiţat un zâmbet.

— Nu. La asta nu se aştepta. Am avut... o vorbă cu el.

A aruncat iute o privire cu coada ochiului la bărbatul pe care nu-l recunoscusem.

— S-a întors la Glasgow şi ştie că dacă se întoarce aici îl voi scoate cu forţa.

— Ce ascendent ai asupra lui, Mick? l-am întrebat curioasă, cu vocea răguşită de la lipsa de somn şi de la durere.

A oftat, ochii întunecându-i-se.

— Nu e ce ascendent am eu asupra lui. E ceea ce ştiu despre el. Ştiu pe ce butoane să apăs.

Confuză, am scuturat din cap.

— Să spunem că şi tatăl lui era violent.

Această informaţie m-a făcut să încremenesc locului timp de o secundă.

Murray Walker fusese abuzat? Ei da, nu-i aşa că se explicau toate? Un ciclu de abuz. Desigur.

M-am întors spre Cole şi i-am dat părul de pe faţă.

Poate că nu-l salvasem din mâinile iuţi ale mamei, dar îl salvasem de brutalitatea tatei. Era şi asta o consolare.

Gândindu-mă la mama, m-am concentrat asupra ei.

— Te-am trezit? am întrebat-o direct, fară să-mi pese dacă o trezisem sau nu.

Atacul tatei îmi retrezise sentimentele iniţiale de trădare pe care le trăisem când am descoperit prima dată că-l lovise pe Cole.

Ochii plini de nelinişte ai Fionei îmi cercetau faţa. Să nu uităm că ea era femeia care ştiuse că tata mă bătea pe când eram copil şi că ea permisese ca acest lucru să se întâmple mult prea mult timp faţă de cât ar fi trebuit.

Am înlemnit.

Oare asta făceam şi eu în privinţa lui Cole? Ştiam că mama nu-l mai lovise de când o înfruntasem în bucătărie, dar oare asta conta cu adevărat? El încă era nevoit să locuiască într-un mediu unde mă temeam să-l las singur în apartament cu ea. Oare eram egoistă deoarece îl ţineam acolo, temându-mă să nu-l pierd? Măcar dacă ea nu m-ar fi ameninţat că se ducea la autorităţi dacă îl luam...

Hotărârea îşi făcea loc în oasele mele şi am mijit ochii spre ea. Eram cam obosită de atâtea ameninţări.

— Am vrut să mă asigur că eşti bine, a mormăit ea înainte ca ochii ei să licărească privindu-i pe toţi.

Şi-a dus instinctiv mâna la părul nespălat. Era unul dintre rarele momente de jenă şi, ca urmare, şi-a strâns mai bine halatul de casă.

— Acum că ştiu că eşti bine, cred că o să mă duc înapoi în pat.

Am urmărit-o cum se îndepărta în tăcere cu paşi târşâiţi, o decizie dificilă atârnându-mi pe umeri.

— Jo, dânsul este doctorul Henderson, m-a informat calm Braden, scoţându-mă din gândurile despre mama pentru a mă uita la bărbatul mai în vârstă cu un aer distins, aflat în încăpere, care a făcut un pas spre mine.

Eram acut de conştientă de faptul că lângă ei stătea Cam, dar încă nu voiam să iau act de prezenţa lui. Prea multe se întâmplaseră şi eram mult prea obosită pentru a gândi

limpede.

— Dânsul te va examina.

I-am zâmbit slab doctorului.

— Mulţumesc.

Ochii lui blânzi au coborât spre buza mea.

— Jo, unde ai dori să facem asta? Undeva în intimitate?

— În camera mea ar fi foarte bine.

Doctorul Henderson m-a urmat în tăcere pe hol spre dormitorul meu şi acolo mi-a controlat tăietura, pe care Joss o dezinfectase deja, după care mi-a examinat abdomenul şi coastele. Vânătăile uşoare de pe coaste l-au făcut să-şi ţuguie buzele.

— Se pare că mai mult a vrut să te sperie decât să te schilodească, domnişoară Walker, a murmurat doctorul Henderson cu o undă de furie în glas.

Am bănuit că îi era adresată tatei.

— Dacă te-ar fi lovit mai tare, ţi-ar fi putut produce unele leziuni interne. Aşa după cum văd, consider că prezinţi doar nişte echimoze, deşi e posibil să existe şi una sau două fracturi uşoare. În următoarele săptămâni vei simţi ceva disconfort în zonă. Nu pot să fac nimic decât să-ţi recomand să iei ibuprofen pentru a reduce inflamaţia şi să pui gheaţă în locul afectat. Îţi voi prescrie şi un concediu medical pentru serviciu. Ar fi cel mai bine să-ţi iei concediu cel puţin o săptămână. Nu fumezi, nu-i aşa?

Am clătinat din cap a negaţie.

— M-am lăsat cu câteva luni în urmă.

— Bine. E un lucru bun. Dacă ai probleme respiratorii sau dacă durerea se intensifică sau în caz că simţi dureri în abdomen, contactează-mă.

Mi-a întins cartea lui de vizită şi, recunoscătoare, am luat-o.

— Vă mulţumesc.

— Acum te las să te odihneşti. Trebuie să dormi.

Nu era necesar să mă convingă şi m-am băgat cu grijă în pat, închizând ochii la auzul uşii de la camera mea închizându-se. M-am dezbrăcat de jeanşi, şuierând din pricina durerii din coaste. Cu o lovitură de picior, jeanşii au căzut din pat pe podea. M-am învelit cu pătura, pe care am aranjat-o cu grijă în jurul meu.

Pentru prima dată într-o lungă perioadă, m-am simţit în

siguranţă. Cum aş fi putut să nu mă simt aşa când aveam o mică armată în living, dispusă să mă apere până la ultima suflare? În noaptea precedentă fusesem atât de înspăimântată, atât de panicată, însă ei îmi îndepărtaseră o bună parte din teamă - Joss, Braden, unchiul Mick, Olivia, Cam şi Cole.

Familia mea.

Muşchii obosiţi mi s-au dezintegrat în salteaua confortabilă şi pleoapele mi s-au închis. Pentru prima dată după zile întregi, un somn adânc punea stăpânire pe mine.

M-a trezit senzaţia de căldură.

Agitată, mi-am aruncat păturile la o parte şi am deschis ochii de durere, scoţând un ţipăt sugrumat.

— Johanna!

Brusc, am auzit vocea lui Cam.

Ochii mei înceţoşaţi, sclipitori i-au întâlnit pe ai lui. Stătea aşezat pe podeaua dormitorului meu, cu spatele lipit de perete, cu genunchii ridicaţi şi cu mâinile atârnându-i moi deasupra lor. Avea cearcăne sub ochii obosiţi şi plini de îngrijorare.

M-am întors să mă sprijin într-un cot, ţinându-mă de coaste. Era lumină afară.

— Cât e ceasul? l-am întrebat cu o voce spartă.

Aveam mâncărimi şi îmi era cald, iar gura o simţeam uscată.

— E opt dimineaţă. Duminică.

O, Doamne! Dormisem o zi întreagă. Făcând un efort, i-am observat aspectul răvăşit.

— Iubitule, tu n-ai dormit?

La întrebarea mea, ceva i-a strălucit în ochi.

— Am mai aţipit din când în când. N-am vrut să te las singură. Uite ce s-a întâmplat noaptea trecută.

— Nu e vina ta.

Am strâns din buze, apoi am şuierat din pricina usturimii. Uitasem de buza mea.

— Aş vrea să-l lovesc iar.

Am ridicat mirată din sprâncene, cuvintele lui trezindu-mă de-a binelea.

— L-ai lovit şi tu pe Murray?

— L-aş fi omorât, dar Mick a fost de părere că ar fi o idee proastă.

— A, unchiul Mick. Un om raţional. Strică cheful omului.

Cam a schiţat un zâmbet.

— Mă bucur să văd că ţi-a revenit simţul umorului.

M-am strâmbat, pe măsură ce începeam să simt din nou durerile.

— Asta e cam tot ce mi-a mai rămas.

S-a aplecat în faţă.

— Vrei să-ţi aduc ceva?

— Un pahar cu apă.

Dând din cap, Cam s-a ridicat în picioare.

— Unde e Cole?

— În patul lui. Joss şi Braden s-au oferit să treacă mai târziu pe aici să-l ia la prânz la familia Nichols.

— Bine, am spus, închizând iar ochii.

După un minut sau ceva de genul, Cam m-a scuturat blând pentru a mă trezi.

— Trebuie să bei ceva.

L-am lăsat să mă ajute să mă ridic în capul oaselor şi a trebuit să mă abţin să nu mă sprijin de el şi să-mi lipesc faţa de gâtul lui. Încă aveam multe de vorbit înainte să putem măcar să ne gândim la îmbrăţişări.

Am sorbit lacom o înghiţitură din apa rece ca gheaţa pe care mi-o adusese şi i-am mulţumit. Şi înainte să apuc să-i spun ceva, m-a înghiontit cu blândeţe şi s-a vârât alături de mine în pat, petrecându-şi braţul pe după umerii mei pentru a mă trage la pieptul lui.

— Ce faci? am bâiguit eu, dar n-am protestat cu adevărat.

Cam a oftat din rărunchi, trecându-şi degetele prin părul meu.

— Am trecut prin infern în ultimele zile, Jo. Măcar lasă-mă să te ţin în braţe.

Mi-a venit să plâng.

— Ştiu că nu te-ai culcat cu ea.

— Totuşi, nu părea să fie a bună şi tu nu erai în stare să te gândeşti la altceva dincolo de ceea ce părea evident.

Mi-am încleştat pumnul strâns. Nici măcar nu-mi dădusem seama de asta până ce Cam nu îşi pusese degetele peste ale mele, forţându-mă să-mi relaxez mâna. Degetul lui mare în a mângâiat cu blândeţe peste palmă, acolo unde unghiile îmi pătrunseseră în piele.

— Aproape că mi-e teamă să te întreb, dar... ce căuta ea acolo?

I-am simţit şovăiala şi inima mea a reacţionat imediat,

bătându-mi violent în piept.

— Cam?

Şi-a întors capul şi şi-a lipit gura de fruntea mea, sorbindu-mă. Când s-a dat înapoi, a şoptit blând:

— A venit târziu la apartament, abătută şi puţin beată. Am invitat-o să intre. Şi s-a dat la mine.

Gata, mă hotărâsem. O uram.

— Am dat-o la o parte, i-am spus că între noi nu se putea întâmpla nimic şi că era mai bine să plece, dar a început să plângă şi m-am simţit ca un ticălos. Nu puteam pur şi simplu s-o dau afară.

Am înghiţit nodul din gât.

— Ea încă e îndrăgostită de tine?

— Nu mă cunoaşte, a răspuns el, părând iritat.

— O să iau asta ca pe un răspuns afirmativ.

— Am stat şi am vorbit ore în şir, mergând în cerc până ce a început să-şi revină. M-a rugat s-o las să-mi folosească duşul şi să doarmă peste noapte. La momentul acela ajunseserăm deja la aceeaşi concluzie şi îmi părea rău pentru ea, aşa că i-am spus da.

Mi-a luat o clipă, dar am întrebat:

— Aceeaşi concluzie?

Cam s-a îndepărtat uşor de mine, atât cât să mă privească în ochi. Chipul lui chinuit era cel frumos lucru pe care 1 văzusem vreo dată, iar durerea din pieptul meu din cauza lui s-a intensificat. Mi-am ridicat privirea de la buza lui superioară moale şi sexy către ochii lui, rămânând fără suflare la vederea expresiei de pe chip.

Era vulnerabilă şi rănită şi deschisă...

Era gol şi sângera pentru mine.

— I-am spus ceva ce ar fi trebuit să-ţi spun cu mult timp în urmă.

Şi-a pus o mână pe după ceafa mea, trăgându-mă mai aproape de el.

— N-am mai întâlnit niciodată o persoană la fel de puternică şi de curajoasă ca tine. N-am mai întâlnit niciodată o femeie atât de modestă, de bună şi de altruistă. Eşti o doamnă complexă, a spus el, schiţând un zâmbet. Eşti inteligentă şi pasionată, şi amuzantă, şi încântătoare, şi pur şi simplu îmi tai respiraţia, la naiba. Când te-am văzut prima dată, te-am dorit aşa cum nu mai dorisem niciodată pe cineva. Când m-ai făcut

cu ou şi cu oţet, am vrut să te cunosc. Şi când te-am cunoscut, când am stat în bucătărie şi tu mi-ai spus să nu omor un păianjen întrucât nu spunea nimic bun despre noi ca specie dacă omoram ceva de care ne temeam, am ştiut. Am ştiut că nu aveam să mai întâlnesc vreodată o persoană la fel de hotărâtă şi de frumoasă şi de plină de compasiune. Ştiu de o bună bucată de timp că sunt îndrăgostit de tine, Jo. Ştiu şi ar fi trebuit să-ţi spun.

Lacrimile îmi curgeau şiroaie pe obraji, iar Cam s-a străduit să le prindă pe toate cu degetul lui mare. Bărbia îmi tremura când am întrebat:

— De ce n-ai făcut-o?

El a ridicat dintr-o sprânceană.

— Poate din acelaşi motiv pentru care tu nu mi-ai spus mie.

S-a aplecat pentru a-mi planta un sărut foarte grijuliu şi dulce pe gură. Când s-a dat înapoi, a continuat:

— Săptămâna trecută, în sâmbăta în care ne-am întâlnit cu Blair şi am devenit tăcut?

— Da?

— Nu era legat de Blair, iubito. Era legat de tine. De noi.

— Nu înţeleg.

Mâna lui Cam a alunecat peste braţul meu, încheieturile degetelor lui mângâindu-mi blând pielea.

— Când am dat peste Blair, a fost ciudat şi şocant. Când noi doi eram împreună, am crezut că eram îndrăgostit de ea. Am fost împreună trei ani şi n-am suportat prea bine despărţirea. Dar stând acolo, privind-o, n-am simţit nimic în afară de o familiaritate distantă. Nu existau răni sau iubire sau orice altceva în afară de o bucurie prietenoasă în a o vedea.

Ochii i s-au întunecat.

— Când stăteam acolo, am rămas adâncit în acest gând... gândul că voi merge pe Princes Street, zece ani mai târziu, la braţ cu o femeie fără chip, şi mă voi întâlni întâmplător cu tine când tu nu aveai să mai fii a mea. Deoarece, mi-am zis, toată lumea te părăseşte la un moment dat.

A pufnit din pricina a ceea ce părea a fi durere, iar strânsoarea lui s-a înteţit.

— Acest gând m-a lăsat fară suflare. Ba nu, m-a doborât. Cred că m-am îndrăgostit de tine din momentul acela din bucătărie, dar abia sâmbăta trecută a fost prima dată când mi-

am dat seama cât de înnebunit eram după tine. Ceea ce simt pentru tine...

Cam a inspirat adânc, iar eu mi-am dus o mână spre chipul lui, inima mea bubuind în timp ce-l priveam pe acest bărbat - acest bărbat puternic, cu spirit liber - copleşit de emoţii, emoţii pentru mine.

— Mă mistuie, a spus el de-abia respirând, lipindu-şi din nou fruntea de a mea. Aproape că mă distruge. E prea mult. E... Nici măcar nu pot descrie, dar să fiu alături de tine e. Simt în mine o intensitate, tot timpul, o. atracţie constantă, o disperare. ca şi când ai fi fost întipărită în mine sau ceva de genul. Şi doare al naibii de rău.

— Ştiu, am şoptit eu pe un ton mângâietor, lacrimile curgându-mi din ce în ce mai repede. Ştiu. Şi eu simt asta.

— Totuşi, nu mi-ai spus niciodată asta, a răspuns el pe un ton puţin cam dur. Ai ţinut tot timpul o parte din tine ascunsă şi nu ştiam. Nu mi-am putut da seama dacă simţeai acelaşi lucru. De aia m-am îmbătat atunci. De aia a venit Nate a doua zi să vorbească cu mine. El m-a convins că simţeai acelaşi lucru.

— Cum de şi-a dat seama de asta?

— L-am întrebat ce părere avea despre tine şi a spus: „Amice, n-ai de ce să-ţi faci griji. Fata aia crede că tu eşti alesul iar eu n-aş spune asta dacă n-aş fi sigur”.

Brusc, mi-am adus aminte de atitudinea lui Cam odată ce Nate plecase. Era ca şi când cineva apăsase pe un buton din interiorul lui. Omul tăcut, absent şi irascibil care fusese cu o seară înainte dispăruse complet. În locul său fusese un seducător. Partida dură de sex de pe biroul lui... Îmi amintesc că atunci am considerat-o o revendicare. Acum mă gândesc că nu fusesem departe de adevăr.

Am fost năvălită de un val de uşurare intensă şi mi- am lipit capul de pieptul lui cald.

— I-ai spus asta lui Blair? am murmurat eu.

— I-am spus că sunt îndrăgostit de tine şi că nu era o idee bună să reluăm prietenia.

O altă lacrimă a curs, umezindu-i pielea.

— Sper că acelea sunt lacrimi de bucurie.

Acum plângeam în hohote, fântâna de sentimente din interiorul meu fiind prea plină pentru a o mai putea controla după tot ceea ce se petrecuse.

— Te iubesc, am spus eu bocind, ţinându-l strâns. Atât de mult, încât uneori aş vrea să te omor, am spus, cu un sughiţ de plâns, deloc lipsit de farmec.

Cam a râs uşor.

— Iubito, te asigur că sentimentul e reciproc.

— Aşadar, acum ce facem? am întrebat eu fornăind.

— Acum? Am să îndur aşteptarea agonizată până ce coastele tale se vor vindeca, astfel încât să pot să-mi fac de cap cu tine şi să-ţi arăt cât de al naibii de mult te iubesc.

Am zâmbit printre lacrimi.

— Îţi împărtăşesc suferinţa.

Cam a mârâit drept răspuns.

Am rămas acolo în tăcere câteva clipe, după care m-am dat înapoi ca să-i privesc chipul superb.

— Cam, cred că va trebui s-o părăsesc pe mama. Nu ştiu cum voi putea să-mi adun curajul pentru a face asta.

Un alt sărut blând mi-a mângâiat buzele, şi l-am tras înapoi spre mine, ignorând durerea astfel încât să-l pot săruta, mult, apăsat şi adânc. Într-un târziu ne-am dezlipit unul de celălalt, gemând.

Naiba să le ia de coaste tâmpite.

— O să avem grijă de asta mai târziu, a spus Cam. Deocamdată, principala noastră grijă este însănătoşirea ta.

— Pot să-ţi spun din nou că te iubesc?

El a încuviinţat uşor, având pe chip o expresie serioasă.

— N-am să mă plictisesc niciodată să aud asta.

Capitolul 31

— Aşadar, ceva noutăţi legate de misteriosul Marco? am întrebat-o pe Hannah, rezemându-mă de peretele camerei ei, urmărind-o în timp ce-şi lipea un poster cu solistul uneia dintre cele mai mari formaţii de indie rock din lume.

Fata mea avea gusturi bune.

Hannah a expirat printre buze, îndepărtându-se de perete pentru a studia afişul.

— Îl ajut cu o lucrare pentru şcoală, aşa că ne-am mai văzut.

— Observ din tonul tău că nu s-a întâmplat nimic important.

M-a privit peste umăr.

— Cred că s-ar putea să existe ceva tensiuni sexuale între noi.

Replica ei degajată m-a făcut să mă înec.

— Tensiuni sexuale?

Întorcându-se cu totul spre mine, Hannah m-a privit cu expresia încurcată a unui profesor care avea de-a face cu o teorie care-l încuia.

— Ei bine, îmi cam place de el, aşa că nu ştiu dacă sunt eu cea care proiectează sentimentele în situaţia noastră sau dacă tensiunea sexuală dintre noi se datorează faptului că sentimentele sunt reciproce.

M-am gândit la tensiunea dintre mine şi Cam înainte să fi început să ne întâlnim, iar apoi am studiat-o pe Hannah. Fata asta era superbă şi mult prea dezvoltată pentru cei cincisprezece ani ai ei. Kriptonită[7] pentru un adolescent. Am zâmbit.

— Şi el simte ceva pentru tine.

Ochii ei sclipeau plini de speranţă.

— Crezi?

— Desigur.

Încântată, a început să pună un alt poster, rânjind cu gura până la urechi.

— Ce-ţi mai fac coastele?

— Din nefericire, încă sunt inflamate.

Trecuse o săptămână de la atac, şi după ce petrecusem

[7] Element chimic ficţionai care are un efect nociv asupra lui Superman.

şapte zile la pat în apartament, îl implorasem pe Cam să mă lase să vin şi eu la cina de duminică. Văzându-mi disperarea, a fost de acord că era timpul să mai ies şi eu din apartament. Luând în considerare că trebuia să mă întorc la muncă a doua zi, vedeam ziua ca pe un exerciţiu. După ce am ieşit din apartament împreună cu Cam şi Cole, am fost surprinsă să descopăr că încă eram puţin agitată şi nervoasă la gândul de a fi afară. Când ne-am urcat în autobuz, mă tot uitam spre stradă ca să mă asigur că faţa lui Murray Walker nu se afla în mulţimea de oameni.

Cam s-a uitat la mine şi a dedus ce anume făceam. Norii care s-au adunat în ochii lui m-au făcut să mă simt iubită, dar mă supăra că o parte a negurii din adâncurile lor îşi avea originile în sentimentul lui de neputinţă privind situaţia. În principiu, el se simţea vinovat fiindcă nu fusese acolo pentru a împiedica atacul, ceea ce era drăguţ, dar absurd şi iraţional. După cum s-a dovedit, amândoi aveam nevoie de alinare în legătură cu tot chinul prin care trecuserăm. Îl luasem de mână ca să-i spun că înţelegeam, iar el m-a ţinut aproape ca să-mi spună că înţelegea.

În ultima săptămână, relaţia noastră se schimbase. Declaraţiile noastre de dragoste ne aduseseră siguranţa de care aveam nevoie. Nu credeam că aveau să ne vindece pe vreunul dintre noi de posesivitate sau de gelozia pe care o simţeam când vreun fost iubit era menţionat, dar gândul că aveam încredere unul în celălalt ne făcuse mai puternici.

De asemenea, pe mine mă făcuse şi al naibii de excitată, iar faptul că nu puteam face nimic în legătură cu asta mă omora încetul cu încetul.

Ceea ce îmi mai domolea frustrarea era că şi Cam se simţea la fel ca mine.

— Gata.

Hannah a făcut un pas în spate şi a aruncat o privire spre dormitorul ei proaspăt decorat.

— Ce părere ai?

— Cred că Elodie o să te omoare.

— Mi a zis că pot.

— Ţi-a zis „un poster”.

— Ei bine, eu n-am auzit decât partea cu permisiunea.

— Haide, am spus zâmbind, gesticulând spre uşă. Să mergem să ne bucurăm de cină înainte ca Elodie să descopere

că dormitorul tău a fost transformat în paradisul unui fan înfocat.

Înainte să pot ieşi, Hannah m-a întrebat aproape în şoaptă:

— Jo, te simţi cu adevărat bine?

Privind-o peste umăr, m-am simţit mişcată de îngrijorarea pe care o avea pe chip.

— Scumpo, sunt bine. De fapt, ştii ceva? Mă simt mai mult decât bine. Mă simt minunat.

— Dar tatăl tău...

Simţind nevoia sa verse mânia, Joss îi povestise lui Ellie ce mi se întâmplase, iar Ellie îi spusese lui Elodie, iar Elodie îi spusese lui Clark, şi, aparent, Hannah ascultase conversaţia dintre părinţii ei. Am luat-o pe Hannah de mână, strângând-o bine.

— Ştiu că probabil îţi vine greu să înţelegi, având în vedere că ai un tată minunat. Aş putea să fiu deprimată de faptul că tatălui meu nu-i pasă pe cine răneşte, inclusiv pe copiii săi. Sau aş putea găsi în altă parte ceea ce el nu-mi poate oferi. Îl am pe unchiul Mick. Iar voi toţi, prietenii mei, îmi sunteţi ca o familie. Asta nu schimbă ce mi-a făcut tatăl meu, dar ştii, contează foarte mult că mă ajutaţi să trec peste asta.

L-am zâmbit liniştitor.

— Unii oameni se nasc cu o familie, alţii trebuie să şi-o facă.

Am ridicat din umeri.

— Pot să mă obişnuiesc, dacă asta înseamnă să petrec timp cu nişte pramatii sarcastice ca voi.

Hannah a râs, tristeţea dispărând din ochii ei. M-a strâns de mână la rându-i, şi am condus-o în sufragerie, unde ne aştepta familia noastră: Cam, Cole, unchiul Mick, Olivia, Joss, Ellie, Braden, Adam, Elodie, Clark şi Declan.

O privelişte care mi-a mers la suflet. I-am zâmbit lui Cam când mi-a tras un scaun.

Când ne-am aşezat cu toţii în jurul mesei şi ceilalţi pălăvrăgeau, Cam s-a aplecat spre mine.

— Ce-ţi mai fac coastele?

M-am uitat în ochii săi îngrijoraţi în timp ce ţineam aproape de gură un cartof copt.

— Fac acelaşi lucru pe care îl făceau şi acum douăzeci de minute.

— Ei bine, scuză-mă că sunt un iubit îngrijorat.

Am făcut o grimasă, după care am împărtăşit o nouă conversaţie tăcută.

Nu vrei decât să ştii dacă putem face sex.

Cam a zâmbit cu mâncarea în gură.

La naiba, ai dreptate.

Amuzată şi excitată în acelaşi timp, ca să-mi distrag atenţia am căutat-o din priviri pe Ellie, care vorbea despre rochiile pentru domnişoarele de onoare de la nunta lui Joss şi Braden.

— Am văzut nişte rochii fucsia minunate pe un site spaniol cu specific de nunţi. Mă gândeam...

— Că nu sunt în toate minţile dacă îmi trece prin minte că Joss va avea fucsia la nunta ei, a terminat Joss în locul ei pe un ton sec.

Braden şi Adam au început imediat să-şi vadă de farfuriile lor şi m-am întrebat oare de câte ori fuseseră băgaţi în disputele legate de nuntă pe care le aveau mireasa şi domnişoara de onoare.

— Ce-ar fi să alegem o culoare mai discretă pentru rochiile domnişoarelor de onoare? am sugerat, aruncându-i lui Ellie o privire rugătoare.

Ellie arăta atât de adorabilă cu privirea aia demoralizată, încât voiam s-o îmbrăţişez.

— Dar fucsia e o culoare atât de romantică.

Clark şi-a împreunat sprâncenele a nedumerire.

— Ce culoare e de fapt fucsia?

— Roz, a spus Joss pe un ton înţepat.

Braden a pufnit şi, aparent neputând să se abţină, i-a aruncat surioarei lui o privire uluită.

— Chiar încerci să bagi roz în nunta noastră? Nunta mea... cu Joss?

— Nu e doar roz, a susţinut Ellie, de parcă erau idioţi. E o culoare luxoasă într-o combinaţie de roz, violet şi mov.

Joss a ridicat dintr-o sprânceană.

— E roz.

Ellie s-a bosumflat.

— Nu ai fost de acord cu nicio sugestie de-a mea pentru nuntă.

— Ellie, te iubesc mult de tot, vorbesc serios, dar eşti toată numai pufoşenii şi curcubeie, iar eu sunt total opusul.

Am intervenit în discuţie cu o altă idee.

— Ce-ar fi dacă am avea ceva metalic la rochiile noastre?

Ellie a cugetat preţ de o clipă, iar apoi chipul ei s-a înseninat.

— Am arăta foarte bine în culoarea şampaniei. Cred că până şi Rhian ar purta culoarea asta.

Rhian fusese prietena cea mai bună a lui Joss la universitate, iar ele două nu prea mai apucau să se vadă la fel de des ca odinioară, întrucât Rhian locuia acum la Londra. Desigur, păstrau legătura tot timpul, şi aveau să participe una la nunta celeilalte.

— Hmm.

Joss a înghiţit o bucată de pui şi a ridicat din umeri.

— Asta e mai OK.

Toată lumea s-a oprit din mâncat ca să se uite la ea. Ea şi-a ridicat privirea, ochii fiind larg deschişi datorită atenţiei care i se acorda. A făcut o grimasă şi i-a aruncat lui Braden o privire urâtă.

— Ce e? Pot să fac compromisuri.

El a râs.

— Pur şi simplu te aud pentru prima dată că eşti de acord cu ceva ce are legătură cu nunta.

— Asta e din cauză că organizatorul nostru de nunţi e varză. Fără supărare, Els.

Ellie şi-a dat ochii peste cap.

— Ei bine, să ştii că ţi-o poţi organiza şi singură.

— Am fost de acord să mă mărit cu el doar cu condiţia de a nu fi nevoită să fac asta.

Cam şi-a înăbuşit un chicotit, iar Braden şi-a mijit ochii spre logodnica lui.

— Atunci, ce-ar fi să organizez eu nunta?

Cu toţii l-am privit miraţi auzind sugestia.

— Tu? a icnit Joss.

— Eu, a spus el, ridicând din umeri şi luând o gură de apă înainte să adauge: Avem aceleaşi gusturi, aşa că ştii că probabil vei fi de acord cu alegerile mele. Şi cred că pot termina mai repede decât gaiţele de voi două.

— Dar tu eşti şi-aşa ocupat... Nu pot să-ţi cer să faci asta.

El a ridicat din nou din umeri şi i-a oferit un zâmbet de genul „Şi care-i problema?”

— Atunci, am să te ajut şi eu, a spus Joss pe un ton hotărât. O s-o facem împreună.

— Pe bune?

— Pe bune.

— Dar...

Obiecţia descurajată a lui Ellie la a fi scoasă din planurile de nuntă a fost retezată de Adam, care i-a lipit repede un sărut pe buze. El s-a dat înapoi, iar ei tocmai avuseseră una dintre acele conversaţii tăcute care păreau a fi la modă zilele astea. Orice s-ar fi întâmplat între ei, umerii lui Ellie s-au coborât, iar ea a încuviinţat, cedând.

— Mă bucur că am rezolvat problema, a spus Elodie radiind. Dacă urma să mai am de-a face cu un singur telefon în care mi se cerea s-o fac pe-a arbitrul, cred că aş fi zbierat de mama focului.

— Bine zis, am murmurat, ignorând privirea trădată de pe chipul lui Ellie.

— Aşadar, Mick, Olivia - a schimbat repede Braden subiectul -, Jo ne-a povestit că v-aţi găsit apartamente.

Olivia a încuviinţat.

— Da, pe Jamaica Lane. Iar tata e foarte aproape de mine. Ne mutăm în curând. Va fi drăguţ să plecăm odată din hotelul acela. A, şi tata se pregăteşte de primul loc de muncă, mulţumită ţie, Braden.

Asta era pentru prima dată când auzeam veştile.

— Serios, unchiule Mick? Unde?

Mick părea mai mult decât mulţumit când mi-a răspuns:

— Fac o serie de case de prezentare pentru un nou proiect de dezvoltare în Newhaven. Începe în două luni. Asta îmi oferă timpul necesar ca să-mi adun o echipă.

S-a uitat la mine peste masă.

— Jo, tu ce zici? Ai vrea să renunţi la bar şi la agenţia imobiliară ca să devii ucenic?

Furculiţa mea a căzut zăngănind în farfurie. El... oare el... unchiul Mick chiar îmi cerea să lucrez cu el?

— Hm? am răspuns eu foarte inteligent.

— Te-am întrebat dacă ai vrea să lucrezi pentru mine. E un risc pentru amândoi, având în vedere că e o nouă afacere, dar sunt încrezător că pot face asta. Am mai făcut o de două ori până acum. Aşadar, poţi să ai încredere în mine? Vrei să vii să lucrezi cu mine?

— Ca zugrav şi decorator? Cu tine?

O, Doamne-Dumnezeule, unchiul Mick credea că eram

suficient de bună pentru a lucra cu el?

Ştiu că pentru unii ar putea să nu pară a fi ceva deosebit - o ucenicie pentru a deveni zugrav şi decorator Dar era nevoie de îndemânare, de răbdare, iar asta era ceva ce îmi plăcea cu adevărat să fac. Ar fi fost o carieră adevărată, ceva ce n-aş fi crezut că voi avea vreodată.

Deoarece nu credeam că eram suficient de bună în vreun domeniu pentru a avea una.

Vechile mele incertitudini îmi şuşoteau şi cârteau în ureche, provocând un zbor de fluturi agitaţi în stomacul meu. Acele incertitudini voiau să mă facă să spun nu, fiind foarte sigure că aveam să eşuez.

Şi era un risc. Nu doar din cauza mea, ci din cauză că, aşa cum spusese Mick, era o nouă afacere. Urma să renunţ la două locuri de muncă stabile pentru acesta, iar apoi să văd cum se alege praful. Oare puteam fi atât de egoistă? Cole voia ca eu să gândesc logic în legătură cu aceste lucruri...

Pe sub masă am simţit mâna lui Cam alunecând într-a mea, şi, când l-am privit, ochii lui mi-au spus tot ce trebuia să ştiu. Am alungat incertitudinile.

De fluturi mi-a fost puţin mai greu să scap, dar, în pofida agitaţiei lor, am dat din cap spre unchiul Mick, pe buzele mele formându-se un zâmbet imens.

— Mi-ar plăcea la nebunie asta.

Câteva ore mai târziu, eram încă uimită de oferta unchiului Mick. Stând la biroul lui Cam din camera de zi, ascultându-l pe Cole râzând la Olivia, în timp ce ea îi arunca insulte ironice lui Nate din cauza unui joc pe calculator, eu încă mă mai gândeam la acel moment de acasă de la Elodie şi Clark.

Eu, Cam, Cole şi Olivia veniserăm înapoi la Cam acasă pentru a ne întâlni cu Nate şi Peetie, care aduseseră bere, mâncare la pachet şi cel mai nou joc cu lupte.

Olivia se împrietenise destul de repede şi surprinzător cu Nate, iar acum, cei doi îşi aruncau tot felul de comentarii interzise minorilor (încă eram suficient de atentă cât să îi muştruluiesc dacă înjurau în faţa lui Cole) în timp ce personajele lor virtuale se snopeau în bătaie.

— Frate, eşti varză! a zâmbit Olivia în timp ce comentatorul enervant a strigat „Knockout!”

Nate s-a prefăcut a fi jignit.

— Mai dă-mi o şansă, americanco. N-am mai jucat acest

joc înainte.

— Nici eu.

— Da, dar tu ai degete mai mici. Sunt mult mai rapide şi mai agile pe butoane.

Olivia a izbucnit în hohote de râs.

— Până şi scuzele tale sunt varză.

— Frate, a fost de acord Cole, clătinând din cap a dezamăgire.

— Au! a spus Nate, părând descurajat. Nu mă lua cu „frate”.

Şi-a mijit ochii spre Olivia.

— Eşti aici de zece minute şi deja ai reuşit să distrugi luni întregi de adorare eroică.

— O, haide, a răspuns Olivia veselă. I-am făcut puştiului o favoare. El ar fi aflat mai devreme sau mai târziu adevărul.

Aproape zâmbind, Nate s-a întors spre televizor.

— Ai dreptate, Liv. Pregăteşte-te să mori.

— S-a făcut!

Mă întrebam când aveau de gând adulţii să-l lase şi pe Cole să joace. Totuşi, privindu-mi frăţiorul, mi-am dat seama că el se distra de minune stând cu băieţii şi ascultând-o pe Olivia certându-se cu Nate. De fapt, bănuiam că fratele meu se prea poate să fi făcut o mică pasiune pentru Olivia, dar n-aveam de gând să-l pun într-o situaţie jenantă întrebându-l.

În timp ce ei râdeau cu poftă, eu m-am ridicat şi am părăsit în tăcere încăperea, îndreptându-mă spre dormitorul lui Cam pentru câteva momente de linişte, astfel încât să mă pot obişnui cu gândul că în câteva luni aveam să încep o nouă carieră.

O carieră.

Clătinând din cap a încântare, am închis uşa lui Cam şi apoi am traversat încăperea ca să mă aşez cu grijă pe patul său. Aşezându-mă comod, mi-am scos pantofii, mintea mea bâzâind cu planuri noi în timp ce stăteam întinsă acolo.

Privirea mi s-a mutat de la tavan la uşa care se deschidea şi n-am fost surprinsă să-l văd pe Cam strecurându-se în cameră, închizând uşa în urma lui. Mi-a zâmbit în timp ce se apropia şi s-a aşezat lângă mine.

— Eşti bine?

Am încuviinţat, întinzând mâna ca să-l mângâi pe obraz.

— Aveam nevoie de câteva clipe ca să-mi limpezesc

gândurile.

S-a făcut comod lângă mine, iar eu m-am lipit de el, bucurându-mă de îmbrăţişarea lui. Am inspirat mirosul after shave-ului său şi mi-am frecat fruntea de maxilarul lui uşor ţepos.

— Astăzi a fost o zi bună, am murmurat, fericită.

— Ei bine, nu ştiu dacă urmează s-o fac mai bună sau mai rea.

Amintindu-mi de ultima dată când spusese asta, m-am încordat, neştiind ce avea să urmeze. Fusese când îi descoperiserăm pe unchiul Mick şi pe Olivia în camera lui de zi. Speram că orice urma să-mi spună avea să fie o surpriză la fel de frumoasă ca cealaltă. Speram asta din tot sufletul.

— Bine, am spus nesigură.

Cam a inspirat adânc.

— Săptămâna trecută spuneai că te gândeşti să pleci de la mama ta şi că nu erai sigură ce voiai să faci.

— Da.

Buna mea dispoziţie a luat-o la sănătoasa auzind asta.

— Cred c-am găsit o soluţie, dar nu ştiu cum vei reacţiona.

Am aşteptat.

Cam şi-a pus mâna pe şoldul meu şi a murmurat deasupra capului meu.

— Mutaţi-vă cu mine. Tu şi Cole.

Auzind această sugestie nemaipomenită, m-am ridicat brusc, crispându-mă din pricina durerii acute din şold. Schimbându-mi expresia ca să nu creadă că mă crispasem la gândul de a locui cu el, am privit lung în ochii brusc nesiguri ai lui Cam.

— Ne ceri să ne mutăm cu tine?

— Da, a răspuns el, arătând spre cameră. Avem o mulţime de spaţiu. Asta înseamnă că nu va trebui să te îngrijorezi că-l vei lăsa pe Cole în apartament cu mama ta, dar de asemenea înseamnă că vei putea să îi faci vizite mamei tale oricând vei dori.

— Dar chiria mamei... ajutorul ei de handicap n-o s-o acopere.

— Vei continua s-o plăteşti. De asemenea, putem folosi locul ca un depozit în plus.

— Nu-mi pot permite să plătesc două chirii.

— Nu va trebui. Eu oricum plătesc acest loc. Voi continua

să-l plătesc. Pur şi simplu vom împărţi cheltuielile de mâncare şi utilităţile.

Inima îmi bubuia la ideea acestei oferte, sentimentele mele (şi trupul) ţipând „Da!” la gândul de a mă trezi alături de el în fiecare dimineaţă, însă mintea mea era mult mai liniştită şi mai rezervată.

— Nu îţi putem invada viaţa chiar în halul ăsta, Cam. Nu îi ceri doar iubitei tale să se mute cu tine. Mai iei la pachet şi un adolescent.

Precauţia mea a provocat un zâmbet pe gura lui perfectă.

— Scumpo, am luat deja un adolescent. Petrec la fel de mult timp cu puştiul pe cât petrec cu tine. E un băiat de treabă. Îl iubesc. Vă iubesc pe amândoi. Deci, vă mutaţi cu mine?

Lacrimile au început să mi se adune în ochi în timp ce pieptul mă apăsa din pricina sentimentelor mult prea intense.

— Îl iubeşti?

El a clătinat din cap când a văzut că plângeam.

— Doamne-Dumnezeule, am dat drumul la robinet.

I-am tras o palmă în joacă.

— Nu strica momentul acesta incredibil de romantic.

— Deci să înţeleg că răspunsul e „da”?

Mutarea alături de Cameron era un pas mare pentru toţi trei, dar după toate suişurile şi coborâşurile, deveniserăm mai puternici ca niciodată. Eram de părere că puteam face asta, că eram pregătită şi, că deocamdată, era cea mai bună soluţie în privinţa problemei noastre cu mama.

M-am cuibărit mai bine la pieptul lui Cam şi mi-am închis ochii când el m-a strâns bine.

— E un „da” cât toate zilele.

Când Cam s-a relaxat sub mine, mi-am dat seama cât de încordat fusese în legătură cu propunerea, şi m-a străbătut un val copleşitor de iubire faţă de el. Acea dragoste s-a transformat iute în furnicături prin toate locurile mele excitate în timp ce simţeam căldura pielii lui prin tricou.

— Naiba să le ia de coaste, am murmurat, vocea fiindu-mi răguşită din pricina frustrării sexuale.

Înţelegând, Cam a mormăit:

— Iubito, nu. Şi-aşa mă chinui eu, fară să te mai aud şi pe tine cum te chinui.

— Ştiu, am murmurat supărată, gândurile mele nebuneşti

strecurându-se în mâna mea în timp ce aluneca uşor peste abdomenul lui Cam, trecând apoi spre jeanşii lui. El a şuierat, inspirând brusc în timp ce eu îmi frecam mâna de erecţia lui crescândă.

— Încerci să mă torturezi?

Am clătinat din cap.

— Dacă faci faţă la ceva suav şi lent - bâjbâiam cu degetele în timp ce i-am desfăcut nasturele şi apoi i-am dat jos fermoarul -, pot să mai uşurez durerea.

— Jo, nu trebuie să faci asta, a insistat el, dar era un protest spus cu jumătate de gură, şi îi vedeam pieptul urcând şi coborând datorită respiraţiilor excitate.

— Vreau.

Asta a fost tot ce-a trebuit să fac pentru a-l convinge, iar el m-a ajutat să-l eliberez de jeanşi şi de boxeri. Zile întregi de frustrări sexuale înăbuşite mă aşteptau acum sub forma unui mădular vânos, gros şi plin de palpitaţii ce se îndrepta către stomacul lui Cam. Când mi-am petrecut mâna rece în jurul lui, el a încercat să-şi înăbuşe un geamăt, dându-şi capul pe spate de plăcere.

Strângându-l bine, dar încet, am început să-l frec. Nu mă puteam mişca mai repede de teamă să nu mă apuce din nou durerile, iar acel moment chinuitor avea un efect sexy asupra lui Cam. În loc să se uite la mâna mea, îmi analiza chipul. Îşi închisese ochii, genele lui atingându-i obrajii, care acum erau roşii pe pomeţi. Buzele îi erau uşor întredeschise datorită plăcerii.

Doamne, ce sexy era!

Am strâns din picioare, simţindu-mi vaginul palpitând şi umezindu-se.

— Iubito, îmi...

A inspirat adânc, scoţând nişte zgomote răguşite, iar eu m-am bucurat că volumul televizorului din camera de zi era dat foarte tare.

— Dau drumul...

A strâns din maxilar, scoţând câteva sunete guturale când şi-a dat drumul peste mâna mea şi peste tricou.

După câteva secunde de gemete, mi-am muşcat buza şi am râs, arătând spre tricoul lui.

— Sper că nu era nou.

Trupul a început să i se scuture de râsete triste. Şi-a trecut

degetele uşor tremurânde prin păr, ochii săi strălucind spre mine.

— Tocmai mi-am dat drumul ca un tânăr neexperimentat.

— Am nişte mâini magice, l-am provocat eu.

Cam a clătinat din cap.

— Ai mâini de Jo, m-a corectat el, după care mi-a lipit un sărut dulce pe gură.

După ce m-a curăţat pe mână şi s-a schimbat într-un tricou curat, s-a băgat înapoi în pat, de data asta călare pe mine.

— Ce faci? am icnit eu excitată, dar în acelaşi timp şi îndurerată. Nu putem face nimic.

El a clătinat din cap, foarte înfierbântat.

— Tu nu trebuie să faci nimic, ci doar să stai pe cât de nemişcată poţi.

Şi fară să mai spună ceva, a trecut la treabă, dându-mi jeanşii jos cu mare grijă, odată cu lenjeria mea intimă.

Mi-a depărtat coapsele şi s-a mişcat până ce capul i-a ajuns între picioarele mele. Delicat, şi-a vârât două degete în mine şi a bombănit.

— La dracu, eşti leoarcă.

— M-am bucurat să te ajut pe tine, am şoptit, încercând să nu mă crispez la senzaţia delicioasă de a-l avea în mine.

— Simt asta, a spus Cam, înfiorându-se. E tortură curată.

— Ştii ce e tortură curată? Să am limba ta atât de aproape şi în acelaşi timp atât de departe.

Mi-a aruncat un zâmbet diabolic şi apoi şi-a pus imediat limba la muncă.

Epilog

Nu puteam descrie în cuvinte acel sentiment de pace pe care îl aveam când priveam în urmă şi nu mai vedeam acel zid pe care Cam mă ajutase să-l escaladez. Nu mai aveam să mă aflu niciodată dincolo de el, culorile nu mai urmau să fie fară viaţă, iar personalitatea mea nu mai avea să se afle prinsă în strânsoarea incertitudinilor mele. Asta eram eu. De acum înainte, viaţa avea să fie formată numai din lucruri reale, ceea ce era oarecum înspăimântător şi eliberator în acelaşi timp.

De ajutor a fost şi faptul că, pentru prima dată, lucrurile din viaţa mea se aşezau.

Cole s-a prefăcut a fi indiferent când a aflat că ne vom muta în apartamentul lui Cam, dar mi-am dat seama după felul în care îşi împachetase cu entuziasm lucrurile şi după cum muta în fiecare zi câte un lucru nou în apartament că era fericit cu privire la acest nou aranjament.

Cât despre mama... ei bine... la început a luat-o razna, spunând că o abandonam, că nu mă va lăsa să-i fac asta, că nu-l puteam lua pe Cole, că eram o târfuliţă egoistă, că bla bla bla.

S-o las să se epuizeze într-o tiradă părea a fi cea mai bună metodă de a clarifica lucrurile cu ea. În felul acela a obosit şi n-a mai avut energia necesară pentru a se certa cu mine când i-am spus, foarte calmă, că, dacă nu avea să mă lase să-l mut pe Cole jos, dacă îndrăznea să cheme poliţia, aş părăsi-o fără să mă gândesc de două ori. Am asigurat-o că în felul acesta aş putea să văd ce mai face, iar dacă avea nevoie de mine, mă găsea un etaj mai jos. Tăcerea ei a fost o uşurare dulce-amăruie şi m-a informat, în imponderabilitatea ei grea, că fusesem câştigătoarea acestei dispute.

Nu mai vorbise cu noi vreme de trei săptămâni.

Ştergându-mi sudoarea de pe frunte, am răsuflat prelung printre buzele care acum erau complet vindecate şi am aruncat o privire prin camera de zi a lui Cam. Eram înconjurată din toate părţile de cutii. Se presupunea că eu şi Cole aveam să ne mutăm oficial la Cam a doua zi - într-o sâmbătă -, astfel încât Cam şi băieţii să ne poată ajuta cu toate cutiile. Simţindu-mă puţin cam prea încântată de toată această treabă, şi plimbându-mă agitată prin tot apartamentul, mă

hotărâsem să duc jos câteva cutii mai uşoare, în apartamentul lui (al nostru), în timp ce el se afla la muncă. Era spre sfârşitul după-amiezii, mă dureau coastele şi mutasem cele mai multe cutii în noua noastră casă.

Cam avea să vină acasă în aproximativ o oră şi, la câteva ore după aceea, eu trebuia să fiu la bar pentru una dintre ultimele mele ture de la Club 39. Avea să-mi fie dor de toată lumea de la bar. Desigur, aveam s-o văd în continuare pe Joss, însă, pentru o perioadă lungă, locul acela fusese o casă departe de casa mea, şi petrecusem acolo mult timp cu două dintre cele mai importante persoane din viaţa mea. Era sfârşitul unei ere.

Oricum, mă aştepta ceva nou şi interesant. Unchiul Mick îmi dăduse deja două tricouri de muncă ce erau inscripţionate cu numele firmei lui: Holloway's painter decorator[8]. Îmi plăceau la nebunie. Se potriveau cu noile salopete pe care mi le cumpărase Cam.

Fredonând un cântec în şoaptă, mi-am scos ipodul şi l-am pus în stereo dock-ul lui Cam, dând volumul mai tare în timp ce despachetam cutiile. Timpul a trecut repede în timp ce cântam, dansam şi dădeam din fund, căutând între timp spaţii pentru toate lucrurile mele şi încercând să nu invadez spaţiul lui Cam.

Tocmai când pliam cutiile goale, o pereche de mâini puternice m-au cuprins pe după talie, făcându-mă să tresar de spaimă. Am icnit şi m-am răsucit, dând nas în nas cu un Cameron amuzat care-mi zâmbea. A gesticulat în tăcere către încăpere şi către toate noile obiecte.

— M-a cam luat valul, i-am explicat, vorbind suficient de tare cât să fiu auzită peste muzică.

El a încuviinţat, privirea îndreptându-i-se spre poliţa şemineului, unde o fotografie cu mine, el şi Cole se afla lângă propriile sale fotografii. Ceasul de poliţă stilat, care se afla sus, domina acum centrul, fotografiile fiind împărţite de o parte şi de alta.

— Am observat.

— Asta înseamnă că n-o să mai fim nevoiţi să muncim mâine.

Ochii săi albaştri au căzut spre şoldul meu, iar o mână i s-a ridicat, palma sa aşezându-se cu grijă peste coastele mele. La

[8] „Zugrav şi Decorator" (n. Red.).

apropierea atingerii lui de pieptul meu mi-am simţit sfârcurile întărindu-se sub maioul îmbibat de transpiraţie. Nu mai tăcusem sex de dinainte de atac. Cât am aşteptat să mă vindec, giugiulelile noastre au fost amuzante, dar hormonii mei începeau să tânjească după joaca aceea ce urma preludiului.

— Nu te-ai rănit, nu? m-a întrebat Cam, având o privire îngrijorată.

Minţindu-l puţin, am clătinat din cap a negare.

Ca şi când ar fi ştiut, s-a încruntat.

— Bine, recunosc, am devenit puţin cam prea nerăbdătoare. E din cauză că sunt încântată la gândul că mă voi muta cu tine, iubitule.

Am încercat să scap prin farmecele mele de mustrarea care urma.

A funcţionat. Dându-şi ochii peste cap, şi-a ridicat şi cealaltă mână şi m-a lipit de el. Mi-am pus mâinile pe după gâtul lui, sprijinindu-mi bărbia pe umăr. Să-i inspir mirosul, să-i simt puterea şi să ştiu că puteam avea parte de asta oricând voiam m-a făcut să mă cufund şi mai bine în el. Acele braţe musculoase m-au strâns şi mai tare, nu doar alinându-mă, ci şi trezind o nouă serie de hormoni frustraţi şi neglijaţi.

Fără să vrem, am început să ne legănăm în ritmul muzicii, iar vocea tristă a Rihannei ne cânta, „*Stay*”. Mi s-a făcut pielea de găină şi l-am strâns şi mai tare, întorcându-mi capul, astfel încât obrajii ni s-au atins. Cântecul a umplut încăperea cu atâta înţeles încât mi-a tăiat răsuflarea, iar când a ajuns la refren, Cameron a şoptit versurile în urechea mea, „*I can’t live without you...*”[9].

Cu inima bătându-mi tare la ceea ce el tocmai mărturisise atât de romantic, m-am îndepărtat încet de el, astfel încât să-i pot privi chipul, iar ochii săi s-au uitat adânc într-ai mei. Fusese sincer. Fusese sincer în ceea ce-mi spusese.

Eram prea plină. Prea plină de sentimente. Prea plină de iubire. Nu exista loc pentru cuvinte. În schimb, l-am sărutat, exprimând în acel sărut toate sentimentele pe care le aveam pentru el, gura mea savurând-o pe a lui într-o disperare udă, violentă. Cam a început să meargă cu spatele în timp ce ne sărutam, întinzând mâna la spate în timp ce ieşeam din camera de zi. S-a întors ca să mă conducă spre dormitor, însă am întrerupt sărutul cu un clătinat din cap, trăgându-l de mână.

---

[9] „*Nu pot trăi fară tine*”

Împleticindu-mă şi izbindu-mă de peretele din hol, l-am tras spre mine. Pielea mea s-a înroşit sub privirile lui în timp ce mi-am scos maioul şi apoi mi-am dat jos colanţii.

— Aici, i-am spus, vocea mea tremurând nerăbdătoare. Unde a început totul.

Înţelegerea s-a ivit cu lumina adorării absolute în ochii lui Cam, o adorare de care nu aveam să mă plictisesc niciodată. A făcut un pas spre mine, privindu- mă în timp ce mă dezbrăcăm în faţa lui.

— Şi cum rămâne cu coastele tale? a murmurat el. Nu vreau să te rănesc.

Mi-am vârât mâinile pe sub tricoul lui, scoţându-i-l imediat, privirea mea lacomă devorând priveliştea bustului său gol şi musculos.

— Durerea va merita.

Mi-am dus mâinile la spate să mi desfac sutienul, iar când acesta a căzut pe podea, Cam a trecut la acţiune.

Şi-a scos ghetele, bâjbâind după jeanşi. Şi-a dat jos lenjeria intimă şi jeanşii, fără să mai aştepte vreo secundă înainte să mă apuce de fund şi să mă ridice. Picioarele mele s-au împletit în jurul şoldurilor lui tari, iar mâinile I-au apucat de umeri în timp ce el s-a împins cu tot cu mine în perete.

Am început să râd, făcându-l să se împleticească. S-a uitat la mine perplex.

— Rihanna?

Am chicotit, explicându-i.

— Ştii versurile unui cântec de-al Rihannei?

Cam a schiţat un zâmbet sexy, arogant. Nu îi era deloc ruşine că ştia versurile Rihannei.

— Tu ştii versurile Rihannei. Eu pur şi simplu sunt atent.

— Tot timpul ai răspunsul pregătit, nemernic înfumurat ce eşti.

A râs peste gura mea.

— Cred că îţi plac răspunsurile mele.

Nemaifiind în stare să aştepte încă o clipă, Cam s-a împins în mine. Am icnit simţind invazia masivă, muşchii mei pelvieni agăţându-se cu poftă de mădularul lui atunci când şi l-a scos aproape complet, după care l-a împins înapoi în mine.

— Mi-a fost dor de tine, iubito, a mârâit el, folosindu- se de o mână ca să se sprijine de perete, în timp ce cu cealaltă mă strângea tare de o fesă.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, am gemut eu când s-a împins din nou în mine, unghiile mele înţepându-i muşchii din spate. Mai tare, l-am rugat, simţind că se abţinea din cauza vânătăilor mele.

— Jo...

A clătinat din cap.

— Te rog, l-am implorat, şoptindu-i la ureche.

L-am muşcat de lob şi am simţit controlul scăpându-i printre degete.

După aceea m-a dus în dormitor, m-a lăsat pe pat şi a început să mă sărute pe trup. După ce l-am asigurat că fratele meu se bucura de primele zile ale vacanţei de vară acasă la Jamie, Cam a hotărât că avea tot timpul din lume. A sărutat, a lins şi a supt până ce aproape că mă uscasem complet. După ceea ce păruseră a fi ore întregi de preludiu, mi-a pus picioarele pe după talia lui şi s-a aplecat deasupra mea în timp ce mă săruta.

Săruturile lui erau adânci şi lente. Într-o clipă îşi trecea gura peste a mea în sărutări uşoare, iar în următoare şi-o închidea peste a mea. Săruturile lui nu erau niciodată grăbite, niciodată violente... În schimb, se delecta cu creşterea tensiunii erotice în timp ce limbile noastre se întâlneau într-un vals umed şi fără suflare. Când în cele din urmă mi-a supt limba, trimiţând spasme în abdomenul meu, am vrut mai mult. Părea imposibil, dar eram pregătită pentru un alt orgasm. Ne-am giugiulit, dezbrăcaţi, pe patul lui, pentru cine ştie cât timp, mădularul lui frecându-se de vaginul meu, provocându-mi clitorisul, în timp ce trupul i se mişca odată cu săruturile. Mi-a strâns sânii, degetul lui mare frecând sfârcul sensibil pe care-l supsese mai devreme - îl supsese şi-l linsese atât de bine, încât n-a fost nevoie decât să-şi treacă degetul mare peste clitorisul meu pentru a ajunge la orgasm.

În timp ce mă chinuia cu apropierea chinuitoare a erecţiei lui, am gemut peste gura lui, iar răspunsul lui a fost un zâmbet încrezut. S-a dat înapoi şi m-a mângâiat pe obraz, fară să-şi ia ochii de pe mine în timp ce şi-a vârât încet mădularul în mine. Şi-a schimbat poziţia, apucându-mă cu mâinile de cap, iar apoi a început să se mişte. Penetrările lui au fost mai blânde de data asta, pasive, iar tensiunea a ajuns la un nivel extrem.

— Te iubesc, a spus el, respirând răguşit.

Mi-am desfăcut picioarele şi mai bine, ca să-i permit să

pătrundă mai adânc, în timp ce i-am luat chipul în mâinile mele.

— Şi eu te iubesc.

Am icnit când şi-a răsucit şoldurile, începând să-şi piardă atenţia în timp ce senzaţiile partidei noastre de sex începeau să domine.

— Îmi place să te fut, mi-a şoptit în ureche, vocea fiindu-i încărcată de emoţie. Dar îmi place şi să te iubesc.

Am încuviinţat, înţelegând perfect.

Cam m-a sărutat din nou adânc, penetrările lui devenind din ce în ce mai frenetice în timp ce tensiunea creştea în noi. Pielea noastră era plină de sudoare în timp ce alunecam unul pe celălalt, respiraţiile noastre gemute amestecându-se în timp ce buzele se atingeau înainte şi înapoi odată cu mişcările trupului său peste al meu.

Aşteptând orgasmul, mi-am ridicat brusc şoldurile, primind următoarea penetrare a lui Cam cu o izbitură care m-a făcut să explodez. Peste tot vedeam numai scântei şi i-am strigat numele când mi-am dat drumul, vaginul meu contractându-se în jurul mădularului său, partea de jos a trupului meu tremurând din pricina orgasmului.

Cam mi-a pus mâinile pe pat, deasupra capului meu, împingându-se în mine din ce în ce mai tare în timp ce mă ţinea. Şi-a dat drumul cu un strigăt gutural al numelui meu, şoldurile lui convulsionându-se peste ale mele în timp ce-mi inunda pântecul cu ejacularea lui.

S-a prăbuşit lângă mine, iar eu am simţit un junghi de durere în coaste. Aproape ca şi când l-ar fi simţit şi el, Cam s-a întors pe-o parte, încă fiind în mine, şi m-a lipit de el, trecându-mi piciorul peste şoldul lui.

Am simţit un nou spasm de plăcere între picioare, când mădularul i-a zvâcnit în interiorul meu.

— A meritat aşteptarea, a oftat el fericit.

Am încuviinţat cu capul lipit de pieptul lui, gândindu-mă la toţi tipii nepotriviţi cu care fusesem înaintea lui.

— Categoric.

Două săptămâni mai târziu
Apartamentul lui Cam şi al lui Jo

Transpirată, obosită şi plină de mici pete de var pe care le

împroşca trafaletul, am intrat în apartamentul nostru şi m-am sprijinit de uşă, oftând mulţumită.

Unchiul Mick tocmai mă lăsase acasă după prima noastră zi împreună la locul de muncă. Decoram una dintre casele de prezentare din noul proiect de dezvoltare pentru care fusese angajat Mick. Astăzi văruiserăm toate tavanele. Mâine şi poimâine aveau să fie tot zile de văruit, iar apoi aveam să trecem la tapetul pe care îl alesese decoratorul.

— Am ajuns, am strigat eu, scoţându-mi cizmele şi desfăcându-mi bretelele salopetei, astfel că acum îmi stătea precum nişte jeanşi cu câteva numere mai mari.

— Sunt aici, a răspuns Cam din dormitor.

Am mers încet pe hol, scoţându-mi bandana de pe cap şi gândindu-mă cât de frumos era să mă simt atât de obosită. Era un tip desăvârşit de epuizare şi îmi plăcea la nebunie. M-am oprit în pragul uşii de la dormitor pentru a-l găsi pe Cam stând la marginea patului, cu mâinile la spate.

Camera noastră era acum o harababură ciudată de lucruri, ale mele şi ale lui, dar nu-mi păsa. Îmi plăcea că, atunci când mă trezeam dimineaţa, simţeam un braţ cald petrecut în jurul meu şi, de obicei, o erecţie matinală bine-venită mă împungea în fund.

Nu voiam să schimb asta pentru nimic în lume.

Mutarea se petrecuse bine în cea mai mare parte. Eram cam nepăsători în privinţa lucrurilor mărunte, astfel încât împărţirea spaţiului nu era o problemă pentru mine şi Cam, iar Cole îşi reconstituise în timp record dormitorul de sus în camera de oaspeţi a lui Cam. Părea a fi fericit cu noua casă, şi încântat că dormitorul nostru era în capătul opus al apartamentului faţă de camera lui.

Şi eu eram fericită de acest lucru.

Pe de altă parte, mama încă era pe mut, refuzând să- mi vorbească ori de câte ori urcam sus să-i duc cumpărăturile sau să fac curat.

Nu mă simţeam vinovată. Nu din cauza ei.

Totuşi, recunosc că unele zile erau mai uşoare decât altele.

Oricum, toate celelalte lucruri merseseră fără probleme. Toată lumea se bucura pentru noi. Ei bine, exceptând-o pe Blair, bănuiesc, dar de vreme ce Cam îşi ţinuse promisiunea şi rupsese orice legătură cu ea, nu puteam fi sigură. Singura ceartă pe care o avuseserăm până acum a fost cam în urmă cu

o săptămână, când ne uitam la un film şi m-a sunat Malcolm. I-am răspuns. Malcolm nu voia decât să vorbim, iar eu asta am făcut, spunându-i că mă mutasem cu Cam. De cealaltă parte a firului nu se mai auzise nimic, iar când Malcolm a vorbit în cele din urmă, felicitându-mă, tonul folosit fusese atât de fals, încât ştiusem că-l rănisem. Din nou.

Înainte să-i fi putut răspunde - nu c-aş fi ştiut ce să spun -, el inventase o scuză şi închisese.

Când m-am întors de la bucătărie, am fost imediat mânată de Cameron în dormitor, unde a încercat cu mult calm (şi nu prea i-a reuşit) să mă întrebe ce voise Malcolm. Totul s-a sfârşit într-o ceartă. Cam a susţinut că, de vreme ce a luat hotărârea să nu mai vorbească deloc cu Blair, eu ar trebui să procedez la fel cu Malcolm. Eu am susţinut că nu era acelaşi lucru, de vreme ce Blair era îndrăgostită de el. Cam a susţinut că Malcolm era îndrăgostit de mine. Şi fiindcă m-am gândit că ar fi putut să aibă dreptate, l-am lăsat să câştige disputa, asigurându-l că nu voi mai vorbi niciodată cu Malcolm. Şi oricum nu credeam că asta ar urma să fie o problemă. Simţeam că acela fusese ultimul telefon pe care aveam să-l mai primesc de la Malcolm.

Oricât de înflăcărată ar fi fost cearta, odată ce s-a terminat, s-a terminat. Ne-am obişnuit repede cu rutinele noastre şi, până acum, aş spune că mutarea fusese un succes absolut. Următoarea sâmbătă planificaserăm să dăm o mică petrecere de inaugurare a apartamentului, astfel încât toţi prietenii să ne poată vizita şi să facă tot soiul de comentarii sarcastice despre cât de dezgustător de îndrăgostiţi eram.

De-abia aşteptam!

Privindu-l suspicioasă pe Cam, gândindu-mă la atitudinea foarte ciudată pe care o avea stând pe marginea patului, l-am întrebat:

— Ce faci? Unde-i Cole?

— La Mcdonald’s cu prietenii lui. I-am dat voie.

— E în regulă. Atunci poate că ar trebui să comandăm de mâncare în loc să gătim.

— Sună bine.

Părea agitat.

— Eşti bine?

— Cum a fost prima zi? a contracarat el, zâmbind brusc văzând starea în care mă aflam.

— Minunată. Vreau să spun, mă dor şi gâtul, şi spatele, şi am var pe pleoape, dar a fost o zi minunată.

Am păşit în cameră şi m-am trântit lângă el, sărutându-l.

Când m-am dat înapoi, Cam mi-a zâmbit pe jumătate. L-am studiat cu atenţie, gândindu-mă că în mod sigur ceva nu era în regula. Părea a nu fi în apele lui cumva?

— Pe bune, ce se întâmplă?

— Am un cadou pentru tine.

Şi-a luat mâna de la spate şi mi-a întins pachetul dreptunghiular împachetat în hârtie de cadouri.

I-am zâmbit larg.

— Pentru ce e?

Am luat cadoul şi mi-am trecut degetele peste el, întrebându-mă ce-ar putea fi.

Cam a zâmbit văzându-mă încântată.

— E doar ceva pentru a sărbători prima ta zi ca unul dintre zugravii şi decoratorii domnului Holloway.

Am râs, oferindu-i o altă sărutare, înainte să mă întorc la cadoul meu. L-am deschis încet, punând hârtia în spatele meu în timp ce am întors cadoul invers. Era o pensulă de vopsit - şi nu orice fel de pensulă. Era una dintre cele mai bune, cele mai scumpe şi cele mai profesioniste pensule.

— O, Cam! am oftat eu în timp ce desfăceam ambalajul de plastic. N-ar fi trebuit să...

Cuvintele mi-au rămas în gât când lumina a captat o strălucire la capătul pensulei. I-am aruncat o privire neîncrezătoare înainte să apropii de faţa mea mânerul. Am scos ambalajul cu mare grijă şi am rămas cu gura căscată văzând obiectul care fusese pus în vârful mânerului.

Era un inel cu diamante.

Un inel din aur alb cu un simplu diamant-prinţesă fixat între patru dinţi pe mijloc.

Cu inima bătându-mi nebuneşte, mi-am întors încet capul spre Cam, stupefiată. Mi-a luat pensula din mână şi a scos inelul din mâner. S-a ridicat de pe pat şi s-a lăsat într-un genunchi în faţa mea.

— O, Doamne, am icnit eu, cu mâna tremurându-mi pe gât în timp ce pulsul mi-o luase razna.

Cam mi-a prins mâna într-a lui, având o privire sinceră în timp ce se uita fix în ochii mei.

— Johanna Walker, dragostea vieţii mele, nu vreau să-mi

petrec nicio altă zi fară să mă trezesc lângă tine.

A ridicat inelul către mâna mea.

— Vrei să-ţi petreci restul vieţii alături de mine? Vrei să te căsătoreşti cu mine?

Mi-am dat seama acum, după atâţia ani în care aşteptasem alţi bărbaţi înaintea lui Cam să-mi pună această întrebare, că, dacă aş fi spus „da” oricăruia dintre ei, aş fi luat cea mai proastă decizie din viaţa mea. Exista un anumit lucru cert pe care îl învăţasem în ultimele câteva luni: când un bărbat îţi pune această întrebare, nu există decât o singură întrebare pe care trebuie să ţi-o pui ţie însăţi. Aş putea trăi fără el?

Dacă răspunsul e nu, atunci răspunsul e da.

Am încuviinţat, gura mea tremurând în timp ce lacrimile au început să curgă şiroaie.

— Da. Vreau să mă căsătoresc cu tine.

Cu un suspin de bucurie, Cam m-a tras spre el pentru un sărut atât de adânc, încât rămăsesem literalmente fară suflare când mi-a dat drumul. Am gemut peste gura lui, zâmbind şiret.

— Ştii ce înseamnă asta?

Ochii lui Cam au strălucit, iar eu am fost copleşită de fericirea care se citea în ei.

— Ce înseamnă?

— N-o să mai putem trăi cu Joss după asta. O să creadă că e „Peţitoarea Perfectă”

— Am să vorbesc cu Braden. O s-o ţină în frâu, a spus el, zâmbind ca un copil. Suntem buni la asta.

— Voi doi credeţi că sunteţi stăpânii, nu?

A ridicat din umeri, dar ochii lui spuneau *da - da, suntem.*

Cuprinzându-i chipul în mâinile mele, i-am oferit un zâmbet binevoitor, dar înduioşat.

— Of, iubitule, naivitatea ta e adorabilă.

Râzând, Cam m-a cuprins cu mâinile pe după talie şi, când s-a ridicat, m-a săltat şi m-a aruncat pe pat.

— Cel puţin în seara asta voi fi stăpânul.

A început să se dezbrace încet în timp ce eu în am ridicat, sprijinindu-mă în coate pentru a-l privi, trupul meu începând deja să freamăte.

— Acum spune-mi din nou că mă iubeşti, doamnă Maccabe-în-devenire.

Am oftat fericită la auzul simultan al viitorului meu nume şi al sunetului fermoarului jeanşilor lui care cobora uşor. În

timp ce mă pregăteam să-i ofer ceea ce voia, am devenit uimită de uşurinţa cu care îmi veneau acele cuvinte după ce îmi luase aşa de mult timp să găsesc curajul să i le spun. La fel cum procedasem cu fratele meu, în acel moment mi-am promis că nu va trece o zi fără să-i spun lui Cam ce simţeam pentru el.

— Te iubesc, Cameron Maccabe.

Zâmbind arogant, Cam şi-a dat jos jeanşii.

— Şi eu te iubesc, domnişoară Walker-în-devenire-Maccabe.

Şi atunci, în timp ce mă întindeam pe patul nostru, privind acel chip familiar şi chipeş, am ştiut că aveam ceva ce nu mai avusesem vreodată. Aveam pe cineva care nu urma să permită să treacă o zi din viaţa mea fără să-mi spună cât de mult eram eu iubită.

Cred că una dintre părţile mele preferate din toată această poveste a fost faptul că nu ne-a costat niciun bănuţ să aflăm ce aveam în comun.

Ei bine... cu excepţia unui inel de logodnă şi a unei palete de vopsea pentru apartamentul nostru.

Mulţumiri

Timpul petrecut scriind *Pe strada Londra* a fost una dintre cele mai frumoase perioade trăite vreodată. Procesul de scriere al acestei cărţi şi toate lucrurile încântătoare care au avut loc în viaţa mea în tot acest timp au făcut ca întreaga experienţă să fie minunată şi de neuitat.

În toată această perioadă, agentul meu fantastic, Lauren Abramo, m-a ajutat să navighez cu uşurinţă prin ape necunoscute. Îţi mulţumesc, Lauren, pentru toată bunătatea ta, pentru sfaturile nepreţuite şi pentru că eşti absolut minunată în tot ceea ce faci.

Kerrv Donovan: a fost un vis să lucrez cu tine. Entuziasmul tău incredibil, observaţiile şi sprijinul sunt de asemenea demne de apreciat. Tu priveşti adânc în sufletele personajelor mele, îmi înţelegi ideile şi locul din care vin ele, iar apoi mă ajuţi să fac totul şi mai bine. Îţi mulţumesc.

De asemenea, aş dori să-i mulţumesc din toată inima lui Claire Pelly. Claire, îţi mulţumesc pentru sprijinul tău, pentru că ai crezut în această lume pe care am creat-o şi pentru că ai înfruntat pentru mine vremea scoţiană aspră. Ştiu că acest lucru n-a fost deloc uşor!

Nina Wegscheider: îţi mulţumesc că i-ai primit cu braţele deschise pe Joss, Braden, Jo şi Cam şi că le-ai făcut cunoştinţă cu cititorii germani.

S-a depus multă muncă pentru a ajunge la noi cititori şi pentru a le duce aceste personaje şi străzi din Edinburgh. Pentru toate interviurile, chaturile de pe Twitter şi Facebook, articolele şi postările pe alte bloguri, vreau să-i mulţumesc lui Erin Galloway de la New American Library şi lui Katie Shetdrake şi Kimberly Watkins de la Michael Joseph. Doamnelor, aţi fost fenomenale şi aş dori să ştiţi că, în pofida bombănelilor mele atunci când mi se făceau poze, vă sunt recunoscătoare pentru toată munca depusă.

Încă un mulţumesc lui Katie, deoarece a înfruntat vremea rece din Scoţia şi a îndurat o problemă cu un deget la picior aproape fatală pentru a fi alături de mine şi pentru a mă susţine prin toată acea nebunie minunată în care mi-am prezentat personajele cititorilor din Marea Britanie.

Toată mania pe care a declanşat-o seria în Scoţia a fost

nebunească, ireală şi superbă, iar pentru asta trebuie să-i mulţumesc bunei, entuziastei şi neobositei Moira Maximilian. Îţi mulţumesc, Moira. Ai făcut mai multe decât ţi-aş fi putut cere, le-ai ţinut de urât emoţiilor mele şi ai fost o foarte bună prietenă în toată această tranziţie. E valoros orice om care mă poate face să râd atunci când emoţiile mă copleşesc!

Echipelor de la New American Library şi Michael Joseph: îi mulţumesc fiecărei persoane în parte care a contribuit ia această serie. Aţi ajutat ca visul meu să devină realitate.

Am avut dintotdeauna un imens respect faţă de bloggerii care scriu despre literatură şi faţă de timpul şi creativitatea pe care o investesc în dragostea pentru cărţi. Doresc să le spun un imens mulţumesc doamnelor de la Heroes Heartbreakers, Smexy Books Romance Reviews, The Christian Grev Fan Page şi The Subclubbooks, deoarece te-au povestit tuturor despre aceste personaje. Cred că sunteţi mai bune decât ciocolata!

De asemenea, există nenumăraţi cititori al căror sprijin pur şi simplu mă lasă mereu fară suflare. Mi-aş dori să-i pot numi pe toţi, dar, dacă aş face-o, n-am mai pleca de-aici (iar acest lucru e ceva minunat, pentru care sunt foarte recunoscătoare), aşa că aş dori să îi mulţumesc în special unei persoane care chiar m-a atins cu entuziasmul ei faţă de munca mea. Trish Patel Brinkley: doamnă, eşti cea mai tare! îţi mulţumesc pentru bunătate, generozitate şi apreciere. Iubesc la nebunie cana mea inscripţionată Keep Calm and Kiss Braden şi o voi preţui mereu.

În ziua de azi viaţa se află într-o continuă agitaţie, astfel că e frumos să te poţi întoarce spre oamenii care înţeleg. Prietenelor mele scriitoare Shelly Crane, Amy Bartol, Michelle Leighton, Georgia Cates, Quinn Loftis, Angeline Kace şi Rachel Higginson: vă mulţumesc pentru prietenie, observaţii, sfaturi, sprijin necontenit, dragoste şi aprecieri. Lui Tiffany King: eşti superbă. Tweet-urile tale de încurajare sunt cele mai frumoase momente din săptămâna mea. Şi un uriaş mulţumesc lui Tammy Blackwell. Tammy, e minunat să găsesc pe cineva care împărtăşeşte acelaşi ciudat simţ al umorului şi care se bucură de listele numerice, dar e foarte rar să „înţeleg” pe cineva cu adevărat când nu te poţi baza decât pe cuvintele de pe un ecran. Prietenia şi încurajările tale au însemnat mult pentru mine şi de-abia aştept să te întâlnesc, astfel încât intonaţia să poată juca în sfârşit un rol în schimburile noastre.

Ultimii, dar în mod sigur nu cei din urmă: doresc să le mulţumesc familiei mele şi prietenilor fiindcă mă susţin întotdeauna.

Mama şi tata: încrederea voastră neclintită faţă de mine mă uimeşte pe zi ce trece. Mă simt deosebit de norocoasă că sunteţi părinţii mei şi doi dintre cei mai buni prieteni ai mei. Vă iubesc mult!

David: mă bucur că am reuşit să trecem peste acei ani plini de certuri din copilărie astfel încât să devenim în sfârşit prieteni buni. Când îmi spui că eşti mândru de mine, mă simt cu trei metri mai înaltă. Probabil că n-o spun prea des, dar te iubesc, frăţiorule mai mare.

Deeanne: îţi mulţumesc că ai fost o prietenă bună prin toată această nebunie. Îţi sunt recunoscătoare mai mult decât ai putea şti.

Shanine: tu, cea mai veche prietenă a mea, eşti unul dintre cei mai sinceri oameni pe care i-am cunoscut vreodată. Sunt mândră că te cunosc şi nu-ţi pot spune cât de mult a însemnat pentru mine, de-a lungul anilor, dragostea ta şi sprijinul necontenit.

Kate McJ: prietena mea frumoasă, inteligentă şi incredibil de nebună. Îţi mulţumesc că eşti tu şi îţi mulţumesc că mi-ai permis să fiu eu. Voi fi mereu recunoscătoare acelui poster Ong Bak cu ajutorul căruia ne-am împrietenit.

Şi lui Ashleen: noi două avem tendinţa de a vedea lumea în acelaşi fel şi nu există nimic mai magic sau mai reconfortant decât asta. Mai mult, cred că s-ar putea să fii cea mai ocupată persoană din lume, şi totuşi, cumva, reuşeşti să ţi faci timp şi pentru mine. Îţi mulţumesc, scumpo. Înseamnă totul pentru mine.

Ţie, cititorului meu: mi-ai schimbat lumea, iar pentru asta îţi voi fi veşnic recunoscătoare. Îţi mulţumesc.

oana